

Học Sinh Chuyển Lớp (Phần 2)

Contents

Học Sinh Chuyển Lớp (Phần 2)	2
1. Chương 1: Gặp Lại	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Dự Báo	8
4. Chương 4: Lối Mòn Suy Nghi?	12
5. Chương 5: Chờ!	16
6. Chương 6: Cú Điện Thoại	20
7. Chương 7: Buổi Tiệc Liên Hoan	24
8. Chương 8: Hai Lời Xin Lỗi	28
9. Chương 9	35
10. Chương 10	37
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	78
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	110
31. Chương 31	115
32. Chương 32	118
33. Chương 33	123
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36	135
37. Chương 37	140
38. Chương 38	144
39. Chương 39	148
40. Chương 40	152

41. Chương 41	156
42. Chương 42	161
43. Chương 43	166
44. Chương 44	170
45. Chương 45	175
46. Chương 46	178
47. Chương 47	182
48. Chương 48	186
49. Chương 49	191
50. Chương 50	195
51. Chương 51	199
52. Chương 52	204
53. Chương 53	208
54. Chương 54	211
55. Chương 55	215
56. Chương 56	219
57. Chương 57	223
58. Chương 58	228
59. Chương 59	231
60. Chương 60	235

Học Sinh Chuyển Lớp (Phần 2)

Giới thiệu

Xuyên suốt vẫn là những vui buồn giận hờn tuổi mới lớn dưới ghế nhà trường, liệu còn gì thú vị nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-chuyen-lop-phan-2>

1. Chương 1: Gặp Lại

Mặc dù thằng Hoàng ở khác khu so với nhà tôi, nhưng cứ chiều chiều là nó đều có mặt ở khu đất cạnh cái hồ to đùng ở xóm tôi đá banh chung. Hết đá banh thì ngồi uống nước ở quán gần đó đến tối mịt mới chịu bỏ dở câu chuyện đang kể mà về nhà.

- Mà mày đi chơi gì dữ, giờ mới đi học là sao?-Nó nhấp nhấp cái ly nước, thở hỏn hển.

-Có đâu, tao bị ép vào trong đó đấy chứ?-Tôi lắc đầu ra chiều ngao ngán, để cho ba đứa bạn cảm thông với mình.

Thực sự là tính ham vui, muốn được xách balo đi đâu đó ở mang tầm mắt. Tâm lý chung là thế, cứ lớn lên một xíu là muốn đi đâu đó xa, muốn được tự lập dù chỉ một chút khi không có Ba Mẹ ở bên cạnh. Chính

vì quyết định đó, tôi bị giam cầm trong Sài Gòn cả tháng trời, để lại một hậu quả thật nặng nề. Hai môn Toán và Lý, Dung đều theo học ở những thầy cô gần nhà. Riêng môn Hoá được học chung với cô thì hai đứa cũng nằm ở hai lớp khác nhau. Bất chợt tôi thở dài ngao ngán. Thằng Hoàng tưởng tôi buồn vì cái chuyện không được học chung với nó hay sao ấy, đưa tay vỗ vai:

-Thôi, đừng buồn nữa, tao lên đây thường xuyên!-Nó nói ra làm Nhân đen và Nguyệt cười cười, nhìn nó nháy mắt tinh ý.

-Ờ, mày lên đây thường xuyên tao mới buồn đó!-Tôi lại thở dài.

Một tháng ở trong thành phố, tôi vẫn đi học ba môn tự nhiên đều đặn, và hầu như do bác của tôi đã đăng kí sẵn cho tôi. Thế nên cứ đúng giờ là đi học, đi học xong lại đi về. Cả lớp cứ nhìn tôi như người Việt trầm lặng vậy. Và tôi cũng mặc kệ tuy có chút ái ngại:

-“Ai biết mình là ai đâu cơ chứ?”

Tôi thường tự trấn an mình như thế.

-Thế gái trong đó có đẹp không?

-Đẹp!

-Thế có hiền không?-Thằng Nhân đen thọt vào liền..

-Hiền....hiền như...

-Như gì mày?-Thằng Hoàng nóng tính hỏi liền.

-Như Nguyệt vậy!

Thằng Hoàng há miệng liền. Gì chứ Nguyệt từ năm cấp hai học chung với chúng tôi được miêu tả là một sư tử vĩ đại, hoặc mỹ miều hơn là nữ hào kiệt. Cái cảnh cào xé tay tôi và thằng Hoàng là chuyện như cơm bữa.Vì thế giờ đây nó bất ngờ cũng phải thôi.

-Thôi, tao về trước!-Tôi đứng dậy trước.

-Từ từ, ngồi lại xiu, sớm vậy!-Thằng Hoàng níu kéo.

-Thôi, mai tao còn đi học, về ngủ sớm.

Tôi bước dậy ra về. Một mình đi qua con đường nhỏ. Cảm giác thật chán nản. Vậy là mai tôi sẽ bắt đầu vào buổi học hè với những người xa lạ, và quan trọng hơn là không có Dung. Chẳng hiểu nguyên hè này, tôi và Nàng còn có dịp gặp nhau không. Hai tháng là thời gian dài, chứ đừng nói là thêm một tháng nữa. Đối với tôi, thời gian bây giờ tựa như ngừng trôi vậy.

Bữa học đầu tiên còn kinh hoàng hơn tôi nghĩ, đúng là năm cuối cấp có khác. Hầu như lớp học nào cũng kín mít, đông nghẹt thở. Thỉnh thoảng tôi phải ngoi đầu ra cái cửa đi vào lớp để hít chút không khí. Cả lớp nhìn “thằng học sinh mới” sẫm soi và ra chiều phân biệt lắm. Cái bàn cuối nơi tôi ngồi thì trống trải hoàn toàn, chẳng có ma nào ngồi cạnh cả, kiểu như vì tôi mà cái bàn đó đơn độc vậy.

-“Lại giống trong đó rồi!”-Tôi lại tự trấn an mình.

Gục mặt xuống bàn, tôi chẳng hề muốn nghe hoặc nhìn thấy những sự xì xào bàn tán về mình của mấy thằng bạn trên, hoặc giả chẳng, chẳng có gì đáng để lưu tâm cả. Chẳng hiểu cái bọn bạn trời đánh kia chui đi đâu hết nữa, chẳng thấy một mống nào ở trong lớp này cả. Vậy là từ nay đến hết năm tôi phải vật lộn một mình vậy. Chỉ nghĩ đến thế thôi là tôi ớn tận não..

-Kìa, đó...!

-Đâu...oà, xinh vậy!

-Dễ thương ghê?

-Lớp nào vậy mày...?

-Hình như a10 đó...!

Chỉ cần nghe cái kiểu xì xào to nhỏ của mấy thằng con trai bàn trên là tôi biết rằng người đang tới là một cô gái rất xinh rồi. Cứ nghe mấy tiếng xì xào ngày càng nhiều là đủ biết, cô gái ấy cũng thuộc dạng hoa khôi hoặc cũng trong top 3 cái lớp này chứ chẳng chơi. Đã thế còn học ở bên cạnh lớp tôi nữa.. Muốn gượng dậy ngó ra xem nhan sắc cô gái ấy thế nào vì tò mò, nhưng ít nhất cái tò mò ấy cũng chẳng thể nào bằng được cái sĩ diện lan toả trong con người tôi:

-“Đẹp gì không biết, có thể thôi mà cũng ồn ào”!

Tiếng xì xào im bật, vậy là cô gái ấy đã ở cửa lớp sau lưng tôi. Và chỉ cần tôi quay bản mặt mình lại là sẽ biết ngay đấy là ai. Nhưng tôi vẫn nằm im, cầm đầu xuống bàn, một hai mặc kệ.

-Bạn ơi, có thể ình ngồi cùng được chứ!

-“Hết chỗ rồi chứ gì?”-Tôi đâm ra cáu gắt vì phải ngồi với người lạ.

Các bàn trên lúc tôi đến, học sinh đã phải chen vô ngồi rồi,nên hiển nhiên, một người được mang danh hot girl trong cái lớp này đâu cần gì phải chen chúc vào đám đông cơ chứ. Thường là chẳng mới vậy mà.

Tôi từ từ nhấc cái đầu mình dậy, lăm li dờ cái cặp cửa mình vào trong, trước khi kịp nhìn lên, rất nhanh và rồi cái đầu ấy hạ xuống. Và rồi. cái đầu của tôi lại ngược lên nhìn lại, như không tin vào mắt mình nữa.

Ngữ Yên đứng trước tôi, vẫn dịu dàng và đẹp như trong tranh vậy. Mái tóc dài được cột thành tóc đuôi gà thay vì thả dài như thường lệ làm cho cô nàng trở nên hơi phá cách. Nhưng chẳng phải vấn đề gì to tát, Ngữ Yên vẫn đủ cuốn hút cả đám con trai bàn trên tôi đó sao.

-A, Yên...!-Tôi cười rạng rỡ ra mặt.

-Ủa, Tín, sao lại ở đây!

Tôi nhanh nhẹn đứng hẳn dậy và nhường Ngữ Yên vào trong góc. Một hành động để “dẫn mặt” đám con trai đang lăm lét nhìn lên kia. Hiển nhiên tôi sẽ trở thành một cái gai nhức nhối trong mắt tụi nó. Ngữ Yên mỉm cười và bước vào bên trong.

-Sao giờ mới thấy Tín.-Ngữ Yên hỏi ngay khi tôi vừa ngồi xuống.

-Thì giờ Tín mới học đó chứ?

-Vậy chứ, học sao được nữa?-Ngữ Yên tin ngay lời ba xạo.

-Thì ráng theo thôi, được chút nào hay chút đấy.

-Nhưng mà học nhiều lắm rồi đó.

Ngữ Yên mở cuốn vở của Nàng, và chỉ cho tôi nửa cuốn đã gần kín để làm bằng chứng. Tôi lại tếu táo:

-Thì cái nào Tín không hiểu Ngữ Yên chỉ nha..!

-Ừ, nhưng.....!-Ngữ Yên ngập ngừng trước gánh nặng.

-Không nhưng nhị gì hết á, cứ vậy đi.

Cuộc giảng co được kết thúc khi bóng cô giáo dạy thêm nhanh chóng lướt qua. May sao những gì tôi học cũng đã qua phần này ít nhiều nên tôi hoàn toàn thoải mái. Giờ thì vị trí được hoán đổi, tôi quay qua tra khảo ngược lại Ngữ Yên:

-Mà sao Ngữ Yên học lớp này?-Tôi thắc mắc.

Không thắc mắc làm sao được, khi mà những gì mà Cô đã nói với tôi hôm qua. Lớp này chỉ dành cho các học sinh có học lực trung bình, hoặc ôn để thi tốt nghiệp. Mà lực học của Ngữ Yên thì tất nhiên không thể nào thuộc vào nhóm trung bình được.

Ngữ Yên khẽ nhìn lên canh chừng Cô rồi quay lại:

-Thì do Yên bị trùng lịch đó!

-Môn gì vậy?-Với ai chứ với Yên, tôi lại nổi tính tò mò.

-Lí, Yên yếu Lí sơ với Hoá nên ưu tiên hơn, hì hì.-Kết thúc là một nụ cười cực dễ thương.

Chưa muốn dừng lại, tôi lại tra khảo thêm:

-Thế môn Hoá....?

-Em Tín lên bảng-Cô dạy thêm bắt quả tang tôi phá rối sự tập trung của các bạn ngay tức khắc.

Tôi rụt rè đi lên bảng, trước sự xì xào của đám đông hiếu kì:

-Lạ hoắc vậy?

-Thằng này học bên A11 mà..

-Mới vô học đây mà...

Cuối cùng là mệnh lệnh không thể chối cãi:

-Giải cho cô bài này xem..!

Một bài tập về Glucozo...Cũng không khó khăn với tôi lắm, vì phần này tôi đã được học qua, và bài tập này cũng cao hơn sách giáo khoa một chút nên năm phút sau tôi đã trở về chỗ cũ cạnh Ngữ Yên, đập tan dư luận chỉ trích.

-Nhanh quá vậy?-Ngữ Yên ngược sang nhìn tôi, có chút gì đó khâm phục..

-Thì bài tập dành cho lớp...-Tôi kịp dừng lại.

May cho tôi chưa thốt ra câu Lớp trung bình, không thì chắc hẳn mấy chục cặp mắt đang dõi theo kia sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất. Chỉ còn nước quay sang nhìn Ngữ Yên và nhún vai. Còn cô nàng thì lại cười và lắc đầu..

Buổi học đầu tiên của tôi đã được Ngữ Yên cứu vớt ra khỏi sự nhàm chán. Ít nhất mọi điều tôi làm cũng sẽ có người quan tâm và để ý tới. Mỗi lần tôi viết vội hay cầu thả để chứng minh tốc độ giải bài của mình thì Ngữ Yên đều lắc đầu không vừa lòng. Cứ như thế, ít nhất tôi cũng đáp trả bằng nụ cười tươi roi rói, thay vì phải làm một bộ mặt lầm lì lạnh băng đáp trả lại ọi người..

-Yên có đi học gì nữa không?-Tôi chờ cô bạn ngay chỗ để xe..

-Không, sao vậy Tín?

-Đi chơi với Tín...

-Đi đâu...?

Tôi cười và chẳng đáp lại, khẽ giành quyền đạp xe với cô nàng, cười và dắt xe phẳng phẳng đi ra cổng. Ngữ Yên hối hả bước nhanh đuổi theo.

-Ngồi chắc nhé...!

-Đi đâu vậy...!

-Thì đi chơi chứ đi đâu...?

Cứ thế tôi nhấn mạnh Pê-đan và đạp tốc lực. Gió lùa vào mát rượi, còn Ngữ Yên ngồi đằng sau thì liên tục thắc mắc địa điểm đi chơi là ở đâu...Đi ngang qua quán chuối chiên, tôi giảm tốc, bóp thắng:

-Ăn không?

-Hở, ăn gì, gần trưa rồi đó, sắp tới giờ cơm nè!-Người ngồi sau cực lực phản đối.

-Hỏi là phanh có ăn không để đạp nhanh hơn nữa đó...!

Kết quả là tôi phải đạp thật nhanh hơn, để cho Ngữ Yên ngồi đằng sau đừng có nhéo hông tôi nữa.. Ngữ Yên khẽ nắm hay hai vạt áo của tôi, giữ chặt...Cô nàng chỉ thở phào ra khi cả hai dừng ở quán nước mía..

-Đến rồi, này là đi chơi nè..!

-Vậy mà, làm Yên tưởng....-Cô nàng ắp a ắp úng....

-Tưởng gì cơ??

-Không, không có gì.....?

Lần này, lại là tôi lắc đầu cười trước vẻ khó hiểu của cô bạn, Ngữ Yên chợt bối rối một cách lạ lùng....

2. Chương 2

Lần này Yên không cười nữa, nhưng dành cho tôi một cái nhìn quan tâm, xem thẳng Tín đối diện đã hiểu và cảm thụ hết tinh hoa trong câu nói của mình chưa.

Đáp lại tôi chỉ lắc đầu:

-Hử?-Ngữ Yên cũng phải bật lên trước hành động của tôi.

-.....!

-Thì như lúc nãy đó, nếu như Tín lúc trước thì thế nào cũng sẽ hỏi xem con trai nhắc tới con gái mình thương sẽ như thế nào, vậy mà Tín ngồi im re, lắng nghe chăm chú nữa.

-.....!

-.....!

-Vậy là khác đó hả?

-Ừ!

-Sai rồi.!

-Sai gì cơ? -Ngữ Yên quả quyết cái điều mình vừa phát ngôn ra là đúng.

-Khác là Tín giờ đẹp hơn xưa..haha-Tôi lại tếu táo để kéo cái khoảng không tự nhiên trở về.

Nếu là Dung đang ngồi đối diện tôi, hẳn là tôi đã nhận được một tiếng Xí dài ngoằng kèm theo một cái bĩu môi rất dễ thương. Nhưng Ngữ Yên thì khác, chỉ ngồi im khúc khích cười. Lâu lâu nhìn tôi, lại cố gắng nhin cười, rồi lại quay sang nơi khác ..

May mà chiếc xe bus thường ngày tôi vẫn thăm rũa đã trở trở hiện lên ngay ở khúc cua. Nhanh chóng trả tiền nước, tôi vẫy tay tạm biệt Ngữ Yên và từ từ đi lại xe bus. Nhường mấy đĩa khoá dưới lên xe, rồi mới từ từ bước lên bậc. Bánh xe bắt đầu lăn và tôi vẫn thấy Ngữ Yên đứng nhìn theo xe, không biết là cô nàng chờ đến bao giờ nữa..

-Á...!-Tiếng thét của cô bé bên cạnh khi chiếc xe lắc lư né một chiếc xe máy sang đường ẩu tả..

-Em cảm ơn anh!

Cô bé đưa tay đặt lên ngực, hình như đang cố gắng giữ cho quả tim khỏi nhảy ra ngoài thì phải, ngược nhìn tôi cảm ơn tôi đã đỡ cô bé khỏi té.

Tôi đáp lại cũng chỉ bằng một nụ cười, rồi lại nhìn ra phía trước xe.

-“Có lẽ nào, mình lớn rồi?”

-“Mày cuối cấp rồi đó”.

-“18 tuổi, thanh niên rồi”.

Tâm trí tôi tua lại những gì mà Ngữ Yên đã nói với tôi lúc nãy, nó dừng ngay câu :

- Không sợ Dung giận sao?

-Tín lớn thật rồi!

Ồ, vậy giờ đây người lớn phải làm gì đây. Lỡ may như lời Ngữ Yên nói, Dung bắt quả tang tôi tại trận, đang chờ Ngữ Yên. Dù cho là tôi với Yên không có gì đi, Dung sẽ hành xử ra sao, liệu có giận dữ để tôi phải năn nỉ như hồi trước hay không?, Liệu có những cái lạnh nhạt để bằng phong khuôn mặt dành cho tôi không?

“Thì chắc Dung hiểu thôi mà”.

Vậy là phần lớn tôi vẫn đặt niềm tin vào Dung, tuy vẫn còn tồn tại vài phần ứ ứ. Phòng bệnh hơn chữa bệnh” mình không làm thì mình không sợ, vậy thì tôi phải từ chối để quá giang xe một người bạn à? Vậy thì người lớn ấy phải như thế nào đây..

Câu hỏi đầy đeo bám tôi đến tận cả trong giấc ngủ trưa hôm đó. Trong giấc ngủ, tôi đang đứng giữ chiếc xe đạp của Ngữ Yên, còn chủ nhân của nó và Dung thì đang trừng mắt nhìn nhau, rồi quay qua nhìn tôi với đủ thể loại đạn to, đạn nhỏ. Cả hai bắt đầu, cầu, véo tôi khiến tôi la thối trời xanh..

-Hắt xì...! Tôi đưa tay quệt quệt ngang mũi.

Lại cái gì đó khó chịu đưa lên, ngoáy ngoáy tạo nên cảm giác nhột. Quay người sang xem thằng nào chơi cái trò oái ăm này ngay cái vồng trong góc vườn nhà tôi.

-Thằng khốn, dậy mày, làm gì mà mồ hôi toát ra thế kia..!

-Tao vừa mơ đấy ?

-Mơ thấy cái gì mà mặt mày đỏ thối ra thế kia.

-Tao mơ tao đánh nhau với hai con sư tử?

-Thằng điên, sư với chả tử, đi đá banh. Thằng đàn thối này, có giấc mơ quá là hải hùng!

Thằng Hoàng lúc nào cũng thế, cái miệng thì toàn bô bô, chửi bới nhưng tính tình thì cực kì thẳng thắn và quan tâm tới bạn bè. Tôi chơi thân với nó nên rành rẽ về cái tính tình mà bạn bè thường gọi là “bố đời” của thằng bạn...

Cái sân banh lại là nơi cho tôi bớt cái cảm giác tủi thân, ít nhất cũng được gặp gỡ mấy đứa bạn thân. Đá banh xong lại ngồi bên quán nước tám chuyện:

-Ê, gặp em chưa?-Thằng Nhân đen vổ vai tôi thăm thì to nhỏ.

-Chưa..!

-Bao giờ tính gặp!

-Chưa biết..-Tôi dậm nắn và cộc lốc với thằng bạn.

-Lẹ lên, chứ nhiều lúc Dung hỏi tao về mày kia, đi đâu biệt tăm biệt tích...!

-Ừ. Thì cứ nói là tao có công chuyện thôi.....!

Thằng Nhân đen ngơ ngác một hồi lâu, rồi cũng phát hiện ra điều mà tôi chưa hề nghĩ tới:

-Tính chơi trò bắt ngờ à, mày ghê quá con..!

-Ồ, không...không.

-Mày không cần phải chối, tao đi dếp vào trong bụng mày mà.

-Ồ, hi hi....

May mà cả hai đứa kia gọi giật hai thằng đang ôm vai bá cổ trở về bàn uống nước, chứ không thì thằng Nhân đen cũng chẳng chịu tha cho tôi.

-“Gặp mặt bắt ngờ à”.

-“Cũng hay, cảm động lắm đấy”.

Đầu tôi lại mừng tượng ra cái cảnh, Dung gặp Việt Kiều về nước, xúc động, oà khóc rồi lại ôm chầm tôi nữa thì, hoặc có khi giả bộ giận dỗi rồi thì cũng quay lại nhéo cho tôi một cú ngang hông. Như thế thì còn gì bằng.

-Thằng đàn này, mày bị sao thế hả?-Thằng Hoàng lại phá đám giấc mơ của tôi.

-Có gì đâu!

-Không có sao cười một mình!

-Nó tương tự....-Nhân đen nhảy vào định phá bình, may sao tôi kịp bịt miệng nó lại bằng cái đá chân trời giáng. Nó nín ngay, nước mắt dần dụa chử thắm tôi thậm tệ.

Thằng Hoàng nhìn tôi chán chê, quay sang Nguyệt dò xem cô nàng có hiểu tôi bị gì không. Nguyệt thì chỉ cười tủm tỉm nhìn thằng Nhân là biết ý tôi như thế nào rồi, lắc đầu quầy quậy.

-Cứ để tao dẫn Dung tới đi, ày sáng mắt ra, thằng bạn ạ-Tôi khoái chí, chử thắm nó trong kí ức.

3. Chương 3: Dự Báo

Mặc dù nói cứng với thằng Hoàng, nhưng tôi đủ thông minh để nhận ra rằng

tình cảm là một thứ cần được vun đắp liên tục bằng cách nào đó. Đã hai tháng rồi tôi chưa hề gặp Dung một lần, trong lòng cũng lo sợ ít nhiều..

-Lo mà gặp Dung đi-Nguyệt nói với tôi khi hai thằng bạn đang khoác vai nhau đi trước một đoạn đủ xa.

-À...ừ..!-Tôi luống cuống khi Nguyệt đọc trúng tâm trạng của mình.

-À, ừ cái gì, ngốc thế, Dung lo lắm đấy-Nguyệt vẫn thản nhiên để mặt tôi gần như nghẹt ra..

-.....!

-Sao nữa, có chuyện gì hả?-Nguyệt dừng lại đứng chờ tôi. Tôi đang đứng im như trời trồng suy nghĩ.

-Đừng cho thằng Hoàng biết chuyện giữa Dung và Tín nhé!-Tôi vẫn muốn cho thằng bạn thân bất ngờ đến phút chót..

-Ừ, nhưng đừng có quá đấy, không mất lúc nào không hay đấy nhé-Nguyệt mỉm cười nhưng quả thật lời nói có sức nặng nhất định.

-“Mất lúc nào không hay?”!

-“Mất lúc nào?”

-Thôi về sớm đi, nhớ lời Nguyệt nói đấy!

Tôi vừa đi vừa thả hồn vào màn đêm càng đen đặc. Đầu óc vẫn bấn khoăn câu nói của Nguyệt.

-“ Chắc không bao giờ đâu”!.

Tôi hít hơi dài, buông phổi căng tràn khí, uốn ngực tự tin. Cái tự tin của một thằng con trai kiêu ngạo, hay là sự tự tin vào tình cảm của mình với Dung đã vững chắc đến không có gì có thể chia cắt nổi. Dù lý do gì, thì việc tôi đánh mất Dung là chuyện không thể nào xảy ra được.

Mặc dù độc thoại nội tâm một cách cứng cáp như thế, nhưng tôi vẫn phải phòng hờ một số trường hợp. Ví dụ như hôm nay đi học Hoá với Ngữ Yên.

-Hôm nay có đi quá giang Yên nữa không?-Ngữ Yên với tôi vẫn ngồi cái bàn cuối cùng chỉ có hai đứa.

Và trong đầu tôi liên tưởng tới cái cảnh, tôi và Ngữ Yên đang đạp xe tung tăng thì gặp Dung. Và cái giấc mơ hão huyền về cảnh hai người lao vào nhìn nhau toé lửa là điều không thể tránh khỏi.

Não bộ nhanh chóng hoạt động, từ chối cũng phải có chút gì đó “nghệ thuật”:

-À, không...Tín ở lại hỏi cô mấy cái này xiu, Yên về trước đi..!

Nghệ thuật đó chỉ có thể đối đáp để cho đối phương không cảm thấy hụt hẫng, chứ thực ra Ngữ Yên thừa biết tôi đang từ chối cô nàng. Có gì mà hỏi khi bài vở trên lớp tôi hoàn tất một cách nhanh chóng. Vì thế mặt Ngữ Yên thoáng chút gì đó buồn bã, nhưng rất nhanh biến mất như chưa từng xuất hiện.

-Ừ, vậy thôi, Yên về trước..Tín về nhanh kéo muộn bus nhé..!

Cô nàng nhanh chóng lướt qua tôi, để lại chút hương vị khó tả, hương vị đan xen giữa giận dữ và quan tâm. Ngữ Yên nhanh chóng khuất sau cánh cổng để lại tôi đứng ngệt mặt ra nhìn theo.

-Chưa về hả em-Cô giáo đứng đằng sau tôi từ lúc nào!

-Dạ, em về ngay bây giờ đây Cô-Tôi tức tốc xách chiếc balo rồi hộc tốc chạy nhanh ra khỏi lớp.

-“Chắc Ngữ Yên không giận mình đâu nhỉ?”.

Ngữ Yên luôn là thế, luôn âm thầm dõi theo tôi, luôn âm thầm quan tâm. Luôn âm thầm chịu tổn thương một mình. Nhưng chưa bao giờ thốt ra một lời trách cứ tôi. Tôi biết rằng Yên có tình cảm với mình, điều đó làm tôi trở nên là một người đặc biệt. Nhưng với tôi, Dung là người chiếm giữ vị trí quan trọng hơn, đặc biệt hơn..Thế nên, theo thời gian, Ngữ Yên hẳn phải chịu nhiều tổn thương hơn, và điều đó đẩy tôi vào tình thế khó xử .

Vậy là phần đầu cho kế hoạch “vun đắp tình cảm” đã được thực hiện bước đầu tiên. Bước thứ hai cũng là bước cuối, gặp lại Dung. Nhưng đây cũng là bước khó nhất.

Chẳng là khoảng cách địa lý nhà Nàng với nhà tôi chẳng phải là dầu mỏng tơ xanh rờn mà tận gần tám cây số chứ chẳng chơi. Hầu như lịch học của tôi, mẹ tôi đều nắm cả. Nếu mà có trốn đi đâu trễ giờ cơm, có lẽ tôi còn bị cấm vận mất cả quyền lợi đá banh luôn ấy chứ:

-Năm 12 rồi, không chơi bởi gì hết nữa, một tháng trong Sài Gòn chơi đã rồi đấy, lo học đi!

Hoặc, Mẹ tôi lên tiếng:

-Trưa học về thì về nhà, lo cơm nước, trốn đi chơi thì anh biết tay tôi!

Đấy, cứ như thế thì có cho vàng tôi cũng chẳng dám trốn đi đâu quá giờ quy định. Thế nên bước thứ hai, chỉ im lặng và chờ thời cơ. Và thường cái gì càng nung nấu thực hiện, thì khi có cơ hội, người ta sẽ nắm bắt rất nhanh.

-Thứ 5 tuần này, các em nghỉ nhé, thầy có chuyện riêng giải quyết nên sẽ bù vào tuần sau-Thầy chủ nhiệm của tôi thông báo khi buổi học thêm Toán cũng vừa kết thúc.

-Ồ, ồ, hay quá rồi...!- Tôi hét toáng lên khi Thầy vừa dứt lời, có lẽ niềm vui sướng không kịp kiềm chế, khiến cho tôi là đứa đầu tiên, cũng là đứa duy nhất đang không hoãn được sự sung sướng lại.

-Vui lắm hả Tín, thế học bình thường nhé-Thầy tôi nở nụ cười chọc tôi.

-Ấy ấy, lời nói Thầy có sức nặng ngàn cân, không phải chứ Thầy-Tôi bắt đầu xuống nước nịnh với năn nỉ.

-Chịu học trò luôn, vậy nhé các em, thứ 5 nghỉ.-Thầy tôi lần này dứt khoát, tôi thở phào nhẹ nhõm, không dám hào hứng quá như trước.

Thầy vừa đi khuất, Kiên cận đã quay xuống ngay:

-Tín đi đâu hả mày?

-Sao mày biết?-Tôi ngu ngơ mà không biết thằng bạn đang gài bẫy mình.

-Chuyện, tao đi dép lười trong bụng mày mà!-Nó vỗ vai tôi, như một kẻ bề trên vừa nắm đuôi được thằng đệ tử vậy.

-Ê, có thông tin cần bán ày đây-Thằng Phong Mập hào hứng gia nhập.

-Có gì hot, big, big zero..?

-Ra quán nước mía đi-Lại thêm một thằng bạn nắm được yếu điểm của tôi.

Với bộ môn Toán, nhóm của chúng tôi chia đôi. Nhóm tôi theo Linh Vẹo “lên rừng” bao gồm: tôi, Kiên cận, Phong Mập, Hường dù và Hà. Còn lại theo Dung “xuống bể” đi học ở thầy khác. Thế nên, hội nghị cấp cao G10 nay chỉ còn G6, tức sáu thằng quây quần bên bàn nước mía.

-Thông tin gì cần bán, giá cả nhiều?-Tôi hấp tấp hỏi ngay Phong Mập.

-Không gì phải nôn nóng, từ từ khoai mới nhừ.

Thằng Mập như thể hiện mình là nhất đại tông sư, uống nước mía như uống nước trà, khề gặt gù cả lũ tán đồng. Rõ ràng là chúng nó đang giở trò chơi giây thun với tôi.

-Dẹp ngay cái mía đạo của tụi mày đi, nhanh lên, úp úp mở mở gì thế?- Tôi không chịu nổi, phải nhận thua trước.

-Ồ...!

-....!-Một khoảng lặng.

-Thì...!

-.....!

-Không có gì hết.- Phong mập lại tỉnh ruồi.

Không khí từ im lặng, chuyển qua ào ào như chợ vỡ, tôi vớ ngay cây mía lừa thằng bạn chạy như vịt, trước khi đá dít nó được vài cái. Nó hồn hển thở dốc, trở về chỗ ngồi, uống nước mía như cái hạm, vớt luôn cái kiêu trà đạo của nó qua một bên.

-Thứ 5, Dung học ra trước mình nửa tiếng đồng hồ, tức 9h30, mày canh giờ mà lên con ạ!

-Ừ, còn gì nữa không!

-Không, thỉnh thoảng Dung gọi điện hỏi tao rằng mày đi đâu thôi.

Chợt mặt tôi chuyển sang màu đỏ, chút gì đó ngại ngùng, và chút gì đó hạnh phúc tự hào. Có một “hồng nhan” quan tâm mình như thế thì còn gì bằng cơ chứ.

-Ồ, xong cái tin, giờ mày khao tao nước mía nhé!

-Ồ...chờ tao tí!

Tôi từ từ, với tay chạm cái balo, rồi phóng vút ra trạm xe bus, trước khi lũ bạn đang lơ ngơ chẳng hiểu chuyện gì:

-Thôi, tao về trước, kèo này mày trả nhé Mập, bữa khác đi-Tôi vẫy tay hét to với nó, trước khi thụt đầu vào cái xe bus đang chực lăn bánh.

-Ê, thằng chó con, chơi kì mày!

-Thằng khốn, nhớ mặt ông đấy!

Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng chửi của lũ bạn đằng sau, vẫy tay qua kiếng cuối xe tạm biệt. Vậy là đã có cơ hội, chẳng còn chần chờ gì nữa. Thứ 5 sẽ nhanh đến thôi. Dung ơi, chờ nhé.!

Thời gian cứ chậm chậm trôi, chẳng hiểu sao tôi ngóng chờ mặt trời lặn hơn cả ngày xưa Mẹ đi chợ về nữa. Lâu lâu cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, ngồi nhìn cái kim đồng hồ quay mà chẳng thể tập trung ôn bài được một tí gì.

-Mày bệnh hả con?

Mẹ tôi bất thành linh từ đâu tới sờ trán tôi xem thằng con quý tử đang bị cái gì mà trông cứ như thằng mất hồn. Đúng là con cái dễ có chuyện gì, chẳng thể nào qua mắt được các bậc phụ huynh.

-Không ạ, con bình thường!

-Học hành nhớ giữ sức, đừng có lơ tơ mơ là được!

-Dạ-Tôi dạ ngọt xớt trước lời dặn dò của Mẹ tôi, và cũng có chút gì đó bồn khoăn khi ngày mai, tôi lại lơ tơ mơ đi chơi dù trốn học hợp pháp.

Đúng 6h30, giả bộ vươn vai thức dậy để chứng minh cho cả nhà thấy tôi vẫn đang có một lịch sinh hoạt rất bình thường, mặc dù đã dậy từ nửa tiếng trước. Lật đặt xuống nhà, lẳng xằng phụ mẹ tôi vài thứ:

-Hôm nay mưa lớn ấy nhỉ?-Mẹ tôi vẫn nấu ăn, nói vọng ra đằng sau.

-Chuyện, con trai mẹ mà-Tôi cười trừ và vẫn lẳng xằng chạy qua chạy lại.

-“Coi như đoái công chuộc tội”.

7h30, tôi bước ra khỏi nhà, sau khi mất gần mười phút để xoay xoay, chỉnh chỉnh lại cho vừa ý từng milimet bộ đồ tôi đang mặc trên người, trái ngược với kiểu phong cách nhanh ,gọn,lẹ thường ngày. Trong đầu mường tượng ra cái cảnh mà Dung sẽ bất ngờ đến sững sờ khi thấy tôi chờ trước cổng nhà Nàng, và sẽ dành cho tôi những lời trách cứ sau bao thời gian biệt tăm. Rồi sau đó sẽ là những câu hỏi đầy quan tâm, đầy tình cảm:

-Đi đâu biệt tăm mấy tháng nay vậy Tín!

-Có biết rằng Dung nhớ...

Chỉ nghĩ đến thế thôi, bước chân của tôi càng nhanh chóng. Hết con đường gần trường, quẹo phải, rồi quẹo trái qua hàng cây xanh, rồi đi vào một con hẻm. Cái cổng xanh lấp ló hiện ra.

Ngôi nhà của Nàng im lìm, những cánh cửa đóng chặt, khẳng định chủ nhân của nó đang trong thời gian học. Tôi loay hoay đi đi lại lại quanh cánh cổng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra đầu hẻm, mong chờ một cái dáng người nhỏ bé, với mái tóc ngang vai hiện ra. Đồng hồ bắt đầu điểm tới 9h30. Chạm cột mốc đó nó bắt đầu quay nhanh hơn, kim phút chạm số 7, số 8, số 10...Cuối cùng nó chạm con số 12. Đã 10 giờ trưa rồi.

-Dung đi lâu vậy, nhà Thầy gần đây thôi mà-Tôi bắt đầu sốt ruột.

-Lâu vậy?

-Hay Phong mập chơi xỏ mình.

-10h30 rồi, lâu quá đi mất.

Cuối cùng, thời gian chờ đợi cũng đã kết thúc, nhưng không phải Dung xuất hiện mà là tôi bỏ về.

-“Chắc, chắc..hôm nay không có duyên”.

Tôi rảo bước ra về, vừa đi đến đầu hẻm thì chuyện không có duyên lại dính vào người. Một cô bé đang loay hoay với chiếc xe đạp bị tuột sên. Chiếc sên kẹt tuột ở phía sau nên cô bé cứ loay hoay mắc nó lên mắt xích mãi mà không được. Bản tính lương thiện của tôi lại trỗi lên.

-Em làm vậy không được đâu!

-Sao ạ!-Cô bé ngẩng cái trán đầy mồ hôi lên nhìn tôi.

-Để anh làm cho!

Cô bé nhanh chóng lách mình ra, để chừa vị trí cho tôi đối diện với cái sên sau. Tôi mở hộp sên trước, tháo nó ra rồi làm tuần tự từ sau lên trước. Mỡ dầu dính đen cả tay khiến cô bé ấy cảm thấy ái ngại..

-Ấy, dơ tay anh rồi kìa!-Giọng cô bé cực dễ thương!

-Không sao đâu em, không dơ sao gắn nó lại được!

-Dạ!

Cô bé ấy chăm chú, nín thở chờ tôi hoàn thành nốt công đoạn cuối. Quay pê-đan thử kết quả của mình. Tôi đưa tay chuẩn bị đóng hộp sên lại thì có tiếng ai đó cười đùa vang lên ngay sau lưng:

-À, thì ra là thế!

-Ừ, nhờ vậy mới quen nhau từ bé tới giờ đó.

Chiếc xe ấy nhanh chóng lướt qua tôi và cô bé bên cạnh, chắc vì hai đứa tôi đứng ở góc khuất, hoặc cũng có thể hai người vừa lướt qua quá say mê với câu chuyện hiện tại. Tôi sững sờ, và có chút gì đó hụt hẫng, đan xen lẫn cảm giác bị gạt bỏ. Có tiếng đổ vỡ trong lòng, tiếng đổ vỡ của niềm tin.

-Mất lúc nào không hay?

4. Chương 4: Lối Mòn Suy Nghĩ?

Tôi cố gắng lắc đầu, cố hắt những hình ảnh mà mình vừa nhìn thấy, mong rằng đó chỉ là một ảo ảnh, và hai người đang cười nói trên con đường tiến tới nhà Dung cũng chỉ là ảo giác. Nhưng khi căng mắt nhìn về hướng chiếc cổng xanh thì hình ảnh đó vẫn hiện hữu. Không phải mơ nữa rồi, là thật.

- “Sao thằng Hoàng nó lại quen Dung nhỉ?”

- “Sao nó lại chở Dung về!”

Chắc có lẽ là trùng hợp, hoặc có lý do gì đó? Nhưng lý do gì? Để Dung có thể nhờ thằng bạn mới chở về chứ? Nhất quyết tôi phải làm sáng tỏ điều này. Tôi tra nhanh nắp hộp sên, đứng dậy, tính đi về hướng nhà Dung. Cô bé, chủ nhân chiếc xe đạp lí nhí:

- Em cảm ơn anh, anh....?- Ngập ngừng, mong rằng tôi sẽ chờ nốt câu hỏi.

-?

- Anh tên gì ạ?

Tôi đưa mắt nhìn chiếc xe, rồi cười với cô bé, kiểu như không có gì đâu. Dù sao đó là một nụ cười phẳng phất chút gì đó buồn và rối bời. Tôi quay mặt hướng về nhà Dung. Trước cảnh cổng màu xanh, thằng Hoàng bạn tôi vẫn đang đứng chờ một điều gì đó. Và đáp án có ngay khi Dung vội vàng chạy ra đưa cho nó chiếc nón lưỡi trai.

Đáp án ấy cản trở việc tôi tiến về phía hai người, chỉ cần nhìn chiếc nón lưỡi trai ấy, niềm tin tôi vào Dung bỗng nhiên lay động đến chừng nào? Tại sao không phải là chiếc khác, mà phải là chiếc nón Nàng đã tặng tôi hôm tôi bị bắt làm “phụ tá” mang vác đồ cho Nàng. Và chính Dung đã dặng dò tôi, không được cho ai ngoài tôi đội chiếc nón ấy. Giờ thì sao? Người bắt tôi lập lời hứa lại là người phá vỡ nó.

Tôi quay mặt đi, hi vọng mình không còn phải chứng kiến nhiều điều tồi tệ hơn nữa. Cảm giác con đường tôi đang đi trước mặt, xa tít tắp, và tôi đang phải nặng nhọc lê từng bước đi. Cơ thể tôi đang đeo gông, cả thể xác lẫn tinh thần.

- Tại sao lại là Hoàng?- Tôi lại tự hỏi lòng mình.

- Tại sao, vô tình hay cố ý vậy Dung?

Cảm giác như mình vừa mất đi hai thứ quan trọng nhất cuộc đời: tình bạn và tình yêu. Nhưng nó có khó chịu bằng, hai thứ quan trọng nhất đó đã phản bội tôi, đã biến tôi thành một thằng ngốc trên thế gian này hay không. Lục tung kí ức, tôi nhớ về câu nói thằng Hoàng hôm hai thằng gặp mặt.

- Ở lớp học thêm có con bé xinh ơi là xinh!

Và giờ, tôi đã biết nó khen ai, giờ tôi đã biết nó chú ý đến ai. Nó để ý đến Dung, và Dung cũng có ý với nó. Phải thế chứ, phải thế hai người mới đi cùng nhau về đến tận nhà Nàng chứ. Hợp lý quá rồi phải không Tín?

- Ế, ê, bên này!

Cả lũ bạn học thêm toán cùng lớp với Dung và cả lũ học thêm chung toán với tôi đều tụ tập đông đủ. Cái hội chiến hữu, xóm nhà lá trong lớp chẳng thiếu thằng nào. Nhóm học chung với Dung thì đúng giờ đi học về, vô tình bắt gặp nhóm học thêm với tôi tò mò đi theo xem kết quả, hoặc có chẳng tụi nó cũng nói dối y chang tôi vậy.

- Sao mày, lâm ly bi đát không?- Phong mập háu tấu hỏi trước.

- Làm ăn được gì không?- Hưởng dù bồi thêm một cú nữa.

Tôi bỏ mặc những câu hỏi, những cái tai đang động lên, hóng chuyện chờ đợi, thả cái balo xuống ghế, ngồi phịch xuống cái bên cạnh, ngược nhìn ra đường. Chỉ cần nhìn như thế thôi, là lũ bạn biết rằng trực trực kĩ thuật rồi.

- Không gặp hay sao?- Kiên cận dự đoán.

-!

- Hay là bị đuổi về?- Linh vẹo đưa tay xoa cằm, trố tài.

-!- Lần này sự quan tâm của tụi bạn cũng đổi lại được cái lắc đầu của tôi.

- Ca này khó vậy à?

- Ủ- Lần này tôi đánh dài cái thuật.

Cả lũ bạn cũng chỉ nghĩ rằng, tôi biệt tăm hai tháng trời nay, không tin tức, không thông báo nên Dung giận tôi, hoặc giả lơ với tôi vài ngày cho thoả cái sự “hòn vọng Phu” hai tháng qua. Với chúng nó, đó là chuyện bình thường, vì chúng nó không nhìn được những thứ bất bình thường như tôi từng chứng kiến.

Thêm mấy phút nữa, bộ mặt như “đưa đám” của tôi làm cho tụi bạn tôi hiểu rằng chuyện nghiêm trọng hơn dự đoán. Bởi lẽ nếu có chuyện đó xảy ra, thằng Tín bạn chúng nó cũng sẽ có những chiêu trò khắc phục sự cố ngay. Nhưng tuyệt nhiên, chúng nó chẳng thể biết chuyện gì đó sẽ xảy ra.

- Hoàng, bên này nè- Nhân đen giơ tay vẫy vẫy.

Tôi đưa mắt nhìn thằng Hoàng, thằng bạn thân tôi từ nhỏ, đột nhiên hơi bốt “thân” đi trong lòng tôi. Cố gắng trấn tĩnh để nở nụ cười gượng gạo ra với nó, rồi nhanh chóng tăng lờ đi hướng khác.

- Mày học về à?- Nó vỗ vai tôi, sao xa lạ quá vậy.

- Ủ!

- Bị cái gì thế, mặt mày như cái giẻ lau thế kia?- Nó vẫn hồn nhiên.

- Không, mệt thôi!

Nó nhanh chóng quay lại nhìn đám bạn tôi, nhún vai, để hỏi lý do. Nhưng chắc rằng nó cũng sẽ nhận được gần mười cái nhún vai của lũ bạn mà thôi. Không khí đặc quánh lại, mấy đứa bạn cũng chỉ nhỏ tiếng rầm rì với nhau.

- Ê, nước mía này mày!- Phong mập gọi với tôi lại.

- Không, uống đi, tao không khát.

- Mày bị sao vậy thằng kia, từ từ rồi tính.

- Tính cái gì vậy?- Thằng Hoàng quay sang hỏi lũ bạn tôi.

Chẳng hiểu sao, tôi không mong muốn mọi chuyện quá rõ ràng lúc này. Một phần bởi vì đó là chuyện riêng của tôi với thằng Hoàng và Dung, một phần là chẳng có gì chắc chắn là Dung và Hoàng có cảm tình, hoặc có chăng tôi đang vớt vát chút ít niềm tin rạn nứt lúc này.

- Không có gì, tao mệt thôi!- Tôi cố gắng ra hiệu cho Phong Mập qua ngữ khí to tát.

- Ô, cái thằng chó này, không uống tao uống!

May sao cái sự vô tư của thằng Mập cũng kịp hăm cái tò mò của thằng Hoàng trong lòng, tôi bồi thêm cú nữa:

- Nguyệt với Vũ đâu?

- Đi riêng rồi, ở trạm trên kia kìa- Nhân đen lắc đầu.

- Vậy hả, nó bỏ mày bơ vơ à Nhân?

Không khí u buồn được giãn ra ít nhiều, nhưng hễ cứ thằng Hoàng mở lời thì tôi im bật lại, cái nón lưỡi trai vẫn ám ảnh theo tôi, nên tôi đang muốn tách riêng nó ra, muốn tự mình có khoảng trống suy nghĩ. Chẳng bù cho hồi xưa, hai thằng phải xía vào cãi nhau bằng sống bằng chết.

- Khoái thế, Beckham số dách!- Ông anh nó vỗ đùi cái đét khi xem lại trận World Cup.

Thằng Hoàng nó bật lại ông anh ngay:

- Làm sao so bằng Rô béo của em được chứ!- Nó nhấn mạnh chữ Rô béo đầy hãnh diện. Nó thần tượng Brazil mà.

Vô tình nó đụng chạm ngay vào niềm tự hào của hai fan Manchester United, nó ăn ngay quả mắng:

- Không xem đi ra- Ông anh nó hục hặc.

Nó dẫn tôi ra sân nhà nó ngồi, vẫn lằm bằm:

- Sao mà bằng Ronaldo được chứ?- Nó mong chờ sự đồng tình của tôi.

- Ronaldo sao mà bằng Zidane của tao được?- Tôi kiêu hãnh không kém nó, mặc dù là fan Manchester nhưng tôi thần tượng Zidane hơn cả.

Vậy là hai thằng cãi nhau cho ra ngô ra khoai, ngày hôm đấy nếu ông anh nó không ra can thì chắc hẳn đã bực nhau sưng cả mắt. Càng lớn thì tranh cãi càng nhiều, tuy không đến mức bực nhau nhưng cũng gay gắt lắm. Lại một cái là hai thằng vẫn thân, thường xuyên xàm xàm với nhau. Việc hôm nay cũng là lần đầu tiên, một thằng nói một thằng im lặng.

- Ế, xem hài không mày, thằng cu mặc yếm kìa!- Nó hích tôi chỉ ra cửa sổ xe bus.

Nhân đen và Nguyệt bụm miệng cười một thằng nhóc cỡ ba bốn tuổi, để tóc ba chỏm đào, mặc đúng mỗi chiếc yếm. Nó nhiệt tình chỉ tôi xem còn tôi khó chịu với chú hích của nó, lằm rằm :

- Chẳng có gì buồn cười cả?

- Mày đứt dây thần kinh cảm xúc à!- Nó quạu lại.

- Kệ tao...!

Tâm trạng bất ổn của tôi kéo dài, rồi lây lan sang cả người khác nữa. Lần này là Nguyệt với Nhân khi cả ba đứa bước về nhà.

- Uầy, chặt bớt mấy nhánh cây nhìn gọn tầm mắt ghê.

Nhân đen nhìn hàng cây ven đường dẫn vào trong xóm đã được tỉa gọn, những cành cây khô đã được chặt xuống. Nguyệt đương nhiên cũng đồng ý với thằng Nhân, nhưng tôi thì không:

- Chẳng có gì cả, chặt làm gì không biết?

- Hở, Tín bị sao thế, chặt cho đỡ vướng, đỡ mấy cành khô rơi xuống trúng người đi đường chứ sao?- Nguyệt nhìn tôi thắc mắc khó hiểu.

- Cũng như nhau thôi!

Nói rồi tôi cất bước đi nhanh, để lại Nhân và Nguyệt trao cho nhau những câu hỏi thắc mắc xem có phải trời nắng nên tôi bị ám ảnh hay không.

Về đến nhà, thả mình xuống cái giường quen thuộc. Hết lẩn bên này, trở bên kia, cuối cùng tôi an vị với tư thế gác tay lên trán suy nghĩ.

- Liệu Hoàng với Dung có gì với nhau không nhỉ?

- Hay là ngẫu nhiên, tình cờ có lý do gì đó!

- Nếu Dung muốn ai chở về nhà, tại sao không phải là thằng Hà, Long con hay Tuấn Anh...?

Cuối cùng, tạm chấp nhận với hiện thực rằng, Dung với Hoàng có tình cảm với nhau, vậy thì mối quan hệ giữa ba đứa tôi ra sao:

- “Thằng Hoàng liệu có biết Dung với mình?”

- “Dung có biết thằng Hoàng với mình là bạn thân không nhỉ?”.

Bao nhiêu câu hỏi xoay vòng trong đầu, tôi chỉ muốn dồn hết sức đẩy nó ra khỏi tâm trí qua tiếng thở dài. Khi người ta có điều gì đó tồi tệ xảy ra, nó thường đẩy con người đi theo lối suy nghĩ tiêu cực. Từ chiếc nón lười trai, tôi đẩy nó đến mức Dung và Hoàng đều biết rõ chuyện tình cảm trước đây của Nàng với tôi, nhưng họ vẫn mặc kệ cho qua, gạt nó ra một cách trắng trợn. Dù sao, đó cũng là một lối suy nghĩ có chút cơ sở.

Đột nhiên, tôi cảm thấy nhớ bà chị Nữ Tặc, nhớ một cách kỳ lạ. Nếu như có bà chị đó ở đây, hẳn tôi sẽ được nhiều lời khuyên hơn. Hoặc tệ nhất, tôi cũng được trút bỏ mọi tâm sự u sầu này cho với đi ít nhiều. Tiếc rằng từ lúc thi đại học tới giờ, chị Xuyên cũng bận vô âm tín.

Hai giờ chiều, mặc cho ánh nắng chiếu thẳng vào mặt, tôi vẫn nằm im bất động. Dường như tôi đang ôm mối suy tư nằm im. Thỉnh thoảng liếc qua chiếc nón cùng cặp với chiếc nón của Dung, à không, giờ thì thằng Hoàng đang giữ, tôi lại dấy lên nỗi buồn khó tả. Bật dậy ra khỏi giường, tôi đi thẳng tới chiếc điện thoại, ngập ngừng bấm số di động của ông anh, cầu trời cho ông đang rảnh:

- Alo, Mẹ ạ!- Tiếng ông anh trời đánh của tôi lễ phép vang lên đầu dây.

- Đại ca à?

- Gì đó thằng chó con, gọi tao có gì không?- Tông giọng chuyển cực nhanh.

- À, không, gọi hỏi thăm thôi, không đi học ạ?

- Không, sáng đi học về rồi, mệt lắm, giá như có mày ở đây đấm lưng cho đại ca mày thì mừng biết mấy.

Để mặc ông anh tôi cười khoái trá, tôi chỉ ở, ừm, dạ cho qua lệ. Mất đi kẻ đấu khẩu, ông anh tôi cụt hứng cúp máy, không quên kèm theo lời đe dọa:

- Thôi, cúp máy đây, mày lo học hành cho tử tế, không Mẹ cạo đầu mày đấy, thằng em ạ!

- O....khoan!

- Gì....?- Lão quạu luôn.

- Cho hỏi: giả sử như.....?

- Gì? Ngay và luôn, đừng có ấp úng như...- Lão ứ kị nói ra hai tiếng cuối cùng.

- Giữa bạn thân và người yêu, thì chọn....- Tôi không dám mở lời nói tiếp.

- Bạn thân...!

-?

Theo lý giải của ông anh tôi, thì hồng nhan dễ kiếm, tri kỷ khó tìm. Một thằng bạn thân giữa bể người cực kì khó, gặp nhau kiếp này là có duyên, ràng mà giữ. Còn hồng nhan, không hợp người này là không có duyên, kiếm hồng nhan khác.

- Nhưng mà, ai mà sai với mày thì bỏ người đó!- Lão anh tôi lại chắc cú một lần nữa.

- Còn, không ai sai thì sao ạ?

- Thì mày tự mà đi ra đi chứ sao? Mà mày đang gặp vấn đề đó à!

- À,không, hỏi dùm thôi!

- Ủ, tao nghĩ con nào nó yêu mày cũng là đường cùng của nó rồi, lo học hành đi.

Lần này, không còn lí do gì níu giữ, ông anh trời đánh của tôi cúp máy liền, không quên để lại cho thằng em một tràng cười đều.

- Hồng nhan dễ kiếm, tri kỷ khó tìm à?

Tôi bản thân tự hỏi chính mình, điều ông anh tôi nói, cũng không hẳn là vô lý. Không hợp thì coi như không có duyên, mà không có duyên thì tốt nhất nên dừng lại. Nhưng chí ít, tôi cũng muốn được một cái lý do, một cái lý do để mình không bị quăng đi như thằng vô dụng chứ, phải không Dung?

5. Chương 5: Chờ!

Rốt cuộc tôi cũng chỉ thân nạp được cái câu “hồng nhan dễ kiếm, tri kỷ khó tìm” của lão anh trai tôi chứ chẳng nhớ được gì khác.

- “Liệu rằng có phải vậy không?”.

Chẳng lẽ trong cuộc đời này, mỗi lần cứ gặp chuyện như thế, người ta không dám mưu cầu hạnh phúc riêng ình. Không dám vượt lên cái định kiến của dư luận để tìm kiếm ình cái mảnh ghép còn thiếu?

Giá như có bà chị Nữ tặc ở đây, có lẽ tôi sẽ bớt phải âu sầu thế này. Nói chuyện với ông anh trai tôi, cũng chỉ biết được cái kết quả cuối cùng, chứ về phương pháp anh tôi để tôi phải tự bơi.

- Kệ mày!

- Tùy mày!

Còn chị Xuyên thì trái ngược hoàn toàn, là con người cố xuy cho phong trào “cái gì cũng làm hết sức”, chị thường quan tâm tới quyết tâm của mình trong công việc, còn kết quả thì được mặc định ở vị trí thứ hai. Suy cho cùng, tính cách đó cần thiết cho tôi lúc này hơn.

- Reng, reng....!

Tiếng chuông điện thoại lại réo liên hồi, tôi từ từ nhấc máy:

- Alo! Cho hỏi ai đầu...

- Huynh hả, sư muội đáng yêu của huynh đây!

- À, bé Uyên, à không, sư...

- Hi hi, nhớ xưng hô ghê hen!

Tâm trạng tôi chẳng có hứng thú đâu mà cất lời, thế nên chưa kịp nói xong hết câu thì bị bé Uyên cắt ngang giữa chừng.

- Sao có số nhà huynh vậy?

- Thì hỏi Mẹ muội!

- À, ừ- Tôi đưa tay lên trán vỗ cái đét, lú lẫn hết rồi.

Hiển nhiên, không phải vô duyên vô cớ mà tiểu sư muội của tôi lại đường đột hỏi thăm thằng sư huynh lâu rồi nó đã bỏ quên. Chắc rằng thằng Hà hoặc thằng nào đó muốn điều tra nguồn cơn chuyện gì đã xảy ra lúc sáng, nên thông qua tình đồng môn khai thác thông tin đây mà.

- Huynh có gì kể uội nghe không?- Bắt đầu thu thập thông tin rồi đấy.

- Không, có gì đâu, huynh bình thường mà!

- Xạo, không tin, nghe giọng huynh là biết...!

- Không, huynh bình thường mà.....!

Một bên kiên quyết dùng lời ngon tiếng ngọt mua chuộc lòng người, một bên lì đòn cổ thủ. Cuối cùng Uyên cũng đành chịu thua, buông ra câu giận dỗi:

- Nhớ nha, huynh không quan tâm tới muội rồi..

- Đâu có, huynh....!

- Tút....tút..!

Chuyện của tôi, càng nhiều người quan tâm thì nó càng trở nên bí ẩn hơn. Giả sử rằng, nếu chuyện đó xảy ra thật, cái chuyện mà tôi cấm kỵ bản thân nghĩ về nó. “Hoàng và Dung có tình cảm” thì không biết rằng bạn bè của tôi sẽ nghĩ như thế nào:

- Thôi, hết duyên!

- Bỏ đi..!

Hoặc cũng có thể:

- Mà bị đá dít bởi thằng bạn thân.

- Bỏ cả hai đứa nó đi.

Đó là điều tồi tệ nhất mà tôi phải đối đầu!

Đầu óc tôi ngổn ngang suy nghĩ, ngay cả đến buổi tối, ngồi vào bàn tự học môn Vật Lý, môn duy nhất mà tôi không xin được vào lớp nào cả, tôi cũng chẳng thể tập trung nổi.

- Có quá không, khi Hoàng mới chở Dung về thôi?

- Vậy cái nón đó thì sao?

- Nặng quá Dung ượn thì sao?

- Thì, sao không phải là nón khác..!

Đưa tay gạch lộn xộn vào tờ giấy trắng, như là đang vẽ ra nội tâm của tôi vậy. Tờ giấy trắng không chữ, không có một con số, không phải là tiêu cự, là ảo ảnh, là gương cầu lồi hay lõm mà chỉ có những gạch đan chéo cắt qua nhau.

Leo lên giường, trùm mền lên kín đầu. Cần một bóng tối để hoà nhập tâm hồn, bởi vì những kẻ có nỗi tâm tư hay thích bóng đêm. Cách li với ánh sáng rơi qua khe cửa sổ, tôi cũng chẳng thể khá lên được. Bao nhiêu háo hức, mong chờ, nghĩ ra đủ viễn cảnh để rồi thấy cái mà mình không nên thấy? Hay là do tôi quá ích kỷ, hay là do tôi quá nhỏ nhen với cả Dung và Hoàng? Hay đây chỉ là một chút hiểu nhầm không nên tồn tại.

- Chắc chẳng có gì đâu?- Tôi lại tắc lưỡi.

- Không có gì là sao, rõ ràng cái nón..- Tự tôi chơi trò đối đáp một mình.

- Tao đã bảo là không có gì?- Tôi giành lời ngay.

Con người ta bao giờ cũng thế, khi tìm ra ình một chút lối thoát hay đơn thuần một chút hi vọng, thường thì chúng ta sẽ bầu vùi vào đó như một cách để đưa mình thoát ra khỏi hiện tại. Đây là cách tôi đang áp dụng “Chờ”. Mong chờ rằng mình chỉ là hiểu nhầm, mong chờ rằng mình quá nhỏ nhen. Chờ để quên đi một ngày chẳng làm được gì ngoài than ngán, thở dài và tắc lưỡi.

Một giấc ngủ dài sẽ quên đi tất cả! Rồi ngày mai sẽ tốt đẹp thôi.

Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức giấc, ta có thêm ngày mới để yêu thương.

Nội tâm là cái gì đó khó nắm bắt, nó chỉ tạm lẫn vào đâu đó trong suy nghĩ con người, hoặc do chúng ta vô tình hay cố ý tránh nó ra. Bởi thế, dù dằn lòng cỡ nào, tâm trạng bị đè nén thì cái gì nhìn vào mắt cũng chẳng vui nữa.

Bởi thế, tôi không còn hào hứng đua giải bài tập với Ngữ Yên nữa. Cô giáo cũng không phải bận tâm về hai đứa học trò ở bàn cuối, mỗi khi làm bài xong lại ngồi nói chuyện với nhau, ảnh hưởng đến người xung quanh nữa. Tôi phớt lờ cả những ánh mắt ghen tị của lũ con trai xung quanh, và phớt lờ luôn những cái nhìn dò xét của Ngữ Yên về mình mà thả hồn đi tới tận nơi đâu.

- Nè, Tín sao vậy?

-!

- Tín....!

- Hử...Yên hỏi gì vậy?

Ngữ Yên đưa ngay cái nhìn dành cho kẻ từ cung trăng rớt xuống đây sang cho tôi để tôi biết mình vừa xuất hồn đại pháp đi đâu này giờ, mặc cho cô nàng ráng sức đem tôi trở về. Tôi cười, nhưng chỉ là cười chữa thẹn, gãi gãi đầu.

- Tín bị sao vậy?

- Không, có gì đâu, suy nghĩ bài tập thôi!

- Thế Tín làm đến bài nào rồi?- Ngữ Yên quyết dồn tôi đến đường cùng đây mà.

- Xong hết rồi nè, ba bài Cô vừa cho nè!

Ngữ Yên cầm cuốn tập của tôi, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi thẩn thờ:

- Bài mới rồi kìa, tính không làm kiểm tra hả?

- Kiểm gì, bài gì?- Giọng tôi run run.

Chẳng là cứ hai tuần một lần, hoặc tùy theo chương học, Cô sẽ ra cho chúng tôi một bài kiểm tra. Thường thì để kiểm tra kiến thức chung của học sinh, còn mục đích chung là để chọn những người có sức học khá chuyển qua lớp thi khối A. Chính vì thế, cơ hội tới, tôi chẳng dại gì bỏ lỡ. Chỉ trách đầu óc cứ mãi nghĩ lung tung nên giờ hại bản thân.

- Còn bao nhiêu thời gian nữa Yên!- Tôi vẫn cầm cúi vào tờ giấy kiểm tra.

- Mười lăm phút nữa- Ngữ Yên buông lời lo thay dùm tôi!

- À, ừm!

Khổ thân, cái bài kiểm tra thì chỉ có nửa tiếng đồng hồ, vậy mà tôi chấp mọi người tới nửa thời gian. Mở hết tốc lực hí hoáy cầm cúi viết, chỉ khi nào cô bạn lớp trưởng lớp học thêm đứng ở đầu bàn, tôi mới chịu nhả cái bài kiểm tra của mình ra để nộp.

- Làm được bao nhiêu vậy Tín?

- Toát mồ hôi cũng chỉ được hơn ba bài!- Tôi thở dốc tựa lưng vào tường đằng sau.

- Vậy à?- Ngữ Yên chắc hiểu rõ tôi khó chịu như thế nào khi chưa làm một bài cuối cùng.

Buổi học ngỡ ngàng thẩn thờ của tôi cũng nhanh chóng kết thúc. Cũng như mọi lần, hai đứa ngồi chờ để cho những học sinh mạnh động đang chen chúc nhau về phía cánh cửa cuối lớp cạnh chúng tôi.

- Nhanh ghê, sắp hết nửa cuốn sách giáo khoa rồi!

- Ủ!

- Vào năm học lại lo ôn thi rồi, nhanh thật đó!

- Ủ!

Câu chuyện phiếm để chờ tới lượt mình ra vậy cũng đủ diễn tả được tâm trạng của hai đứa học sinh bàn cuối. Ngữ Yên luôn quan tâm và muốn trò chuyện với tôi, nhưng tôi thì ngược lại hoàn toàn, dù trong lòng cũng rất muốn như vậy. Chẳng hiểu sao nữa? Trước đây tôi luôn đặt ra giới hạn của mình trong mối quan hệ của mình với Yên để bảo vệ thứ tình cảm dành cho Dung. Và giờ, cũng vì chuyện của Dung, tôi cũng canh cánh trong lòng, thành ra đóng kín tâm sự dành cho cô bạn đối diện.

- Về nhé!

Ngữ Yên đánh thức tôi khỏi cơn suy nghĩ, lớp đã về hết trơn, chỉ còn tôi và cô bạn vẫn ngồi trong lớp. Tôi gạt đầu nhường Ngữ Yên đứng ra trước. Ngữ Yên dắt xe đi cạnh tôi ra đến cổng:

- Yên về trước nhé!- Ngữ Yên bắt đầu ngồi lên xe và chuẩn bị nhấn những vòng pê đan đầu tiên.

- Yên!- Tôi gọi với lại.

Ngữ Yên xoay mặt lại, nhìn tôi như chờ đợi một điều gì đó, khuôn mặt hơi nhú lại, nhìn thẳng con trai đang đứng gãi gãi đầu.

- Không cho Tín quá giang sao?- Tôi lấy hết can đảm bước lại gần.

Thoáng chút ngỡ ngàng trên khuôn mặt, Ngữ Yên hình như đang tưởng tôi đang giỡn hay sao ấy, tôi buộc phải lập lại lần nữa:

- Gì mà ngỡ ngàng, mỗi chân quá nên đi ké đây nè!

- Ồ, ờ....!

Tôi chở Ngữ Yên, hai đứa lặng im chẳng nói gì. Hai đứa đeo đuổi những suy nghĩ riêng chẳng ai nói ai câu gì. Tôi đạp xe thong thả, gió lùa qua người, và trên cao, bầu trời trong xanh đang thả nắng dỗi theo hai học sinh vừa tan lớp.

- Sao mà im ru vậy? Tôi buộc phải mở lời trước.

- Không, tại đang nghĩ tại sao thôi?- Vẫn dửng dưng như thế, dù cho cô nàng có chút bối rối.

- Chuyện gì vậy?- Tính tò mò của tôi lại trỗi dậy.

-!

- Có gì sao Yên?

- Thì chuyện đi quá giang này nè!

- Thì quá giang là Tín xin đi mà, có gì mà suy nghĩ chứ!

Ngữ Yên lại im lặng, tôi cũng không dồn ép nữa, lặng im chờ một câu trả lời.

- Chẳng phải Tín cố tình tránh mặt Yên sao?

Câu nói Ngữ Yên thốt ra như sét đánh giữa trời quang. Lần này thì đến lượt tôi phải lặng im. Ngữ Yên nói trúng ngay tim đen thì nói gì được chứ, chẳng có gì để ngụy biện, cũng không thể đem lý do ra để lấp liếm:

- Tín, xin lỗi nhé!

- Không có gì, Yên hiểu mà!- Ngữ Yên lần này nở nụ cười với người tội đồ.

Ngữ Yên luôn là một cô gái như thế. Luôn luôn nghĩ cho tôi, dù cho tôi đối xử với cô nàng như thế nào. Dửng dưng nhưng luôn biết được đối phương đang nghĩ gì theo một cách tế nhị nhất. Luôn vị tha, bao dung, dù cho chính Ngữ Yên bị tôi trêu đùa như thế nào. Thích thì xin đi quá giang như một cam kết tình bạn giữa cái lớp học xa lạ, rồi vì một lý do chỉ chính đáng với riêng tôi, phá hoại cái cam kết ấy. Nhưng Ngữ Yên vẫn đối xử với tôi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi, hôm ấy đi cùng Ngữ Yên hoàn toàn khác với cách mà Dung đi với Hoàng theo suy nghĩ của tôi. Cứ mặc định rằng Dung đi với Hoàng vì tình cảm theo cách suy nghĩ tiêu cực đi, thì tôi đi với Ngữ Yên vì một lý lẽ khác. Đi với Ngữ Yên, khác với đi với mấy thằng bạn trong xóm nhà lá. Đi với Ngữ Yên tôi không phải đối mặt với những câu hỏi đại loại như:

- Có chuyện gì với Dung?
- Xích mích à?
- Sao mặt mày dần thối ra thế?

Ngữ Yên chỉ im lặng, dịu dàng như lúc đầu tôi quen, nó giúp tôi tránh mặt được mối tơ vò trong lòng, tránh được suy nghĩ về Dung. Điều đó là điều tôi mong muốn nhất, dù cho vô tình trong lòng, tôi lại mang nợ Ngữ Yên một lần nữa. Một lần như bao lần trước.

6. Chương 6: Cú Điện Thoại

Cứ mỗi lần được xin quá giang tôi lại “trả ơn” Ngữ Yên bằng một ly nước mía. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, tuy nhiên không khí lại trở nên thân mật hơn. Cũng không còn những tiếng gọi với theo như những lần trước để lấp lửng muốn nói điều gì đó:

-Về nha Tín!

-Ừm, về cẩn thận nha-Tôi dặn dò cô bạn dù biết rằng Ngữ Yên cẩn thận có thừa.

Một nụ cười lung linh tiễn tôi lên xe bus. Tôi ngồi yên trên xe, tâm trạng đã khá hơn. Đường như mọi rào cản tôi cố tình dựng lên với Ngữ Yên sụp đổ hoàn toàn. Tình bạn giữa hai đứa tôi đã có bước tiến triển mới. Không phải vì chuyện của Dung và tôi, cũng không phải tôi bộc phát để có tình cảm mới, một chuỗi rung rinh khác. Đơn giản, một người vì bạn hi sinh quá nhiều, bạn không thể nào không trân trọng con người đó được.

Mặc dù vậy, tôi cũng không kể cho Yên nghe về những gì tôi thấy, những gì tôi cảm nhận xung quanh Dung và Hoàng được. Chỉ sợ rằng, Ngữ Yên lại cảm thấy tổn thương. Cô bạn ấy sẽ cảm thấy rằng, mình giống như một thứ để tôi ném những ưu phiền, khi nào có thì tìm tới, còn không thì lại lánh mặt. Tự hứa với lòng mình, sẽ hạn chế tối đa làm tổn thương cô bạn hiền dịu ấy.

“Tái ông thất mã ư?”- Ít nhất tôi cũng tự mình được chút gì lạc quan.

Mang theo tinh thần lạc quan, lao động hăng say vận may sẽ tới, tôi xài lại bí quyết cũ “ không cho đầu óc thành thoi”. Tức là cứ hễ có thời gian rảnh là tôi lao vào làm một việc gì đó. Bữa trưa xong xuôi, tôi chui vào phòng ngồi bật phim ra xem. Hết phim là lao vào học, tuy không triệt để hoàn toàn nhưng ít nhất cũng làm cho “vết thương đỡ nhức nhối”.

-Reng, reng!

Chiếc điện thoại reo lên, và căn nhà này cũng chỉ còn một mình tôi. Bất đắc dĩ bỏ dở cái bài Lý vất vả lắm mới tìm ra cách làm, tôi đi ra phòng khách.

-Dạ, cho hỏi có phải nhà bạn Tín không ạ?

Giọng nói quen thuộc, đã lâu lắm rồi tôi mới được nghe giọng nói này. Người mà tôi chờ đợi bấy lâu nay, cái người mà biệt tăm biệt tích cả mấy tháng trời như tôi nay cũng đã xuất hiện, còn chủ động liên lạc nữa. Bật tai nghe, tôi húng hắng bốp méo giọng.

- Cháu hỏi Tín có việc gì không?

Giọng nữ đầu dây áp ứng:

-Dạ, cháu hỏi Tín có việc ạ, Tín có nhà không bác?

-Không cháu, nó đi chơi rồi, mà việc gì vậy?

-Dạ,...không, à...Dạ, bác nhắn với Tín là có bạn Xuyên gặp là được ạ!

Cứ mỗi lần gặp bà chị này thì dù tôi có dẽ miệng đến đâu thì cũng phải tắt đài đứng hình ngay. Chẳng hiểu sao, khi giáp mặt, tôi luôn ở thế hạ phong, luôn luôn bị chị Xuyến hét ra lửa đàn áp. Biệt danh Nữ tặc quả không phải hư danh. Đây là lần đầu tiên tôi được nghe nói chuyện theo phong cách “bề trên” so với bà chị. Nhịn không nổi cười, tôi cười thành tràng:

-Haha, em đây, Chị ngoan vậy!

-Thằng quỷ này, làm hết hồn!

-Hết hồn thì lo mà nạp hồn cho đầy, sao hôm nay rỗng gọi cho tôm thế này!

-Bộ không có chuyện không gọi được à!

-Ồ,...ơ, thế mấy lần trước có gọi cho em đâu nhĩ?

Tất nhiên, cái kiểu “không có chuyện không gọi được à?” chỉ là một cách mà chị Xuyến trả thù tôi vụ lúc nãy giả dạng phụ huynh, hoặc do thói quen hay ăn hiếp tôi mà thôi. Mục đích chính của bà chị là muốn tôi lên chia vui vì bà vượt vũ môn thành công, chuẩn bị bước vào cuộc đời sinh viên.

-Chà, ngưỡng mộ chị ghê, hoá rồng rồi!

-Chị không biết rồng hay tôm, nhưng đúng giờ là có mặt!-Vẫn tư thế áp đảo và buộc tôi phải nghe theo.

-Nhưng....!-Yếu ớt phản kháng, tôi không thể đưa ra lý do ỉn.

Thứ nhất đã nói đến liên hoan, là phải vui, mà vui là thế nào cũng phải bia. Thứ nước có cồn này luôn xuất hiện ở tất cả các buổi tiệc, mà đặc biệt là những tiệc liên hoan mừng đại học thì uống hết sức, thả ga là điều khỏi phải bàn cãi. Tôi không giỏi về khoản này nên chắc sẽ là thằng dứt gánh đầu tiên. Riêng vụ uống trong bàn nhậu thì còn có thể tùy cơ ứng biến, chứ còn việc thứ hai mới là căng. Ở khoản này, tôi phải gờ lưng cho thiên hạ đầm là chắc:

-Ai đây Xuyến?

-Em trai mà ỳ à?

-Ồ, học dưới mình một khoa à.

Danh phận cho tôi đi dự tiệc liên hoan là gì? “bạn cùng lớp” thì không phải vì tôi chỉ là hậu bối, đời đầu thế hệ 9x. Còn “bạn cùng trường” cũng không hợp lý lắm, biết bao nhiêu bạn cùng trường của chị không có mặt còn tôi thì lại hiện diện. Vẫn còn đó thằng Huy, vụ việc giữa hai thằng con trai tuy đã qua lâu, nhưng biết đâu đây lại chẳng chui đâu ra một thằng Huy thứ hai, hoặc thằng Huy tâm dạ hẹp hòi, “thù dai” chờ cơ hội trả thù thì sao. Chưa kể đến việc tôi đối đáp thế nào với nhị vị phụ huynh của bà chị nữa.

Chỉ nghe thấy thế thôi, dường như bà chị đã biết tôi đang định nghĩa chữ Ngại như thế nào nên nhanh chóng vỗ về dư luận:

-Tiệc đặc biệt, không có gì đâu mà ngại với ngừng!

-Em...em có ngại đâu!-Tôi lại yếu ớt chống chế!

-Khiếp, sĩ diện nữa, đúng là con trai, vậy nhé, hứa với chị rồi đó!

Không đợi tôi kịp trả lời, chị Xuyến đã cúp máy mất tiêu. Vậy là chủ nhật tuần này, một mình một ngựa, tôi sẽ xông pha vào hang cọp.

-10h30, chắc là nhậu tới chiều thì mình lết về mất.

Lo sợ tiếp theo là trong ngày vui của bà Nữ tặc, chắc tôi cũng chẳng dám đã động

gì tới vụ việc của tôi để xin tư vấn quá. Ngày vui, ai nói chuyện buồn cơ chứ? -Thôi tới đâu thì tới, bình đến tướng đỡ!

Chưa kịp dứt lời than thở một mình, một thằng bạn âm binh đã hùng hống bước vào nhà.

-Đi đá banh mà ỳ!-Thằng Hoàng ngồi bệt xuống thềm nhà tôi, thở dốc.

-Còn sớm, chờ tao tí?

Cắm nôi cơm xong xuôi, tôi quay ra phía trước nhà, thằng bạn vô tư như ruồi đang cầm ly đá tu ừng ực, hồn nhiên đưa tay quệt ngang:

-Khà, đã quá pepsi ơi!

-Đã cái đầu mày, ngồi chờ tao đi giày!-Tôi trở tiếng quát nó.

Mặc cho thằng bạn ngơ ngơ ngáo ngáo, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đi về phía nhà sau mang lên đôi nỉ hàng dạt chợ ra. Thằng Hoàng nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi mở miệng:

-Mày y như thằng mới dậy thì ấy?

-Cái đêch, là sao?

-Dạo này tâm sự gớm, cái mặt đã ngu giờ nhìn hăm lăm con ạ!

-“Á, à, dám đi với bạn gái của ông rồi còn chửi ông hăm à!”

Nhanh như cắt, tôi đè nén tâm trạng muốn gây gổ với thằng bạn lại. Chưa biết đầu đuôi ra sao mà nhảy vào kết luận khác nào một kẻ vu khống. Hoặc giả chẳng, nếu thằng bạn này vô ý “phạm tội” nó cũng sẽ sinh nghi mà chối bay chối biến. Thì mối quan hệ của cả ba càng trở nên khó xử hơn.

-À, mà mày học Toán sao rồi?-Tôi dò khéo ý thằng bạn.

-Vẫn thế, tao ở ngoài quê đã học trước một ít rồi nên giờ thoải mái hơn!-Nó vô tư đáp bầy.

-Thế à, thế lớp toán có em nào xinh không?

-Có chứ, nhiều, công nhận là nhiều đứa xinh không thể tả nổi-Nó múa may tay chân, ba hoa bép xép như kẻ giảng đạo đang khai sáng cho đứa u tối về sắc đẹp vậy.

Tôi giả bộ hỏi han, rồi lâu lâu ngệt mặt theo kiểu mô tả của thằng bạn.

-Thế rồi cuộc, mày kết em nào!-Tôi vô vấn đề chính một cách lô-gíc!

-Không nói, nhưng hơi xinh, cá tính nữa!-Nó lấp lửng mà tôi muốn đề nó ra bóp cổ nó.

-Tên gì?-Tôi sốt ruột khi những miêu tả của thằng bạn “vô tình” đúng y như Dung vậy.

-Hỏi gì vậy mày, bí mật, đừng có nóng!-Nó lại úp úp mở mở.

-Đêch, bạn bè mà giấu hả mày!

-Bí mật, rồi mày sẽ biết, tao cao tay đến từng nào!

Nó lại nở nụ cười bí hiểm, ra dấu thúc tôi đi nhanh không muộn trận banh lại đứng ngoài ngõ. Tôi không ép nó nữa, kéo đối tượng sinh nghi tìm cách lấp liếm. Chẳng hiểu nó đang nghĩ gì trong đầu nữa, giả như tôi có phép thuật siêu nhiên, nhìn thấu tâm trí của nó để xem xem, cái người mà nó cảm nắng có phải là Dung của tôi hay không.

-Nhìn gì ghê thế mày?

-Đêch, đẹp trai nhìn tí mà khó khăn vậy?-Tôi chẳng nhìn thằng bạn, nói vu vơ.

-.....!

-A, Cu đen ở là cu đen.

Thằng Nhân đứng chờ từ trước, hôm nay Nguyệt ở nhà nên nó đứng tiu ngửu nhìn cái sân vắng tanh. Nhìn thấy hai thằng tôi như bắt được vàng.

Tranh thủ lúc thằng Hoàng đi “giải quyết chuyện gấp”, hậu quả khi tu hết cả ca nước đá nhà tôi, tôi chộp cổ Nhân đen.

-Mày, nghe tao hỏi nhé?-Tôi làm mặt hình sự đe dọa thằng bạn.

-Gì mà ghê vậy mày?

-Thằng Hoàng biết Dung với tao là....

-Một cặp chứ gì?-Nó hét toáng lên.

Tôi bịt miệng thằng bạn, ngó vào lùm cây, canh xem thằng Hoàng đã hết buồn chưa, rồi lại thì thào to nhỏ:

-Biết hay chưa vậy?

-Chưa hay sao ấy?-Nó cũng nhểm tôi, thì thào theo.

-Tốt, vậy bây giờ mày dặn mấy đứa giữ bí mậtùm tao.

Tôi cương quyết rồi nhanh chóng đẩy thằng bạn ra trước khi thằng Hoàng đứng trước mặt, không quên dặn dò thêm lần nữa:

-Nhớ đấy!-Nhân đen cứ nhìn tôi đầy khó hiểu.

Trận banh hôm ấy, đội tôi thua hai trái trắng. Một phần vì sút mề lực lượng ở hàng thủ nên lọt lưới. Nhưng hàng công với tôi và thằng Hoàng thì còn tệ hơn vì cả hai đứa chẳng chịu phối hợp với nhau pha nào cho ra hồn. Thằng Hoàng cứ đứng ở vị trí thuận lợi thì tôi mắ mắ lợi sút hết sức. Chính vì thế, hàng thủ đối phương an nhàn bề gãy các đợt tấn công. Thằng Hoàng cú tôi lắm nên hét ầm cả lên: kenhtruyen

-Đá đấm chẳng ra gì cả, chuyện trái đẹp coi!

Đẹp làm sao được khi mà mày đang ở trong diện bị tình nghi chứ thằng bạn thân!

Ngay cả tôi cũng chẳng biết bản thân mình muốn cái gì ở trong chuyện này nữa. Muốn công khai chuyện tình cảm Dung với tôi ra, thì Hoàng sẽ là người rút lui. Bởi tôi tin vào thằng bạn tôi thân thiết từ nhỏ. Nhưng chính tôi cũng sợ tình bạn ấy, nó sẽ là bước cản trở cho cả ba nếu Dung và Hoàng thực sự thích nhau. Lúc ấy, Hoàng sẽ như thế nào và Dung sẽ ra sao?

Vì vậy, tôi muốn giấu đi chuyện tình cảm của mình với Dung để đặt mình cùng xuất phát điểm, công bằng với Hoàng. Nếu như Hoàng và Dung có tình cảm với nhau? Thì ắt hẳn Dung đã bỏ quên đi tình cảm với tôi. Coi như tôi đang đặt quyền tự quyết về tay Dung.

Tình cảm là thứ tự nhiên, cái gì thuộc về tự nhiên hãy để tự nó phát triển. Nếu như chuyện của hai người là thật, tôi sẽ buông tay, trả lại những thứ không thuộc về mình. Đau đấy, buồn đấy, nhưng thà như vậy còn hơn dùng dằng kéo dài. Dù thực lòng tôi không bao giờ muốn chuyện đó xảy ra. Nhu nhược, nếu ai đó dành cho tôi từ đó, tôi cũng sẽ chấp nhận. Bởi vì tôi không dám đấu tranh đến cùng. Nhưng tính tôi là thế, nó tạo nên thằng Tín như ngày nay, thích sự tự do, không gò ép, không miễn cưỡng và có chút phá cách. Vì vậy trong chuyện tình cảm tôi thà làm kẻ “nhu nhược” còn hơn phải làm một người “cố chấp” tranh đấu những thứ không thuộc về mình.

-Mày làm gì mà thần mặt ra thế? -Thằng Hoàng cởi áo vắt ngang vai, nhìn cùng hướng với tôi ra cái hồ trước mặt.

Tôi bần thần, quên kiểm chế bản thân:

-Nếu mày thích một người không còn thích mày, mày sẽ như thế nào?

Gió từ hồ lùa vào, mang theo sự mát lạnh của hơi nước, ôm trọn lấy hai thằng bạn thân. Đóng băng thời gian, để lại một sự im lặng đáng sợ.

Thằng Hoàng thần thờ một lúc lâu, cuối cùng cũng trả lời y chang tích cách của nó:

-Đừng nói mày từ bỏ nhé, riêng tao vẫn theo đến cùng-Nó hiểu rõ tâm trạng của tôi.

-Nếu đến cùng không được kết quả?

-Không biết, nhưng cứ đến cùng, biết đâu người đó cuối cùng sẽ thích mày.

Hai thằng bạn thân nhau từ nhỏ, hai tích cách có phần trái ngược nhau. Tôi, điềm tĩnh, hơi có chút hướng nội, thích tự do, không thích sự gò bó, có chút ngược lại với Hoàng. Nó kiên trì, tự tin và thích chinh phục,

thẳng tính. Hai thằng cũng chẳng hiểu vì sao mà chơi thân được với nhau, và đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên hai đứa mang hai cách nhìn nhận khác nhau cùng một vấn đề.

-Về thôi, tự nhiên mà nói với vẫn quá!

-Ừ, về, hôm nay đã đã quá!-Tôi chữa thẹn vì phút yếu mềm của cả hai thằng.

-Mày đá cá nhân bỏ mẹ, đểch chuyện cho tao quả nào nên hồn.

-Mày thì hay ho gì, dứt điểm tệ như xưa.

Vẫn tiếng cãi cọ nhau vang vọng trên con đường về, như hồi chúng nó chỉ còn là những thằng bé 7,8 tuổi. Thời gian trôi qua nhanh thật, những thằng bé ấy đang khoác lên mình hình bóng của những chàng trai dần trưởng thành, tuy nhiên vẫn như vậy, thân thiết trên sự cãi cọ và bất đồng quan điểm.

7. Chương 7: Buổi Tiệc Liên Hoan

Tối thứ 7, sau khi xin phép Mẹ tôi đi dự tiệc liên hoan của một “ông anh” khoá trên đậu đại học, tôi mới được sự đồng ý của Mẹ tôi, không quen kèm theo một câu dặn dò:

-Nhớ đi sớm về sớm, ít bia rượu thôi!

-Dạ!

Chỉ cần như thế thôi, tôi tránh xa khỏi tầm mắt của Mẹ tôi ngay, sợ bỗng nhiên bậc thân sinh lại đổi ý nữa thì rắc rối to. Tôi phải nói là đi ăn liên hoan ông anh, chứ không đại gì mà khai ra là của chị Xuyên cả. Nếu không Mẹ tôi cũng sẽ tra khảo cho ra mối quan hệ giữa hai chúng tôi à xem.

-Mai không biết thế nào đây?

Mặc dù vẫn sẽ tham gia tiệc, nhưng đầu đầu ở điểm, thế nào tôi cũng sẽ bị sấm soi nhiều nhất. Không biết rằng mấy bạn của chị Xuyên có nghĩ tôi là người đặc biệt với bà chị đó hay không. Suy nghĩ nhiều cũng chẳng được cái gì, tôi tặc lưỡi đi ngủ:

-Kệ, tới đâu thì tới!

Ngày chủ nhật là ngày vui vẻ với bất kỳ ai, và tôi cũng không phải ngoại lệ. Ngày duy nhất được nằm ngủ nướng thoải thê ột tuần học tập căng thẳng. Vươn vai ngáp ngáp vài cái, cầm cái đồng hồ báo thức lên xem. 8h30.

-“Hai tiếng nữa!”-Tôi uể oải nghĩ tới những gì sắp xảy ra.

Mặc dù đã phòng bị thời gian đến tận nửa tiếng, ấy vậy mà khi tôi đặt chân xuống trạm xe bus. Chị Xuyên đã đứng chờ sẵn từ bao giờ. Rón rén đi lại gần:

-Hừ.....!

Bà chị thân nhiên quay mặt lại, như biết trước là tôi sẽ hừ vậy, hoặc có lẽ đây là người có thần kinh thép.

-Ái chà, sớm quá hen!

-Em mà chị!

-Xạo quá ông tướng, đi muộn thành thương hiệu rồi còn gì?

-Ồ, Ó....!

Tôi gãi đầu gãi tai, tranh thủ ngắm nghía xem bà Nữ tặc sau mấy tháng không gặp sẽ như thế nào. Hình như là tinh thần thoải mái hơn, đậu đại học mà, khuôn mặt bà chị tươi hơn hẳn mọi khi.

-Cái gì mà nhìn chằm chằm vậy!-Bà chị nheo mắt đầu mắt với tôi.

-À, không, không có gì,..? Giờ thì đi thôi!-Tôi chưa ngưng.

-Đi đâu?

-Nhà chị chứ đâu?-Tôi ngỡ ngàng hỏi lại.

-Nhà chị làm gì?-Chị Yến còn ngỡ ngàng hơn.

-Ồ, thì chị mời lên ăn liên hoan, không về nhà chị thì về đâu.

Chị Xuyên nghe đến đây phải phì cười vì cái tội xí xốn “cầm đèn chạy trước ô tô” của tôi.

-Đâu nhất thiết là phải ở nhà chị chứ?

-Ồ, thế....!

Cái tò mò của tôi chưa kịp trình bày thì chị Xuyên đã quay mặt đi, tôi buộc lòng phải đi theo. Khi đi ngang với nhau, tôi thấy chị cứ tùm tùm cười.

-Chị bị con gì cắn à?

-Là sao?

-Sao cứ cười miết thế.

Bà chị Nữ tặc này vẫn cứ tùm tùm cười, mặc cho tôi có hỏi thế nào đi chăng nữa. Mãi đến khi dừng lại trước một quán cà phê chị mới thôi cái nụ cười đẹp đẽ ấy đi.

-Ở đây ạ!

-Không, đừng tò mò nữa. Vào đi!

Quán cà phê mới mở, mang phong cách rất lạ. Quán khá yên tĩnh, ở giữa có hòn non bộ nước chảy róc rách. Hàng cây xanh rì rào đùa giỡn trong gió. Phong cách trang trí trong quán cũng khá cổ xưa. Những chiếc bàn ghế gỗ đơn giản, trên tường treo vài bức tranh được chỉnh sửa theo phong cách cổ xưa. Tường gạch đơn giản nhưng xây theo kiểu nghệ thuật mang lại một cảm giác yên bình.

Chị Xuyên nhìn tôi ngó ngang ngó dọc, lên tiếng:

-Không có ai đâu cho em tìm!

-Là sao, chẳng phải hôm nay là tiệc liên hoan sao?-Tôi thắc mắc mặc dù trong lòng đã cất đi nỗi ngại trong lòng.

-Không, hôm nay là tiệc đặc biệt mà.

-....!

-Sợ em lại ngại khi ngồi với lớp chị thôi.

Câu nói xuyên thẳng tim đen của tôi, khiến tôi chỉ ậm ờ nhấp nhấp ly trà chống chế. Lần này thì đến lượt chị Xuyên nhìn tôi chăm chăm:

-.....!

-.....!

Cả hai đều im lặng, một chút thôi, trước khi tôi phá vỡ vì không quen với bà chị Nữ tặc theo kiểu này:

-Gì vậy chị, mặt em dính gì hả?

-Không, không.....!

-Thế là gì?

Chị Xuyên cười, lại nụ cười quyến rũ ấy. Cũng như tôi thôi, lâu lắm mới gặp, chị xem thử tôi có gì khác không. Hai chị em trò chuyện với nhau một cách thoải mái. Không e dè, không lo sợ, cả hai đều nói về những gì mình đã trải qua trong thời gian qua.

-Sao em vào đó một tháng mà không thông báo trước cho chị?-Chị Xuyên trách tôi.

-Em có biết đâu, bất ngờ quá, mà em có biết liên lạc với chị bằng gì đâu!

Bắt đầu từ thời gian ở trong Sài Gòn, tôi và chị đi theo quá trình thời gian. Tôi kể cho chị nghe về cái cảm giác bị cô lập ở một lớp xa lạ, còn chị truyền lại kinh nghiệm, những chuyện trong lúc thi đại học. Bất chợt, tôi thoáng buồn, nét mặt đanh lại. Cũng vì một tháng đó mà...!

-Có gì nữa hả em?- Chẳng có gì qua mắt được bà chị này!

-Không, chuyện nhỏ thôi, hôm nay tiệc liên hoan mà, không nên nhắc tới chuyện buồn!

-Kể chị xem!-Chị Xuyên thể hiện ngay bộ mặt nghiêm túc.

Chỉ cần như thế, tôi khai sạch sẽ cảm xúc trong lòng mình ra. Kể luôn về mối tơ vò đang rắc rối trong lòng. Kể luôn về những gì tôi thấy, mối quan hệ giữa tôi và Dung lẫn một phần với Hoàng. Chị Xuyên ngồi im lặng lắng nghe.

Chị Xuyên là như thế, im lặng cho người đối diện trút hết tâm sự rồi mới đưa ra những lời khuyên. Ở chị là tổng hoà của sự cá tính, hiền dịu, tâm lý, tất cả những điểm ấy hoà quyện tạo ra một người thật đặc biệt. Tôi im lặng nhấp ngụm cà phê, trong lúc chờ đợi chị "lên lớp", thậm chí cảm thấy mình may mắn vì có một người bạn như thế.

-Sao em không liên lạc với Dung?

-Em...là lỗi của em mà.

Thực chất là tôi cũng chẳng biết được cái số điện thoại của Nàng là bao nhiêu. Cứ thử nghĩ rằng một tuần học, sáng gặp, chiều gặp thì cần gì phải nhờ đến điều kia chứ. Nhưng đó cũng không phải là thứ tôi có thể vịn vào để bào chữa cho hành động của mình. Có lẽ tôi quá tự tin về tình cảm của Dung cho tôi.

Chị Xuyên bình tĩnh nở nụ cười, rồi tiếp tục giảng đạo cho thằng em trai ngu muội:

-Sao em không gặp trực tiếp với Dung luôn, hoặc có thể hỏi qua Hoàng? Dù gì em với Hoàng cũng là bạn thân từ nhỏ mà.

-.....!-Tôi chỉ biết im lặng.

Không biết chị Xuyên có hiểu nỗi sợ len lỏi trong lòng tôi không? Gặp Dung, rồi chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu nó là sự thật, tôi không biết mình sẽ như thế nào. Dù biết rằng chuyện đó sẽ sớm xảy ra thôi, nhưng tôi cần chuẩn bị, ít nhất là về mặt tâm lý, cách hành xử với cả Dung và Hoàng. Phải chăng tôi đang nghi ngờ Dung? Quả thực tôi cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa?

Chị Xuyên vẫn lặng im, như có thể đọc hết mọi suy nghĩ trong đầu tôi vậy:

-Em nói chuyện với Hoàng chưa?

-Chưa?

-Vậy em nên gặp trực tiếp Dung đi!

-.....!

-Dù sao cũng phải đối mặt thôi, đừng cảm lên.

Dùng cảm? Tôi mang chút liều trong mọi chuyện, nhưng trong tình cảm, tôi trở nên nhút nhát một cách khó hiểu. Tôi định cất lời thoái thác, chị Xuyên đã ngăn lại:

-Em càng dây dưa thì càng khó xử đấy, chị không biết Dung đang nghĩ gì, nhưng làm rõ ràng càng sớm càng tốt, như vậy thì đỡ buồn hơn đấy!

Không gian lại chìm vào suy tư. Chị Xuyên nhìn tôi đang trong cơn suy nghĩ. Chẳng hiểu chị sẽ nghĩ gì khi thấy tôi như vậy, tôi chỉ nhìn thấy chị mỉm cười:

-Chị cười gì vậy?

-Cười em chứ cười gì?

-Đúng là trong chuyện này, em đáng bị cười nhạo thật!-Tôi nói thật lòng mình, mong chờ chị Xuyến cũng sẽ đồng ý với ý kiến đó. Nhưng chị chỉ lắc đầu.

-Không, chị cười em nhưng cười chuyện khác!

-.....!

Rất từ tốn, chị nhìn thẳng vào mắt tôi một lần nữa:

-Chị thấy em lớn hơn thôi!

-Ở điểm nào, em thấy em vẫn còn trẻ con lắm-Tôi vẫn còn bận lòng vì chuyện tình cảm.

-Không, em không cảm thấy thôi, chị thấy em lớn hơn rồi đấy!-Chị nheo mắt với tôi.

Chẳng hiểu nổi tôi lớn ở điểm gì trong mắt chị Xuyến, nhưng qua nhiều chuyện, tôi thấy mình vẫn còn mang đậm cái tính bốc đồng trẻ con trong người. Nhiều chuyện tôi vẫn không có sự tỉnh táo để tìm hướng giải quyết, tôi thích ôm mớ bong bong, suy nghĩ lung tung, trong đầu tưởng tượng ra mọi thứ.

Ấy vậy mà đó là điểm tôi trưởng thành trong con mắt bà chị Nữ Tặc. Chỉ ít tôi bớt bốc đồng, biết suy nghĩ kĩ càng, rồi nhìn cũng chừng chặc ra hẳn. Thảo nào từ cổng trường vào tới đây, chị Xuyến cười không ngớt.

-Vậy giờ em tính sao?

-Bình tới tướng đỡ, cứ tự nhiên, và em cũng sẽ tự nhiên không lo suy nghĩ?

Cái tự nhiên mà tôi đề cập ở đây là tự nhiên như lúc trước với Dung, tự nhiên với Hoàng, còn chuyện tới đâu thì lo tới đó. Chuyện tình cảm, gượng ép chẳng được cái gì mà sẽ tồi tệ hơn.

-Trong tình cảm, cần một chút ích kỷ nhé cậu em!

-....!

-.....!

-Ích kỷ như thế nào?

-Như hôm nay, chị mời....-Chị Xuyến cảm thấy mình lỡ lời nên dừng lại im bặt.

-Là như thế nào?-Tôi gặng hỏi đến cùng.

-Thôi, bữa khác, giờ đi ăn tiệc.

Tôi biết chị Xuyến đang cố giấu điều gì đó, liên quan tới tôi, dù rằng lời mờ tôi đã hiểu được vài phần. Dù sao, chị cũng đã lảng tránh nên tôi chiều lòng. Tiệc liên hoan hôm đó cũng chỉ có tôi là khách, đi ăn uống linh tinh, rồi đi dạo nhà sách, ghé vào tiệm net chơi game. Ban đầu là nhảy audition, tôi chẳng bao giờ chơi game thể loại này nên bị bà chị áp đảo thua trắng:

-Sành ghê ha!

-Chị chơi ké với em chị nên biết chút ít mà!-Chị nheo mắt cười.

Lượt thứ hai thi bắn Đột kích, lần này thì tôi có cơ hội gỡ thế diện. Coi như bảo toàn danh dự.

-Nhớ lời chị nhé, cần chút ích kỷ đấy!

-Nhớ rồi, như chị chứ gì?-Tôi cười tươi nói lại.

Chị Xuyến hơi đỏ mặt bối rối, khẽ gật đầu. Hai chúng tôi có tình cảm với nhau, không cân bằng. Tôi có cảm tình với chị, không phủ nhận. Chị giành cho tôi sự quan tâm, không thể chối từ. Hai chúng tôi vẫn như thế, nhưng biết gạt qua sự ái ngại để có thể vui đùa với nhau như bạn bè. Chỉ cần thế thôi, bạn mà chẳng phải bạn.

Lên xe bus, tôi vươn vai thoải mái. Ánh chiều khê chiếu trên vai. Nhìn qua khung cửa sổ, những dòng xe nhanh chóng lao qua, nhoè nhoè. Nhưng tôi cảm giác thật yên bình. Cảm giác vui vẻ đã trở lại.

-Tình Yêu cần một chút ích kỷ và một chút tự nhiên!

Quyết định gặp Dung sẽ được đẩy nhanh tiến độ. Có lẽ sắp rồi! Nhưng tôi vẫn sẽ dừng cảm chờ câu trả lời. Có hay không, không quan trọng, vì tôi đã ích kỷ một cách tự nhiên.

-Chờ nhé Dung, sớm gặp thôi!

8. Chương 8: Hai Lời Xin Lỗi

Tuần mới, khởi đầu mới ọi chuyện. Tâm trạng đã có những bước tiến triển dài. Tuy không thể nào một lúc mọi chuyện đều trở nên vừa ý với bản thân mình ngay được, nhưng chí ít, bản thân tôi cũng đã nắm được cái nút thắt để có thể gỡ rối dần dần.

-Tín, lên bảng làm bài cuối cùng đi em!-Cô dạy Hoá lại vinh danh tôi lên bảng.

Nhanh chóng, đứng dậy, đồng thời nhận ngay cái nụ cười chúc may mắn của Ngữ Yên dành tặng khi cô nàng cũng vừa trên bục giảng đi xuống, sau khi giải quyết nhanh chóng một bài cũng có chút ít hóc búa. Ngày thứ 3 quen thuộc, và gặp lại cô bạn quen thuộc, nhưng nó có gì đó tươi tắn và lung linh hơn.

-Nhanh ghê ha?-Ngữ Yên chào đón tôi từ chiến trường trở về!

-Ồ, hơ, thì cũng thường thôi mà!

Hai đứa học sinh bàn cuối chưa kịp tiếp diễn câu chuyện vu vơ thì tiếng cô giáo lại vang lên đều đặn:

-Bài kiểm tra quan trọng, những ai không thích, hoặc không muốn chuyển lớp thì có thể ra về sớm. Còn nữa sẽ dựa vào bài thi và số điểm các bài thi trước để chuyển lớp!

Nhanh gọn, vẫn tất nhưng đầy cô đọng và xúc tích. Hoá ra không chỉ riêng tôi và Ngữ Yên là những người “lỡ đồ” sang lớp ôn thi khối A, may hồi đó chưa buột miệng phát ngôn lớp ôn thi tốt nghiệp không thì lắm kẻ cười tôi ếch ngồi đáy giếng trong lòng mắt. Mặc dù giáo viên đã có lời nhưng hầu như chẳng ai bước ra khỏi chỗ. Chắc đa số vì tinh thần hiếu học, muốn thi cử cọ xát, hai là chắc ngại hoặc sợ nên rắng ngồi lại thi cho đến cùng mà thôi.

Bốn lăm phút bắt đầu, tôi mở hết tốc lực và làm lầy lăm ể. Mặc dù là đề thi chuyển lớp học, nhưng cũng tương đối là dễ chịu với những ai vững căn bản. Thỉnh thoảng trong lớp vài cá nhân rảnh rỗi đảo đảo nhìn vài vòng, rồi lại cầm cúi ghi ghi chép chép. Ngữ Yên và tôi thỉnh thoảng chạm mặt rồi cùng cười, nụ cười hời hợt.

Ngữ Yên đặt bút xuống cái đề thi, rồi chỉ về phía tôi? Âm hiệu của: Tín làm xong rồi chứ?

Tôi dơ hai ngón tay thành chữ V-biểu tượng chiến thắng- Rồi cầm cây bút vẽ mũi tên chỉ về phía cô nàng-Yên thì sao?

Chắc là Ngữ Yên cũng hoàn thành nhanh chóng, nên vẽ cái biểu tượng mặt cười tươi roi rói.

Thời gian còn lại, hai đứa tôi tranh thủ rà soát lại bài làm xem có sai sót gì không. Với con gái, đó là tính cẩn thận có sẵn, còn với thằng con trai cẩu thả, nhanh nhẩu đoảng thì đó là cơ hội sửa chữa cuối cùng.

-Thu bài!

Giọng cô lại vang lên đầy ngắn gọn nhưng xúc tích kết thúc 45' căng thẳng của các sĩ tử ôn thi.

-Thế kết quả bài 3 thì sao?

-Là Fe!-Tôi tự tin đáp trả Ngữ Yên.

-Bài 4 nữa?

-Ồ, thì 1,14g với 0,54g kết tủa!

-Hi hi mừng quá, Yên cũng ra kết quả y chang!

Hai đứa tôi mãi trao đổi cách làm nhanh gọn ỗi bài tập mà quên mất đã đến cái quán nước mía cạnh trạm bus từ thuở nào.

-Vì nó không kết tủa nên bỏ nó ra, đỡ thêm một bước về sau nữa!

-.....!

-Đúng không Yên?

-.....!

Đáp trả tôi không phải là giọng nói vui vẻ dễ thương lúc nãy, chỉ có cái chạm tay vào eo tôi, khẽ nhắc khéo có chuyện gì đó tế nhị đang chờ đón cả hai.

Quả thật, khi tôi quay mặt lại thì tôi biết vì sao Ngữ Yên im lặng và trở nên rụt rè như vậy.

Cả đám bạn xóm nhà lá của tôi đều có mặt đông đủ. Ngoài ra còn có thêm Hoàng, dĩ nhiên, vì nó chung nhóm với đám bạn học thêm môn Toán. Tiểu sư muội của tôi cũng có mặt, đang nở nụ cười tươi rói rói chào đón sư huynh của nó. Và đặc biệt hơn là sự xuất hiện của Dung. Người mà tôi mong muốn gặp hơn bao giờ hết.

Thời gian với tôi là dài, Dung có chút gì đó khác. Không thể hiện sự cá tính trên khuôn mặt một cách rõ ràng nữa, mà có chút gì đó dịu đi. Mái tóc ngang vai nay dài ra thêm một chút, càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng. Đôi mắt đẹp, chiếc mũi cao, chỉ có nụ cười là chưa xuất hiện nữa thôi.

Ngữ Yên lần nữa giật giật áo tôi, nhỏ tiếng: kenhtruyen

-Yên về, Tín chơi với bạn đi!

Thế mà chẳng hiểu sao, tôi lại có suy nghĩ khác, chẳng có gì mà phải tránh mặt trong trường hợp này cả. Có thể là suy nghĩ nhất thời nông nổi, hoặc là làm trái ý Ngữ Yên lâu nay đã thành thói quen suy nghĩ trong tôi vậy.

-Không sao đâu, Yên cứ đi cùng Tín!-Tôi quay lại cười cố tình tăng sự tự tin lẫn tự nhiên cho chủ nhân chiếc xe đạp tôi đang dắt.

Hai đứa tôi ngồi xuống, nhanh chóng trở thành mục tiêu của sự chú ý. Chẳng ai nói ai câu gì, không khí căng thẳng hẳn ra. Với tôi thì không sao, chứ với Ngữ Yên thì cô nàng đã đỏ mặt tía tai, chỉ dám cúi gằm mặt xuống đất mà nhìn vu vơ vậy thôi.

-Ủa, hôm nay làm gì mà đông vui quá vậy?

Câu hỏi vu vơ của tôi vô tình cũng vực được gần mười cái đầu dậy, hoặc ít ra cũng làm cho sắc mặt mọi người tươi ra một chút.

-Sinh nhật thằng Hà!-Nhân đen muốn cứu tôi trước.

-Ồ, cái thằng chậm hiểu, có sư muội mà ở đây thì phải liên quan đến thằng Hà rồi!-Kiên cận cũng giúp đỡ một tay.

-Ồ, mà đến sau, phạt mà một ly.

Mấy trò tung hoả mù này chỉ có thể thuận mắt cho thiên hạ anh hùng chứ không thể nào thoả lòng được, nhưng trót diễn phải diễn đến tận cùng. Hai tay bưng ly nước mía, cụng ly với thằng bạn:

-Huynh đài xin lỗi tiểu đệ vì quên mất cái ngày hoàng đạo của mà, happy new year !

Cả đám cũng hòa theo happy new year thay cho lời chúc mừng sinh nhật thằng bạn. Dưới tán cây mát rượi, một đám học sinh đang vui vẻ cười nói với nhau. Ngạc nhiên hơn nữa, Dung cũng là một trong số những người đang vui vẻ ấy.

-Tao nhớ mà ra sớm mà Tín? Sao hôm nay muộn vậy?

-Ồ thì hôm nay kiểm tra để chuyển lớp vô năm !

-VẬY Ờ!-DUNG NÓI HẾT SỨC NGẠC NHIÊN.

Ngay cả tôi và Ngũ Yên khi nghe câu này, cả hai đều vô tình nhìn lướt qua nhau. Vì cả hai chắc cũng xác định rằng Dung sẽ ít nhất tỏ thái độ giận dữ hay đại loại gì tương tự như thế. Kiểu như sẽ không hỏi han hay tham gia vào câu chuyện nào có liên quan đến thằng Tín vậy.

-Ừ, thì làm bài kiểm tra thôi!

-VẬY TÍN VỚI YÊN LÀM BÀI CÓ TỐT KHÔNG?-LẠI THÊM MỘT CÂU HỎI BẤT NGỜ NỮA.

-Ờ....!

-Cũng tạm tạm thôi Dung-Ngũ Yên còn làm tôi bất ngờ hơn.

Hai người nói chuyện với nhau mà cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, dường như lan toả sang cả thằng Kiên cận. Nó ngơ ngác nhìn tôi, tôi cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn lại nó. Hai đứa dường như không có quyền xen và cuộc nói chuyện của phái yếu như lúc này.

-Ờ, như vậy chắc là làm được rồi, chắc vô năm lại được học chung lớp đây-Dung cười vui vẻ.

-Thì cũng có thể thôi, Yên sợ mấy bạn khác làm còn tốt hơn.-Ngũ Yên cũng dịu dàng đáp lại.

Rất may cho tôi, còn một phái yếu cũng có mặt ở đây. Tuy không đồng vai nhưng ít nhất cũng có khả năng xoay chuyển tình thế.

-Nãy giờ sinh nhật anh Hà mà muội tưởng sinh nhật huynh chứ?

Giọng sư muội tôi tỏ vẻ phụng phịu cực dễ thương, giả bộ giận hờn cho sư huynh nó thoát khỏi thế gọng kềm đây mà.

-À, ừ, đúng nhỉ, xin lỗi sư muội nhé!

-Xí, giận huynh luôn!

Tình đó cũng đủ cho Ngũ Yên và Dung “vui vẻ” dừng cuộc chuyện trò thân mật lại. Cả nhóm thổi cái bánh kem nhỏ xíu mừng sinh nhật thằng bạn. Từ đó không khí bắt đầu sôi nổi lại. Chỉ có thằng Hoàng thỉnh thoảng nhìn tôi, định nói cái gì đó nhưng lại thôi.

Buổi tiệc kết thúc trong sự vui vẻ gần như là hoàn chỉnh. Gần như thôi, vì ở đó, vẫn còn vài vết gợn giữa tôi và Dung, và giữa Dung và Ngũ Yên. Trước khi ra về, vẫn một cách tự nhiên, Dung gật đầu mỉm cười chào tôi:

-Về nhé!

Tôi chẳng chờ đợi được nữa, chỉ kịp đứng dậy và đuổi theo Nàng :

-DUNG NÈ!

-GÌ VẬY TÍN.

-Ờ.....thì...!

-.....!

-Chuyện hôm nay chỉ là....!-Tôi không muốn nhắc lại nên ngập ngừng.

Dung mỉm cười, vẫn nụ cười như dạo trước:

-Chuyện hôm nay hả, không cần xin lỗi Dung đâu, nhưng chuyện khác thì Dung cho nợ nhé!

-Ờ....!

-Thôi, nói thế thôi mà, bữa khác gặp nhé!

Chỉ thế thôi, tôi bỗng nhiên thấy cảnh vật xung quanh tươi màu hơn. Mọi vật xung quanh đều đẹp. Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng tôi hiểu rằng bao nhiêu lo lắng trước đây của mình đều là vô nghĩa. Bao nhiêu

nghe ngơ ngáy thoáng chốc vụt tan. Tôi vẫn còn những gì quý giá nhất đối với mình, theo một cách đơn giản mà tràn đầy tình cảm nhất. Chừng đó thôi cũng đã là quá tuyệt rồi.

-Yên về trước luôn nhé!-Ngữ Yên chào tôi ra về.

-Ồ, làm phiền Yên hôm...

-Không có gì đâu, Yên được dự ké sinh nhật mà-Ngữ Yên hiền dịu đáp lại.

Hiện trường còn đứng lại ba thằng bạn. Tôi, Hoàng và thằng Nhân đen. Nguyệt hôm nay bị ốm nên không thể góp vui. Ba thằng bạn ngồi chờ chiếc xe bus màu xanh quen thuộc.

Thằng Hoàng nhìn tôi và bắt đầu cười.

-Mày cười gì?

-Tao cười mày thôi chứ cười cái gì?

-Thấy thằng đẹp trai nào mày cũng cười à?-Tôi tếu táo với nó.

Nó dừng cười, rồi đột nhiên nghiêm mặt trở lại, lâu rồi nó mới vác bộ mặt này ra mà nói chuyện với tôi. Cứ theo thông lệ, hề không có thì thôi, chứ có thì chắc là việc trọng đại.

-Mày muốn hỏi tao cái gì không? -Nó quay sang tôi, nghe cái giọng cũng đủ nghiêm túc cỡ nào.

-Không!-Tôi chắc nịch, nghiêm túc không kém.

-Chắc không đấy?

-Mày học đâu thôi nói nhiều thế, tao bảo không mà!

Hai thằng nhìn nhau rồi phì cười. Để mặc Nhân đen ngơ ngác chẳng hiểu hai cái thằng dở hơi tự nhiên nhìn nhau cười, rồi đâm ra đánh mặt nghiêm nghị, rồi lại nhe răng ra mà cười.

Chiếc xe bus mãi cũng ló dạng, chở Nhân đen và hai thằng dở hơi trở về nhà.

-Mày quen lâu chưa?

-Cũng khá lâu rồi!

-Giấu kĩ nhỉ?

-Có gì đâu, tính làm quả bất ngờ ày bớt coi thường anh em thôi!

-Ha ha, mày có tán được mười đứa nữa thì tao vẫn coi thường mày thôi.

Hai thằng cười nói oang oang trên xe, chẳng để ý rằng bao nhiêu con mắt khó chịu đang dòm ngó. Phải kể thêm cả ánh mắt tò mò của thằng Nhân nữa chứ.

Tôi chợt nghĩ xa xôi về Dung. Chẳng hiểu sao, nhưng tôi cảm thấy Dung cũng đang lớn lên trong cách suy nghĩ. Có phần cứng chặc hơn, đó là chỉ riêng với tôi. Điều đó làm tôi buồn cười với chính mình khi mấy tháng bắt tâm tin tức, không hề chủ động liên lạc với Nàng. Cũng phải nhỉ, sắp bước vào năm cuối cấp rồi. Sắp là những bậc đàn anh đàn chị trông ngời trường phổ thông thân quen rồi, đâu thể nào còn bé bỏng mãi được. Chỉ còn một tuần nữa thôi, năm học mới cũng sẽ khai giảng. Nhưng trước hết, tôi vẫn nợ Dung một lời xin lỗi. Một lời xin lỗi về suốt những tháng hè qua, và một lời xin lỗi về lòng tin dao động. Dù rằng lời xin lỗi thứ hai, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ nói hoặc thể hiện ra.

Học sinh chuyển lớp

CHAP 9: HAI THẲNG BẠN

-Dậy, ngủ gì nữa mày?

-Để yên tao ngủ xít nào!

Tôi ú ớ hất tung cái gối vừa được thằng bạn quý hoá ném thẳng vào mặt không một chút thương tiếc. Thằng Hoàng cũng đâu có dễ dàng buông tha nhanh vậy, nó nhất quyết nắm đầu tôi dậy bằng được.

-Mày biết mấy giờ rồi không?

Chiều nay 5h có trận bóng chào năm học mới, chả hiểu sao mới 3h chiều nó đã mò lên nhà tôi đập tôi dậy om sòm, chẳng thèm để ý đến giấc ngủ thoải mái cuối hè của thằng bạn nó ra cái gì cả.

-Mày lên sớm làm chi vậy?-Tôi xoa bù xù cả đầu tóc lên.

-Làm cái tiệc chào năm mới chứ!

Hai thằng lại lết thết đi xuống quán cà phê gần nhà. Trên con đường quen thuộc, nắng vàng thả nhẹ thư thái trong những cơn gió mang theo chút hương đất quen thuộc. Hoàng với tay trả lại tôi cái nón lưỡi trai:

-Đây, trả mày, vật quy nguyên chủ!

Tôi đón nhận chiếc nón lưỡi trai quen-mà không quen. Cầm nó trên tay, tôi phì cười, cười chính mình vì khoảng thời gian vì nó mà đâm ra “yếu đuối”.

-Đấy, nhất mày, giờ thì bao tao chiều cà phê được chưa?

-Dễ thôi!-Tôi dễ dàng gạt đầu dù biết thằng bạn đang đục nước béo cò này.

-Dễ nhĩ, thế hôm qua gặp Dung sao?

Hôm qua, một cuộc gặp cũng không biết nên diễn tả theo hướng cảm xúc nào. Thân mật cũng không, lạnh lùng cũng không, hoàn toàn tha thứ cũng không, còn giận cũng không. Nó là một thứ cảm xúc tổng hợp giữa những điều trên. Thứ gia vị tổng hợp đấy không làm cho con người ta vui hoàn toàn, cũng không làm cho buồn lan toả, nó cực kì khó giải thích.

Nó tương tự như khi người ta uống một ly cà phê, có đầy đủ hương vị: đắng, chút ít chua, một chút ngọt, thêm một chút vị khét nữa.

-Thế rốt cuộc nó là thế nào mà mặt mày dần thối ra thế?

Thằng Hoàng không đủ kiên nhẫn để “thưởng thức” câu chuyện theo hướng nửa tỉnh nửa mê như tôi. Nó ngồi bên cạnh nóng lòng muốn biết kết quả hôm qua ra sao, vì ít nhất, nó cũng có một phần liên đới khi mà chủ động hợp tác với Dung ép phe tôi.

Người ngồi đối diện tôi lúc ấy, là một cô gái, cũng y chang thức uống mà cô gái đó đang thưởng thức, thức uống có vị bạc hà, the, hơi cay. Không hiểu vì lí do gì: xa cách một thời gian, hoặc là sự nhìn nhận về vấn đề mà cô gái ấy đã trở nên khác. Điểm khác không thể giải thích theo một quy luật nào cả.

Không giận dữ, không hề chờ cho tôi đưa ra một lý do nào “biện hộ”. Dung bắt đầu câu chuyện một cách rất tự nhiên. Thỉnh thoảng trong câu chuyện, Dung trở lại về lạnh lùng băng phong. Nhưng đó cũng là một nét băng phong khó tả.

-Con gái đúng là chúa rắc rối nhĩ?-Thằng Hoàng chốt lại một câu, quay lại ủng hộ anh em.

-Thế mà mày còn đi hùa theo để còn ép tao?-Tôi quay lại xả cơn tức vào nó.

-Có đâu, lòng tốt thôi mà!-Nó cười hề hề.

Nhưng thằng Hoàng cũng chỉ nói đúng có một nửa. Dung ngày hôm qua còn là một gì đó khác lạ hơn. Khuôn mặt băng phong, không giống như những lần trước, không giống như lúc đầu giành cho tôi ở khoảng thời gian tôi chuyển lớp. Khuôn mặt Dung có chút gì đó lạnh lùng hơn, đanh thép hơn. Không phải là nét lạnh lùng cuốn hút như lúc trước nữa.

Dung cũng không còn mang theo cái nét vui tươi, cứ ngồi im nghe tôi kể về khoảng thời gian tôi đi học với những người bạn xa lạ, những khoảng thời gian tôi đi học chung với Ngũ Yên. Có chăng cũng chỉ là những nụ cười, rất nhanh rồi cũng vụt tắt. Rồi lại yên lặng lắng nghe, chăm chú, tỉ mỉ.

-Dung chỉ như vậy thôi à?-Thằng Hoàng vẫn không tin vào những gì tôi kể cho nó.

-Chỉ vậy thôi là tao còn nổi da gà, mày đòi thế nào hơn nữa?

-Đáng sợ đáng sợ, mày gặp cao thủ rồi thằng bạn ạ!

Cũng chẳng biết tôi gặp cao thủ hay là tuyệt đỉnh cao thủ đi chẳng nữa, chỉ biết rằng, thời gian qua tôi cũng có chút “ quá quắt” với Dung. Tôi cất lời nói :

-Ồ, thì...chuyện hè qua không gặp, Tín...!

Dung vẫn lặng im, có vẻ như là đã biết rõ những lời tôi định nói ra.

-Không sao đâu Tín, qua rồi mà!

-Nhưng mà.....!

-Mọi chuyện qua rồi, cứ để nó qua đi mà!

Tôi lúc đó bần thần, chẳng thể nói thêm bất cứ câu gì. Chấp nhận dừng lại trong sự ngỡ ngàng.

-Thế mà còn đòi cái gì nữa?-Thằng Hoàng hỏi tôi trúng trọng tâm.

Thong thả nhấp ngụm trà, như kiểu các bậc cao nhân thường làm, tôi cất nghĩa cho thằng bạn:

-Chứ không lẽ, mọi chuyện qua rồi, không cần biết nguyên nhân à?

-Ừ, thì cũng đúng, nhưng mà ba tháng hè, giờ xong xuôi rồi, mà còn đào lên làm gì nữa?

Vậy chẳng phải cách suy nghĩ của Dung hôm qua cũng giống như thằng Hoàng hôm nay sao? Mọi chuyện đã qua thì cứ để nó trôi qua, không nhắc tới. Nhưng như vậy liệu rằng cả hai đã thực sự hiểu nhau chưa. Tôi, lại đứng ở một cách suy nghĩ khác. Mọi chuyện kết thúc, không mong muốn phải là ai đúng ai sai, nhưng ít nhất cũng phải để cho đối phương biết mình đã nghĩ gì, nội tâm ra sao. Nếu mọi chuyện cứ qua dễ dàng như vậy, nó sẽ để lại một vết rạn nứt nhỏ. Rồi sau này, qua nhiều chuyện khác, vết rạn ấy cũng lớn dần lên, liệu rằng lúc ấy hàn gắn được nữa không?

-Mày lo mà trả cái nón cho người ta đi kìa!

Chuyện qua rồi, cho qua luôn nên ngay cả cái nón, tôi cũng chẳng biết vì sao nó lại từ tay Dung rồi qua tay thằng Hoàng rồi trở ngược về tay tôi. Giờ thì tôi phải lĩnh ấn tiên phong đi trả lại cho chủ nhân của nó.

-Sao? Trả cái gì? Nón?

-Chứ còn gì nữa?

-Rốt cuộc là sao!

Lần này thằng bạn tôi thong thả nhấp ngụm trà, khà khà như mấy tiên tử giáng đạo lại.

-Dung nhờ tao gửi ày thôi!

-Ồ, rồi sao-Tôi vẫn cố tình phớt đi cái cảnh tôi tận mắt chứng kiến.

-Thì nhờ tao chuyển ày, mà mà thì biệt tăm-Thằng Hoàng hãnh diện vì lập đại công với tôi.

Thế tại sao Dung không nhờ Nhân đen hoặc Nguyệt nhỉ? Mà tại sao không phải là một cái gì khác mà là chiếc nón lưỡi trai, dù biết rằng tôi toàn đầu không mà đi ra đường dù trời có nắng gay gắt đến cỡ nào?

Về thứ hai có thể hiểu vì ít nhất đó là một thứ mà hai chúng tôi cùng sở hữu. Nàng muốn gửi tới tôi lời cảnh báo về tình cảm của hai đứa. Còn việc “người vận chuyển” lời cảnh báo thì có vẻ còn không thoả đáng lắm. Nhân đen có thể loại do tính nó không kín đáo cho lắm, hành tung bại lộ, chứ Nguyệt thì khác? Vậy tại sao lại là thằng Hoàng, thằng bạn tôi mới chuyển về?

-Mày nghĩ tới đâu rồi?

-Không, không có gì?

-Thế thì kể nốt đi xem nào!

Thực chất tôi cũng chẳng biết kể sao với thằng bạn cho nó vừa lòng nữa. Bởi ngày hôm qua, từ lúc mà Dung cho qua mọi chuyện, câu chuyện giữa hai đứa tôi cũng chỉ liên quan đến bài vở, kiến thức mà thôi. Chán, khô, cứng ngắc khi mà một người chỉ ngồi im nghe, còn một người chỉ biết khiên cưỡng nói. Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ sau, hai đứa ra về.

-Khai giảng gấp lại nhé Tín!

-Ừ, gấp lại Dung sau!

Chỉ thế mà thôi!

Thằng Hoàng ngệt mặt như kiêu vừa nghe một câu chuyện nhảm chán, chỉ ngồi ậm ờ cho qua chuyện. Còn tôi cũng chẳng biết rằng Dung đang nghĩ gì nữa? Hay có chẳng đó là sự trưởng thành của một con người, sự trưởng thành sẽ xáo trộn chút ít cảm xúc, làm thay đổi một chút tình cảm lúc đầu. Điều đó tôi cũng không dám chắc.

-Thôi, mặc đi, dù gì cũng xong rồi, để thư thả sau rồi tính!

-Ừ, giờ tao tính cũng được gì đâu!

Thằng Hoàng vỗ vai tôi, không biết phải gọi là khích lệ hay là châm chọc nữa:

-Cẩn thận nha mày!

-Gì cẩn thận?

-Cẩn thận kéo bị dắt đi thì khổ!

Tôi cười hả hê với thằng bạn. Có khi hôm qua mình bị Nàng dắt mũi cũng không biết chừng ấy chứ. Cũng có thể lắm, biết đâu lại là một thử thách trả lại cho tôi vì những gì tôi gây ra. Lúc đấy chắc thú vị lắm.

-À, quên, tao còn chưa hỏi mày?

-Chuyện gì nữa?-Tôi chấp nhận lời thỉnh cầu!

-Nghe mấy đứa bảo mày hồi trước có đánh nhau vì con gái?

-Đâu ra thế!-Tôi sặc nước.

Nó nhìn tôi, ánh mắt pha chút đều giả, kiểu như “tao biết rồi, không phải chối”:

-Là bạn Yên hôm qua à?

-Không, liên quan gì?

-Tao nghĩ thế, nhìn vậy mà khá nhỉ!

Thằng bạn tôi chắc đang muốn nói tới vụ đánh nhau với thằng Huy dạo trước, và tất nhiên người con gái nó nói ở đây phải là chị Xuyên chứ không phải Ngừ Yên. Chẳng biết nó lời thông tin từ đâu ra nữa.

-Mày thấy Yên ra sao, Hoàng?

-Đẹp, dịu dàng-Nó thản nhiên khi nhận xét một mỹ nhân như kiểu đó là chân lý diễn ra hằng ngày vậy.

-.....!

-Hỏi làm gì thế? Dao động à!

-Không, ờ thì cũng có chút ít, nhưng mà

Tôi ậm ờ thì thằng bạn bên cạnh cũng đủ hiểu rằng chuyện như thế nào rồi. Ngừ Yên, vừa là bạn, nhưng đôi lúc còn hơn là một người bạn. Khó hiểu, khó nghĩ, khó định nghĩa được vị trí trong lòng. Không thường xuyên xuất hiện trong suy nghĩ, chỉ vương vấn nhẹ nhàng, đúng như tính cách của cô nàng vậy. Chẳng hiểu vì sao mà hôm sinh nhật thằng Hà, Ngừ Yên lại cố gắng để có thể đối mặt với cái lạnh lùng của Dung, mà bình thường Ngừ Yên luôn tìm cách tránh né trước đó.

-Thôi đi, tính sau đi!

Tôi đứng dậy, bắt thằng bạn ra tính tiền rồi hai thằng đi thẳng lên sân banh chờ sẵn. Nắng đã về chiều, không rực rỡ mà chỉ còn gam màu yếu ớt. Hai thằng bạn thân chí cốt lại bá vai bá cổ đi cạnh nhau hết như thời còn bé tí. Cái thời mà:

-Lại hai thằng mày chọc chó nhà tao phải không?

-Dạ không, tụi cháu làm gì có?

-Không hai thằng mày thì là ai, hôm qua còn ném pháo vào con chó nhà tao chứ gì nữa?

Đây là tiếng ông Hiệu nổi tiếng dữ dằn trong xóm tôi, qua hôm sau là tiếng cô Thu bên xóm thằng Hoàng:

-Lại hai thằng quý sứ này, nhà có xoài không ăn suốt ngày đi hái xoài nhà người khác!

-Dạ, xoài nhà con chưa lắm!-Thằng Hoàng vô tư đáp lại.

Cứ mỗi chiến tích như thế, hai thằng thể nào cũng quần cả dít với cả chục chiếc roi vào mông. Chẳng ăn thua, hôm sau lại dáu vào đấy. Không chọc chó, trộm trái cây, phá làng phá xóm thì cũng đào trộm khoai, bẻ trộm bắp đi đốt lửa ở bãi đất trống lên nướng. Đó là những chiến tích cho thời tuổi thơ dữ dội, tình bạn cũng theo đó mà lớn lên.

Và giờ đây là hai thằng học sinh cuối cấp phổ thông, không còn những trò nghịch ngợm, không còn phải làm cho hàng xóm mất lòng, không còn bẻ trộm trái cây nữa. Ít nhất là riêng tôi cũng đã phải đau đầu với những suy nghĩ cho tình cảm đầu đời. Tình cảm thời học sinh cũng đâu phải là yên bình phẳng lặng quá đâu.

Thằng Hoàng thúc nhẹ vào ngực tôi:

-Gì mày?-Tôi hỏi nó.

-Chó!

-Rồi thì sao, ề mày đừng nói.....!'

Chưa kịp dứt lời thì nó đã xuýt lấy xuýt để, thủ thế, dứ dứ con chó trong sân nhà. Nó gầm gừ, nhe răng rồi bắt đầu nhấc mình. Lũm thững đi lại phía hai chúng tôi.

-Gâu gâu, gừ...gâu! Con chó bắt đầu lao tới, chỉ chờ chớp vào mông hai thằng dám chọc điên nó

Không ai nói ai, hai thằng học sinh to đầu chỉ còn nước xách dép mà chạy dài. Vừa chạy, vừa thở dốc, vừa cười. Chắc tôi phải rút lại cái suy nghĩ ban nãy mất.

9. Chương 9

Tôi bước ra trạm xe bus trong khi Nguyệt và Nhân cũng vừa có mặt ở đó tức thì. Nụ cười chào mừng năm học mới, năm học cuối cấp đồng thời nở trên môi ba đứa. Hè đã qua đi, mặc dù học hành ôn thi cũng vất vả, nhưng khi tiếng trống khai giảng vang lên, cái cảm giác thật khác. Được khoác những chiếc áo sơ mi trắng, đeo phù hiệu trường, bằng tên nom thật chừng chạc.

Ba đứa học sinh cuối cấp đứng dõn lại, mặc cho những đàn em khoá sau nô đùa thoải thích trong lúc chờ xe. Đàn anh đàn chị có khác, không ồn ào như mấy đứa được.

6h30 sáng, cổng trường đông nghẹt. Từng tốp học sinh đang tụm năm tụm bảy lại với nhau sau thời gian hè xa cách. Các cô cậu học sinh lớp 10 thì bờ ngỡ hơn, đang bắt cặp làm quen với nhau, hoặc vu vơ nhìn theo một tà áo trắng nào đó. Bất chợt tôi phì cười, Nhân và Nguyệt cũng cười, không khí mới vui tươi làm sao:

-Mình hồi trước cũng như thế này cả, nhanh thật đấy!

-Ừ, năm 12 rồi, cũng một năm rồi còn gì!-Nguyệt nhẹ nhàng đi giữa hai thằng, nom y chang một cô tiểu thư kẹp giữa hai thằng vệ sỹ vậy.

-Thằng Hoàng đâu, Tín?-Nhân đen giò mới nhớ tới thằng bạn chí cốt của tôi.

-Nó hả, ngáy ở nhà rồi!

-Là sao? Bộ nó không dự khai giảng ?

Chả là thằng bạn chí cốt của tôi mắc bệnh “lười” nan y giai đoạn cuối. Tính nó cũng không thích mấy cái “nghỉ lễ” cho lắm. Nhưng tôi thừa biết, cu cậu hôm nay chưa chính thức vào lớp. Nếu có được ngồi chào cờ sợ mấy người khác dị nghị dòm ngó. Thế nên Hoàng cố tình đi muộn.

Năm nay lớp chúng tôi vẫn được ưu tiên nằm ngoài cùng của tầng trệt. Khung cảnh khá là đẹp với hai cây thông trước ban công. Bên lối đi xuống sân trường, đập vào mắt là giàn hoa giấy leo lên mái của dãy phòng giám hiệu. Vì gần phòng giám hiệu nên học sinh ít chọn đó làm nơi vui đùa nên không khí khá yên tĩnh.

Đặt chân qua cái cửa lớp:

-Vào.

Thằng Nhân đen ngựa người, đập cái đầu vào mũi tôi đau điếng. Nó né cái nón của thằng trời đánh nào đó lớp tôi vừa liệng ra. Rồi thì Linh vẹo hả hót phóng ra, tiếp theo là Hường dù, rồi cuối cùng là Hằng bán chanh lớp tôi. Mới sáng sớm đầu năm đã rượt nhau ầm ỹ.

Đặt chân vào lớp, khung cảnh chẳng khác gì ngoài sân trường là bao.Ồn ào, đủ thể loại, đủ những câu chuyện suốt thời gian hè đang được lôi ra chia sẻ. Mấy thằng xóm nhà lá thì đang ngồi đủ tư thế, từ uể oải, chỉnh tề, đến nằm dài ra cả bàn. Nhác thấy bóng ba đứa tôi, đưa tay lên vẫy.

Ngang qua bàn đầu nơi mấy đứa nhóm của Dung đang tụ tập nói chuyện, tôi khẽ bước chậm lại. Dung nhìn thấy tôi, nở nụ cười thật tươi.

-Hôm nay tới sớm vậy?

-Bình thường cũng sớm thôi mà!

-Có không đó, năm nào cũng đi muộn nhiều nhất lớp mà!

Tôi cười và bước nhanh qua, trước sự vẫy gọi nhiệt tình hơn của thằng Phong mập. Chẳng hiểu vì sao với tôi lúc này, đám bạn bè thân thiết nó có sức hút với tôi hơn là Dung. Có bao nhiêu chuyện cần nói, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là những lời xã giao không hơn không kém.

-Chưa xong hả?-Kiên cận nháy mắt tôi.

-Chưa?

Thằng bạn cũng chẳng thể làm gì hơn, vỗ vai tôi động viên. Ném cho tôi chiếc ghế nhựa nhỏ, ra ngoài hành lang ngồi. Tôi mơ màng nhớ về lần đầu tiên tôi bước vào lớp:

-“Học sinh mới à!”

-“Không biết học hành sao?”

-“Xin qua à?”

Vậy mà chỉ thời gian không lâu sau đó, tôi có nhiều người bạn rất thân. Một nhóm những thằng con trai nghịch ngợm trong lớp kết nạp vào xóm nhà lá. Và đặc biệt tôi và Dung-Được xếp vào danh sách “hoa” của lớp có tình cảm với nhau. Thời gian trôi qua nhanh thật. Thoắt một cái thôi cũng đã đến lớp 12 rồi.

-Con bé kia xinh không mày?-Kiên cận phá ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Đâu.....đâu, ở đâu? Áo khoác hồng ấy hả?-Tôi ngoái ra nhìn theo hướng thằng bạn chỉ.

Cô bé đó mang mái tóc lá dài, đáng người phải nói là rất chuẩn. Khuôn mặt xinh đang đứng thơ thẩn một mình. Nhìn cái kiểu lạ lẫm thế là cũng đủ biết là học sinh mới-khỏi lớp 10. Tiếc rằng tôi và thằng Kiên không phải là những thằng duy nhất thấy.

-Xinh quá mày!

-Thằng này cận mà nhìn hay ghê!

Giá như không có tiếng trống, chắc thằng Hưởng, Linh Vẹo, Hà, Long, Tuấn Anh, Phong Mập đằng sau tôi đã tái diễn cái trò làm quen, như từng dùng với tiểu sư muội tôi hồi đó. Cả lũ luyến tiếc đi về phía cờ xếp hàng. Buổi lễ khai giảng nhanh chóng được tiến hành.

Dung chọn ình chỗ ngồi đầu hàng. Nơi những cán bộ lớp, những học sinh gương mẫu hay thích ngồi ở đó. Còn tôi, vẫn cuối hàng. Nơi không khí nói chuyện lúc nào cũng rôm rả như cái chợ. Dung vẫn cười, vẫn thảnh thơi nói vài câu gì đó với Trang đang quay xuống, nhưng với tôi, bỗng nhiên xa lạ.

-Cái lá bàng không có tội đâu mà xé nó ra thế chứ?

-Kệ mình, không liên quan tới...!

Theo quán tính, tôi vừa nói vừa quay mặt sang xem con nhỏ “vô duyên” nào của lớp bên lại xía vào cái chuyện xé lá bàng của tôi. Lại không ngờ, con nhỏ “vô duyên ấy” bình thường lại rất dịu dàng.

-Mới sáng sớm khai giảng mà mặt đã buồn so rồi, cười lên đi Tín!

-Ồ, cười như Yên là được đúng không!

-Biết nịnh rồi hả?-Ngữ Yên thoáng chút đỏ mặt bối rối, nhưng cũng ráng đáp trả tôi theo một cách “dữ dằn” nhất có thể.

10. Chương 10

Thật lạ kỳ, lúc này đây, Ngữ Yên với tôi có một khoảng cách gần đến như vậy. Cả về mặt địa lý lẫn trong lòng. Còn Dung, người có sợi dây liên kết lại đang ở một nơi xa xôi nào đó. Tuy vẫn như bình thường, nhưng bỗng nhiên xa tầm tay tôi với một cách kỳ lạ.

-Cho Yên nghe với!

Ngữ Yên mỉm cười đưa tay đòi chiếc tai phone còn lại của tôi. Tôi cười và chuyển luôn cái máy mp3 sang cho cô bạn. Ngữ Yên cúi xuống, chọn bài trong cái list nhỏ xíu chỉ chút chữ.

-Ừa, sao không thấy...?

-Thì bài nhạc đó, Yên không thấy cái gì.....?

-Là mấy bài nhạc của Quang Dũng đó!

-Ồ.....thì mới thay lại đó!

Tôi yên lặng chờ tiếng nhạc vang lên. Giai điệu của ca khúc Take me to your heart vang lên. Nhẹ nhàng, ý nghĩa.

Cũng chẳng hiểu vì sao, từ lần gặp Dung, vô thức hay là có chủ ý mà tự nhiên tôi lại lòi cái Mp3 đi cải tạo. Một loạt những ca khúc của Quang Dũng hoàn toàn biến mất khỏi máy, từ từ thay dần bằng những ca khúc khác. Có lẽ nghe đi nghe lại nhiều sẽ chán, hay thực sự Quang Dũng không còn là giọng ca tôi ưa thích nữa.

Nắng vẫn chiếu nhẹ nhàng, bất chợt, tôi tháo nốt chiếc tai nghe và đưa nó vào tai kia của Ngữ Yên. Ngữ Yên thoáng nhìn tôi một chút thắc mắc, rất nhanh. Tôi vươn vai đón vài sợi nắng ấm áp, thả hồn mình vào khung cảnh. Tôi cũng nhạc nhiên với chính hành động của mình, nhưng tôi không quen với việc nghe nhạc với một ai đó ngoài Dung. Có nhiều lần tôi từng đưa máy cho Yên mượn nghe những lúc cô nàng buồn, nhưng việc nghe chung thì chưa bao giờ. Nó bỗng nhiên làm tôi cảm thấy khó chịu, và trong lòng dấy lên một cảm giác “mình phản bội một ai đó vậy”.

-Chúc các em có một năm học thật tốt!

Tiếng trống khai giảng vang lên, học sinh nhanh chóng trở về lớp. Chỉ còn tôi và Ngữ Yên vẫn nán lại, đứng cạnh nhau:

-Trả nè Tín!

-Ừ!-Tôi có chút bối rối, bỗng nhiên trong lòng lại dậy lên cảm giác của người ích kỷ.

-Đi về lớp thôi!

Yên đi trước, tôi lững thững đi sau. Giữa hai người, khoảng cách lại được kéo giãn ra.

Sau màn Khai Giảng hoành tráng trên trường là cuộc họp lớp đầu năm. Vẫn như các năm trước, giới thiệu học sinh mới, bầu chọn cán bộ lớp.

-Giới thiệu với các em đây là Hoàng!

Thằng Hoàng xuất hiện đúng như kịch bản nó dựng sẵn. Trong nó thật hiền lành, đúng chất học sinh mới ngơ ngác khi chuyển lớp.

-Em ngồi bàn thứ hai!-Thầy chủ nhiệm tôi phân công chỗ ngồi cho nó.

Thằng bạn ngoan ngoãn tiến về phía bàn trống thứ hai của lớp. Cô bạn ở đó nhường nó ngồi ngoài cùng, tức là chỉ sau lưng Dung mà thôi. Nó quay lại nhìn tôi chỉ chỉ tay vào nàng và cười, còn tôi chỉ biết lắc đầu chào thua.

Tiếp đến là cái màn bỏ phiếu nô nức đi bầu. Dân chúng trong lớp hí hoáy cầm cúi ứng cử các tai to mặt lớn lên nắm quyền. Sau một hồi tự do dân chủ gạch, gạch xoá xoá, năm cái tên được đưa ra trên bảng.

-Bây giờ các em bầu chọn lớp trưởng, các lớp phó thôi, riêng các tổ trưởng vẫn như năm ngoái.

Lại thêm biểu quyết chức vụ 10' trôi qua, Ban cán sự Lớp mới cũng ra mắt dân chúng. Thằng Hải rạng rỡ ngày nó tái đắc cử nhiệm kỳ 1 năm lớp trưởng, bên cạnh một loạt chị em lớp phó. Tôi thì chẳng quan tâm lắm ai làm gì, ngồi đọc những bút tích của các tiền bối viết chi chít lên bức tường phía sau như khẩu quyết dành cho thế hệ sau.

-Tín!

Cả lớp tôi đổ về nhìn tôi như một sinh vật lạ. Chẳng biết là cơ sự gì, mà tôi lại trở thành cái rồn vụ trư thế này. Mãi đến khi thằng Phong mập huých tay vào hông tôi rồi hất cái cằm nó lên bảng thì tôi mới hoàn hồn lại.

Cái tên Trương Thành Tín nó nằm oai vệ trong cái list năm tên cuối cùng lọt vào vòng Knock out bầu chọn cán bộ Đoàn. Mặt tôi méo dài, yếu ớt phản kháng. Chẳng hiểu thằng oái ăm nào bầu chọn tôi lên bảng vàng đó nữa.

Lần này thì tôi phải tập trung hết sức. Lần lượt các tên được xướng lên. Dung, bí thư cũ vẫn chắc suất với số phiếu bầu khá cao. Nổi đuôi theo là thằng Hà , chỉ chịu xếp sau Dung 5 phiếu bầu. Hai người còn lại xem xem nhau tầm 30 phiếu.

-Cuối cùng, Trương Thành Tín!-Dung đọc to tên tôi lên.

Khỏi phải nói, đám bạn bè anh em tôi thằng nào cũng giơ hai tay, rồi vài người rụt rè cũng giơ tay. Hiệu ứng đám đông nhanh chóng lan toả, thêm vài cánh tay nữa. Tôi cán đích với 37 phiếu bầu.

-Vây cán bộ Đoàn: Dung bí thư, Hà phó bí thư và Tín là uỷ viên!

Đám bạn tôi hò hét ôm tôi. Đứa ôm vai, đứa bá cổ, đứa bắt cánh tay đang buông thõng của tôi lắc lẩy lắc để. Tính thầy tôi đã quyết có trời mới cản được.

-Chúc mừng thằng em về làm dưới trường phu nhân!-Hưởng Dù chia vui!

-Cặp đôi quyền lực-Nhân đen đổ thêm dầu.

-Song sát rồi!

Nói thực, tôi cũng chẳng vui về gì lắm khi nhận chức danh Uỷ viên Đoàn thể này. Vì bình thường tôi vốn là học sinh nghịch ngợm, thích tự do. Mà cán bộ thì lúc nào cũng phải gương mẫu, nghiêm túc làm gương

cho các bạn. Cứ mỗi lần tôi đứng lên ý kiến là mấy thằng bạn tôi lại đề tôi xuống, hai thằng ghì vào hai bên vai.

-Hai bạn Hà và Tín xong việc ở lại trao đổi riêng với mình!

Dung lạnh lùng và đầy quyền lực, buông chỉ thị, rồi trở về chỗ ngồi. Thoáng nhìn tôi mỉm cười.

-"Lại bị sai bảo!"-Tôi lăm rằm trong bụng.

Ác mộng chưa dừng ở đó, thằng Hoàng nó chẳng phải tử tế với bất kỳ ai:

-Dạ, thưa thầy, theo em cán bộ lớp vi phạm thì phải gấp đôi hình phạt!

-Được, cứ như vậy đi, mới làm gương cho các bạn được.

Lần này tôi dứ dứ nắm đấm về mặt thằng bạn xảo trá chứ chẳng phải chí cốt nữa. Nó thừa biết tôi thể nào chẳng có vi phạm, không này thì nọ nên giờ què đống góp xây dựng lớp chứ thực chất nó chơi khăm tôi đây mà.

11. Chương 11

Cuối giờ, ngơ ngẩn nhìn những thằng bạn được bay nhảy về trước mà tôi phát thèm. Chúng nó cứ lần lượt vẫy tay:

-Cán bộ ở lại nhé!

-Họp vui nhé cán bộ!

Chẳng biết vui về đến đâu chứ mặt tôi đã bí xị, chỉ biết bầu vịu vào thằng Hà để nói chuyện hoặc tâm sự. Vốn hồi trước cũng nghịch ngợm nên ít nhiều cũng bị các "tai to mặt lớn" ghi nhận tội trạng nên hơi có chút ác cảm. Ngoại trừ Dung ra, dĩ nhiên.

Thằng Hải sau thời gian hè cũng chẳng có gì thay đổi, ngay cả cách nhìn nhận về tôi cũng thế. Nó cứ dò xét, rồi nhìn từng cử chỉ, cuối cùng ánh mắt nó ánh lên vẻ:

-"Có kẻ không nên ở đây!"

Tôi cũng nhìn nó đầy thách thức. Mặt cứ vênh vênh ra, không có chút gì gọi là thiện cảm giữa hai thằng qua khoảng thời gian hè.

Cuộc họp được chia ra làm hai. Bên lớp do lớp trưởng-thằng Hải đảm nhận. Tôi không thèm nhìn việc không liên quan tới mình, tập trung vào cuộc họp bên này, do Dung làm chủ.

-Trước hết chúc mừng hai bạn!-Dung thản nhiên để mặc hai thằng tôi ngơ ngác.

-Có cần trang trọng thể không? -Tôi bông đùa.

-Đây là cuộc họp!-Cô nàng ngoặc lại tôi ngay.

Thằng Hà dự cảm không lành, lấy chân nó đạp vào chân tôi, đưa mắt nhắc nhở

-"Nhịn đi"- Tôi im luôn.

Họp hành thì chả bao giờ là vui với tôi. Mặc dù tôi thừa biết một tập thể cần có những con người đứng đầu nên cao phong trào, đứng mũi chịu sào. Nhưng chỉ ít người đó không phải là tôi, bởi tôi không thuộc mô-típ có thể gương mẫu được. Tính tình tự do phóng khoáng đã ăn sâu trong từng mạch máu, hơi thở của tôi rồi.

-Năm nay như các bạn đã biết là năm cuối cấp vì thế chúng ta cần những phong trào ấn tượng, coi như là để làm kỉ niệm cho toàn thể lớp. Sắp tới là...!

Bao nhiêu hoạt động, Dung hầu như tuôn ra gần hết. Tôi ngồi uể oải, thằng Hà thì khá hơn tôi một chút, ít nhất nó cũng gắng gượng chống cằm, ngồi nghiêm túc lắng nghe.

-Bây giờ như thế này, hai bạn về nhà mình, cầm sổ Đoàn viên của tất cả mọi người và tranh thủ xem qua!

Chóc! Nhanh như cắt, tôi và thằng Hà quay qua nhìn nhau, rồi lắc đầu làm theo chứ chẳng biết làm gì hơn nữa. Gì chứ kinh nghiệm không có, cứ người ta nói gì thì mình cứ làm theo.

Ra đến nhà xe, tôi nhanh chóng tiến lại sát bên Dung:

-Để Tín chờ nhé!

-Mình tự đi được mà!-Dung quả quyết.

Tôi đưa mắt nhìn thằng Hà, vừa cầu cứu vừa viện nó làm lý do:

-Hà có xe rồi, chẳng lẽ bây giờ Dung để hai thằng con trai đi chung xe, còn con gái đi riêng một xe hay sao?

Dung hơi đuối lý, nhưng cũng rất nhạy bén bắt ngược lại tôi:

-Con gái thì sao, chẳng lẽ con gái không tự đạp xe một mình được!

Nói là làm, Dung ngồi lên xe và nhấn mạnh pê-đan vượt qua mặt tôi nhanh chóng. Tôi đứng chết trân như tượng đá, mãi đến khi thằng Hà với tay vỗ vai:

-Thôi kệ đi, con gái hay giận thế thôi!

-Ừ ừ..!

Cái cảnh Dung đạp xe đi trước, hai thằng con trai lững thững theo sau tôi thấy vô cùng khó chịu. Nhưng bản thân mình có lỗi thì mình xứng đáng nhận hậu quả, tôi không trách Dung, chỉ trách bản thân mình. Còn thằng bạn thấy tôi lằm lằm cũng động viên:

-Thời gian còn dài, còn cả năm 12 kia mà!

Hai thằng đạp qua mấy khúc quẹo, cuối cùng cũng đến trước chiếc cổng màu xanh của nhà Dung. Bỏ cặp nơi phòng khách, hai thằng con trai đeo nhau lè lưỡi ra thở trước cái nắng và mệt.

-Hai bạn ngồi nghỉ xít! Dung đưa nước cho hai thằng nhìn bằng ánh mắt e ngại. Rồi Nàng nhanh chóng đi vào phòng riêng.

-Hà ơi, mình nhờ cái này xít!-Lại tiếng gọi với ra!

Thằng bạn nhích tôi, muốn đẩy tôi thay thế nhiệm vụ. Tôi nào nùng lết thết đi đến trước cửa phòng nàng.

-Gì vậy Dung?

-Ồ..Bưng dùm mình cái thùng này ra.

Tôi đoán cái thùng tôi bưng trên tay sẽ là sổ Đoàn viên của lớp tôi. Chẳng nói gì với Dung cả, tôi đi ra trước.

-Tín này!-Dung gọi với lại, không gian chỉ có riêng hai đứa.

-Gì cơ?

-À, thôi, không có gì...!

Tôi ráng đứng lại, cố nín thở xem thử Dung muốn nói gì với mình không. Nhưng vô ích, Nàng nhanh chóng đứng dậy, mặt lại lạnh băng và đi ra phòng khách. Tôi đi theo sau.

Hai thằng tôi mở thùng “nhiệm vụ” ngay tại quán nước mía quen thuộc, cạnh trạm xe bus. Trước khi mở, thể thức chia đôi:

-Giờ mày cầm 27 cuốn, tao 27 cuốn được chưa. Đọc xong rồi đổi lại.

-Thế nào cũng được.

Tôi mở 4 nắp bìa car-ton lồng vào nhau, cái đầu tiên đập vào không phải là màu xanh phớt của cuốn sổ Đoàn mà là màu nâu cà phê sữa. Quen thuộc lắm, cuốn sổ lạc loài này.

Tôi vớ lấy ngay trước khi thằng Hà kịp định dạng, tay cầm như báu vật:

-Cái này của tao nhé, ý kiến gì không?

-Tao thêm vào, của vợ chồng mày cả đấy, ăn luôn đi.

Thằng Hà đếm đủ 27 cuốn rồi quăng sang cho tôi, trước khi đá chống xe ra về, nó không quên dặn dò đọc nhanh rồi đổi lại. Tôi vui mừng vì biết mình đang giữ báu vật nên gật đầu lia lịa.

Về đến nhà, tót vào phòng, khoá trái cửa lại. Dòm trước dòm sau kiểu như một thằng phạm tội sợ bị ai bắt gặp. Tôi lục trong những cuốn sổ Đoàn.

-“Kiên này, Linh này.....Hằng, Hiền...Trương Thành Tín đây rồi”.

Tôi đặt cuốn sổ Đoàn của mình ra riêng. Tiếp tục tìm kĩ trong những cuốn còn lại. Hi vọng mình tìm ra cuốn tên Đặng Trần Phương Dung, nhưng lật đến cuốn sổ cuối cùng, hất tung cái gối cạnh đó, hi vọng rằng nó có mặt trong phòng này. Tỉ mỉ đếm lại 26 cuốn, thêm cuốn tôi cầm trên tay nữa là 27. Vậy là cuốn sổ của Dung lại do thằng Hà giữ.

Tôi mở cuốn sổ Đoàn viên của mình ra tự ngâm cứu chính mình. Đầu tiên là năm lớp 10.

-“ Năng động, hoà đồng, tham gia tích cực các phong trào, hoàn thành tốt nhiệm vụ”

-“ Đóng Đoàn phí đầy đủ”.

Nét chữ nắn nót và nhỏ nhắn, càng làm tôi thêm vui vẻ trước lời nhận xét về mình. Tôi khoái trá lật sang trang tiếp theo, năm 11.

-“Tích cực tham gia các phong trào, giúp đỡ các bạn khác hoàn thành nhiệm vụ”.

Hoàn toàn mãn nguyện khi gấp cuốn sổ Đoàn của mình lại. Những lời này Dung trực tiếp nhận xét, dù trước giờ cứ hễ nhắc tới chức vụ, hai đứa cũng phải có chút ít lời qua tiếng lại. Lỡ đại mà Nàng phán câu có thành kiến, làm cho qua loa nhiệm vụ thì tôi đời tôi.

Tôi ngả người với cuốn sổ màu nâu trên mặt bàn học. Cuốn sổ được chủ nhân của nó giữ gìn trau chuốt một cách cẩn thận. Mặc dù tôi thừa biết, ngày nào Dung cũng lôi nó ra để ghi vào đấy những gì mình cảm nhận hay gặp phải từng ngày. Cuốn nhật ký của Nàng giờ nằm trong tay tôi. Cuốn nhật ký có lần tôi vô tình đã đọc trang đầu tiên.

Chẳng hiểu vì sao cuốn Nhật ký lại nằm chung với những cuốn sổ Đoàn. Tặc lưỡi vì tính tò mò nổi lên lần át cả đầu óc suy luận, tôi cầm cuốn sổ lên ngắm nghía. Cuốn sổ màu tối này không biết những tâm sự trong đó có ưu phiền như màu sắc của nó hay không nhỉ?

Tôi lấy hết dũng khí, đưa tay vuốt dọc gáy cuốn nhật ký, tay còn lại lật ra trang đầu tiên rồi nhanh chóng đóng lại. Dáo dác nhìn ra cửa sổ xem có ai tự nhiên vô duyên thò đầu vào xem tôi đang làm cái gì không?

-Đang ở nhà mà!-Tôi tự trấn tĩnh mình.

-Đọc có sao không nhỉ?

-Đọc đi, có sao đâu!

-Không, đọc làm gì của người ta mà!

Tôi lại tự đấu tranh nội tâm, ngồi lẩm bẩm một mình. Phép lịch sự và cái tính tò mò ngồi đấu tranh cãi lộn nhau qua lại. Tôi thở dài và có phần nghiêng về phương án “ mở ra xem một chút “.

-“Dù gì cũng chẳng ai biết đâu”.

Tôi mở ra trang đầu tiên.

“ Ngày đầu tiên đi học, được quen khá nhiều bạn mới. Cũng vui, nhưng mà chẳng biết nói với ai cả dù ọi người khá thân thiện. Chẳng hiểu sao, lần đầu tiên mà để mày nếm cái cảm giác khó hiểu rồi, bạn ơi”.

Ba dòng trên cuốn sổ. Dung vẫn là như thế, khi mà mọi thứ còn lạ lẫm, Dung tạo khoảng cách bằng việc khoác lên mình một vỏ bọc khó gần, và có chút gì đó kiêu kì. Nhưng hẳn đằng sau là một tâm hồn vui vẻ, chỉ với những ai mà Nàng cảm thấy an tâm.

Các trang tiếp theo cũng diễn tả lại nội tâm theo từng ngày đầu năm lớp 10. Lúc đó tôi chưa xuất hiện, nên hầu như mọi việc đều chỉ liên quan đến học và học.

“Hôm nay mình là bí thư, vừa vui vì được mọi người tin tưởng, vừa lo sợ mọi người đặt niềm tin vào mình quá nhiều. À quên, hôm nay làm quen được hai bạn nữ xinh xắn ngồi cạnh. Hằng nói chuyện rất dễ thương, Trang thì rất vui tính, ít nhất là cũng không phải nói một mình như trước nữa”.

Cái này thì tôi chỉ biết cười thôi, chứ với cá nhân tôi, giọng Hằng là một cung bậc đầy chanh chua đánh đá, ấy vậy mà Nàng còn khen dễ thương cho bằng được.

Tôi như một độc giả, đang đọc một cuốn truyện chân thực về cuộc đời một người quan trọng. Tôi cũng là một nhân vật trong cuốn truyện đó, thậm chí có thể là vai chính, nhưng hiện tại, nhân vật “tôi” vẫn đang còn ở phương trời nào. Vẫn đang chú ý đến một cô gái nào khác.

Lật nhanh qua vài trang, tương đương với vài ngày tương đối bình thường yên ả với Dung. Tôi dừng lại vào khoảng thời gian tôi bước vào lớp. Cuối cùng anh ấy cũng xuất hiện rồi. Hồi hộp, nín thở, tôi muốn xem ấn tượng ngày đầu tiên Dung gặp tôi thế nào.

“Hôm nay có học sinh mới chuyển vào lớp. Mới vào lớp mà đã bị đứng cuối góc rồi, chắc cũng nghịch ngợm lắm đấy. Lớp tăng thêm một người, chuyển đi một người”.

Tôi tức giận lật tiếp ra trang đằng sau, dù biết rằng mình hơi vô lý.

“Cái cậu học sinh mới thật nghịch, chưa gì đã vi phạm quá trời lỗi rồi. Thông minh, vui tính, cơ mà lúc nào cũng đùa giỡn, ngồi cùng bàn với mình nữa chứ, làm bàn mình lúc nào cũng bị chú ý. Cái nhóm cuối lớp kết nạp cậu ta vào nhóm rồi, hi vọng lớp yên ổn ^__^”.

Cái mặt cười đáng ghét còn được Nàng vẽ thêm vào dòng cuối cùng. Nhưng chỉ ít ngay từ lần gặp đầu tiên, ấn tượng của Dung về tôi ngày càng sâu đậm. Tôi lúi húi giở tiếp trang sau và cố hình dung về khoảng thời gian lúc xưa để tăng thêm phần sống động.

-Tín, xuống ăn cơm!

-Dạ!

Tôi cất cuốn sổ vào ngăn kéo, kĩ càng rồi khoá lại, chạy xuống nhà ăn cơm. Ba Mẹ tôi chẳng hiểu thằng con quý tử hôm nay bị sao mà cứ vừa ăn vừa cười một mình nữa. Chắc học hành căng thẳng quá nên tâm lý không được ổn định chăng.

Tôi cố gắng ăn thật nhanh, phụ mẹ dọn đồ một cách gấp gáp. Gì chứ cảm xúc đang sống lại, không nên làm nó cụt hứng phải không? Cậu học sinh mới chuyển lớp.

12. Chương 12

Mọi việc đều xong xuôi, tôi xin phép Ba Mẹ lên phòng. Thường ngày thì sau bữa ăn, bao giờ tôi cũng ôm trọn cái ti vi, không thì cũng chui tọt vào phòng mở nhạc nhẽo loạn xạ, mà theo Ba tôi:

-“Nhạc nghe chán đời”!

Lần này tôi chui vào phòng đóng cửa, tiếp tục ôm cuốn nhật ký còn đang dang dở để xem Dung bao thời gian qua nghĩ gì? Tự nhiên lòng trắc ẩn còn vương vấn lên tiếng.

-“Xem trộm nhật ký người khác là không tốt”.

Thoáng chút ngần ngại, tặc lưỡi chấp nhận mình làm người xấu một lần cũng đâu có sao. Với lại những gì Dung viết tuy ngắn gọn nhưng hoàn toàn lôi cuốn tôi. Nhân vật tôi đang xuất hiện đầy phần cảm, vì thế tôi muốn biết rõ, vì điểm gì mà cuối cùng hai nhân vật chính lại nảy sinh tình cảm với nhau.

“Hôm nay, thật là kì lạ, mình là người mở miệng hỏi cậu bạn mới tới kia trước. Chẳng hiểu vì sao? Cái con người ấy lại có sở thích ngồi nghe nhạc một mình đến vậy, đã thế còn là Mariah Carey nữa. Hình như cậu ta không thích mình cho lắm. Dù sao mình cũng quen như vậy rồi”

Đó là cái lần đầu tiên Dung bắt chuyện với tôi, nhưng có lẽ quá ngơ ngác về sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cùng giọng nói như thiên thần, ngọt ngào đi thẳng vào người nên chẳng trách tôi á khẩu.

–“Do Dung đẩy chứ”!

Tôi cười một mình, rồi lại nằm dài ra giường, giơ cao cuốn sổ nắn nót những nét chữ nhỏ nhắn thẳng hàng thẳng lối. Tôi cố gắng ghi nhớ, không bỏ sót một từ nào.

Những kí ức trôi qua, thật chậm theo từng trang nhật ký. Ở đó tôi chứng kiến một hình ảnh cô gái có những bước chuyển biến nội tâm, dù bên ngoài đầy vẻ lạnh lùng. Vẻ mặt đó khiến cho nhiều kẻ lầm tưởng, cô gái ấy cứng rắn đến nỗi không có gì có thể làm cô để ý hay phân tâm. Cô gái ấy là thế, và theo tình tiết trong cuốn nhật ký, cô gái ấy buộc phải chú ý tới một thằng học sinh mới vào lớp, có vẻ mặt ngơ ngáo ngáo, rõ nhất lúc đứng gần đầu gối tai.

“Hôm nay vẫn bình thường như mọi ngày. Cậu học sinh mới ấy liên tục bị gọi lên bảng. Tuy nhiên, cậu ta khá điềm tĩnh, thông minh. Đường như môn nào cậu ta cũng học tốt, khá đồng đều ngoại trừ môn anh văn. Đúng là không thể trông mặt và bắt hình dong. Chẳng hiểu sao mình hay để ý đến cậu ta?”

Ở cuối trang này, một dấu hỏi to tướng được tô đi tô lại nhiều lần. Có lẽ Dung cũng không hiểu rằng lúc đó tình cảm tự nhiên đến với nàng. Tôi phổng mũi tự hào vì lời nhận xét của Dung giành ỉnh.

–“Lần này thì dính bẫy rồi nhé”!

Tôi khoái trá cười lớn, báo hại Mẹ tôi phải thân chinh lên xem thằng con trai quý tử đang cười cái gì:

–Cái gì vậy Tín? Làm gì mà trưa đóng cửa phòng cho ngột ngạt vậy?

–Không có gì Mẹ ơi, con xem phim cười thôi!-Tôi hốt hổng nhét cuốn nhật ký vào gối.

–Ngủ trưa rồi lo mà học bài đi, suốt ngày phim với ảnh thôi.

Tiếng bước chân Mẹ tôi cùng với tiếng thở dài nhỏ dần. Tôi hú vía ông Địa, nằm im nghe ngóng rồi cẩn thận lôi cuốn nhật ký ra, lần mò đến trang vừa đọc dở.

Hầu như từ ngày đấy, Dung đều có sự chú ý giành cho tôi. Chút ít quan tâm, chút ít cảm phục. Nhiều điểm tôi phải phục Nàng bởi sự tinh tế.

“Về ngoài hay cười và lúc nào cũng nghịch ngợm, nhưng cũng có lúc nội tâm. Cơ mà có vẻ cứng đầu nữa. Dù sao trong lớp cậu ấy cũng hoà đồng với tất cả mọi người. Cảm nhận thế thôi, chẳng biết đúng hay sai nữa?”

“À quên, cậu ta đá bóng cừ ghê. Nhưng mỗi lần vào sân, cậu ta lúc nào cũng như thành con người khác, quyết tâm, nghiêm túc, giá như bình thường ...”.

–Giá như gì ấy nhỉ?

–Giá như mày đừng có ngoác mồm ra cười hoài chứ sao!-Tôi tự vỗ tay vào trán.

Tính tôi thích cười nói, vui vẻ, chỉ khi nào đứng trước một chuyện gì đó tôi thực sự quan tâm hay yêu thích, tôi mới nghiêm túc được. Nếu mà năm lớp 10 tôi đọc được những dòng này, chưa chắc tôi đã phải giả tạo để Dung để ý đến mình.

Tôi không hài lòng lắm về trang vừa này Dung viết, mặc cho khen nhiều hơn chê, thôi nhắm mắt cho qua vậy.

“Hôm nay mình nấu ăn trong cuộc thi. Còn mấy bạn nam thì đá banh. Hiển nhiên người đó cũng tham gia rồi. Vui lắm, lâu rồi mới được bạn bè hỏi han nhiều đến thế? Minh An cứ khen mãi món ăn mình nấu là ngon thôi. Chắc có lẽ là khen động viên rồi”.

Công nhận, tài nữ công gia chánh của Dung cũng thuộc hàng tay nghề cao chứ không phải giỡn. Thăng Minh An khen cũng có cái lý của nó thôi. Nhưng tôi thừa biết, đó cũng là cái cớ mà Thăng Minh An dùng để nói chuyện với Dung, cái việc mà tôi chẳng dám bao giờ, hoặc đúng chẳng là không có cơ hội. Về khoản này tôi thừa nhận mình nhút nhát, thiếu đi một chút liều lĩnh.

Tôi đọc say sưa, chẳng biết mình đang ở thời gian nào, chỉ biết rằng từ ngày chuyển lớp, với tôi đây là khúc mở đầu. Ngữ Yên cũng được đề cập tới trong cuốn nhật ký, với một ghi chú thật dài.

“Hôm nay mình bị đuổi ra khỏi lớp với tên đầu đất đó. Còn dám ngồi chung nghe nhạc nữa. Vậy mà hần ta còn chẳng thêm quan tâm, đúng là cái đồ đầu đất.

Đầu đất còn mất mũi kém nữa, đi đứng thế nào va phải bạn lớp bên. Dù biết là vô tình thôi, nhưng cứ nhìn thấy cái cảnh đầu đất ân cần hỏi han người ta mình cảm thấy khó chịu.

Bạn mà hần xô ngã tên Yên. Dịu dàng, xinh đẹp, thảo nào mà hần cứ tít mắt lại. Chắc hần chẳng bao giờ biết mình nghĩ gì đâu. Đã thế vào lớp còn cố cười với mình nữa. “.

Cái icon thằng mặt người tức giận, được tô bằng màu mực đỏ. Nóng mặt y chang chủ nhân của nó vậy. Tôi phì cười trước thái độ ghen “vô cớ” của Dung, vì lúc đó với tôi, vị thế của hai người đều là những nữ sinh xinh đẹp, giỏi giang. Bởi thế, giữa hai người có sự công bằng cũng không thể nào trách tôi được.

Cứ thế cuốn nhật ký khoảng thời gian sau như là một câu chuyện được viết riêng dành cho tôi vậy. Từ hội thảo 26-3, Nàng phát hiện ra mối quan hệ của hai ông anh hai người, rồi nàng gán cho giọng ca của tôi là “thêu thào của gió”. Tuy nhiên, nàng lại thích nghe lời thêu thào ấy. Thời gian cứ trôi qua thật nhanh, tôi say sưa sống trong hồi tưởng. Rồi đến buổi chiều tối, của thực tại chứ không phải là chiều trong cuốn phim “nhật ký”.

-Tín, xuống ăn cơm, làm gì mà không biết thời gian vậy hả con!-Mẹ tôi lôi tôi khỏi mơ màng, trở về với thực tại.

-Dạ, con xuống ngay đâu Mẹ ơi!-Tôi tiếc nuốt rời cuốn sổ màu nâu cà phê, trình trọng, nâng niu đặt nó vào ngăn kéo bàn học, khoá lại, an tâm xuống thưởng thức bữa tối.

Tối hôm đó, nếu Mẹ tôi không nhất quyết bắt tôi mở cái cửa phòng cho thoáng thì có lẽ tôi lại ẩn cư, tự cách li mình mà vùi đầu đọc tiếp “cuốn truyện đời tôi” còn dở dang. Vừa học bài vừa lo ngay ngáy, lỡ đâu mai Dung đòi cuốn sổ thì tôi phải ngậm ngùi mà trả thôi.

-Tín, đọc xong chưa?-Dung hỏi tôi vào sáng hôm sau.

-Chưa, chưa.....Tín không biết!-Tôi giật mình

-Đọc xong chưa mà không biết là sao?-Dung có vẻ không biết tâm sự của Nàng đang bị tôi nắm giữ.

-À, không, không có gì.....!

Tôi lấp liếm rồi bỏ đi ngay, mặc cho Dung nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Ngày đầu tiên của năm học mới, tôi lại như thằng mất hồn rồi. Mất hình tượng quá mất.

-Sao thế, bị đòi gì à?-Thằng Hà lại chọc ghẹo.

-Không, hỏi han ngày mới thôi!-Tôi chống chế, mặc cho thằng bạn đang nhìn đều.

Xóm nhà lá chúng tôi hầu như không bị đổi vị trí, chỉ có thằng Hoàng là ngồi ở phía trên do bị ép buộc. Sáng hôm đó là một châu nước khai trương năm học mới. Dung thì không tham gia mặc ột số đứa bạn “thay tôi” cất lời mời. Tôi mặc luôn:

-Không có lời mời nào nhiều lần, không thích thì thôi!-Tôi quạu với đám bạn trong lúc chúng nó thắc mắc cái lác đầu của Nàng. Đến chính cả tôi còn không hiểu được Dung đang nghĩ gì, thì việc lũ bạn nhao nhao hỏi là một điều bực mình, kiểu như “bất lực hoàn toàn”.

Ngày đầu tiên có nhiều điểm thật oái ăm với thầy cô. Có thầy cô dễ tính, giới thiệu sơ về môn học rồi cho học sinh tự quản. Giờ học đó chúng tôi vui vẻ ngồi nói chuyện” giữ trật tự”, đánh ca-rô giải khuây, tiện thể cá độ cho châu nước giờ ra chơi. Thầy cô nào khó hơn một chút thì cứ bài mới mà dạy, mặc cho học sinh van xin:

-“Đầu năm cô ơi”.

-“ Cô ơi, nghỉ đi cô”.

Đáp lại là tiếng phán hơn cả mệnh lệnh:

-Học đi, thời gian còn bao nhiêu mà chơi nữa!

Cả lớp tôi ngậm ngùi lại ngồi nghe giảng. Lắm đứa thấy bất công ngáp ngáp dài, riêng tôi thì nằm trườn cả ra bàn, vật vã đồng tai theo dõi.

Oái ăm chưa dừng ở đó, đến tiết Văn học mới gọi là cực hình. Chẳng hiểu sao lại thầy giáo bộ môn lại khai sinh ra chương trình giảng dạy mới “kiểm tra bài cũ đầu năm”.

-“Giờ tháng 9 nên số thứ tự ai có số 9 thì lên bảng hết”.

Lần lượt các số báo danh 9, 19, 29, 39, 49 lên trình bày kiến thức hơn cả thi hoa hậu. Chỉ tội thằng Hoàng với thằng Linh vẹo méo mặt lên bảng. Thằng nào thằng đấy cũng ngậm tằm mà nghe thầy phán:

-Các anh học hành thì phải có kiến thức đọng lại chứ!

-Trả lời thế mà nghe được à, phân tích sơ sài qua loa, không thấy được cái tinh túy bên trong.

Tôi dám cá là trong lớp, ngoại trừ những đứa chuyên văn học chuyên tâm thi khối C thì may ra mới có khả năng, chứ đám còn lại thì làm gì biết cái tinh túy đã bị ba tháng hè làm lu mờ ấy là gì cơ chứ. Muốn cười hai thằng bạn lắm, nhưng chẳng thằng nào dám. Lỡ gây chú ý thì chắc cũng lên đó đứng chôn chân mà thôi.

-Tùng, tùng, tùng..!

Tiếng trống trường mong đợi đã đến. Cả lớp hoan hô như pháo. Khuôn mặt tươi hơn cả một chữ tươi. Riêng cá nhân tôi thì nhanh gọn lẹ, thu xếp hết sách vở từ lâu, chỉ chờ thầy giáo vừa ra khỏi cửa lớp là tôi bay qua bàn, đi nhanh ra trạm xe.

-Ế, ở lại nói cái này Tím!-Hường ù gọi giật tôi lại.

-Mai đi, có việc gấp!-Tôi giơ tay chào thằng bạn.

-Chờ tao với!-Thằng Hoàng lại lè mề.

-Nhanh lên, ra trạm xe tao chờ!-Tôi háng giọng, giả bộ gấp gáp.

Thật ra, nếu mà chẳng phải cuốn nhật ký của Dung nằm trong tay tôi thì chắc tôi đang uể oải thu dọn mọi thứ tống vào chiếc balo. Một phần nữa là tránh gặp riêng Dung. Lỡ đầu sáng nay vô tình nàng quên thì sao.

-Trả Dung cuốn sổ?

-Sổ nào? Sổ gì cơ?

Tôi không thể chối một cách vô căn cứ như thế được. Chỉ có cách tránh mặt là cách hay nhất.

-Nhanh lên Nhân, Nguyệt!-Tôi hối hai đứa trong con đường dẫn về cái xóm quen thuộc.

-Mày làm gì gấp thế, đừng nói nhịn này giờ nhé!-Thằng Nhân đen chơi xỏ tôi ngay.

-Vớ vẩn, lẹ lên!

Nhân với Nguyệt đành phải bước nhanh lên cho kịp với đà bước của tôi, gấp gáp và đầy nóng vội. Tôi muốn nhanh chóng được đọc tiếp những trang nhật ký của Dung. Nhất là những tâm sự cách đây chưa lâu, thời

gian hè tôi vắng mặt. Muốn thế phải đọc từ đầu, mà thời gian gấp gáp, ai biết Dung “sực nhớ” ra lúc nào cơ chứ.

-Có gì mờ ám vậy Tín?-Nguyệt cũng không quen với kiểu hồi thúc của tôi.

-Có việc, ờ....có thứ còn chờ ở nhà!

-Làm như Dung đang chờ ở nhà vậy!-Nguyệt tủm tủm cười.

-Ờ....ờ...Nguyệt khéo nói hão, có việc thôi mà.

Tôi vớt cái balo lên bàn, để nguyên đồng phục trường, lôi cuốn nhật ký ra nâng niu, cố gắng không để lại dấu tích phòng tránh cho chủ nhân cuốn sổ biết sự riêng tư đã bị xâm phạm. Nhanh chóng nhưng đầy cẩn thận, tôi mở trang tiếp theo ra chăm chú đọc. Đó là những câu quen thuộc, hình như là đoạn Intro trong cái đĩa CD mà tôi tặng Dung hôm 8-3. Ở cuối chỉ có một dòng chữ:

-Lẽ nào?!

13. Chương 13

Đó là lần mà tôi tặng Dung chiếc đĩa Quang Dũng. Cái lần mà tôi bị nằm ngoài danh sách tặng quà sau khi hô hào nghe theo ngu ý:

-Thằng nào xui ráng chịu!

Nhưng mà món quà đó cũng có chủ ý. Món quà đó mang theo hy vọng người mà tôi sẽ tặng là Dung. Và Dung cũng là người nhận quà động viên tôi. Tình cảm hai đứa bắt đầu từ đó, theo một cách tự nhiên nhất. Có lẽ nào? Dung cũng như tôi, bắt đầu thể hiện tình cảm từ dạo đó.

Những ngày tiếp theo trong cuốn nhật ký làm tôi sống lại những khoảng thời gian trước, những kỉ niệm không bao giờ quên. Tôi được nhìn thấy mình đứng chết trân trên sân bóng đá hôm thua trận chung kết. Hay hai đứa đang ngồi với nhau đêm trại 26-3. Có khi lại là những kỉ niệm hôm ngồi cạnh nhau hát chung cùng với đám bạn. Tôi được cho là “đẽ thương một cách tự nhiên nhất”. theo lời Nàng nói.

“Hôm nay Minh An lại lặp lại chuyện cũ. Minh quý An vì An là bạn mình từ trước chứ thực sự chẳng bao giờ có thể có tình cảm. Còn cái người “ôn thần” kia thì nhiều khi không thể hiện gì. Chẳng hiểu sao nữa, khó xử lắm bạn ơi? Không nói ra được đâu!”.

Một khuôn mặt cười ở cuối cùng. Khuôn mặt đó nửa cười, nửa mang tâm sự cũng như chính Dung vậy. Cười trong buồn bã, nhưng vẫn không bao giờ thể hiện ra mặt. Tôi đọc đến đây bỗng nhiên cảm thấy mình quá vô tâm hoặc đã quá ỷ lại. Phải chăng, tôi tin tưởng Dung nên bỏ mặc mọi thứ và tin chắc rằng tình cảm đó là của mình, và Dung sẽ biết cách xử lý. Nhưng tôi không biết rằng, bất cứ ai cũng có thể tổn thương, dù có cứng rắn đến thế nào đi chăng nữa. Dung cũng vậy, chờ đợi tôi thể hiện, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Tự cười mình, tôi cảm thấy câu nói mà tôi hay được nghe từ mấy bạn nữ trong lớp:

-“Con trai là chúa vô tâm”

Cũng có nguyên do của nó. Không phải là toàn bộ nhưng là đa số, và câu nói này đúng với trường hợp của tôi.

Có một khoảng lặng trong lòng tôi, và tôi cảm thấy mình có nhiều điểm không bằng Dung trong chuyện tình cảm của hai người. Dung chắc chắn dù bị tổn thương vẫn một mực dành trọn tình cảm cho tôi. Còn tôi, đôi chút dao động, thậm chí có khi niềm tin lung lay. Không vồ vập nữa, không háo hức như trước, tôi chầm chầm lật dần về những trang phía sau.

“Hôm nay mình quá lo lắng. Đánh nhau, chẳng biết vì lí do gì? Mình chưa bao giờ nghĩ lại đến trường hợp đó. Nhưng mình tin, không phải là vô cớ mà chuyện đó xảy ra. Dù sao, như anh nói: Theo anh nghĩ là có nguyên nhân. Mình chỉ im lặng và tin tưởng thôi! Chẳng biết đầu đất có đau chỗ nào không nữa?”.

“À quên, cũng không phải chỉ có mình mình lo lắng đâu nhỉ?”.

Tôi biết, câu hỏi cuối là như thế nào. Đúng, Dung không phải là người lo lắng duy nhất, nhưng Dung là người đã âm thầm lo lắng cho tôi quá nhiều. Hôm đó Ngữ Yên cũng khóc khi biết tôi bị thằng Huy, bạn cùng lớp với chị Xuyên già em xương. Và sau này, chuyện cũng đến tai bà chị Nữ tặc, chị cũng khó xử như thế nào tôi đều biết. Nhưng người mà tôi không muốn phải lo lắng nhất là Dung. Những việc của cá nhân tôi, tôi nên phải gánh chịu một mình, nhưng dù có muốn đều để lại trong lòng Dung những mối lo.

4h chiều, tôi tiếc nuôi rồi cuốn sổ để đi học thêm môn Hoá. Hôm nay chắc sẽ công bố danh sách chuyển sang lớp ôn thi khối A nên tôi càng phải có mặt.

Vẫn chỗ ngồi quen thuộc, vẫn cuối lớp và vẫn ngồi cạnh Ngữ Yên. Tôi không nói gì, bởi những tâm sự của Dung vẫn theo tôi, khiến tôi trở nên trầm lắng hơn một chút.

-Sao thế, Dung vẫn chưa hết giận à?-Ngữ Yên bắt chuyện trước.

-À, không, không có gì đâu, việc riêng thôi mà!

-Không tin lắm, việc riêng gì mà khiến Tín buồn vậy!

-Làm gì có, tươi như này cơ mà!-Tôi có nặn ra một nụ cười nửa miệng.

Tôi cũng chẳng hiểu sao, Ngữ Yên cũng có vẻ dạn hơn trước rất là nhiều. Thời gian trước, Yên rụt rè, nhút nhát đến một cách kì lạ. Nhưng thời gian gần đây, Yên trở nên có chút dạn dĩ hơn. Nói chuyện với Dung một cách thoải mái, là lần đầu tiên tôi thấy Yên không lép vế trước Dung. Và giờ đây, khi tôi có chuyện buồn thì hỏi han cặn kẽ hơn, chứ không phải “chờ người đối diện tự mở lòng ra nữa”. Phải chăng Ngữ Yên cũng đã trưởng thành. Tôi cười vu vơ, chẳng biết mình nghĩ đúng hay nghĩ sai nữa.

Đúng như tôi dự đoán, danh sách được chuyển lớp bao gồm tôi và Ngữ Yên cùng ba bạn khác nữa. Ngữ Yên thì không trùng lịch học nữa, còn tôi, được học chương trình ôn thi thì tất nhiên là đồng ý rồi. Bởi thế chưa kịp chờ Cô hỏi có đồng ý chuyển lớp hay không, đầu tôi lại gật lia lịa.

-May quá, vẫn được học chung với Tín rồi!

Ngữ Yên lại khiêm tốn, chứ thực chất tôi thừa biết Ngữ Yên dư sức hoàn thành tốt bài thi sát hạch.

-Không biết ai may nữa đây, có khi Tín mới may!-Tôi cũng khiêm tốn theo.

-Xí, không dám đâu!

-Nói vậy là Tín xui khi học chung với Yên rồi!

Tôi cười ha hả, để mặc Ngữ Yên ngơ ngác nhìn tôi. Chắc cô nàng sock trước câu nói đùa của tôi. Năm giây sau, một cái nhéo vào bắp tay tím ngắt. Rồi bên lên cười cảm cú vào bài tập để mặc tôi nhăn nhó thối phù phù vào cái vết đỏ rát.

Con gái đúng là chúa của những trò này. Ngờ cứ tưởng mỗi Dung dùng chiêu này để trấn áp tôi thôi, ai ngờ Ngữ Yên cũng thuộc hàng cao thủ trong véo thân chường. Vết nhéo từ đỏ tấy rồi chuyển qua hơi tím đen. So bề thì ăn đứt Dung.

-Về thôi!-Ngữ Yên đứng dậy trước.

-Ồ, về giờ nè!

-Có cần xe ôm chở ra bắt bus không?

-Ồ, hôm nay có xe riêng rồi mà.

Tôi chỉ ra con ngựa sắt dựng ngoài sân. Đi học cũng trăm đủ đường, vào năm phải chuyển qua lớp học tối. Nhà thì xa nên cũng phải ráng mượn con chiến mã của thằng em họ mà đạp.

-Vậy là chuyển lớp rồi nhỉ?

-Ừm, chuyển lớp rồi, qua khối A ôn thi thôi!

-Thế là Tín sắp được học chung với Dung rồi!-Ngữ Yên nói với giọng buồn xa xăm.

-Cũng đâu có gì, vẫn học chung với Ngữ Yên đấy thôi.

Tôi huyết sáo theo giai điệu My love, để mặc Ngữ Yên nhìn tôi ngơ ngác. Ừ, học chung với Dung thì cũng học chung với Yên thôi mà, có gì đâu mà buồn. Dù rằng, trong lớp có Dung lẫn đám bạn của tôi thì vẫn vui hơn. Chứ ít tôi cũng không phải đạp xe về một mình như tối nay.

-Cạch, cạch..!

Khỏi cần nhìn tôi cũng biết là tiếng kêu đó báo hiệu điều gì và phát ra từ đâu. Xe đạp của Ngữ Yên bị tuột xích. Nhanh chóng nhảy ra khỏi con chiến mã của thằng em họ, lúi húi xem xét tình hình rồi bắt tay vào hành nghề. Nghĩ cũng lạ, hình như cái số của tôi gắn liền với việc sửa xe hay sao ấy. Hôm bắt quả tang thằng Hoàng chở Dung về thì sửa xe cho cô bé kia, giờ thì tới lượt Ngữ Yên. Tôi đưa tay quệt ngang mồ hôi đang bịn rịn vì cố gắng cạy chiến nắp hộp sên xe Ngữ Yên. Lò mò trả chiếc sên về đúng chỗ của nó, tôi lại đưa bấp tay lên quệt ngang mũi cái nữa.

Bỗng tay Ngữ Yên chạm mặt tôi, làn da mát rượi. Dây thần kinh tôi có cơ hội phản ứng nổi lên, chạy dọc khắp cơ thể. Ngữ Yên đưa tay lau vết dầu mỡ dính trên mặt tôi. Rất tự nhiên cũng như cái cách mà tôi lau cho nàng hôm vô tình hai đứa quệt phải nhau.

“Gì mà tận tình đến vậy?”. Là câu nói mà Dung đã phản ánh trong cuốn nhật ký.

-Gì mà ghệt mặt vậy?-Ngữ Yên nhìn tôi đang đứng chết trân.

-.....!

Rồi cô nàng lôi ra bịch khăn giấy, đưa cho tôi bảo lau tay, rồi mới lau những ngón tay của mình.

-“Lau chi rồi giờ phải lấy khăn lau tay không biết?”

Tôi thắc mắc trong lòng, chứ không dám nói ra. Nhanh chóng trả chiếc xe về cho chủ của nó.

-Xong rồi nè!

-Cảm ơn Tín nhé!-Ngữ Yên nở nụ cười tươi, như xoá tan mọi mệt nhọc của tôi, dù nó chẳng đáng là bao.

-Không có gì, trả ơn việc cho đi kè xe đó!

Chẳng hiểu vì sao, Yên im bật, có vẻ phật lòng, lên xe đạp thẳng, để mặc tôi ngơ ngác lần thứ hai. Chẳng biết mình sai ở đâu? Nhìn bóng cô nàng đi khuất.

-“Tự nhiên lại giận? Mình nói sai gì à?”

Ánh sáng mờ mờ trên đường của những chiếc đèn chụp lấy mọi người đi đường. Gió lùa vào mát rượi. Tự nhiên tôi cảm thấy thích đi một mình như thế này. Nhấn nhá bàn đạp, chiếc xe đạp chậm chậm lăn, cảm giác thật thú vị. Đồi chút bấn khoăn về Ngữ Yên, chẳng hiểu cái hành động lau mặt cho tôi nó là như thế nào nữa? Rồi cũng từ cảm kích chuyển qua giận hờn rất là nhanh. Ngữ Yên hiền dịu nay có vẻ gì đó rất lạ, hoặc cũng có thể là một tích cách của cô nàng mà tôi chưa bao giờ biết.

-Á à, mày, tội mày to lắm- Thằng Kiên cận cận ngang đường tôi không kịp tôi để cái balo vô ngăn bàn.

-To à, to ra sao?-Tôi ngây ngô như thằng vô tội.

-Tao biết rồi nhé? Mày thế là hỏng rồi em ơi!

-.....!

-Chẳng lẽ...?

-Chẳng lẽ gì nữa tao thấy hết rồi!

Tôi nhanh chóng bịt miệng thằng bạn, rồi ngó vào lớp, nhìn về phía đầu bàn đầu tiên. Dung vẫn ngồi đó, cầm cúi ngồi đọc sách. Thở phào nhẹ nhõm, tôi thì thảo với thằng bạn:

-Mày chờ đây, tao bao mày ăn sáng.

Thằng bạn đều giả nhìn tôi bước vào lớp cất sách vở, nụ cười đều của nó vẫn còn thường trực trên môi.

-Sao mày biết vụ đó, thằng Hà nói hả?-Tôi chột dạ, cảm giác như mình phạm lỗi và bị bắt quả tang.

-Không, tao tận mắt chứng kiến mà!

Quái lạ, hôm đi lấy sổ Đoàn thì chỉ có tôi và thằng Hà. Cầm cuốn sổ nhật ký của Dung cũng chỉ tôi và thằng Hà biết. Dung không có phản ứng gì, chứng tỏ cô nàng vẫn chưa hề biết đến cuốn sổ đó lọt vào tay tôi, vậy có gì cái thằng bạn bốn mắt của tôi lại biết cơ chứ.

-Sao mày biết tao cầm cuốn sổ đó!

Kiên cận trầm tư một hồi, rồi khẽ vuốt cằm, nhăm nhá ly sting vẽ khoan khoái. Đúng là bình thường chỉ dám uống nước mía, vậy mà hôm nay đành cắn răng chơi sang, mong rằng chai sting kia đủ bịt miệng thằng bạn lại trước khi lây lan sang đứa khác.

-Ồ, thì vô tình thôi!-Nó vẫn bình thản như không.

-Thì vô tình nó cũng tới tay tao thì tao đọc thôi, chứ có gì đâu!

-Có thật thế không?

-Chứ mày bảo tao ham muốn đọc nhật ký của Dung lắm à!

Tôi nhỏ giọng lại, hi vọng đừng có ai chú ý hai thằng con trai đang thâm thì với nhau. Thằng Kiên cận còn ngạc nhiên hơn:

-Cái gì mày đọc nhật ký của Dung?

-Ồ, thì vô tình tới tay tao thôi!

-Ồ, thằng này liều, mày không sợ!

-Thì có sao đâu, đọc cho biết vậy thôi!

-Thế mà tao không biết cái vụ động trời này đấy, nếu mà.....!

-Thế sao mày bảo mày biết rồi...!-Tôi á họng.

Thế là chết tôi, nhìn thằng Kiên cận cười đều là tôi đủ biết tôi sai lầm cỡ nào rồi. Hoá ra thằng bạn tôi nhìn thấy một chuyện gì đó liên quan đến tôi, nhưng không phải là cuốn nhật ký. Thế nên lúc tôi hỏi nó, nó mới ậm ờ giăng bẫy chờ tôi khai ra chuyện bí mật động trời này. Đúng là tôi đã quá mất cảnh giác khi không để ý nét mặt nham hiểm của thằng bạn.

-Thế nào, giờ tính sao nữa đây? -Nó gõ gõ vào chai sting.

-Gài hàng nhau à thằng khốn nạn-Tôi yếu ớt phản kháng.

-Bình tĩnh, chưa khốn nạn bằng mày cơ mà-Nó lại cười đều.

Đến mức này, tôi phải giao dịch với thằng bạn thêm nữa. Vì cái tội này theo nó là to hơn tội trước nên phải hai chai nó mới chịu. Thôi thì thêm hai chai nữa vậy. Nó nhăm nhá thưởng thức:

-Sting hôm nay thơm quá!

-Tao thấy chưa!

-Đâu có thơm mùi trầm mà, mày hít xem-Nó đưa chai sting ngang qua mũi tôi.

-Ồ, đồ chùa mà, uống đi thơm lắm ấy!

-Ha ha!

Đúng là chẳng có cái đại nào bằng cái đại nào. Lần sau tôi phải đề phòng kĩ càng hơn. Lỡ việc đến tai Dung thì không hẳn là bộ mặt lạnh lùng như bây giờ nữa, mà là ánh mắt toé lửa hình viên đạn quá. Chắc thù tôi đến mãn kiếp này chứ chẳng chơi.

14. Chương 14

Kiên cận nhìn tôi ôm đầu khổ sở mà nó vẫn khoái chí, thỉnh thoảng còn hút ròn rột vào cái ly nước đã hết sạch từ đời nào.

-Thế mà bảo tao có tội gì?-Tôi sực nhớ ra.

-À, tối hôm qua thôi, vô tình tao bắt gặp....!

-Đừng có gài nữa, tao hết tội rồi đấy.

Nó đẩy gọng kính đầy tri thức, chứ có ai biết nó vừa chơi trò lưu manh để làm hại chính thằng bạn của nó cơ chứ:

-Vô tình tao thấy Ngũ Yên sờ mặt mày thôi!

-.....!

-Trông tình tứ thế, tính làm gì đây?

Thực chất đến bây giờ, trong lòng tôi Dung vẫn đang ngự trị và chiếm một vị thế đặc biệt. Dù rằng nó không còn sức nặng như xưa bởi sự lạnh nhạt, coi như “trừng phạt” tôi. Nhưng tôi cũng đủ biết rằng, chưa có thể có ai xếp ngang với Dung hiện tại.

-Không có gì đâu, vô tình thôi!

-Ừm, tao cũng nghĩ thế, chứ Ngũ Yên trước giờ đâu có dạn như thế đâu.

Tôi cười, cầm cái ống hút khuấy những viên đá trong ly nước. Nụ cười ấy giành cho hành động tối qua của Ngũ Yên.

-À, mà mày có bao giờ bị Trang giận chưa?

-Có chứ, nhưng quan trọng là cái này!

Nó chỉ vào cái đầu như hãnh diện lắm vậy. Ý nó muốn ám chỉ sự thông minh hay là sự lách luật trong tình yêu đây.

-Quan trọng là mỗi lần giận, tao đều có cách làm lành rất nhanh!-Vẻ mặt nó căng lên, ngực ưỡn, ra chiều tự tin lắm.

-Không, là tự nhiên giận đó.

-Cái này thì tao.....cũng chịu!- Nó rũ rượi, thu người lại.

-Thế nên tao cũng không hiểu là tại sao tao lại bị giận đây!

-Ờ, số mày xui ráng mà hưởng đi.

Cái xui hôm ấy chưa dừng lại tại đó. Khi hai thằng đang mỉm cười chọc nhau đi về phía lớp thì gặp nay tảng băng trôi. Dung đứng ở ban công, nhìn tôi, hình như muốn nói chuyện.

-Mày vào lớp trước đi, nhớ là đừng có mà hé răng ra với ai đấy!

Thằng bạn thoải mái vu vơ, đi ngang qua Dung. Nàng nở nụ cười chào lại nó. Tôi tiến lại sát bên, nụ cười ấy lại vụt tắt. Không gian lại im lặng, tôi chống hai tay xuống ban công rồi thở dài:

- Bao lâu rồi Dung?

Dung nhìn tôi vẻ mặt có chút gì bất ngờ, rồi Nàng lại im lặng.

-Tín hỏi là bao lâu rồi?

Đáp lại lời tôi nói là những tiếng đùa giỡn của học sinh vang lại đâu đây. Tôi im lặng và thở dài, chẳng hiểu sao bỗng nhiên mình trở nên gay gắt như vậy nữa.

-“Bình tĩnh, bình tĩnh đi Tín”!

Dung im lặng, hai tay đặt chồng lên nhau, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm. Chắc đang suy nghĩ những điều tôi vừa nói. Tôi càng trở nên buồn bã hơn với sự lạnh nhạt lúc này của Nàng. Im lặng và quay người lại, hai đứa nhìn về hai hướng. Tôi nhìn vào trong lớp, còn Dung vu vơ nhìn về phía chân trời xa.

-Cuốn sổ của mình hình như nằm trong cái thùng giấy!-Dung ngập ngừng.

-Ừ, Tín cầm!-Tôi lạnh lùng thừa nhận.

-Vậy mai đem trả lại cho Dung được chứ?-Dung cương quyết, không có chút gì thối nản rằng tôi đã đọc nó chưa.

-Ừ, mai Tín sẽ trả!-Tôi gật đầu cương quyết không kém.

Dung lại im lặng, khuôn mặt đã không còn lạnh nhạt như lúc sáng. Hai đứa lại nhìn về hai hướng.

-Cứ phải như thế này hả Dung?

-.....!

-Chẳng lẽ cứ phải như người không quen mới được hay sao?

-Không.....!-Dung chỉ nói ra từ không, rồi lại nhìn về phía xa.

- Thôi, Tín vào lớp, mỗi người tự suy nghĩ về mình đi!

Tôi bỏ vào lớp, mang theo khuôn mặt lạnh đứng trước mặt đám bạn. Đám bạn tôi hẳn này giờ cũng thấy cái cảnh mỗi người một nơi nên chẳng ai ra tiếng chọc ghẹo. Đứa thì vỗ vai, đứa vui vẻ hơn thì nhất quyết kéo tôi vào làm một ván cờ ca-rô chờ vào học.

-Tín, đọc tiếp đoạn Cô vừa đọc xem.

-Tín, cô kêu mày kia...!

-Tín, Tín..!

Tôi vẫn đang suy nghĩ miên man, thả mình theo những chiếc lá đang lao xao trước gió. Tôi nghĩ về những gì mình đã nói với Dung lúc này. Có quá lời không, hay có quá nặng không. Không, nhất quyết là không. Trong chuyện tình cảm, sai hay đúng là một khái niệm quá mơ hồ. Không thể nào khi tôi có một lần mang lỗi, Dung cũng có thể có lỗi lại với tôi được. Suy nghĩ tôi là đọc đoán như vậy, bởi thời gian qua là quá dài cho tôi chứng kiến khuôn mặt Dung vô hồn từng ngày.

-Á, thằng nào xách tai tao!-Tôi bất chợt thấy ai đang kéo tai mình, la oai oái.

-Thằng này!-Cô giáo dạy Địa lý đằng đằng sát khí.

-Dạ, em xin lỗi Cô, em tưởng...!-Mặt mày tôi tái mét.

-Tưởng cái gì, đoạn tiếp theo, đọc đi.

Chứng kiến cái cảnh, cô giáo một tay cầm sách để ra đằng sau, mặt đằng đằng sát khí, như kiểu núi lửa sắp phun trào, chẳng anh em bạn bè xóm nhà lá nào có thể cứu tôi được. Tôi toát mồ hôi hột, cầm cuốn sách ấp úng như gà mắc tóc.

-Đọc cho Cô nghe xem!-Cô giáo tôi quyết truy đến cùng.

-Dạ...thưa Cô, em không biết!-Tôi thành thật khai nhận, bỏ cuốn sách xuống bàn và đón chờ sự thịnh nộ.

Hai phút sau, tôi có mặt ở ngoài lớp sau một tràng la té tát. Nào là cuối cấp rồi, không chú ý học hành, nào là có muốn thi tốt nghiệp không. Bao nhiêu cái nào là dồn ép trong từng câu nói, và khi kết thúc là câu nói muôn thuở:

-Em bước ra ngoài, đừng làm ảnh hưởng đến các bạn khác!

Mấy thằng bạn tôi thì lắc đầu tiến đưa thằng bạn xấu số được ra chơi sớm. Thằng Hải thì đang lật đật lôi cuốn sổ ghi chép ra, không ngại ngừng mà ghi chú thật nắn nót. Cán bộ lớp thì nhân đôi hình phạt theo yêu cầu của thằng Hoàng. Ngày hôm nay, tôi đã bị hai thằng bạn chơi xỏ rồi.

-Mày bị sao thế?-Đám bạn thân vây quanh tôi lại.

-Mày liều, Cô Lương vốn nổi tiếng hắc ám mà mày dám vuốt râu hùm.

-Ồ, không có gì đâu, tao ổn mà-Tôi yếu ớt đáp lại rồi tách ra khỏi nhóm bạn, đi vào lớp.

Dung nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói gì đó. Tôi đứng lại, ở trước mặt Nàng, nín thở chờ đợi. Tập trung cao độ, không muốn mình phân tâm để nghe rõ những điều Dung nói.

-Làm gì mà như Từ Hải đập mìn thế, về đi-Giọng Hằng bán chanh vang lên.

Cả lớp đổ dồn vào nhìn xem thằng đập mìn mang dáng dấp Từ Hải là ai? Rồi nhanh chóng biết rõ nguyên nhân, dồn hết ánh mắt vào Dung. Một quyết định mang tính được ăn cả ngã về không của tôi.

Thằng Hà muốn lôi tôi ra khỏi thế bí bách, ở ngoài hét lớn:

-Tín, đi căn-tin lẹ lên.

Tôi mặc kệ tất cả, vẫn đứng chờ Dung nói ra một câu nói gì đó, dù cả hai chúng tôi đang đứng trước mặt hầu như cả lớp. Dung đỏ mặt lên ngại ngùng. Định nói ra câu gì đó lại thôi.

Hành động là sống! Chẳng biết đâu tôi dồn hết can đảm của mình, cầm tay Dung lôi đi trong ánh mắt ngỡ ngàng, rồi oà vỡ bởi tiếng hò hét lẫn huyết sáo ủng hộ của hầu như toàn bộ lớp. Tôi cười thật tươi, kéo Dung chạy nhanh xuống sân trường. Không phải tôi cười vì nhận được sự ủng hộ, mà bởi vì Dung không có chút gì phản kháng với hành động táo bạo này. Tôi dần dần buông lỏng tay, Dung vẫn để im bàn tay nhỏ nhắn của Nàng trong tay tôi. Tôi chạy chậm lại, rồi thông thả dẫn nàng đến chiếc ghế đá dưới tán cây.

-Mệt quá, lôi người nhỏ đi cũng mệt, người to lớn cũng mệt!

Tôi không ngoái lại ra sau, nói vu vơ như thể đối thoại một mình. Bởi tôi biết có một thiên thần tóc ngang vai đang ở ngay sau tôi. Thiên thần ấy lên tiếng, có chút hờn dỗi nhưng tôi lại thấy dễ thương lạ kỳ:

-Xí, vậy lôi ai to lớn ngoài lôi tôi!

-Hà hà, làm gì có!

-Tôi không tin-Dung khoanh hai tay trước ngực, ngó lơ sang chỗ khác.

-Giận thêm ngày nữa là cũng ráng kiếm ai đó lôi đi rồi!

Tôi ngồi xuống ghế đá, mỉm cười nhìn Dung giả bộ giận dỗi. Lâu lắm rồi tôi mới được thấy lại hình ảnh đáng yêu này, từ một người mà tôi dành tình cảm, dù cho người ấy lâu nay vẫn lạnh lùng với tôi. Tôi cứ thế, nhìn và mỉm cười. Còn Dung ngồi xuống cạnh tôi, im lặng không nói gì, giờ thì im lặng mới là vàng nhé Dung.

-Xin lỗi nhé, thời gian qua...!

-Không, Dung mới...!

Hai đứa tôi đồng thanh, rồi bất chợt nhìn nhau rồi cùng cười. Thời gian qua hai đứa thật trẻ con, đã phạm hết bao nhiêu thời gian để quan tâm nhau. Và giờ mọi thứ mới đổi thay, nhìn nhận lại thì đó cũng là một kỷ niệm vậy.

-Thôi được rồi, vậy là ổn, đừng giận Tín nữa là được!

-Xí, ai thèm giận....!

-Ồ, đâu ai thèm giận đâu, không thèm nhìn tôi một chút luôn!

-Ghét thì không nhìn!-Dung vẫn cứ giả bộ giận dỗi.

Tôi chợt cười, ghét à? Có ghét được không hả Dung. Ghét một người đã biến Dung từ một người ơ thờ với tất cả phải chú ý từng lần gặp đầu tiên không dễ thế đâu nhé. Giờ tôi nắm rõ ràng tâm tư của cô nàng, tôi hoàn toàn nắm mọi sự chủ động.

-Nhớ nhé, trả Dung cuốn nhật ký!

-Ồ, nhớ rồi, mai nhé, chắc chắn mai, nhưng.....!

-Nhưng gì?!

-Không, không có gì đâu.

Chẳng lẽ tôi phải khai ra rằng tôi chưa đọc xong được hết những gì Nàng viết hay sao, và dường như Dung cũng nhận ra điều đó.

-Đừng có đọc đấy!

-Ồ, lỡ đọc rồi!

-Thì ráng mà quên đi, không là..

-Là sao cơ?

Hàng động thay cho lời nói, Dung gơ hai ngón tay kề ngay hông của tôi:

-Quên hay chết vì nhéo!

-À, quên, xin hứa quên ngay mà!

-Thế là tốt, giờ thì vào lớp thôi, nhớ đấy, không quên là biết tay Dung.

Tôi gơ hai tay, ra vẻ cầu hoà. Làm sao có thể quên được một câu chuyện khi mình là nhân vật chính, một nhân vật xuyên suốt từ đầu đến hết cuốn nhật ký được chứ. Càng tuyệt vời hơn, tác giả của nó lại là người có tình cảm với tôi, đã vì tôi mà viết nên những cảm xúc chân thật ấy. Nó quá sâu đậm trong ký ức của tôi.

-Cười gì vậy? Dung hỏi tôi, và khuôn mặt lạnh lùng ấy đã bốc hơi hoàn toàn.

-Cười vì một điều!

-.....?

-Đôi khi mọi chuyện đâu quá rắc rối đâu đúng không?

-.....!

Dung khẽ gật đầu, đồng ý. Tình cảm còn thì hãy để nó tự nhiên, đừng gượng ép nó nữa. Hãy thể hiện những gì mình nghĩ, để rồi ta không phải hối tiếc vì lạc mất nhau.

-Làm trò gì nữa đây?

Dung lần này phản kháng khi tôi nắm tay Nàng giữa sân trường, dù cho học sinh đã vội vã trở về lớp vì tiếng trống trường vừa vang lên cách đây ít phút.

-Giờ là lòi về!

-Không, tự đi được rồi.

Tôi coi như mình chưa nghe thấy gì, lần này tay nắm chặt lấy bàn tay của thiên thần, cảm giác hạnh phúc lan toả, nhẹ nhõm vì làm lành thành công. Đôi chân của tôi như đi trên mây, và không quên kéo theo cô nàng chạy nhanh về lớp. Cách làm lành của tôi thật đặc biệt, lòi đi rồi lại kéo Dung về. Đơn giản vậy thôi nhưng thành công ngoài sức mong đợi.

-Hai anh chị vừa đi đâu về đấy!

-Dạ...dạ....-Tôi ấp úng khi nhận ra thầy giáo đã vào lớp trước hai đứa.

-Dạ, trên văn phòng Đoàn có việc nên tụi em vừa lên đó về ạ!

-Thế em cũng là cán bộ Đoàn à!-Thầy giáo hỏi tôi.

-Dạ, nó là Ủy viên đầy thầy ơi!

-Cán bộ đó thầy!

Tôi chưa kịp trả lời thì đám bạn đã ở dưới cúi cánh tức thì. Sau khi tiếp thu những ý kiến của thầy:

-Chăm học đi, đừng để ảnh hưởng!

-Nhiệm vụ của các em là học.

Hai đứa chúng tôi vâng dạ rồi rít rồi bước vào lớp. Mặt tôi vênh váo như khoe với lũ bạn.

“Tao vừa làm lành với thiên thần xong”.

15. Chương 15

Trở về nhà với một tâm trạng cực kì thoải mái. Nhân đen, Nguyệt và Hoàng đều nhìn tôi lắc đầu khi trông thấy thằng bạn cứ tùm tùm cười một mình mà chẳng hiểu rằng nó có bị ám đầu không.

-Mày nhân đôi rồi còn cười được à?-Thằng Hoàng muốn lôi tôi trở về thực tại,

-Ờ, có sao đâu!-tôi vẫn cứ tùm tùm cười.

-Thế là trực nhật hai ngày đấy!

-Ờ, tao biết mà-Tôi vẫn vui vẻ đón nhận.

Ba đứa bạn nhìn nhau rồi nhún vai, không biết nguyên do vì đầu thằng Tín trở nên dễ dàng và thoải mái đến vậy. Đám bạn làm sao mà hiểu được với việc trở về những thời gian tốt đẹp thì việc có trực nhật một tuần cũng chẳng bở bèn gì.

-Con chó kia đẹp quá-Tôi vu vơ khi nhún nhảy trên đường xóm quen thuộc.

-Hở?-Nguyệt buột miệng.

-Nó đẹp thật mà-Tôi vẫn hồn nhiên như không.

-Mày quên con chó đó mày toàn chơi đá nó trong xóm à!

-Ờ....!

-Ờ cái đầu mày, con chó dữ nhất xóm của ông Năm mà mày khen được!

Tôi bỏ qua mọi lời thắc mắc của thằng Nhân, vẫn chẳng có chút gì là sẽ kìm nén được sự vui sướng lại. Rõ ràng cảnh sắc thật tươi đẹp, con đường đất đỏ kéo dài xuyên suốt cái xóm cũng đẹp, đến cả những cảnh cà phê trơ trọi ra cũng đẹp nốt.

-See you again!-Tôi vẫy tay tạm biệt hai người bạn khi đến đầu ngõ nhà tôi.

-Mẹ, anh vẫn thì dốt, dưới trung bình mà cứ ti toe-Thằng Nhân ghen ăn tức ở.

-Ờ, hờ, don't care!

-Mày điên thật rồi!-Nhân đen bỏ mặc trình độ anh ngữ của tôi cất bước đi trước. Nguyệt cũng tùm tùm cười rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi.

-Chào Mẹ thân yêu, con đi học về!

-Ồ, hôm nay trời bão à!-Mẹ tôi bất ngờ về thằng con trai, dù bình thường cũng lễ phép như thường.

-Có đâu, vẫn đẹp trời như mọi ngày mà Mẹ!

Tôi đi lên nhà thay đồ trong cái lắc đầu cười tủm tỉm của Mẹ. Chắc lâu lắm rồi, với tâm trạng yêu đời, tiếng Mẹ thân yêu mới được tôi gọi như vậy. Con trai mà, thể hiện tình cảm trong lòng rất là khó khăn.

-Để con làm cho!-Tôi lật đật rửa rau dùm Mẹ tôi.

-Lâu nay gọi cho khăn cổ mới xuống, hôm nay lại người lớn thế con trai!

-Ồi, con lớn lâu rồi mà!

Bữa cơm hôm đó, dù Ba tôi bận việc công ty không về nhà dùng bữa, nhưng Mẹ tôi vẫn cứ nhìn tôi vội vàng ăn lấy ăn để mà cứ cười. Chẳng hiểu là Mẹ cười cái gì, nhưng tôi vẫn cứ thấy đỏ mặt ngại ngùng.

Dọn dẹp xong, tôi lên phòng riêng, thong thả bật ca khúc My love quen thuộc.

An empty street

An empty house

A whole insinde my heart

I'm alone.

Giọng ca mà theo bà chị Thanh tôi đánh giá là xưa ma đuổi tà của tôi lại được dịp cất lên. Ngồi trên chiếc ghế gập gù như kiểu đang thưởng thức một điều gì thú vị lắm.

Tôi mở ngăn kéo, bên trong cuốn sổ nhật ký màu nâu cà phê sữa vẫn ngoan ngoãn nằm trong đó. Nâng niu đến từng góc cạnh, tôi coi nó như một báu vật, một cái mang lại niềm vui cho tôi. Cuốn sổ may mắn.

Mặc dù đã hứa với Dung là lỡ có đọc nó thì cũng phải quên sạch, nhưng tôi muốn biết rõ những gì đã xảy ra trong lúc tôi vắng mặt. Biết đâu thằng Minh An tranh thủ cơ hội tấn công Nàng thì sao. Kẻ tiểu nhân thì không thể nào phòng hết được.

Nhanh chóng lật đến những trang gần cuối, tương ứng với khoảng thời gian gần cuối năm 11. Háo hức muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo trong tâm tưởng của Dung.

“ Gần thi rồi, học hành căng thẳng quá! Chẳng biết lão ngốc kia ôn bài ra sao mà thấy thoải mái quá trời. Chắc lo lắng có thừa rồi, mình biết thế nào Tín cũng làm bài tốt thôi mà. Ngủ ngoan nhé, mai còn phải đi học nữa”.

16. Chương 16

Hai sư đồ như đang trên thế mất tự chủ, tất cả phó mặc cho hành động của đám các kè đứng đối diện mà tính toán hành động tiếp theo, hoặc có khi không kiềm chế được bản thân mà xảy ra ẩu đả. Năm cuối cấp, đại kị là việc bị dính lứu tới nội quy, tội danh được kết án kỷ luật trước toàn trường là một điều đại họa.

Mặt tôi chỗ dính cái tát của một thằng lưu manh học đường vẫn còn rát, có lẽ năm dấu tay nó vẫn in trên mặt tôi mất. Máu nóng dồn lên đỉnh điểm nhưng chung quy cũng một chữ “Nhịn”. Hai thằng tôi bất động chờ đợi.

-Sao khẩu khí to lắm mà, im re thế!-Giọng thằng cầm đầu đúng chất thủ lĩnh.

Nãy giờ thằng này nó mới lên tiếng. Có thể nói nó là thằng mào gà, bởi cái bộ tóc được vuốt keo bóng loáng của nó vô tình khơi gợi sự liên tưởng cho tôi. Bộ mặt lầm lì, thỉnh thoảng thở ra làn khói thuốc trắng xoá. Nãy giờ im lặng xem mấy thằng đàn em của nó hành hạ hai thằng tôi, giờ nó mới lên tiếng.

-Tao hỏi lại, bây giờ mày muốn gì?

Câu hỏi đó nó không giành cho thằng Vũ. Nó nhìn thẳng vào mặt tôi, mắt trừng lên. Điều thuốc trên tay nó tiếp tục được đưa lên môi. Rút nhẹ, rồi thở ra, khiến tôi gần như phát sặc.

-Nó là bạn tao, nó làm gì sai với tụi mày?- Tôi chẳng màng đến sát khí thẳng trùm của nhóm cô hồn, cũng nhìn vào mặt nó lên tiếng.

-Không phải việc của mày, cút!-Nó chỉ tay mở đường cho tôi ra khỏi vòng vây.

Việc làm của nó hoàn toàn vô ích, bởi nếu sợ ăn vài cú đấm hay bị đánh vài đá vào người thì tôi đã chẳng có mặt ở đây. Nhưng cử chỉ của nó cũng chứng tỏ nó xứng đáng ở vị trí nắm trùm mấy thằng còn lại. Hay là nó muốn thanh toán thằng Vũ thật nhanh để không phải chứng kiến thêm một thằng phiền phức nữa như tôi.

Tôi chẳng nói gì, nhếch nụ cười nửa miệng lên cười với thằng Vũ trong khi nó đẩy nhẹ sau lưng tôi. Đủ hiểu thằng đệ tử của tôi muốn gì, nhưng bỏ bạn trong lúc nguy khó là hèn. Với một thằng coi trọng sĩ diện như tôi, thà rằng ăn thêm mấy cú đánh nữa còn hơn mang tiếng thằng hèn sau này với bạn bè.

-Bạn tao có sai cái gì thì có cần làm to chuyện thế này không!

Tôi trả lời lại thằng Mào gà một cách cứng rắn nhất. Chứng tỏ với nó rằng việc nó làm vừa rồi hoàn toàn vô ích. Nó không thèm nói gì, khẽ rút thêm một lần thuốc nữa, chậm rãi búng điếu thuốc đi. Nhanh như cắt nắm lấy cổ áo tôi xách lên.

Thằng Vũ cũng chẳng bình tình nổi nữa, nó đưa tay chụp lấy tay thằng kia, mấy thằng còn đồ mang áo trắng tinh cũng nhanh chóng giữ nó lại. Tất cả chỉ chờ thằng Mào gà khai cuộc là trận chiến không cân sức bắt đầu. Dù gì cũng không thể nào nhút nhát mà bó tay chịu trận được. Tôi nắm chặt nắm tay, chỉ chờ khai cuộc ,trong khi cái cổ áo vẫn bị thằng kia nắm chặt.

-Mấy đứa mày làm gì thế hả?

Tôi theo tiếng nói phát ra, nhìn thấy bác bảo vệ đang hùng hổ đi tới. Thằng Mào Gà nhanh nhẹn buông cổ áo tôi ra. Vũ cũng buông tay nó ra, tách hai bên giới tuyến. Cứu viện đến thật đúng lúc. Và tất nhiên người cầu cứu bác bảo vệ chẳng ai khác ngoài Dung. Nàng có vẻ mệt nhọc sau màn xách thêm cái balo của tôi đi kiểm bác bảo vệ nên mồ hôi nhễ nhại. Thấy hai thằng chưa bị nằm bò dài ra đất thì ra vẻ an tâm lắm.

-Chưa xong đâu, đừng có mừng!

Thằng Mào gà vẩy tay kéo đám anh em của nó lẩn đi tránh mặt bác bảo vệ. Từng thằng trong chúng nó gườm gườm thằng Vũ và cũng không bỏ sót tôi. Tránh được hôm nay chứ không có nghĩa là tránh được lâu dài. Chẳng hiểu nguyên do gì mà thằng Vũ lại dây dưa với cái đám này không biết.

-Hai đứa có sao không?

-Dạ, cảm ơn bác, không sao ạ!

-Học hành không lo học, các ông chỉ được cái đánh nhau là giỏi.

Hai thằng tôi lí nhí cảm ơn rồi nhanh chóng cất bước lại chỗ Dung. Thằng Vũ vẫn lảm lì chẳng nói tiếng nào. Tôi đón lấy cái balo quen thuộc, cố tình không cho Dung thấy vết tát còn in dấu trên mặt.

-Không sao đâu mà, đừng có lo!

Dung khẽ gật đầu rồi quay lại nhìn thằng Vũ ra chiều lo lắng. Vũ nhìn Dung và tôi với ánh mắt cảm kích rồi nhìn tôi ái ngại. Nó rảo bước đi về. Tôi chỉ kịp quay sang nói với Dung:

-Dung lấy xe về trước nhé, để thằng Vũ Tín lo cho!

Chẳng chờ Dung có phản ứng gì, tôi đã chạy biến đi về hướng thằng Vũ vừa lủi thủi cất bước.

-Ê, chờ tao!

Nó hiểu rõ tôi đang muốn gì, đứng lại chờ tôi. Hai thằng dắt nhau ra quán nước mía quen thuộc. Nó nhìn cái vết đỏ trên má tôi lần cái áo xộc xệch ra chiều ái ngại với bạn bè lắm.

-Ôi, chuyện nhỏ thôi, coi như lâu lâu vận động gân gân cốt ấy mà!-Tôi giở giọng bông đùa.

Nó im lặng tiếp, thở dài đầy ngao ngán. May sao lúc này Nguyệt về trước rồi, nếu không chắc cũng phải phát lo với tình cảnh thằng học trò tôi lúc này.

-Mày làm sao mà dính dáng tới cái lũ kia vậy?

Nó chậm rãi uống ngụm nước mía rồi kể lại sự tình. Hình như là trong cái đám đấy có thằng nào thích Nguyệt. Mà tất cả lớp tôi đều biết rằng Nguyệt và thằng Vũ đều có cảm tình với nhau theo kiểu “ tình trong như đã mặt ngoài còn e”. Tin tức tình địch lọt vào tai thằng kia. Nên nó cố tình gây sự với thằng Vũ. Nó canh lúc thằng Vũ ra về thì cố tình va chạm và kiếm cớ gây sự. Cũng chẳng hiểu thằng Vũ bị thách thức bao nhiêu lần rồi nên phát hiện tình địch thì tách nhóm với Nguyệt và đám bạn còn lại. Thành thử một mình nó bị vây khốn ở góc ngoài trường. Nếu không có Dung thì có lẽ hôm nay hai thằng sư đồ môn phái nhà tôi đã mềm xương.

-Giờ mày tính sao, nó còn tiếp tục đấy!-tôi dặn dò thằng bạn.

-.....!-Nó đáp lại chỉ bằng tiếng thở dài phiến não.

Sau một hồi bàn tới bàn lui, tôi chỉ kịp dặn dò thằng Vũ tránh va chạm với bất cứ thằng nào trong nhóm vừa rồi. Mặc dù tôi biết thằng bạn tôi chẳng hề muốn dây dưa với cái lũ đó. Tiếp theo là nhấn nháy đến mức có thể, phớt lờ mọi sự khiêu khích. Bởi chỉ cần một chút không kiềm lòng, đó là cái cớ không thể tốt đẹp hơn giành cho đám vừa nãy. Cuối cùng, hai thằng thống nhất với nhau là không cho Nguyệt biết việc này. Đây là điều quan trọng nhất.

-Ê, Tín!-Nó gọi với tôi lại, trong lúc tôi cất bước chuẩn bị leo lên xe bus.

-Gi?

-Nhớ đừng cho Nguyệt biết nha!-Nó gấp gấp sợ tôi quên đi điều tuyệt mật.

-Rồi, yên tâm, đi về cẩn thận.

Thằng bạn cười, nụ cười cảm kích. Chẳng hiểu là trước khi tôi ra nó có bị thằng nào đánh vào đầu hay không mà tự nhiên có rắc rối lại cười. Nụ cười đó không phải là nụ cười lãng tử của nó thường ngày mà là một nụ cười rất là hồn nhiên.

Ngày hôm đó, vừa về nhà là tôi trốn trong phòng, chẳng giống với mấy ngày gần đây lảng xảng xuống phụ Mẹ tôi nữa. Mãi đến khi đến giờ ăn tôi mới có mặt, may mà khuôn mặt cũng trở lại bình thường. Nếu không, tối khi Ba tôi có mặt ở nhà, họp gia đình là cái chắc. Cứ mỗi lần như vậy là tôi sợ đến nổi cả da gà.

-Thằng Tín, xuống nhà, ngồi vào ghế nói chuyện với Ba!

Hoặc:

-Hai anh em mày tính coi thế nào, xem anh em người ta ra sao? Hai đứa lớn rồi, đừng để Ba phải chứng kiến anh em đánh nhau trong nhà một lần nữa.

Cứ mỗi lần như thế, anh em tôi chỉ biết ngồi im cúi gằm đầu mà nghe Ba tôi nói, chẳng dám nhúc nhích một tí gì. So ra, việc nằm xuống nhà bị ăn cả chục roi cũng không đáng sợ bằng việc họp gia đình. Nhưng đó là cách thức mà theo tôi là hoàn hảo. Mỗi lần như thế, tôi tuyệt nhiên chẳng dám tái hiện lại cái lỗi mắc phải bao giờ.

Ngày hôm sau, vừa vào lớp là tôi kéo ngay Dung ra ghế đá cạnh lớp học. Một phần vì muốn nói chuyện với Nàng. Một phần cũng không quên dặn dò đừng để vụ việc hôm qua cho Nguyệt biết.

-Sao con trai cứ phải đánh nhau thế nhỉ?

-Ồ, thì.....!

-Để chứng minh cái bản lĩnh của mình à!

Tôi chẳng biết nói ra sao cả, vì câu nói của Dung cũng ít nhiều nhắc tới lại vụ việc khi xưa, va chạm giữa tôi và đàn anh lớp trên. Vụ tôi và thằng Vũ cũng có nhiều điểm tương đồng, khi hai thằng tôi đều vô cớ bị lôi vào vòng dùm võ lực giải quyết.

-Ồ, bất khả kháng thôi mà!

-Chẳng lẽ mình không nhận được. Mình nhận thì họ cũng không ức hiếp quá đâu mà.

Tôi cười, cười vì sự ngây thơ của Dung. Đâu có đơn giản rằng tôi hoặc thằng Vũ nhận nhận thì thằng Huy hay đám Mào gà hôm qua sẽ bỏ qua. Không đụng chạm đến ai, nhưng hai thằng tôi cũng chẳng phải là hạng hiền đến nhu nhược, để im khoanh tay cho người ta lôi ra làm bao tập quyền cước. Tôi cũng chẳng biết giải thích với Dung thế nào, chỉ có nước hứa:

-Ừ, Tí biết rồi mà, yên tâm đi. Tí lớn rồi, ai lại đi đánh nhau cơ chứ.

-Xí!

Tôi cười và cùng Nàng đi vào lớp. Và có lẽ 15' sinh hoạt đầu giờ Dung mới hiểu thế nào là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

-Cho gặp Vũ!

Vị khách không mời mà tới thăm lớp tôi, ăn nói cộc lốc kia chẳng xa lạ gì. Nó chính là một trong những thằng hôm qua đã vây hai thằng tôi lại. Theo tôi dự đoán có lẽ nó chính là tình địch của thằng Vũ, bằng chứng là nó dán mắt vào nhìn Nguyệt. Bản mặt khó ưa của nó thì tôi cam đoan Nguyệt chẳng bao giờ để mắt tới.

Tôi đứng dậy, nhanh chóng muốn đi theo Vũ. Thằng Hải được dịp thể hiện quyền lực ngay:

-Có việc gì cần hỏi Ủy Viên!

Đúng là cái thằng khó ưa. Nó biết tôi vốn ghét chức vụ nên lôi ra làm trò chọc quê tôi. Đồng thời muốn dùng chức danh để nhắc nhở tới vụ nhân đôi hình phạt của cán bộ lớp. Mặc dù là cán bộ lớp nhưng trong lớp thì nó vẫn là thằng có quyền hành nhiều nhất. Tiếc là nó lại dùng cái quyền đó cản trở tôi chẳng đúng lúc tí nào.

Tiếng Ủy Viên vang lên kéo theo sự chú ý của cả lớp về phía tôi. Cả lớp lại háo hức mong chờ một trận chiến giữa hai thế lực chẳng? Dung nhìn tôi, và hẳn Nàng cũng đoán được nguyên nhân tôi ra ngoài là gì? Về mặt Dung hình như không vừa lòng cho lắm, nhưng ngay lúc này đây, tôi mặc kệ tất cả, trận chiến quyền lực cùng lắm chỉ là võ mồm, hoặc cao hơn là sẽ bị cờ đỏ trừ đi 5 điểm sinh hoạt ỏn. Nhưng ai biết được ngoài kia có thể sẽ nổ ra cuộc chiến, tất nhiên không phải là lời qua tiếng lại rồi.

Thằng Vũ đưa mắt nhìn tôi, ra dấu bình tĩnh và ngồi xuống. Nó sợ Nguyệt sẽ nghi ngờ hoặc tôi lại bị liên lụy giống hôm qua. Tôi nháy mắt với nó, và nó ra dấu chỉ về Nguyệt. Tôi đành bất lực ngồi xuống, chịu thua thằng bạn lẩn thằng Hải. Nó ra chiều hả hê lắm vì hạ bệ thằng cứng đầu như tôi trước cả lớp.

Năm phút trôi qua, rồi thêm hai phút nữa. Lâu quá, không biết thằng học trò của tôi có bị gì không. Tự an ủi mình rằng trong trường và thời gian sinh hoạt lớp, thầy cô cũng chuẩn bị lên dạy, đám Mào gà cũng không dám manh động đến nỗi đụng tay đụng chân.

Thằng Vũ trở về lớp, cố gắng làm vẻ tự nhiên như thường ngày. Tôi hiểu đó là một cách thức che mắt thiên hạ và đặc biệt là về mặt đó để che giấu Nguyệt. Không thể nào có chuyện đơn giản hai kẻ tình địch ra mắt tay giảng hoà được. Vậy đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi túm cổ nó, tránh gây sự chú ý của đám bạn, tránh sự theo dõi của Dung trong giờ ra chơi.

-Bây giờ tao ra trước, chút xíu nữa mày ra sau, ghé đá cạnh lớp!

Đúng như kế hoạch, tôi và thằng Vũ thoát được tầm kiểm soát của Dung vì tách riêng nhau ra.

-Có chuyện gì, nó xuống tìm mày tính làm gì à?

-Hẹn!

-Hẹn? Ờ, ờ tao hiểu rồi, nếu mình tránh thì sao?-Tôi mang chính câu hỏi của Dung hỏi thẳng Vũ.

-Nó vào tận lớp, tốt nhất hẹn là tới.

Hai thằng ngồi im, vì từng đó cũng đủ biết là chúng tôi không còn đường lui nữa rồi. Nhưng về cơ bản thì ngoài tôi và nó, so với sáu bảy thằng bên kia hoặc có thể hơn là quá thua thiệt. Tôi coi như đã có liên đới, còn đám bạn chiến hữu trong lớp thì cũng không nên huy động. Ai làm người đẩy chịu. Chúng nó không liên quan gì ở đây. Chính thằng Vũ cũng không muốn tôi dây dưa đến chuyện này nên bảo cứ để nó tự lo.

-Hẹn bao giờ!

-Thứ 5, học xong ở bãi đất trống!

Chiến thư đã hạ. Bên địch binh cường mã tráng đang chờ tới ngày đại hội võ lâm. Còn bên tôi phải chiêu binh mãi mã. Nhưng binh mã ở đâu bây giờ? Vấn đề này mới nan giải, trong khi thằng Vũ thì nhất quyết:

-Việc của tao, cứ để tao giải quyết!

17. Chương 17

Tôi và thằng Vũ ôm đầu tìm cách tìm viện trợ cho trận chiến. Hai thằng sầu não bởi không biết tìm đâu ra. Lớp tôi vốn truyền thống mang danh là lớp chọn, bởi thế nên tinh thần học tập được đẩy lên trên hết. Ngoài ra đa số con trai lớp tôi đều thuộc loại hiền lành, có chút máu nghịch ngợm thì tính ra chỉ có xóm nhà lá chúng tôi.

-Thằng nào làm thằng đẩy chịu!

Tôi và thằng Vũ vẫn nhất quyết như thế nên loại đám bạn chúng tôi ra khỏi danh sách. Lực lượng tạm thời có tôi và nó, lực lượng đã ít, đã thế còn không đồng lòng khi nó nhất quyết không để tôi dính dáng tới vụ này nữa.

-Hay để tao nhờ mấy ông anh xem có can ngăn được gì hay không.

Tôi coi như đây là đường sinh lộ cuối cùng của hai thằng. Mấy ông bạn của ông anh nhà tôi cũng thuộc loại quen biết rộng, nhờ vả để can ngăn ra, chứ thực chất cũng chẳng có lòng nào nhờ tăng cường theo kiểu nhờ cậy xa tít như vậy được. Thằng Vũ vẫn lắc đầu:

-Thôi, chuyện gì tới rồi nó cũng tới, tránh né không được!

-Thì tao với mày gánh!-Tôi quả quyết với thằng bạn.

-Không, chuyện này là chuyện riêng của tao!

Nó nói rồi bỏ đi thẳng vào lớp, để lại tôi chững hững một mình. Bây giờ mà theo nó đi vào làm cho ra lẽ, chắc không chỉ riêng Nguyệt mà cả lớp tôi đều biết rằng thằng Vũ sắp có nạn lâm đầu. Thế nên tôi cắn răng nán lại thêm chút nữa rồi bước vào sau.

Chuyện chiêu binh mãi mã coi như bỏ qua. Tạm thời nhân số là một chính thức và một đang bị bài trừ. So với đám hôm qua, tôi cam đoan quân địch chắc cũng phải hơn số lượng hôm qua đã vây hai thằng. Có khi lên đến gấp đôi cũng nên. Quả là chênh lệch quá lớn.

Tôi thử nào xem xét lại các mối quan hệ từ trước tới giờ xem có thể nhờ ai đó dẹp loạn binh đao, dĩ hoà vi quý hay không. Bất chợt tôi nhớ đến Dung, chẳng phải ông anh vợ của tôi cũng thuộc hàng bá đạo đó sao.

-Hự, quên mất không được!

Tôi lại đắm chiêu suy tư, đi thẳng vào lớp lúc nào không hay.

-Cũng không được, không nhờ được!

-Thế tội tao được không?

-Được....!-Tôi trả lời theo quán tính.

Giật mình nhìn lại, đám bạn nhà lá của tôi đã có mặt đông đủ. Chẳng hiểu chúng nó biết chuyện hay chưa mà thằng nào thằng đấy trông mặt đờ đờ sát khí. Khỏi cần nói nhiều, chúng nó lôi tuột tôi xuống căn-tin. May là lúc đi ngang qua Dung, Nàng chỉ nở nụ cười rồi vẫy tay chào tôi chộc ghẹo, chắc lại tưởng như những ngày bình thường cá độ gì đó và tôi bị tóm cổ thi hành nghĩa vụ của kẻ thua cuộc.

-Giờ nói đi, có coi bọn tao là bạn không?

Thằng Kiên cựa vồn nổi tiếng hiền lành, bình tĩnh vậy mà bây giờ đầu nó bốc hỏa, hai mắt hình viên đạn. Đám còn lại cũng chẳng vừa, mặt thằng nào thằng đấy đỏ gay. Sát khí vây quanh tôi ở giữa, đến ngộp thở:

-Có, bọn mày bị gì đấy!

-Bị cái đầu mày, hai thằng mày tính giấu tội tao đến bao giờ.

Tôi chẳng hiểu tội bạn moi đầu ra cái tin tức mà tôi với thằng Vũ giữ bí mật nữa. Bọn bạn này công nhận có khả năng tình báo quá ghê gớm. Nhưng chuyện quan trọng nên tôi không muốn dính bẫy thằng Kiên như vụ cuốn nhật ký của Dung nữa.

-Có gì giấu đầu, hai tội tao....!

-Râm...!

Thằng Hưởng không giữ nổi bình tĩnh, đập tay xuống cái bàn inox ở căn-tin, xách cổ áo tôi dựng đứng dậy. Nó gầm gừ từng chữ:

-Mày giấu gì nữa, chuyện hôm qua, rồi chuẩn bị ngày mai bọn kia hẹn thằng Vũ thì sao.

Cả cái căn-tin đông đúc đưa mắt xuống nhìn đám chúng tôi, tôi chờ thằng bạn nói xong, gỡ tay nó ra, rồi chậm rãi ngồi xuống. Thằng Hưởng cũng kìm chế tính bốc đồng ngồi im chờ tôi mở lời.

-Thực ra là thằng Vũ cũng có ý tốt thôi, bọn mày không nên trách nó...!

Tôi nhìn đám bạn hạ hỏa, ngồi im lặng lắng nghe, xem tội nó có đồng ý cho ý kiến của tôi hay không. Đám bạn tôi hiển nhiên hiểu điều đó, nhưng tội nó cũng muốn hoàn thành trách nhiệm của một người bạn. “khi bạn gặp khó khăn, chung tay giúp sức chứ không bao giờ bỏ mặc” là triết lý đã ăn sâu vào từng thằng.

-Rồi, bọn tao hiểu, nhưng bây giờ chuyện như vậy mày tính sao.

-Thì tao nghĩ, tội nó cố tình gây sự, làm hoà là không có cửa.-Tôi ngao ngán chấp nhận thực tại.

-Vậy giờ sao?

-Chiến!-Tôi khẳng định chắc nịch.

Mặc dù câu nói của tôi đi ngược với những lời căn dặn của các bậc phụ huynh hay Thầy Cô trên trường, nhưng nó hoàn toàn thực tế. Thằng Vũ đã bị ép đến bước đường cùng, không thể nào có khái niệm “mình không gây chuyện thì mọi việc đều ổn” được. Bạo lực là một thứ không nên có ở học đường, nhưng không vì thế mà bất kì ai cũng nhu nhược để người khác dùng nó với chính mình được.

Đám bạn tôi đều đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nên tội nó không hề ngạc nhiên với quyết định của tôi. Tất cả đều tham gia. Thằng Hoàng còn đồng ý và chu đáo hơn tôi:

-Đánh nhau là điều không cần thiết với học sinh, nhưng vì bạn bè thì phải thế. Ai không thích hay cảm thấy gượng ép thì không cần tham gia.

Thằng Hưởng và Kiên gật đầu chấp thuận. Phong mập không suy nghĩ cũng đồng tình. Không thể thiếu Nhân đen, Hà, Linh vẹo, Long con, Tuấn Anh. Bình boong. Vậy tính ra lực lượng của chúng tôi là mười hai người, tạo thế cân bằng với quân địch.

Tất cả thống nhất với nhau ngày mai chờ nhau ở cổng trường, chỉ cần học xong là chín giờ sáng xuất kích đến chiến trường. Vốn dĩ là chín giờ bởi vì ngày thứ năm, thời khoá biểu của chúng tôi chỉ có hai tiết.

-Rồi, vậy đi, anh em bàn bạc thống nhất như thế!-Phong mập hớn hử.

-Ừ, cứ vậy đi, một trận cho thống khoái!-Thằng Hà cũng bóp tay bóp chân chờ đợi.

-May hôm nay tao lên lớp bạn tao lấy sách, không thì muôn kiếp cái thằng Chó Tín nó cũng im lặng thôi!-Thằng Phong mập vẫn còn cay cú tột lăm.

-Bạn mày? Là Sao?

-Thì bạn tao trên đó nó có biết vụ choảng nhau sắp tới chứ gì, nó kể cho tao nghe nên cả đám mới biết.

Tôi chỉ cười gằn cầu hoà cả đám. Nếu không chắc tụi nó đánh tôi mềm xương mất. Cả đám học sinh vô tư mà đâu biết rằng, chúng tôi sẽ đặt cược với bản án kỷ luật vì tham gia đánh nhau có bằng đảng chứ. Chuyện ồn ào mà tới tai nhà trường, dễ cả đám đi đứt mất. Chắc đứa nào cũng hiểu chuyện nên không nói ra tránh làm mất sĩ khí ngày ra quân. Với khí thế này thì thằng Vũ muốn tụi bạn không dây dưa vào còn khó hơn cả lên trời.

Tôi tự chuẩn bị inh kỹ càng cho ngày hẹn quyết chiến. Một chiếc áo sơ mi được gấp gọn gàng trong ba-lô để thay, tránh cảnh te tua khi trở về nhà. Học đến mười giờ tối, tôi đã tắt đèn leo lên giường. Chứ bình thường cũng ráng ngồi đến mười một mười hai giờ mới chịu ngủ. Gì chứ, giữ gìn sức khoẻ, ngủ thật ngon tinh thần sảng khoái mai mới sung sức được.

Sáng sớm, tôi chạy mấy vòng quanh sân coi như làm nóng người. Vỗ ôn, vỗ luyện nên được chút nào hay chút ấy. Xong xuôi đâu đấy đến phần có thực mới vực được võ, tôi mới xách ba-lô ra khỏi nhà.

-Ừa, sao Tín đi sớm vậy?-Nguyệt đứng ở trạm xe bus mà không thấy Nhân đen hộ vệ đi cùng.

-Ồ, Nhân đâu hả Nguyệt!

-Nguyệt đâu biết, có khi nào lây bệnh của Tín rồi không?

Tôi cười trừ và nhường cô nàng bước lên bus trước. Trên xe, tôi cũng chẳng thấy bóng dáng thằng Hoàng đâu. Tôi tự trấn an mình:

-Chắc tụi nó lên chuyển sau thôi!

Vừa đến cửa lớp, chưa thấy mặt mũi đám huynh đệ đâu, tôi đã bị Dung lôi tút lên văn phòng Đoàn cùng với thằng Hà. Tôi khẽ cầu nhàu với thằng bạn:

-Sớm không tới muộn không tới, họp ngay lúc này!

-Ồ, hôm nay bàn lần cuối, xem tác chiến thế nào mà!-Thằng Hà còn ngao ngán hơn cả tôi.

Họp hành không bao giờ là món khoái khẩu của tôi, vả chăng bây giờ nó như kì đà cản mũi anh em tôi họp bàn lần cuối. Tôi lơ đễnh ngáp lên ngáp xuống chán nản khi bước về lớp.

-Gì mà sáng sớm đã...?-Dung nheo mắt với tôi.

-Hơ, sáng đã họp bàn rồi!

-Thì lớp nào lên nhận bản phân công nhiệm vụ và thầy hướng dẫn sơ thôi mà!

Tôi lắc đầu cười trừ đi vào lớp. Bình thường lớp tôi giờ này cũng ồn ào lắm mà, sao bây giờ im re không nghe tiếng gì hết vậy. Tôi tò mò bước vào lớp. Bảng sĩ số lớp tôi hôm nay vắng tới 10. Con số 10 tròn to được ghi lên báo hiệu một dấu hiệu bất thường. Tôi xộc thẳng vào lớp, đưa mắt nhìn vào từng vị trí vắng. Đó là những chỗ ngồi của đám nhà lá chúng tôi.

-“Sao không tới, sợ à?”.

Tôi nhanh chóng có câu trả lời ngay tức khắc. Rõ ràng cặp sách tụi nó còn ở đây, vậy là chúng nó đã tới lớp, vậy thì mười thằng này đi đâu? Không thể nào có vụ họp bàn lâu đến không thèm vô lớp như vậy? Tôi giật mình quay sang thằng Hà:

-Hổng rồi!

Thằng Hà nhìn tôi đơ mắt mấy giây, nó cũng nhận ra là tôi đang nói cái gì. Nó rồi bởi hỏi han mấy đứa trong lớp:

-Mấy đứa kia đâu hết rồi?

-Nãy tụi nó vào lớp cất hết cặp sách rồi đi đâu hay sao đó?

Tôi nghe thấy thế là co giò phóng vọt ra khỏi lớp, thằng Hà phóng theo. Cả lớp nhìn hai đứa tôi cộng thêm sự vắng mặt của mười thằng kia không hiểu cái đám nhà lá ồn ào hôm nay có chuyện gì. May ra có Dung sẽ biết điều gì khiến chúng tôi như vậy.

-Đứng lại!

Tiếng hét vang lên kéo tôi và thằng Hà đứng im khi chuẩn bị bước ra khỏi cửa lớp. Thằng Hải lớp trưởng, lại thể hiện quyền uy. Máu nóng tôi sôi lên sùng sục.

-Hai người đi đâu?-Nó đi lại gần tôi và thằng Hà rồi yêu cầu.

-Có việc!-tôi cộc lốc đáp lại.

-Xin phép chưa?

-Việc gấp, không kịp, muốn nói gì nói nhanh lên.-Tôi không kìm nổi bình tĩnh đáp lại nó khô rốc.

-Hai người nên nhớ là cán bộ lớp phải gương mẫu, không nên tùy...!

-Thích thì khỏi làm, vậy thôi!

Lần này cả lớp tôi im bật, vì biết tôi không nói đùa. Chưa bao giờ cả lớp thấy tôi, thằng Tín lầm lì đáng sợ đến thế. Thằng Hải thấy thế cũng im bật theo. Chỉ có Dung là phảng phất nổi buồn.

-Không cần đem ra thách thức, tao từ chức, khỏi phải gương mẫu..!

Nói xong, tôi quay người chạy biến đi tức khắc, thằng Hà cũng lao theo tôi. Ngang qua dãy căn-tin vắng lặng, không có một hình bóng nào cả. Tôi trực chỉ bãi đất trống gần trường mà chạy. Hai thằng leo qua bãi gửi xe trong cái nhìn ngơ ngác của Cô giữ xe, chui tọt ra khe hở hàng rào. Rồi lại mở hết tốc lực mà chạy, để lại đằng sau tiếng la í ới:

-Bác bảo vệ ơi, học sinh trốn tiết đây này!

Hai thằng tôi bị bỏ rơi, tôi chắc chắn là như thế. Lại vì chức cán bộ lớp, cũng vì hình phạt gấp đôi để làm gương nên tôi với thằng Hà mới bị tụi bạn bỏ rơi. Cũng vì phải lên hợp với Dung nên bây giờ tôi và nó là hai thằng đang bình an vô sự. Cán bộ lớp, giá như tôi đừng làm, thì giờ có lẽ tôi đâu phải khó chịu thế này.

-Nhanh lên Hà!

-Ừ, nhanh lên!

Hai thằng tôi cứ chạy, qua mấy khúc cua, cắm đầu chạy tiếp. Chẳng hiểu sao cái bãi đất trống hôm nay lại xa đến như vậy. Tiếng trống trường báo hiệu vào lớp càng thúc giục hai đứa tôi mãnh liệt hơn. Lửa trong lòng đốt càng dữ dội hơn.

-Nhanh, qua hàng cây kia là tới rồi!

Thằng Hà đằng sau mồ hôi cũng như tôi lấm tẩm khắp người, thở dốc gật đầu. Giá như ngày thứ năm hai đứa tôi là những thành viên bình thường, thì có lẽ giờ đây chúng tôi chẳng phải học tốc chạy thể này. Tôi vạch vọt cái cành cây chìa ra ngay khúc cua, lao thẳng vào bãi đất trống. Cảnh đầu tiên mà tôi chứng kiến là thằng Linh Vẹo đang diu thằng Vũ, trên áo nó lấm đốm vài vết máu. Người nó mềm đi, dùng chút sức lực còn lại để bám vào người thằng Linh. Cánh tay nó hờ hững khoác vào vai thằng bạn. Vậy là tôi và thằng Hà là những thằng đã vắng mặt trong cuộc chiến, cuộc chiến ngày thứ năm- ngày thứ năm không bao giờ tới với hai đứa tôi

18. Chương 18

Thằng Vũ xem ra không phải là thương binh duy nhất trong trận chiến này, ít nhất nó còn trông khá khảm hơn thằng tình địch của nó. Đối thủ của nó có vẻ còn lê lét hơn nó nhiều, xem ra không thể trông mặt mà bắt hình dong để khẳng định rằng thằng Vũ cũng là thư sinh trời gà không chặt như vẻ bề ngoài lãng tử của nó.

Nó khẽ ngược mặt lên nhìn hai thằng cứu viện tới muộn, nở nụ cười chiến thắng. Nụ cười khó nhọc càng làm tôi và thằng Hà khó xử hơn. Ngoài thằng Vũ ra, đám bạn tôi quần áo xộc xệch chứ chẳng hề có gì gọi là ác đấu như thằng Vũ. Chuyện này là sao?

Thằng Mào Gà tiến lại gần thằng Vũ, tôi chẳng giữ nổi bình tĩnh. Xông vào bóp cái tay nó, nghiêng răng kèn kẹt. Bao nhiêu nổi tức giận trong lòng, tôi muốn xả hết ra vào thằng trùn bên kia chiến tuyến. Nó ngược nhìn tôi, vẻ mặt ơ thờ, trong con mắt nó chắc chỉ coi tôi là hạng ruồi muỗi bỏ mặc bạn bè nên không hề đếm xỉa tới.

-Mày muốn gì ở bạn tao?-sát khí tôi nổi lên.

-Tao muốn gì thì bạn mày biết.-Nó kiên định đáp lại.

Đám bạn tôi khẽ gật đầu bảo tôi buông tay, thằng Vũ cũng ra dấu cho tôi dừng lại. Tôi ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng cũng buông tay thằng Mào gà ra. Nó đi ngang qua tôi khẽ hừ một tiếng rồi tiến đến bên thằng Vũ. Nếu nó tấn thằng Vũ thì chắc cả hơn mười đứa còn lại sẽ cho nó một trận mềm xương nên tôi tạm thời an tâm.

Thằng Vũ lấy chút hơi tàn đứng bằng chính sức của mình, có lẽ nó không muốn cho kẻ địch thấy nó là một kẻ dễ ăn hiếp, không phải là đứa nhu nhược sợ đối mặt với bọn côn đồ học đường này. Nó thở khò khè, quệt ngang vệt máu vừa chảy ra từ miệng.

-Tao không biết là vì chuyện này!-Thằng Mào Gà lên tiếng trước.

-Không sao, không có gì, cũng nhờ mày nên....!

-Ừ, nó nói với tao là mày gây chuyện với nó trước!

-Bỏ đi, dù sao mọi chuyện cũng xong rồi!

Thằng Vũ nở nụ cười với thằng Mào Gà. Chẳng hiểu là nó đang nghĩ cái quái gì, tại sao lại cười với kẻ địch.

-Rốt cuộc tại mày đánh nó xong rồi xin lỗi đơn giản vậy thôi à!

Máu nóng của tôi vẫn sôi sùng sục, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vô duyên vô cớ chỉ vì cùng thích Nguyệt mà gây cho nó bao nhiêu rắc rối thì đâu phải giải quyết bằng lời nói đơn giản thế được.

-Bỏ đi Tín!

-Bỏ đi mày, mày tới sau...!-Phong mập vỗ vai tôi.

-Sau con khỉ, tại mày tự ý đổi kèo làm tao chẳng biết cái quái gì đang xảy ra cả!-Tôi quát ngược lại thằng Phong.

-Thì mày nhìn tại nó kia!-Kiên cận cũng vào cuộc can ngăn.

Theo cánh tay Kiên Cận chỉ, tôi nhìn đám bên kia cũng y chang như đám bạn tôi. Chỉ một thằng bị te tua, đám còn lại quần áo cũng lấm lem bụi hoặc xộc xệch, chứ chẳng đứa nào bị nặng hơn. Đây là một cuộc chiến tay đôi chẳng?

-Hiểu rồi chứ, Dũng nó cho đấu tay đôi, chứ không là loạn đấu rồi!-Thằng Vũ khò khè.

Hoá ra, theo lời Kiên Cận kể, thằng Dũng vốn là bạn cùng cấp II với tại nó. Do không biết quan hệ của thằng Vũ và đám bạn lớp tôi nên nó mới vây thằng Vũ trước cổng trường. Nguyên do thằng tình địch của thằng để tại tôi bịa ra là thằng Vũ gây sự và đánh nó trước. Thế nên bao cơ sự thành ra thế này. Vậy là thằng trước mặt tôi với bộ tóc mào gà không biết nên gọi là địch hay bạn.

-Cảm ơn mày nhé!-Phong mập cũng chào thằng Dũng trước khi ra về.

-Không có gì, tao chỉ là được thể thôi, vì đám kia cũng học chung lớp nên...!

-Không sao, tao hiểu mà!

Thằng Mào gà tiến lại gần tôi, chìa cái tay nó ra trước. Nó thể hiện tinh thần cầu hoà:

-Cái tát hôm qua, ờ, là lỗi của tao, mày tên Tín đúng không!

Tất nhiên tôi cũng chẳng hẹp hòi gì, mặc dù mặt còn cau có nhưng cũng chìa tay siết chặt tay nó:

-Mày là Dũng, ờ, tao tên Tín!-Tôi hạ hỏa, cố gắng lấy lại giọng nói thường ngày.

-Thôi, hai thằng mày tính nắm tay đến bao giờ, đi về!-Hưởng thù gọi tôi.

Tôi buông tay thằng Dũng ra. Ít nhất trong lòng tôi cũng có gì đó cảm phục nó, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì. Nó cũng nhìn tôi không hề có một chút ác ý, khề cười, nụ cười đầy tự tin.

-Để tao với thằng Hà vác thằng Vũ!

-Đây, khỏi giành, nhường mày cả đấy!

-Đúng, để tao với thằng Tín vác!

Cả đám chúng tôi, hơn mười người, hai thằng tôi vác theo thằng bạn đang mềm xương, cảm đám nhìn nhau cứ cười hềnh hếch. Thỉnh thoảng trên con đường hẻm vắng, mấy người đi ngang nhìn cả nhóm tôi với ánh mắt kì thị. Chứ sao nữa, một thằng thêu thào mất hết sinh khí, máu đỏ lấm thắm trên áo phải nhờ hai thằng vác hai bên. Đám còn lại thì chẳng thằng nào mặt mũi ra hồn, không hiểu sao thằng bạn nó bị đánh mà nó còn cười như thế. Chẳng sao cả, chỉ có chúng tôi mới hiểu rằng tình bạn bè trong đời học sinh là như thế nào. Không màu mè, không hoa mỹ, chân thật có khi đến suồng sã nhưng đằng sau nó là tinh thần sát cánh bên nhau, cùng nhau gánh vác khó khăn, chuyện gì đến thì cùng đương đầu. Chỉ thế thôi là đám chúng tôi hạnh phúc mỉm cười được rồi.

@ -Đau không mày? -Tôi nghiêng đầu nhìn thằng Vũ.

-Nghĩ sao không đau!-Đau mà nó vẫn cứ cười hềnh hếch.

-Biết đau là tốt, tao sợ mày thặng rồi chứ!-Thằng Hà cũng vui theo.

Đám bạn tôi đấy, vì nghĩ cho tôi và thằng Hà nên đã quyết định bí mật hạ chiến thư sớm hơn hai tiếng. Chúng nó cũng tính toán rất kĩ khi tới lớp thật sớm. Nhanh chóng tập hợp rời khỏi trường trước khi tôi và thằng Hà xuất hiện. Thế nên mới có chuyện có mấy ông tướng còn há mồm ra ngáp, thỉnh thoảng vươn vai lên uể oải.

Tiền phương xong xuôi, giờ đến vai trò của hậu phương. Thời gian khoảng 7h30 tức là chỉ còn 15 phút nữa tiết học đầu tiên sẽ kết thúc. Nhưng xui cho chúng tôi hôm nay là hai tiết Hoá kế bên nhau, vì thế vô lúc này chẳng khác nào chui đầu vào rọ, có khi còn bị mời lên văn phòng Nhà trường uống nước trà chứ chẳng chơi.

-Giờ tính sao cán bộ? -Nhân đen ngáp ngáp dài hỏi tôi.

-Đâm lao thì phải theo lao chứ sao?

-Là sao? -Thằng bạn chậm hiểu hỏi lại.

-Là ngồi đây đến khi nào ra về thì lấy cặp hiểu chưa! -Kiên cận tỏ ra có mưu lược hơn thằng Hắc bì đại nhân.

Thằng Vũ vẫn cứ nằng nặc đuổi bọn tôi vào lớp, vì hình dáng bên ngoài của chúng tôi chính đốn một tí thì vẫn đúng tác phong. Riêng nó, ngoài một vết bầm tím ở lưng, mặt đã lau sạch những vết máu, còn cái áo thì vẫn thuộc loại chấm bi màu đỏ. Thế nên nó nằng nặc đuổi anh em vào lớp.

-Cô ơi, cho con mười hai ly nước mía, à quên mười ba.

-Điên hả mày, không vào học còn nước non gì nữa? -Thằng Vũ quát thằng Mập.

-Tao khát nước, chắc uống phải hết một tiết mới hết khát.

-Thằng Tín khát không, dù sao cũng trốn rồi, giờ đâu vô lớp được nữa.

Tôi cười sảng sặc trong khi thằng Vũ chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

-Thằng Mập có mười hai người sao kêu mười ba ly.

-Thương binh cho nó hai ly-Thằng Phong khà cái ly nước mía xong mới từ tốn trả lời.

-Đưa người đưa đến Tây Thiên luôn, có gì Nguyệt ý kiến mà cứ nói chuyện của tao nha Vũ-Thằng Bình Boong đứng dậy vỗ ngực.

Cả đám chúng tôi ngồi lỳ vui vẻ nói chuyện mà đâu biết rằng, hoạ gây ra với mười hai học sinh trốn tiết đâu phải là ít. Nhưng trước mắt bọn tôi cứ vui cái đã. Chỉ chờ tiếng trống trường vang lên là chúng tôi sẽ trở về nhà, một ngày đi học là đây.

Theo kế hoạch, trừ thằng Bình Boong và Tuấn Anh đưa thằng Vũ lánh mặt ở nơi khác, tránh cho Nguyệt nhìn thấy cảnh te tua sơ mướp này, chín thằng còn lại vào mang sách vở ra ngoài. Riêng cái áo tôi chuẩn bị sẽ nguy trang cho thằng Vũ qua mắt phụ huynh nó ở nhà. Dù sao chuyện đã được giải quyết, không nên để các bậc phụ huynh phải lo lắng.

Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo. Chỉ là khi chín thằng tôi bước vào lớp lấy cặp thì đám lớp tôi đã đứng chờ sẵn ngoài ghế đá. Dung giữ chiếc balo cho tôi, còn Nguyệt giữ chiếc cặp cho thằng Vũ, Trang thì ôm khư khư báu vật của thằng Kiên. Chỉ tội cho sáu đứa còn lại, toàn được mấy thằng con trai giữ hộ. Sáu đứa nhìn nhau như tội phạm trước vành móng ngựa.

-Cảm ơn Dung nhé!-Tôi chủ động chìa tay ra lấy chiếc balo thân yêu, rồi quay sang nhận luôn chiếc cặp của thằng Vũ từ tay Nguyệt.

-Mấy người có biết hôm nay ra sao không, thần nhiên quá vậy?

Người xé tan sự im lặng là Dung. Nước mắt chỉ chực trào ra trên cặp mắt long lanh. Tôi biết, Dung lo cho tôi, điều đó chỉ làm cho tôi cảm thấy có lỗi, và tôi chỉ cười, cười để cho người con gái ấy biết rằng tôi vẫn bình an vô sự.

-Không sao đâu, mọi chuyện rồi cũng qua mà!

-Qua rồi đó, hai tiết học giờ D vì mười hai học sinh vắng..-Dung cố gắng kìm nước mắt.

Nguyệt lo lắng nhìn ra ngoài cổng, dáo dác kiếm hình bóng của thằng Vũ. Cô bạn thân tôi thể hiện sự lo lắng trong im lặng, cộng thêm những lời nói của Dung, chín đứa tôi im lặng. Gió khẽ đưa nắng xào xạc bay qua, cũng chẳng làm cho bầu không khí dễ chịu hơn.

-À, đây rồi!

Tôi không cần nhìn cũng biết ai vừa phát ngôn ra câu nói vừa rồi. Tôi cũng không xác định được là nên cảm ơn hay phải chửi thẳng cái đứa vừa thốt ra câu đó. Thằng Hải cười nhếch mép chúc mừng các đồng chí vừa thắng cuộc trở về.

-Hai giờ D cùng với hai cán sự lớp cúp tiết!

Tôi thừa hiểu mũi dùi mà nó hướng tới là tôi chứ chẳng liên quan gì nhiều tới thằng Hà, và tôi cũng hiểu nó cố tình đẩy tôi vào tình thế khó xử chứ chẳng có ý tốt lành khi thông báo cho tôi biết hậu quả.

Tôi bỏ mặc và nhìn Dung, có lẽ những giọt nước mắt đầu tiên đã lăn dài qua gò má. Nguyệt cứng rắn hơn, khẽ động viên dù trong lòng cũng đang rối bời không kém. Có lẽ thằng Bình Boong không cần đưa thằng Vũ tới Tây thiên thỉnh kinh rồi.

-Cuối tuần này họp lớp e rằng....!-Thằng Hải chưa muốn tha cho tôi.

-E rằng sao..?

-Còn sao nữa, mười hai người, hai cán bộ...!

Tôi không còn giữ nổi bình tĩnh, bước tới xách cổ áo thằng lớp trưởng lớp tôi lên, gằn từng chữ vào mặt nó:

-Tao nói ày biết, thích thì tao bỏ, không cần phải nói, cán sự với chả cán bộ, tao đã nói thích tao trả...!

Đám bạn còn lại giữ chặt tay tôi, can hai thằng ra khỏi nhau. Tôi hiểu rõ mình chẳng bao giờ động tay động chân với bạn bè cùng lớp cả. Tôi chỉ muốn nói cho thằng lớp trưởng lớp tôi biết rằng, tôi không phải là đứa thích hợp để dùng chức vụ ra đe dọa.

Dung lắc đầu nhìn tôi, không biết vì sao tôi trở nên mất kiểm soát như vậy:

-Hải nói đúng rồi, Tín đừng như vậy nữa!

Nếu tôi không nhìn thấy những giọt nước mắt của Dung, có lẽ tôi và Nàng thế nào cũng sẽ có cãi nhau to ở ngay lúc này, trong sân trường vắng lặng. Tôi thất vọng, hụt hẫng đôi chút, nhưng không bao giờ nhận sai về mình trong lúc này. Đeo chiếc balo lên vai, cầm chiếc cặp của thằng Vũ, quay sang Nguyệt:

-Nguyệt yên tâm, có bọn mình thì Vũ không có gì cả đâu!

Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt ánh lên chữ cảm ơn, tôi khẽ cười trấn an cô bạn, rồi liếc qua Dung. Với Dung, cán sự lớp là thế nào, là phải gương mẫu, không dính tới đánh nhau dù cho bạn mình không hề sai. Với tôi, cán sự lớp là người luôn sát cánh với tất cả bạn bè. Là người giúp đỡ và thấu hiểu chứ không phải là những người dùng chức vụ để bắt mọi người nghe theo.

Tôi quay lưng bỏ đi. Tám thằng bạn của tôi cũng an ủi Nguyệt rồi đi theo tôi. Dù cho hôm nay bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi và những thằng còn lại đều không sai, chúng tôi chắc chắn một điều như thế. Nếu cho tôi chọn lựa lại, tôi sẵn sàng lặp lại điều đã làm trong quá khứ-Điều mà Dung cho rằng tôi đã sai.

Đám bạn từng thằng vỗ vai tôi động viên. Cả đám nhìn nhau như muốn chia nỗi buồn ra với tôi. Cả đám chẳng nói gì, tiến thẳng ra nơi hẹn với Vũ. Một nỗi buồn vơi lại ít nhiều trong lòng tôi.

19. Chương 19

Đánh nhau hay bỏ tiết thì cũng là cái tội, cho dù là tự vệ hay đến bước đường cùng cũng là cái tội. Thà rằng việc chúng tôi làm không để lộ ra ngoài còn không sao, giờ cả lớp đều biết, thì theo như lời thằng Hải chắc chắn sẽ có một cuộc họp vinh danh mười hai thành viên tiêu biểu. Dù chẳng ngăn chuyện gì, nhưng dính dáng tới bản án kỷ luật thì hẳn bao nhiêu đứa cũng lo.

-Giờ tính sao? Cả lớp đều biết rồi đó.-Phong mấp lo lắng thông báo tình hình.

-Thì giờ tính sao nữa, chờ đến thứ bảy thôi.-Kiên cặn thản nhiên.

Chỉ có thằng Vũ vẻ mặt nó buồn bã, chắc nó đang tự trách mình vì làm liên lụy đến anh em bạn bè đây mà. Nó chẳng thốt nên lời nào, nhưng ai cũng hiểu. Tôi khẽ đặt tay lên vai nó, nói chắc cú:

-Tụi mày có hối hận không?

-.....!

-Không thì thôi, nếu là tao tao cũng sẽ làm như sáng nay thôi!

Ít nhất câu nói của tôi cũng phần nào vực dậy tinh thần của mấy đứa khác, tôi quay sang thằng Vũ:

-Ế, giặt áo nhanh trả tao nhe mày, nhà hoàn cảnh chỉ có mấy cái áo đi học thôi đó.

Nói rồi tôi vỗ vai Nhân đen và thằng Hoàng bước về trạm xe bus. Chỉ ít hôm nay tôi vẫn là thằng buồn bã nhất trong nhóm. Không được kể vai sát cánh cùng bạn bè vì tụi nó chủ động không muốn liên lụy, phần vì Dung quá cứng nhắc với chuyện đánh nhau. Định kiến đó vô tình đẩy Dung về phe thằng Hải trong cuộc tranh luận vừa nãy.

Nguyệt vẫn đứng đợi chúng tôi trở về, gương mặt thoáng chút bối rối. Tội nghiệp cô bạn, lo lắng đến nỗi mặt mày ủ dột cả. Ba thằng mỉm cười ra dấu an toàn tuyệt đối, thằng Vũ vẫn khỏe và đẹp trai thì gương mặt ấy mới tươi tỉnh được hơn một chút.

Mặc dù nói cứng đến thế nào, nhưng trong lòng tôi vẫn lo lắng. Không biết đến thứ hai, bản án nào sẽ dành cho những thằng như tôi đây. Bên cạnh đó, thoáng chút hình ảnh về Dung dấy lên nỗi buồn trong tôi. Không cần biết tôi vì lý do gì, chỉ cần biết có dính tới đánh nhau thì Nàng lại coi tôi như một thằng vừa dính tiền án tiền sự trở về. Chẳng lẽ Dung cho rằng tôi và thằng Vũ đến bước đường cùng phải phản kháng là sai? Tôi đặt mình ra khỏi câu hỏi, thu dọn sách vở, lủi thủi đạp xe đi học thêm Hoá vào buổi chiều.

Dù đã được nhập quốc tịch chuyển qua lớp mới, nhưng bên lớp ôn thi khối A học trước chúng tôi một buổi. Bởi thế hôm nay tôi phải lên học cho bằng bạn bằng bè rồi mới được thông quan, cho sang lớp ôn thi.

Vừa dựng chân chống xe cái cách, tôi bắt gặp ngay hình bóng của Ngữ Yên đang ngồi ở ghế đá. Lại một cái là bình thường tôi hay đến sớm hơn cô nàng, bởi vì Ngữ Yên học như chạy show. Hơn nữa gương mặt của Ngữ Yên chẳng khác Nguyệt lúc sáng là bao.

-Sao chưa vào lớp đi Yên?

-Yên đang chờ.....!-Ngữ Yên như sợ vuột miệng nói ra cái gì nên im bặt.

-Chờ gì vậy?

-.....!-Cô nàng vẫn im tiếng lắc đầu.

-Chờ máy bay bay ngang rồi dòm bảo chim sắt à?

Tôi ngẩng cổ nhìn trời để cho câu nói của mình ăn nhập với hình thể. Ngữ Yên thấy thế phì cười, tôi như bị thôi miên cười theo như kẻ điên dại.

-Không phải cười là vui đâu nhé!

-Thế là gì?-Tôi ngệt mặt ra, vì lần đầu tiên bị Yên bắt lỗi.

-Thế chuyện sáng nay thì sao?-Ngữ Yên nghiêm nghị.

Tôi chột dạ, hình như chuyện sáng nay của chúng tôi đang trở thành một đề tài nóng bỏng trong trường học hay sao ấy.

-“Thế nào chẳng chê mình đánh nhau là xấu”-Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Một cô gái cá tính và đầy kiên định còn nhìn nhận rằng đã đụng đến quyền cước cũng là một cái tội thì huống gì đến Ngữ Yên. Cô bạn hiền dịu kiên luôn chúc cờ đỏ-những người ghi lại tội danh của học sinh cơ chứ. Ấy vậy mà tôi nhằm:

-Thế Tín có làm sao không?-Ngữ Yên đầy quan tâm.

-Sao là sao, khỏe re!-Tôi ưỡn ngực chứng minh.

-Sao đánh nhau lại khỏe?-Ngữ Yên tò mò.

-Có được đánh đâu!-Tôi thu ngực lại, rũ rượi như cây khô.

-Thế chuyện là sao?

Tôi như vừa tìm được bầu tâm sự, trút sạch mọi chuyện lúc sáng ra. Hiển nhiên, cuộc cãi vả nội bộ được cất bớt đi. Hãnh diện gì việc đó chứ, nên tôi chỉ kể đến khúc trở về lấy cặp là dừng. Ngữ Yên chăm chú lắng nghe.

-Thế Dung không nói gì Tín sao?

-Nói gì là nói gì, Tín đúng mà!-Tôi khẳng định chắc nịch, chẳng biết là cho người ngồi cạnh nghe, hay người ở nơi khác nghe nữa.

Tất nhiên, Ngữ Yên không tin lời tôi nói lắm, nhưng không hề muốn gây khó dễ cho tôi. Cô nàng cười mỉm, nhẹ nhàng và đầy duyên dáng:

-Thế Vũ có bị nặng không?

-Á, à, quan tâm tình cũ nhé!

-Ồ, ơ...!-Ngữ Yên thoáng đỏ mặt.

Tôi tường thuật lại trận đánh, thằng Vũ đánh thằng kia ra sao, xuất quyền cước thế nào. Né đòn như siêu nhân, đâm thằng kia tả tơi. Ngữ Yên ngồi im lắng nghe, chẳng hiểu cô nàng bị cuốn hút bởi câu chuyện tôi kể, hay là cách tôi kể chuyện nữa:

-Ồ, Tím bảo Tím đến muộn mà, sao rành quá vậy?

-Ồ..

-Lại xạo rồi phải không?

-Làm gì có, Tím dựa theo kết quả phân tích lại thôi-Tôi bối rối vì lộ ra sơ hở chết người.

Ngữ Yên nhìn bộ dạng của tôi che miệng cười khúc khích, điều đó càng làm cô nàng đẹp hơn. Nét dịu dàng ấy sao bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi vậy nhỉ, đẹp cuốn hút, không nổi bật nhưng đủ sức lưu luyến trong tâm trí của bất kì ai.

-Yên nè, Tím có sai không?

Hỏi xong câu đó, tôi theo dõi Ngữ Yên nghĩ ngợi một hồi lâu, thời gian trôi qua thật chậm như đang bị vị thần nào đó đóng băng vậy:

-Đánh nhau là sai.....!

-.....!-Tôi lộ rõ vẻ thất vọng.

-Nhưng vì bạn bè thì đó là đúng!

-.....!-Tôi bay đến tận thiên đàng rồi.

-Nếu mà Tím lúc đó ở trong lớp, có lẽ Yên bớt....!

-Bớt gì cơ?-Tôi chẳng hi vọng vào câu trả lời, rồi Ngữ Yên lại bối rối à xem.

-Bớt phục một người con trai chút ít chứ sao!-Ngữ Yên lần nữa đi ngược lại dự đoán của tôi.

-Đẹp đôi rồi, vào học thôi hai đứa!-Tiếng cô giáo cắt ngang, cô nhìn hai đứa học trò đỏ mặt mà cười.

Cả buổi học hôm đó, tâm tư tôi vô cùng thoải mái. Chứ ít, cũng có một người phái yếu, một người cũng quan trọng với tôi đã công nhận hành động của tôi lúc sáng là đúng. Cả buổi tôi mang khuôn mặt dương tị đắc trong cái nhìn khó hiểu của Ngữ Yên. Chỉ cần câu nói này, tôi sẵn sàng chấp nhận đương đầu với phiên tòa sắp mở vào thứ hai.

Ngày thứ hai đen tối cuối cùng đã tới trong sự chờ đợi mòn mỏi của chúng tôi. Trời còn minh hoạ thêm bằng màn mây đen kịt, những tia nắng yếu ớt len lỏi, cố gắng chui qua tấm màn đen xì, lả lướt chiếu xuống. Điềm báo cho một kết cục đen tối của mười hai thằng chẳng?

-12A11 đứng thứ 18!-Thầy hiệu trưởng đọc to rõ ràng.

Hai giờ D lớp chúng tôi bị trừ tới tận ba mươi điểm. Chỉ trên hai lớp trong tổng thể hai mươi lớp khối buổi sáng. Theo luật bóng đá thì chắc lớp tôi đã rớt hạng rồi.

-Ái chà, mười hai người vắng cơ à?-Đến lượt Thầy chủ nhiệm bắt ngờ trong buổi sinh hoạt lớp.

Cả lớp đưa ánh mắt nhìn mười hai thằng hung thủ, như muốn tìm ai đó để chỉ rõ cho Thầy chủ nhiệm. Thầy vẫn bình thản, đóng cuốn sổ đầu bài, chấp tay ngang cằm rồi nhìn xuống. Tôi không có phản ứng gì với ánh mắt của Thầy, vì bao nhiêu nơ ron thần kinh của tôi đều bị cái nhìn của Dung hút lấy hết.

-Có chuyện gì mà mười hai người vắng?

.....!-Lớp tôi im lặng, không ai nói một câu gì, năm tư con người tập trung hết sức.

-Lớp trưởng!

Thằng Hải đứng dậy, không chút gì do dự, chờ Thầy nhắc lại câu hỏi:

-Bữa đó sao tận mười hai người vắng?

Cả đám chúng tôi đều hiểu, không thể hi vọng người đứng đầu tập thể bịa ra một lý do nào đó bao che cho cả đám. Gạt qua mối thâm thù với nhóm tôi, lý do đưa ra cũng quá khó. Cuối cùng cái lý do đánh nhau cũng được thốt ra từ vị lớp trưởng quyền uy. Dung nghe đến từ đánh nhau càng nhìn tôi gay gắt hơn. Tôi không buồn nữa, bởi tôi đã chuyển qua tức giận mất rồi.

-Sao lại đánh nhau, lí do!

-Dạ thưa thầy là em!

Tôi chẳng hiểu là ăn nhầm thuốc liều hay thuốc lú gì nữa, đứng dậy nhận hết tội trạng về mình trong ánh mắt ngỡ ngàng, ngạc nhiên của cả lớp.

-Dạ thưa Thầy, do em, còn mấy bạn khác không liên quan!-Tôi lấy hết sức can đảm.

Bao nhiêu ánh mắt càng ngỡ ngàng hơn, chỉ có Thầy chủ nhiệm tôi là thản nhiên. Mười một thằng còn lại còn khiến tôi ngạc nhiên hơn, đồng loạt đứng dậy:

-Dạ thưa Thầy, do em!

-Dạ thưa Thầy, do em, và cũng chỉ có em đánh nhau chứ không hề liên quan đến các bạn. Các bạn ấy không đánh nhau.

Thằng Vũ nhìn mấy đứa bạn còn lại đầy tức giận vì giành tội trạng của nó, đám còn lại nhìn nó mỉm cười hả hê, không hiểu chúng tôi đang giành tội hay giành nhau công lao nữa. Việc đó càng làm lớp tôi xôn xao, còn Thầy tôi vẫn trầm lặng.

-Lí do?-Thầy tôi không hề nổi nóng, giọng nói vẫn ôn tồn.

-Là do em bị mấy bạn lớp khác gây sự, mấy bạn ra can thôi ạ!-Lần này thằng Vũ nhanh hơn.

Cả lớp chúng tôi nín lặng, đưa ánh mắt về bàn giáo viên. Chẳng hiểu lí do mà thằng Vũ đưa ra có đủ sức nặng để Thầy tôi gờ cao đánh khẽ hay không nữa. Thời gian lại cứ chậm chậm trôi.

-Các em lớn rồi, phải biết kiềm chế.

-Lần sau rút kinh nghiệm, nếu có gì xảy ra phải báo cho Nhà trường biết.

-Dạ-Đa số lớp tôi đồng thanh, như tiếng chúc mừng tụi tôi thoát nạn.

-Dạ, thưa thầy còn bỏ tiết thì sao ạ?-Lần này Dung mới lên tiếng.

Và cách Dung lên tiếng không hiểu là muốn tụi tôi thoát hết tội danh hay là muốn khơi lại nỗi đau rớt hạng của lớp tôi nữa. Tôi khó chịu ra mặt khi bao nhiêu ánh mắt đều dồn hết về tôi.

-Cứ đúng nội quy lớp mà xử, trốn tiết thì trực nhật!

Hắn là Thầy tôi tâm lí, hoặc Thầy cũng thấu hiểu suy nghĩ mà những đứa học sinh như mười hai thằng tôi suy nghĩ. Chính vì điều đó làm chúng tôi cảm phục và yêu mến Thầy hơn. Thầy vui vẻ khoát tay mười hai thằng học sinh của Thầy ngồi xuống. Chỉ còn tôi vẫn đứng:

-Gì vậy Tín, còn gì nữa sao?

-Dạ thưa, em xin phép có ý kiến!

-.....!-Thầy lại trở về vẻ im lặng hàng ngày.

-Dạ, em là cán sự Đoàn mà trốn tiết, ảnh hưởng đến lớp nên em xin phép Thầy cho em trả chức vụ và đề xuất bạn khác lên thay.

Không khí lớp tôi lại ồn ào bán tán, còn Dung không quay lại nhìn tôi lấy một ánh mắt. Tôi không quan tâm nữa, bởi cơn tức giận vẫn chiếm toàn bộ tâm trí tôi. Tôi không hờn dỗi vì mình bị xử phạt hay vì lời

bán tán mà làm như thế. Tôi không thích hợp cho vị trí đó, và tôi vi phạm nội quy, điều mà ban cán sự lớp đâu ai vi phạm-trừ thằng Hà. Tôi sẵn sàng bỏ rơi “cặp đôi quyền lực” với Dung mà anh em đã phong tặng.

-Dạ, thưa Thầy em có ý kiến?

Kẻ thù của tôi đã lên tiếng. Tôi im lặng chờ đến lúc Thầy tuyên bố tôi rút đài. Thản nhiên chấp nhận, thản nhiên không màng đến danh tiếng “kẻ bị đuổi ra khỏi ban cán sự”. Một phần vì tôi lên tiếng, một phần vì kẻ thù của tôi là lớp trưởng. Nó chắc hẳn nhân cơ hội này đánh gục tôi, để cho bạn dân thiên hạ biết rằng tôi không bao giờ được ngồi “cùng chiếu với nó”. Hơn nữa việc không nhận án kỷ luật là quá may mắn với tôi hôm nay rồi. Thế nên rút đài cũng chẳng đáng là bao.

Tôi mỉm cười quay sang nhìn thằng Hà, ra vẻ xin lỗi nó. Nó với tôi cũng giống nhau, há có cơ gì tôi rút mà nó còn yên vị cơ chứ. Nó nhìn tôi và thản nhiên chấp nhận. Bỗng nhiên tôi nhớ đến câu nói của Ngữ Yên.

-“Nhưng vì bạn bè là Đúng”!

20. Chương 20

Đúng như tôi dự đoán từ trước, thằng Hải đứng lên là liên quan đến vụ việc từ chức của tôi. Nãy tới giờ nó không hề dă động đến vụ đánh nhau của chúng tôi với Thầy chủ nhiệm, hẳn trong lòng nó cũng biết “gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau”. Với chúng tôi dù có ghét đến thế nào thì cũng là bạn bè chung lớp, với đám Mào Gà là ngoại tộc, nên nó coi như bỏ qua vụ đó. Nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó có thể miễn, vụ việc tôi đứng trước lớp trả chức vụ có phần dă động đến tự ái của nó. Con trai đa số có lòng tự trọng cao, và nhất là với một người con trai có chức vụ thường xuyên thích thể hiện quyền uy.

-Thưa thầy, cán bộ lớp vi phạm thế nên em nghĩ nên chọn Ủy viên khác.

Lời nói nó đánh thếp vô tình khơi lên làn sóng ồn ào dưới lớp. Một bên vẫn ủng hộ tôi tiếp tục chức vụ, một bên thì kêu nên cách chức vụ. Trong tình thế này tôi chỉ cười mỉm. Nụ cười không biết nên giải thích theo ý nghĩa nào? Chưa xót có, thờ ơ có, và một chút buồn bã. Vô tình tôi trở thành nhân vật để bạn bè bàn tán.

-Thưa Thầy, em có ý kiến!

Giọng một cô gái cắt ngang buổi thảo luận bất phân thắng bại. Cô gái ấy bình thường rất kiệm lời trong những lúc sinh hoạt lớp thể này, nên tiếng nói vừa vang lên, không khí lớp bắt đầu chùng xuống rồi im bật.

Nguyệt đứng đó, tay hơi run nhưng gương mặt điềm tĩnh lắm. Thằng Vũ có lẽ là thằng há hốc mồm nhiều nhất. Còn tôi thoáng chút bất ngờ và thầm cảm ơn cô bạn. Dù cho Nguyệt nói gì, tôi cũng thoát được màn đánh giá tư cách không khác gì tra tấn.

-Em nghĩ việc bên Đoàn nên để bên Đoàn xem xét, chứ không phải là lớp trưởng.

Cả lớp tôi vẫn im bật. Lời của Nguyệt quá chí lý, ngay cả Thầy giáo vốn trầm tính lớp tôi cũng phải gật đầu. Nguyệt ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm và nháy mắt với tôi. Tôi hiểu cái nháy mắt ấy là gì? Nguyệt đẩy quyền quyết định sang Dung, vì dựa vào mối quan hệ giữa tôi và Dung, tôi cũng sẽ được Nàng đỡ lời vài phần.

-Dung, em có ý kiến gì không?-Thầy chủ nhiệm cho phép lớp trưởng ngồi trong bực tức, quay sang hỏi Dung.

Thoáng chút vẻ chần chừ, Dung đứng dậy như việc sắp tới chỉ là một việc bình thường với Nàng. Cả lớp nín lặng xem kịch hay tiếp tục, từ tư thù cá nhân chuyển qua màn đại nghĩa diệt thân hoặc là bao che.

-Theo em, đánh nhau là vi phạm nặng, vì vậy bạn Tín xin từ chức là đúng!

Phải rồi, người lạnh lùng luôn là như thế. Cứng rắn quyết đoán, không bao giờ nường tay với bất kì ai, kể cả đó là người con trai mà Nàng đã dành tình cảm bao năm qua. Tôi dự đoán được tình hình nên không hựt hắng lắm, nhưng tại sao lòng cứ buồn nặng trĩu, dù cho bên ngoài miệng vẫn có một nụ cười.

-Ồ, làm không vậy?

-Cái gì, tao nghe nhầm à!-Kiên cận vỗ vai Hưởng Đù vì tưởng rằng mình ngủ mê nghe nhầm..

Bao nhiêu ánh mắt cảm phục đổ dồn về Dung, người vừa ra tay diệt tình thân vì nội quy, còn bao nhiêu ánh mắt thương hại dồn về tôi, người vừa bị phản đối bởi chính người mà mình yêu. Lòng tôi hơi thất lại.

-Thưa thầy!- Lần này đến lượt Trang đứng dậy.

-Sao vậy lớp phó?-Thầy tôi lại lắng nghe ý kiến.

-Theo em nên biểu quyết, cán sự lớp không phải vì một người phản đối mà có thể cách chức, mà phải là do tập thể cử lên.

Kiên cận xoa cằm, hài lòng với lý luận sắc bén của Trang, nhìn tôi ra dấu yên tâm. Yên tâm làm sao được khi so với nó và Thăng Vũ tôi có phần thua thiệt. Nguyệt và Trang lần lượt ra mặt bảo vệ chúng tôi, còn Dung thì quyết đoán một cách quá cứng nhắc. Cả ba người ai cũng hợp tình hợp lý, với Nguyệt và Trang thì chữ tình có phần lấn át, còn với Dung nó chỉ là thứ xếp sau.

-Uống đi mày!-Thằng Phong mập vỗ vai tôi.

-Dô, chúc mừng anh em tai qua nạn khỏi, cảm ơn Bố yêu quý!-Thằng Kiên cận gọi Thầy chủ nhiệm thân mật.

-Tao công nhận Bố tâm lý ghê-Hưởng Đù phụ họa.

-Cụng li đi, nâng ly lên chúc mừng thằng Tín còn nguyên chức vụ.

Tôi cười khổ nâng li nước mía cụng ly cái keeng với mấy thằng bạn. Tiệc hôm nay mừng vì tai qua nạn khỏi, vậy mà tôi vẫn buồn buồn trong lòng. Cuộc sống này chắc đâu phải cái gì cũng vẹn toàn phải không?

-Tín, ra Dung gặp xú!-Dung xuống tận bàn tôi.

-Chờ Tín xú, chỉ bài Hoá cho thằng Mập đã!

Nói xong tôi quay sang thằng Mập quát tháo nó vài câu, nào là học hành gì cái bài dễ ẹc mà cũng làm sai, rồi thì chỉ là kiến thức sách giáo khoa, chứ thực chất cái bài đó tôi cũng sai sót vài lần. Đuối khéo thằng bạn về chỗ, tôi bước ra ngoài cái ghế đá điểm hẹn.

-Tín còn giận Dung không?-Dung mở lời ngay lập tức.

-Không, có gì đâu mà giận?-Tôi dối lòng, không muốn nhắc tới chuyện cũ.

-Có không đó?

-Ồ thì có chút ít!

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đá. Im lặng, chờ đợi Dung nói một điều gì đó. Động viên cũng được, nhắc nhở cũng được. Hoặc tệ hơn là ăn một cú nhéo ngang hông cũng được. Những điều mong đợi đó không xảy ra.

-Giận Dung vì Dung đồng ý cách chức Tín?-Dung nhìn tôi thẳng thắn.

Tôi cúi xuống đất nhìn. Đôi mắt cụp xuống, thở dài. Bao nhiêu náo nê càng tăng nặng. Hoá ra, điều mà Dung canh cánh trong lòng lại là điều này, chẳng lẽ Nàng chỉ nghĩ đến tôi là một thằng quan trọng điều đó lắm ư. Dung nhầm rồi, một hiểu nhầm gây cho tôi nỗi buồn ghê gớm.

-Tín....!

-.....!-Dung im lặng chờ đợi.

-Tín hỏi lại, Dung nghĩ đánh nhau là sai hay đúng?

-.....!

-.....!

-Tại sao không phải là cách giải quyết khác?

Một câu trả lời tránh né, Dung không muốn lặp lại câu trả lời hôm trước. Tôi thở dài, muốn trở về lớp ngay lập tức. Tại sao Dung cứ nhắc đến vậy? Tại sao khi chúng tôi đến mức đường cùng rồi Dung vẫn cứ phải bảo chúng tôi nhịn. Đây là tích cách của Dung tôi chưa khám phá ra, hay nhất thời vì chuyện này liên quan đến tôi, nên khiến Nàng phản ứng một cách tiêu cực đến vậy.

-Thôi, chuyện qua rồi, quên đi nhé!

-Ừ, bỏ qua đi!-Tôi biết dù có tranh cãi đến thế nào thì việc này cũng không ngã ngũ, bởi vì chúng tôi có cách đánh giá hoàn toàn khác nhau.

Nếu ở một vị thế khác, bạn hẳn sẽ nghĩ đây là sự làm lành hoàn hảo. Không, nó chỉ như một viên đá quý bị trầy xước, người ta vội vàng phủ lên nó một lớp áo khác. Bề ngoài nó vẫn hào nhoáng long lanh, nhưng bản chất nó đã không được như trước. Đó là một sự rạn nứt trong lòng, một sự rạn nứt hoàn hảo. Chỉ có tôi và Dung biết vết rạn đó, vì bản thân tôi và Nàng là những người thợ đã đánh bóng lại nó, để che mờ đi mâu thuẫn bên trong.

Vừa về tới nhà, tôi chán nản để chiếc ba-lo lên bàn, thả người úp mặt vào gối, thở dài. Đã vậy cái điện thoại chết tiệt chẳng chịu tha cho tôi.

-Dạ, alo!-Tôi lấy lại giọng bình thường.

-Alo cái đầu mày, lại đánh nhau à?-Giọng ông anh tôi tức tốc vang lên đáp lại.

-Ấy, hét nho nhỏ thôi?-Tôi ngó xuống dưới nhà, đề phòng Mẹ tôi đi lên bắt nạt rồi cầm máy.

-Mày, ăn học rồi đi đánh nhau, hết việc làm à?

-Dạ, không, em...em.!

-Em cái đầu mày, thích đánh nhau thì để tao về đánh với mày!-Giọng ông anh tôi vẫn chưa hạ hỏa.

Nói về đánh nhau, có lẽ tôi vẫn sợ nhất là ông anh tôi. Hơn kém nhau hai tuổi nên lúc nhỏ vẫn đánh nhau như cơm bữa. Đa phần kẻ thua cuộc xin hàng trong cơn mưa nước mắt vẫn là tôi. Thế nên nghe đến câu này gai ốc tôi nổi lên hết. Dám mà lão anh tôi nghe được thêm lần nữa tôi đánh nhau, lão làm thiệt chứ chẳng chơi.

-Dạ, không, tại lần này tại nó gây sự tới cùng!

-Gây sự thế nào?

Tôi chẳng dám nói dối trước cơn giận dữ của ông anh trai, một mạch khai sạch sẽ. Những chi tiết phụ liên quan thì cũng như lần kể cho Yên nghe, tôi giấu bặt. Kể một hơi xong, tôi im lặng, đến cả thở cũng chẳng dám, hồi hộp chờ ông anh tôi đánh giá.

-Thế bên mày thắng?

-Dạ!-Tôi nhớ lại mức độ thâm hiểm giữa thằng học trò tôi và tình địch của nó, khẳng định chắc cú.

-Được, đáng mặt em tao!

-Ồ...đánh thắng...!

-Thắng cái đầu mày, tao bộp tai bây giờ, tao có bảo mày đánh nhau là em tao.

-Thế sao?

-Mày không bỏ rơi bạn bè mới là em tao!

-Dạ-Tôi cười toét miệng đến tận mang tai.

Sau đó, ông anh trai quý hoá của tôi dặn dò một loạt điều: cấm tái phạm lần sau, năm cuối cấp rồi lo mà học hành. Lần sau nhớ báo nhà trường giải quyết... Khép lại một buổi sáng nửa vui nửa buồn của tôi.

Buổi chiều tiếp nối làm cho ngày đầu tuần của tôi trở nên thê thảm hơn. Phần vì lo lắng, phần vì tâm trạng không tốt, tôi ngủ một mạch tới bốn rưỡi chiều. Mà năm giờ tôi phải ra mắt lớp học hoá mới rồi. Nguyệt và Nhân có lẽ nhìn thấy cánh cổng khép nhà tôi nên đã đi trước, báo hại tôi học tốc đạp xe một mình.

-Tín, chờ Yên với!

Tôi nhún pê-đan chậm chạp chờ người bạn đồng hành quen thuộc cùng cảnh ngộ. Đường tới nhà cô còn xa, có Ngũ Yên đi chung ít nhất tôi cũng đỡ cô đơn phần nào.

-Yên sao đi muộn vậy?

-Hi hi, ngồi học một lúc quên luôn giờ giấc.

Ngũ Yên đưa tay, khẽ vuốt lại những lọn tóc bết vào trán vì mồ hôi. Trông cô nàng càng duyên dáng hơn. Chẳng hiểu sao tâm trạng của tôi lại bình yên khi ngắm nhìn Yên như vậy. Nếu cô gái ấy là cây liễu rũ đầy nét đẹp thì tôi là mặt hồ phẳng lặng để ghi lại hình bóng duyên dáng ấy.

-Nhìn gì vậy?

-Ồ.....ơ, có nhìn gì đâu?-Tôi giật mình chống chế, khẽ lắc đầu xua tan ý nghĩ nên thơ vừa nảy.

Hai đứa tôi vừa đạp xe sánh đôi, vừa chuyện trò rôm rả. Ngũ Yên khẽ cười măn nguyện khi nghe tôi thông báo kết quả thoát nạn của nhóm tôi sáng nay.

-Biết mà!

-Sao Yên biết?-Tôi phản xạ, hỏi lại không cần suy nghĩ.

-Ồ....!

-.....?

-Thì ở hiền gặp lành thôi!

Tôi cười hi hi trước cách trả lời chống chế của Ngũ Yên. Vì trước giờ bạn bè toàn chửi tôi nghịch như quỷ, sao mà nghịch ác thế, chứ chưa ai khen tôi hiền lành bao giờ. Chỉ thế thôi mà làm tôi cười suốt cho đến khi gạt chân chống xe trong sân nhà cô giáo dạy Hoá.

Đúng là ôn thi có khác. Không khí khác hẳn với lớp học trước. Học sinh dường như dồn hết lên những bàn đầu. Không ồn ào, không vui vẻ so với lớp cũ. Chỉ cần đứng ngoài sân tôi cũng rung mình trước khí thế của lớp mới.

-Vào đi chứ cái cặp này!-Cô giáo dạy Hoá lại chọc hai đứa tôi.

Bao nhiêu cặp mắt dòm ra phía cửa ra vào. Tôi nhìn thấy đám bạn lớp tôi ngồi đầu tiên dãy bên phải. Vẫy vẫy tay tôi chỉ vô cái bàn đã chật ních. Còn bên lớp hàng xóm cũng chào đón Ngũ Yên bằng những nụ cười rạng rỡ. Chỉ có Dung và thằng Minh An là thoáng chút không hài lòng.

-Hai đứa ngồi đi chứ, chờ Cô mời nữa sao?

Hai đứa tôi không hẹn mà cùng đi về chiếc bàn cuối, bỏ qua những lời mời mọc. Hai đứa nhìn nhau khẽ cười. Đám bạn tôi giờ nắm đầm hù dọa. Tôi cười hềnh hếch. Còn đám lớp hàng xóm thì có cơ hội bàn ra tán vào.

-Sao nghe nói nó quen Dung?

-Giờ lại tán cả Ngũ Yên lớp mình à!

Nhằm hết các bạn trẻ ơi. Việc này có hai lí do. Thứ nhất, mấy bàn phía trên đã đông nghẹt, nhét nhau vào đó lỗ thiếu ô-xy lên não lại học hành không vào. Bàn cuối bị bỏ quên nên rộng rãi, thoáng đãng hơn nhiều. Xa một chút cũng không sao, quan trọng là học hiệu quả chứ không phải nhồi nhét vào là giỏi. Thứ hai, ngồi bàn cuối đã trở thành một thứ đặc sản của tôi. Từ trên trường hay bất cứ buổi học thêm nào, nó đã trở thành thói quen không bao giờ sửa được. Ngoài ra, vì lí do tôi cũng ngồi bàn cuối với Ngũ Yên ở lớp học cũ hay không thì bản thân tôi cũng không thể tự trả lời được. Chỉ biết một điều, ngồi cạnh Ngũ Yên tôi cảm thấy mình nhận được sự ủng hộ hay đồng tình. Sự thoải mái trong cách trò chuyện. Chắc rằng,

Ngữ Yên cũng như tôi, thế nên chiếc bàn cuối hôm ấy cũng chỉ có hai người tới muộn cùng ngồi.

21. Chương 21

Từ lúc tôi và Ngữ Yên cùng ngồi xuống chiếc bàn cuối lớp, bao nhiêu ánh mắt chăm chú xem từng cử chỉ của chúng tôi. Hơi ngại ngùng khi phải đối diện với bao ánh mắt tò mò, ghen tức, chú ý lần theo dõi như vậy.

Đám bạn là những người đầu tiên tôi ngược lên đáp trả. Hẳn chúng nó đang tò mò xem thằng bạn trong xóm nhà lá có phải vì việc lúc sáng mà quyết định dứt tình đi tìm bóng hồng khác hay không. Tôi nhìn chúng nó, kiên định đáp trả. Kiểu như việc thể hiện nội tâm:

-“Chưa có chuyện đó nhé!”

Ánh mắt tiếp theo tất nhiên là của Dung và thằng Minh An. Tôi không lấy gì lạ khi Minh An nhìn tôi như vậy, nếu đứng trên phương diện bản thân nó, hai lần những mục tiêu của nó toàn bị tôi nâng tay trên. Dích xác ra, tôi chẳng khác gì một kỳ đà cắn mũi, một cái gai trong mắt cần nhổ bỏ ra ngay lập tức. Với Dung, chắc Nàng cũng đang băn khoăn với vị trí ngồi quen thuộc của tôi. Không hiểu rằng, chuyện lúc sáng có đánh động vào tâm lý vẫn lòng tự trọng của một thằng con trai hay không. Với loại ánh mắt này, tôi chỉ cười phớt lờ qua. Coi như nó không quan trọng với mình lắm.

Cuối cùng là những người không quen biết với cá nhân tôi. Ánh mắt này được chia theo hai dạng. Dạng một dành cho những bạn lớp hàng xóm, liên tục thắc mắc về mối quan hệ của tôi với Ngữ Yên:

-Nó tán Ngữ Yên lớp mình à?

-Sao nghe nói nó quen Dung, còn ý đồ với Yên lớp mình nữa?

Những câu nói xì xào bên tai, tôi cảm thấy khó chịu. Mặc dù không quen biết nhưng khi bị đánh giá là một tên có mối nối cũ, chán là bỏ như thế thì tôi cảm lắm. Mặt tôi đanh lại, ra vẻ khó chịu.

Dạng hai dành cho các học sinh lạ hoắc lạ hơ, thường chú ý tới cô bạn xinh xắn dễ thương, dịu dàng đang ngồi cạnh tôi hơn. Chắc là đang thắc mắc xem năng lực của học sinh mới là như thế nào đây mà.

Tôi và Ngữ Yên nhìn nhau, lắc đầu cười khỏ. Bởi vì thế, hai chúng tôi không thể nào thoải mái như bên lớp cũ được. Thỉnh thoảng hai đứa tôi nói với nhau được vài câu, thì bao nhiêu ánh mắt lại dòm xuống, kiểm soát suy xét nên chúng tôi im bật. Tôi cảm thấy mình như đeo gông vào cổ, ức chế lên đến tận não.

-Tín, lên giải bài này xem sao?-Cô giáo gọi, tôi đứng dậy ngay lập tức.

-Yên, bài bên cạnh!

Hai bài này, suy cho cùng thì độ khó là tương đương nhau. Thế nên đây là cơ hội cho hai đứa bàn cuối chứng tỏ năng lực không hề kém cạnh bao con người ngồi đây, nhưng cũng là cơ hội cho bao con người xì xào bàn tán mạnh mẽ hơn.

Tôi nhìn rõ áp lực mà Ngữ Yên phải chịu khi nghe những lời xì xào bên dưới. Tay Yên khẽ run run, tôi cảm nhận rõ điều đó qua từng chữ hay những số Ngữ Yên viết không đẹp như lúc bình thường. Đôi tay ấy, nhỏ nhắn quá.

-Làm đi Tín, lo cho nhau dữ vậy?

Lần này, cô giáo tôi chính thức tham chiến, khiến cho bao nghi ngờ lúc nãy của mọi người được khẳng định:

-Hoá ra đây là một đôi!

Tôi dành chăm chú cắm đầu vào bài của mình, chứ Cô giáo đã lên tiếng, tôi nào dám đứng đó mà chết đứng hoài như vậy. Tôi cảm phấn, tay vẫn viết, mắt vẫn hướng lên bài giải cất lời nói nhỏ, tránh ấy kẻ tọc mạch nghe thấy:

-Làm nhanh rồi về Yên!

Ngữ Yên cũng không quay sang tôi, chỉ đáp một tiếng:

-Ừ!

Nhưng trong tiếng đáp đơn giản ấy, tôi nhận thấy rõ gánh nặng được cất qua một bên, giọng nói có vẻ vui lắm. Kết thúc vòng thử thách, hai đứa tôi hầu như về chỗ cùng một lúc.

-Tốt lắm, hai đứa!

Cô giáo nhìn bài làm hài lòng, xua tan đi một phần ý nghi ngờ khả năng của hai học sinh mới. Tôi nhìn qua Ngữ Yên, cô nàng đặt tay lên ngực, thở phào nhẹ nhõm. Chẳng hiểu là Yên đang lo lắng kết quả bài làm hay vì được thoát ra khỏi các ánh mắt soi mói không biết nữa.

Tây Nguyên hai mùa mưa nắng, và tối nay cũng đã chứng minh vì sao như vậy. Mới chiều còn nắng rực rỡ, thế mà tối đến đã âm ỉ sấm chớp. Gió bắt đầu thổi lên ù ù. Mưa bắt đầu rơi xuống. Lúc đầu nhẹ nhàng, rả rích, sau đó là bắt đầu xối xả. Không khí lạnh trong cơn mưa tràn vào lớp. Khẽ rung mình:

-Chết rồi!-Tôi buột miệng.

-Sao vậy Tín?-Giọng Ngữ Yên nhỏ nhẹ, tránh tai vách mạch rừng.

Tôi chỉ lên trần nhà thăm cười đau đớn. Tính tôi vốn chủ quan, phớt lờ cả lời Mẹ tôi dặn:

-Vào mùa rồi, đi học nhớ cầm theo áo mưa!

Chẳng hiểu mang theo cái áo mưa có nặng nhọc gì không? Mà tôi chỉ Dạ, vâng cho có lệ chứ tuyệt nhiên chẳng hề ngó ngang gì tới nó. Không biết mưa có dứt ngay không nữa, chứ tình hình ngoài trời thế kia thì không khả quan cho lắm.

-Về thôi mày!-Thằng Kiên cận võ vai tôi khi tan học.

Nó khẽ nghiêng đầu qua chào Ngữ Yên, chứ chẳng đoái hoài gì đến bộ mặt bí xị của tôi lúc đó. Mưa gió thế này mà về được đến nhà thì chỉ có thánh thần thôi.

-Sao thế, về lẹ, tao đói quá trời-Phong Mập háu đói giục đằng sau.

-Về Tín, nhà xa mày còn nấn ná gì nữa?-Nhân đen cũng hối thúc.

Tôi vẫn giữ nguyên nét mặt, làm ra vẻ tội nghiệp lắm:

-Tao quên áo mưa rồi!

-Có cái đó mà cũng quên, bó tay mày!-Nhân đen bực tức.

-Thế tao ở lại với mày!-Thằng Vũ nhân dịp trả ơn nghĩa cho tôi, dù không nói ra.

Cuối cùng, trong tiếc nuối lẫn ngậm ngùi, Tôi, Nhân đen, thằng Hoàng, Vũ và Nguyệt chia tay đám bạn. Chúng nó thằng nào cũng cẩn thận phòng hờ chứ chẳng thằng nào chủ quan như tôi.

-Chưa về nữa hả?-Giọng Dung vang lên sau lưng!

-Chưa, ở lại chơi xíu rồi về sau, chờ tạnh mưa luôn!-Thằng Hoàng nhanh nhẩu đỡ đạn cho tôi.

-Ồ, vậy Dung về trước nhé!

Dung khẽ lướt qua tôi, nở một nụ cười nhẹ. Nhưng chẳng hiểu sao, nụ cười ấy không còn đẹp như lúc bình thường nữa. Nó cũng không phải là ngọn lửa có thể sưởi ấm tôi trong đêm mưa gió này. Phải chăng nó không còn đủ ấm? Hay tình cảm đã nhạt phai dần. Tôi nhìn theo Dung, cho đến bóng dáng Nàng khuất sau cánh cổng nhà cô.

-Yên chưa về nữa hả?-Nhân đen cắt ngang sự tập trung của tôi.

Ngữ Yên là người cuối cùng đi ra khỏi lớp học, là người thu hút tất cả sự chú ý của đám chúng tôi. Cô nàng khẽ đưa hai tay choàng vào nhau, xoa xoa cánh tay. Có lẽ không khí lạnh đang ôm choàng lấy người con gái dịu dàng này.

-Yên cũng quên áo mưa rồi!

Cũng, là giống tôi chứ chẳng phải ai khác. Chỉ có điều tôi bất ngờ là Ngữ Yên trước giờ tính cẩn thận, nên chuyện quên cái gì đó là một điều hơi lạ.

-“Con người cũng có lúc này lúc nọ chứ”!

Tạm chấp nhận với lý do chính mình đưa ra, tôi nhập cuộc với những câu chuyện phiếm trong lúc chờ mưa tạnh. Cơn mưa đáng ghét tới thật nhanh mà đi cũng thật nhanh. Mười phút sau, chỉ còn vài giọt mưa rơi rớt sót lại. Đám chúng tôi tiến ra phía để xe.

-Đi ăn chuối chiên đi!-Thằng Hoàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Thằng bạn tôi ít khi nảy ra ý tưởng, nhưng một khi nảy ra là không thể chê vào đâu được. Cả nhóm tôi nhất trí với ý kiến của nó. Gạt chân chống và nhấn pê-đan đến điểm hẹn.

-Yên, chờ đã!

-Gì vậy Tín?

Tôi cởi chiếc áo khoác của mình, khoác lên vai Ngữ Yên. Đó chỉ là một hành động bình thường với tất cả cậu con trai khi nhìn một cô gái đang phải xuýt xoa vì cái lạnh sau cơn mưa. Cái áo khoác đó không chỉ là thể hiện tính ga-lăng, đặc biệt hơn, nó là sự ràng buộc cho Ngữ Yên tham gia cùng chúng tôi. Ngữ Yên nhìn tôi nở nụ cười, kéo khoá áo lên trông dễ thương vô cùng. Nếu cột tóc đuôi gà lên nữa, thì Ngữ Yên cũng sẽ rạng rỡ lắm đây.

-Cô ơi, cho con mượn chiếc nhé!-Nguyệt đặt hàng trước.

-Mười lăm đi cô ơi?-Vũ sửa lại.

-Nhiều vậy, có hết không?

-Toàn mấy nghiền thức ăn ở đây, không hết thì hơi lạ nhỉ-Thằng Hoàng xen vào giữa hai người.

Đám học sinh sau giờ tan học, ngồi túm lại trông ấm áp vô cùng. Những chiếc bánh giòn tan nghi ngút khói, những câu chuyện vui xua tan đi những mệt nhọc thường ngày, xua tan đi cái lạnh sau cơn mưa. Đó là những kỉ niệm đời học sinh mà có lẽ tôi không bao giờ quên được.

-Tín ăn nữa đi!-Ngữ Yên đưa bánh cho tôi.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống gì tôi không phải là anh hùng, và Ngữ Yên cũng đâu bắt tôi uống thuốc độc. Tôi đón chiếc bánh và mở hết công suất ăn đua cùng ba thằng còn lại. Hai cô bạn chỉ biết lắc đầu và cười trước vẻ háu đói của đám con trai.

-Áo Tín nè!

-Ngữ Yên mặc đi!-Tôi đáp chắc lừ.

-Thôi, Tín nhà xa, mặc đi không cảm lạnh.

-Không sao đâu, Tín con trai mà.

Ngữ Yên vẫn lắc đầu liên tục, ép tôi phải nhận lại chiếc áo khoác cho bằng được. Hoá ra cô nàng cũng “lì lợm” lắm chứ chẳng kém ai chút nào. Khoác tận vai cho tôi mới chịu. Tôi cúi người xuống, còn Ngữ Yên khẽ nhón chân lên. Ma lực của người con gái luôn là như thế, nó bắt con trai nhiều lúc phải nghe theo mà không có chút phản kháng.

-Ngữ Yên!

-....!

-Lần sau mặc áo mưa vào nhé, có mà nói không!

-Hi hi, Yên biết rồi, Yên thích ngắm mưa mà!

Tôi biết mà, Ngữ Yên cẩn thận như thế thì làm gì có vụ để quên như thằng hậu đậu được chứ. Ngữ Yên thích mưa, và tôi cũng cảm ơn sở thích ấy. Tối nay có lẽ là một cuộc vui, một kỉ niệm đẹp để kết thúc một ngày dài. Trong giây phút ấy, vết rạn sáng nay bỗng biến mất khỏi tâm trí tôi.

-Đưa Yên về nha Vũ!

-Dạ, biết rồi thầy!

Thằng Vũ không còn là thằng Vũ ngày nào bị Yên tránh mặt nữa. Giờ đây nó đã nhận ra tình cảm nó giành cho ai. Còn tôi, không hiểu rằng sau đêm nay, tôi có được cái nhìn rõ ràng như nó hay không?

-Thôi, nhìn hoài, thằng Vũ nó hứa rồi, đi về không muộn!-Nhân đen nhắc nhở tôi.

Ba chiếc xe đạp nhún Pê-Đan lăn trong con đường ướt nước. Ánh đèn đường vàng chiếu sáng một con đường dài. Gió khe rít qua người, lạnh lắm, nhưng có gì đó ấm áp trong lòng. Bốn nụ cười tươi sáng loà đêm tối lạnh căm.

-Mày tính sao Tín?

-Sao là sao?

-Thằng Hoàng nó hỏi giữa Dung với Yên đó!

Tôi nghĩ ngợi một lúc, rồi phá lên cười. Nụ cười ấy hào sảng lắm. Cảm ơn Hoàng, bạn thân của tôi vì đã hỏi một câu hỏi trúng ngay tâm tư của chính bản thân tôi.

-Vẫn là Dung thôi!-Tôi thản nhiên trả lời.

-Chắc không?-thằng Hoàng hỏi lại.

-Không chắc lắm!

Lần này đám bạn trở mắt, không lẽ bao nhiêu lời dị nghị trong lớp học là đúng hay sao?

-Thế rốt cuộc là mày loạn quá chứ gì?

-Ở cái thằng đen nhẻm kia, tao có phải như mày đâu!

-Thế là sao?

-Thì giờ vẫn là Dung, nhưng hình như không còn như trước nữa!

Tiếng thở dài náo lòng ,ánh đèn đường buồn hiu hắt lại chụp xuống bốn đứa. Cảm giác lạnh lẽo lại vang lên. Đó là những gì thật lòng mà tôi nghĩ, là những gì tôi cảm nhận. Chỉ khi nào đứng trước những người bạn tri kỉ, bạn mới chính là bạn, nói lên những điều bạn suy nghĩ. Dù đúng hay sai, chẳng sao cả, vì bạn sẽ nhận được những lời khuyên theo mọi hình thức. Dù cho thằng Nhân đen vẫn mắng tôi gay gắt, hay thằng Hoàng xía xối mọi điều, Nguyệt vẫn trầm ngâm thì tôi biết rằng bao nhiêu sự quan tâm lẫn ý tốt vẫn dành cho tôi cả. Bởi thế, tôi mới nói những gì mình nghĩ trong lòng ra, vì tôi lúc này mới chính là tôi.

-Thôi, náo lòng, đạp nhanh còn về!-Nhân đen chán cảnh suy tư.

-Nhanh làm gì, tối nay mới có lần vui như thế này.

-Ừ, tối nay vui thật.

Thằng Hoàng thể hiện niềm vui của nó bằng những cái đảo xe hình zíc zắc, tôi đảo sau nó. Nhân đen không giữ nổi sự bình tĩnh trước sự khiêu khích, đảo theo, mặc cho Nguyệt la nó vì sợ. Cả bốn đứa lại cười tươi như chưa hề nhắc tới chuyện gì. Tuổi học sinh, đẹp và hồn nhiên làm sao.

22. Chương 22

Nếu như những gì tôi nghĩ hoặc nói đúng hơn là có chút “toan tính” trong con đường tình cảm, tôi vẫn nghiêng về Dung. Tuy rằng điều đó không thể xoá nhoà được vết rạn trong suy nghĩ về hai đứa. Có phải vì chúng tôi quen nhau rồi nảy sinh tình cảm quá nóng vội? Không hề, vì tôi biết rằng, hai đứa tôi đến với nhau một cách thật lòng nhất. Không hề gượng ép hay nhận nhầm, đó là thứ tình cảm tự nhiên. Cái gì thuộc về tự nhiên hãy để nó tự nhiên phát triển.

Sáng hôm sau, tâm trạng vẫn còn lâng lâng vì niềm vui tối hôm qua, mặt tôi hớn hở bước vào lớp thì chạm mặt Dung ngay cửa:

-Ồ, ờ...buổi sáng tốt lành nhé!-Tôi chẳng biết nên ứng xử với Dung ra sao nữa.

-Ồ...Tín cũng vậy nhé!-Dung cũng đâu có khác gì tôi.

-.....!-Tôi lướt qua Nàng, có chút gì đó của hai người đứng ngược lối.

-Tín này?

-Gì hả Dung?

-Hôm qua.....!

-.....?

-À, không...Dung hỏi Tín có bị ướt hay không ấy mà!-Rõ ràng Dung muốn hỏi tới chuyện khác.

-À, không, Tín chờ tạnh mưa rồi mới về mà!

Chỉ là những câu hỏi han xã giao như thế, và dù cho câu hỏi cuối cùng chỉ là một thứ thay thế, thì chí ít tôi cũng hiểu rằng, trong tâm trí Dung, Nàng vẫn không hoàn toàn gạt tôi ra vị trí đặc biệt. Tất nhiên, nụ cười nở ngay trên môi của tôi cũng như vậy. Nàng vẫn còn đặc biệt lắm.

Qua cơn đại nạn, bạn bè chúng tôi trở mặt lại “khốn nạn” như thường. Vừa vớt cái balo xuống bàn, tôi bị tụi nó lôi vào trò đỏ đen mặt sất.

-Giờ ba que ngắn mua bánh mì!

Đơn giản với chúng bạn, đó như là một thú vui tao nhã buổi sáng, nếu thiếu nó e rằng cả buổi học sẽ chẳng vui về gì?

-Mày quên hôm nay nhóm mình phải trực nhật à?

-Cứ bỏ đi, nếu thằng nào hôm nay trực nhật mà rút trúng thì đổi ca!

Cuối cùng Nhân đen, Hoàng và Hưởng phải lột cái thân, móc cái bóp thất thế đi ra ngoài mua bánh mì. Tôi gọi giật thằng Hoàng lại:

-Ê, Hoàng tao nhờ chút!

-Gì, nhờ gì nói lên!-Nó vẫn ầm ục vì xui xẻo buổi sáng.

-Mua thêm dùm tao một ổ bánh mì..!

-Cái gì, làm gì có.....!

-Rồi, bạn bè mà so đo, tí vô tao trả tiền, nhớ không bỏ ớt nhé.-Tôi nháy mắt động viên nó.

-Rảnh, bình thường mày toàn xin ớt giờ lại không!

-Thôi, giúp đi, bữa nào tao bao mày nước mía.

Tôi ngọt giọng đem vật chất ra cám dỗ thằng bạn. Nó lắc đầu không hiểu tại sao thằng bạn của nó lại đổi khẩu vị theo một cách 180° như vậy? Thằng Hoàng nào biết rằng, ổ bánh mì đó nào đâu phải cho tôi.

-Đây, của mày, sáu ngàn thêm bốn ngàn nước mía nữa là mười chẵn.

-Đây, khổ tao, được thằng bạn mười ngàn cũng tính toán.

Tôi chộp luôn ổ phần của tôi, thêm một cái nữa nhanh chóng bước ra phía cửa lớp. Dung không có ở lớp thì theo lẽ thường sẽ là chiếc ghế đá quen thuộc. Thế nên tôi nhắm nhắm phía đích mà tiến tới.

-Bộp...!

Đầu mũi ngoái lại xem có thằng bạn nào để ý hay không, tôi va phải ai đó vừa đi ngang qua cửa lớp. Ngoái đầu lại, Ngữ Yên đang đứng trước mặt từ bao giờ. Không hiểu kiếp trước tôi bị cô nàng này ăn hiếp dữ lắm hay sao mà kiếp này phải va vào để trả thù không biết.

-Xin lỗi Yên nhé, tại Tín...!

Tôi định đưa hai tay phân trần, mà hai tay tôi cầm hai ổ bánh mì. Giữa đường, tôi khựng lại, chẳng khác nào con vịt đang xoè cánh.

-“Một con vịt xoè ra hai cái cánh”.

Ngữ Yên nhìn tôi phì cười:

-Sáng sớm đã ăn tận hai ổ bánh mì rồi!

-À, ừ...mới cướp được của thằng Phong mập đấy!

-Thế giờ Yên cướp lại Tín nhé-Ngữ Yên nháy mắt.

Thử hỏi trong tình cảnh này, một thằng con trai phải xử lí sao. Bản chất “ga-lăng” trong con trai luôn tiềm tàng, cộng thêm nụ cười như hút hồn, tôi bị thôi miên chìa cho Ngữ Yên một ổ. Ban đầu sức nhớ ra tính đưa ổ của Dung cho cô nàng, tôi nhanh chóng đổi tay.

-À, ổ này nhiều ớt nhé Yên!

Tôi vừa đưa, vừa khẩn trời lạy đất cầu cho Ngữ Yên đừng có lấy, đừng có lấy nhé người dịu dàng.

-Cũng được, Yên thích ăn cay mà!

Ngữ Yên đón lấy trong sự ngỡ ngàng của tôi, chẳng hiểu Ngữ Yên e thẹn thường ngày đâu mất rồi. Cái bánh mì của tôi chưa kịp hưởng, chẳng khác nào miếng ăn đến miệng còn không được ăn.

-“Yên ơi là Yên, có biết Tín may mắn thế nào mới có ổ mì này không?”.

-Yên về trước nhé!-Ngữ Yên cứ cười mãi không thôi.

Tôi sức nhớ tới lời ông anh tôi có lần buột miệng ra nói câu gì đó không rõ, đại ý là con gái ăn cay thì hay ghen lắm. Tôi rùng mình nhìn Ngữ Yên. Không lẽ?

Đến khi Ngữ Yên đi vào lớp, tôi sức nhớ ra mình còn điều quan trọng hơn phải làm. Tôi đi hết hành lang, bước xuống bậc tam cấp. Đưa ánh mắt sang trái, Dung ngồi thẩn thờ một mình.

-Ồ, Tín.....?-Nàng ngạc nhiên trước sự có mặt của tôi.

-Trốn ra đây ăn bánh mì, chứ đói quá!-Tôi giả bộ ngó lơ.

Tôi đưa cái bánh mì lên, há miệng thật to gây sự chú ý. Dung ngạc nhiên đưa mắt nhìn theo. Cá cắn câu rồi, tôi ngậm miệng lại tránh nuốt nhầm vật thể lạ bay ngang, hoặc trên trời rớt xuống, đưa cái bánh mì ngang miệng Nàng.

-Cho Dung nè!

-Ồ, Tín bảo.....!

-Tín đùa đó, Tín ăn rồi..!

-Thế ổ bánh mì này...?

-Là giật của Phong Mập đấy!

-Thế Dung không ăn đâu!-Dung phụng phịu.

Tôi nhìn cái vẻ giận hờn con nít mà phì cười, hắng giọng, lên tiếng nghiêm trang:

-Cô nương có biết tại hạ khổ công cướp cái bánh mì này như thế nào không?

-Không thêm, cướp của Phong chứ gì?

-Tôi phải bóp cổ, thắt lưng buộc bụng...

-Á, á...không thêm.-Dung đưa hai tay bịt tai.

-Nhờ thằng Hoàng mãi mới mua cho đó!

Nở nụ cười không thể thánh thiện hơn, tôi đưa chiếc bánh mì cho Dung. Nàng lần này không còn “không thêm nữa”. Đón lấy chiếc bánh mì đưa lên miệng. Rồi bồng hạ xuống, chia ra làm đôi.

-“Ăn kiêng à?”-Tôi tự hỏi mình.

-Của Tín nè?-Lần này Nàng đưa ngang miệng tôi.

-Tín ăn rồi!

-Xạo quá, mặt bí xị kìa!

Tôi cười gượng gạo, bái phục tài quan sát của cô nàng. Cả hai đứa chuẩn bị thưởng thức buổi ăn sáng.

-Khoan đã!

-Gì nữa?-Dung quay sang thắc mắc.

-Của Dung nhiều hơn.

Tôi cầm chiếc bánh của Nàng, đưa lên so rồi thừa cơ ngoạm một miếng thật to. Công nhận mình mưu mô lẫn tài trí quá.

-Á, á, giờ bên Tín to hơn kìa.

Dung cũng đâu chịu thua tôi, đáp lễ là nửa ổ bánh mì của tôi cũng mất đi một miếng. Tuy nhiên miếng cắn chắc cũng chỉ bằng một phần ba miếng của tôi cắn từ nửa ổ của Nàng chứ mấy. Cứ thế, hai người, một cái bánh mì, vừa ăn vừa đùa giỡn cho đến khi tiếng trống báo hiệu giờ sinh hoạt đầu giờ vang lên. Có lẽ, đây là sự thể hiện “tự nhiên” của tình cảm.

Vừa chạm mặt tôi ở lớp, đám bạn thằng nào thằng nấy vẻ gian manh in hằn trên từng lớp da mặt.

-Ghe ha, hai ổ bánh mì cho hai giai nhân.

-Ồ, cái này....!

Bình thường tôi là đứa đem lí lẽ bao biện dữ dội nhất. Nhưng hôm nay chúng nó nắm được thóp rồi thì cãi đi đâu được nữa. Tôi đuối lí đưa tay gãi gãi đầu. Chắc có lẽ thằng Hoàng khai ra tôi mua thêm một ổ. Và chúng nó cũng chứng kiến Ngũ Yên cướp ổ bánh mì trên tay tôi. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

-Đói quá run hả em?-Thằng Hà chưa buông tha.

-Ăn rồi, đói gì nữa bạn hiền..!-Tôi giăng mặt ngọt cầu xin bạn bè rộng lượng.

-Ăn gì, hai ổ cho hai đứa thì ăn gì?

-Ồ, Dung chia tao nửa ổ?

-Đáng lẽ phần mày là một ổ. Giờ chỉ được ăn nửa ổ, vậy nửa ổ kia đâu?

Kiên cận nhắc giọng kính đầy nham hiểm. Tôi bắt đầu sợ những con người mưu trí rồi đấy. Bình thường tôi coi nó là quân sư quật mo trong mọi vụ toan tính, thế mà hôm nay, tài trí Gia Cát của nó lại dùng để phản lại tôi. Phép tính đơn giản như thế, con nít cũng biết, cơ mà tôi giả ngu ngơ.

-Giờ sao, nước mía hay gì đây?-Bọn bạn gạt tôi qua một bên rồi hớp bàn.

-Ồ, thôi, đừng uống, trời lạnh đau họng lắm!

-Một châu...-Thằng Hoàng tranh thủ trả thù để thoả mãn kèo xui lúc sáng.

-Thôi mà Hoàng đẹp trai, Hoàng hot boy...

-Hai châu...-Nó vẫn cứng rắn.

-Thôi mà...!

-Ba châu...!

-Tao xin mày đấy!

-Dung ơi.!

Tôi tá hoả tam tinh, mặt mày xám nghịt lại. Dung quay lại theo tiếng gọi, nhìn xuống dưới lớp chẳng hiểu đám chúng tôi đang giở trò gì?

-Giờ nước mía hay để tao lên kể cho Dung?-Thằng Hưởng nhận nhiệm vụ đe dọa thay thằng Hoàng.

-Tôi lạy mấy ông thần tái sinh..!

-Nước mía hay là Dung?

Tất nhiên là Dung quan trọng hơn, thế mà tôi ngậm ngùi thốt ra:

-Nước mía, nhưng một châu thôi đấy.

Đám bạn tôi oà lên sung sướng, rồi hí hửng kéo nhau ngồi xuống trật tự trong cái nhìn soi mói chờ chực ghi lỗi của thằng Hải. Còn riêng cá nhân tôi, không thể hoà chung niềm vui của mấy thằng bạn được. Mặt tôi ủ rũ suốt cả buổi học.

-Dung ơi!-Thằng Hà gọi tên Nàng trong lúc cả lớp lật đật chuẩn bị bước ra về.

-Gì vậy Hà?

Tôi nhăn mặt giờ nắm đấm hù dọa thằng bạn. Chẳng lẽ tụi nó không thèm kèo nước mía của tôi mà phá vỡ giao ước.

-Hôm nay nhóm mình mở tiệc, có chủ xị hẳn hoi, Dung đi nhé.

Thằng Hà mãn nguyện nhìn Dung gật đầu, quay sang tôi giờ ngón tay number one tự hào lắm. Đúng là bạn bè chơi nhau vỗ nào vỗ đấy đau điếng.

Chúng nó lôi Dung đi trước, còn ngoái đầu nói vọng lại với tôi.

-Nhanh xuống trả tiền nha mày!

-Biết rồi!-Tôi xì mặt.

Tôi tắt cái máy nghe nhạc, cuộn dây phone, nhanh chóng thu hết sách vở tổng vội vào trong. Xuống muộn một chút, chúng nó tưởng tôi lật kèo khai ra thì lại ăn nhéo tới già mất. Tôi đeo balo, quay mặt ra hướng cửa. Và bất chợt tôi thấy ai đó đang đứng lấp ló ngoài cửa lớp.

-Sao vậy Yên?-Tôi đi ra ngoài, nhẹ giọng.

-Á..!-Ngữ Yên làm gì mà hoảng hốt vậy nhỉ, tôi đâu có hù cô Nàng đâu.

Ngữ Yên thở phào nhẹ nhõm khi người đứng trước mặt cô nàng là tôi. Hai bàn tay Yên đang giấu gì phía sau lưng. Thấy tôi đưa mắt nhìn ra sau, cô nàng chìa tay ra trước.

-Đền Tín cái bánh lúc sáng nè!-Chiếc bánh mì ngọt nằm trên hai bàn tay nhỏ nhắn của cô nàng.

-Ồ, Tín...có sao đâu, sáng Tín ăn rồi mà!

-Xạo quá, thế sao Phong sáng không đòi Tín?

-Ờ..!

-Thôi cầm đi, đền bù hồi sáng, Yên chộc Tín thôi?

-Ồ, thế cái bánh mì lúc sáng.....?

-Yên để làm kỉ niệm...!

Nói rồi Yên ngưng ngừng dúm cái bánh mì vào tay tôi nhanh chóng bước đi thật nhanh. Chắc có lẽ là Yên lấy hết can đảm mới đưa sang tận lớp cho tôi. Thật là lạ kỳ, chẳng ai dùng bánh mì thịt làm kỉ niệm đâu? Người dịu dàng ạ.

Tôi cắt chiếc bánh ngọt vào Balo. Nhẹ nhàng và kĩ càng đến hết mức có thể. Tránh trường hợp bọn bạn vô tình khám phá ra, e rằng chẳng còn cái bao bì cho tôi nữa mất. An tâm, tôi cắt bước thẳng xuống căn-tin.

23. Chương 23

Ngữ Yên có bao giờ như thế đâu? Trước giờ cô nàng luôn là người để tôi chọc cho đến mặt đỏ bừng vì ngưng chứ nào có biết chọc lại tôi bao giờ. Vậy mà hôm nay, hay nói chung là từ khi hè, tôi thấy Ngữ Yên thay đổi đến một cách nhanh chóng. Vẫn dịu dàng như trước, nhưng thỉnh thoảng cũng thêm chút cá tính, hoặc một chút “lì lợm” nữa. Công tâm thì tôi thích Ngữ Yên bây giờ hơn. Tính tôi là thế, thích sự vui vẻ náo nhiệt, nên những người bạn của tôi cũng y chang như vậy.

Không hiểu rằng đây là cá tính thật của Ngữ Yên, hay là sự thay đổi nhất thời. Cũng có thể khi người ta lớn, bao lời trêu chọc đối với bản thân cũng chỉ là gió thoảng qua tai?

Tôi kéo khoá balo ngăn trong, rồi kéo khoá ngoài cùng, chắc chắn rằng chiếc bánh mì ngọt vẫn còn trong ba-lô, tôi nhanh chóng bước xuống căn-tin. Chẳng hiểu sao tôi cố gắng bước đi thật chậm, thật từ tốn. Không lẽ tôi cũng tính ép khô chiếc bánh mì để làm kỉ niệm. Nâng niu từng bước chân Việt, tôi đi vào căn-tin.

-Giờ mới tới, đang tính kể cho....-Thằng Phong mập tính lôi Dung vào cuộc, may mà thằng Hà kịp bịt miệng nó lại.

-Ghế đây này!

Thằng Hoàng chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh Dung. Nó kín đáo nháy mắt cho tôi ra hiệu. Tôi hiểu ý thằng bạn, và không cần nó nhắc thì chắc chắn tôi phải ngồi chiếc ghế đấy. Thằng nào ngồi đấy chắc tôi đập nó văng ra mất.

-Làm gì mà lâu vậy?-Dung nhỏ nhẹ hỏi tôi, tránh tai mách vạch rùng.

-À, cái đề thi Toán nó rớt xuống nên kiểm ấy mà!

Lỡ đâm lao rồi cũng phải theo lao. Giờ khai ra tôi nhận bánh của Ngữ Yên rồi sẽ có phiên toà truy ngược ra vì sao Yên trả tôi bánh? Rồi kết luận: Cả Dung và Ngữ Yên đều được tôi đưa bánh mì buổi sáng? Suy ra là tôi đang bắt cá hai tay. Gì chứ, con gái là chúa đa cảm, thế nào cũng suy luận ra như vậy mà thôi.

-Nhớ chiều đi học nha anh em!

-Ờ, ờ, mới đầu năm đã thấy căng thẳng rồi!-Tôi rầu rĩ muốn nằm gục lên cái bàn.

Ba môn thi khối A tự nhiên, ngoài môn Vật Lý tôi tự túc ôn ở nhà thì hai môn còn lại đều đặn ba buổi trên một tuần. Cứ như thế, hai, tư, sáu thì học Hoá học. Ba, năm, bảy thì cày Toán. Tất cả vì tương lai con em chúng ta, dù Đại học không phải là con đường duy nhất lập nghiệp, nhưng nó sẽ dễ dàng hơn cho việc đó. Chỉ có một điều, môn Toán chiều nay không có hai mỹ nhân, cả Dung lẫn Ngữ Yên.

-Chiều nay nhớ đúng giờ nha ông thần!-Thằng Nhân đen dạn dò tôi trước khi tôi mở cánh cửa cổng.

-Rồi, nhớ mà!-Mặt tôi bí xị vì được phong chức “chủ xị” kèo nước mía hôm nay.

-Tín, rửa tay chân xuống ăn cơm!

-Dạ, con đang xuống Mẹ!

Hôm nay, chẳng hiểu là trùng hợp hay không, Mẹ tôi lại nấu bao nhiêu là thức ăn ngon. Toàn món khoái khẩu của tôi cả. Đến chén thứ ba, dù còn thòm thềm lắm, tôi buông bát, xoa xoa cái bụng ra vẻ no lắm rồi.

-Sao ăn ít thế Con?

-Dạ, no rồi Mẹ, Mẹ nấu ăn ngon quá!

Sau một lúc nịnh nọt đồng thời đánh lạc hướng, tôi lên phòng nhẹ nhàng với lấy chiếc balo. Nhẹ nhàng hơn nữa, từ từ lôi chiếc bánh mì ngọt ra khỏi cái ngăn bên trong cùng. Từ từ đưa nó lên trước mặt, suy nghĩ:

-Không biết là có ý gì không nhỉ?

-Ngữ Yên hôm nay khác thường thật!

Cám dỗ vẫn là cám dỗ, nhất là ở tuổi tò mò, tôi mở vỏ, xé một miếng bánh. Khẽ đưa lên miệng và cảm nhận. Chẳng hiểu Ngữ Yên có bỏ gì bên trong không mà sao nó ngon đến kì lạ. Vẫn cái loại bánh ngọt ở tiệm tạp hoá gần nhà bán, bình thường tôi nhai rệu rạo. Thế mà chiều hôm ấy, vừa học bài vừa thỉnh thoảng tôi lại ăn một chút, vì sợ rằng nó hết mất. Lần đầu tiên trong đời, tôi ăn một cái bánh ngọt trong bốn tiếng đồng hồ. Chứ bình thường, theo lời thằng Hoàng nhận xét:

-Một ổ bánh mì, tao tính mày ngoặm ba ngoặm là hết!

Cơm no, rượu, à quên nước say, tôi sửa sang quần áo, xách chiếc tuấn mã chinh chiến cùng thằng em họ bao năm, đóng cửa nhà lại rồi đạp xe ra chờ Nguyệt và Nhân. Đạp xe lên học mà tâm trạng cứ như đi du xuân, mặt mũi phơi phới.

-Tao đạp mày một cái nhe thằng Tín!-Nhân đen hì hục đuổi theo tôi.

-Ồ, sao thằng bạn yêu quý lại đòi đạp tao thế?-Tôi chẳng để ý đến thái độ hằn học của thằng Nhân.

-Chậm chậm chờ tao, không thấy tao đang đèo Nguyệt à, nặng như heo-Nhân đen đưa tay quệt trán nhễ nhại mồ hôi.

-Ông nói ai Heo vậy?

Nguyệt vừa thốt xong câu, Nhân đen đã rú lên đúng như Heo bị thọc tiết. Con gái đúng là nguy hiểm, mà đặc biệt là nhéo. Nguyệt cũng như Dung, chắc bầm tím cả ngày chứ chẳng chơi. Ngữ Yên cũng vậy. Thương thằng bạn, tôi hào sảng:

-Đưa con heo sang đây, tao đèo!

Tôi đèo Nguyệt vẫn chạy băng băng, dẫn đầu đoàn, bỏ cả hai thằng bạn đến cả chục mét chứ chẳng chơi:

-Hôm nay vui vậy?

-Hôm nay hả, bình thường mà!

-Xạo, cái mặt vênh thế kia mà bình thường!

-À, à, hôm nay trời đẹp nên vui!-Tôi lấy cớ chống đối.

-Trời sắp mưa tối nơi mà kêu đẹp nữa?-Nguyệt vẫn kiên quyết tới cùng.

Tôi cứ cười hềnh hếch, chẳng hiểu hôm nay ăn nhằm cái gì mà mặt tôi cứ gọi là tươi như hoa. Tính ra, ăn nhằm cái bánh mì chứ mấy.

-Làm lành với Dung rồi chứ gì?-Nguyệt ở đằng sau vẫn chưa buông tha, nói vọng lên.

-Ồ, cũng có...!

-Vậy là có chuyện khác....!

-Có chuyện gì đâu, thì vui thôi mà, chẳng có chuyện gì hết, Nguyệt bảo chuyện gì là gì?

-Nói như thế là có rồi nhé!

-.....!

-Ngữ Yên phải không?

Nghe đến Ngữ Yên chẳng khác nào sét đánh trúng tim đen. Tôi chuệch choạc tay lái, chiếc xe lao đảo như được điều khiển bởi thằng say rượu. Hành động đấy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này cả. Nguyệt cười giòn tan.

-Trúng tim đen rồi nhé!

-Bây, tim tớ không có đen nhé!

-Ái chà, còn tới với cậu ở đây nữa à? Từ hồi giờ toàn gọi tên mà giờ thân thiện vậy?

Con gái đúng là khó qua mặt được họ chuyện gì? Đôi khi bạn có thể lỗ miệng, bộc lộ một từ thôi, họ cũng nhận ra sự khác biệt trong nội tâm của bạn. Đôi khi, qua một hành động, họ cũng có thể hiểu phần nào con người bạn. Nguyệt cũng không phải là ngoại lệ.

-Này nhé, rõ ràng ra đấy!-Nguyệt nhắc nhở tôi.

-.....Ồ, biết mà!-Mồ hôi tôi toát ra sau lưng.

Có vẻ như câu nói của Nguyệt mới là trọng tâm của mọi vấn đề. Hình như tôi đang bị lung lạc giữa hai thái cực. Một bên là Yên, một bên là Dung. Bình thường Ngữ Yên tạo nên một sự lưu luyến, phảng phất trong kí ức, không thể so với Dung, khi Dung luôn rực rỡ, mãnh liệt và thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng thời gian này thì khác, Ngữ Yên bỗng nhiên cũng rực rỡ không kém cạnh. Vậy thì rốt cuộc, ai rực rỡ hơn ai? Ngay cả tôi cũng không thể đánh giá rõ ràng. Thường thì vẫn khẳng định Dung luôn quan trọng. Nhưng khi tiếp xúc với Ngữ Yên thì mọi chuyện lại khác. Chẳng lẽ, tôi vô tình trở thành kẻ bắt cá hai tay như một số lời nhận xét ác ý.

-Gì mà ngắn tò te mày!-Thằng Hoàng đạp lướt qua tôi, không quên một cú cốc đầu đốn.

-Á, cái thằng này, dám đụng đến bố mày à!

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, nhấn mạnh pê-đan đuổi theo trả thù. Tốc độ xe càng tăng, mặc cho Nguyệt hai tay giữ hai bên hông của tôi bám chắc, tôi vẫn nhấn mạnh pê-đan rượt theo thằng bạn. Nhân đen ngơ ngác cũng rượt theo. Chẳng khác nào bốn đứa tôi đang tham gia Tour De France cả.

-Cán đích!-Tôi và thằng Hoàng cùng cách chân chống xe xuống cùng lúc!

-Cán xe!-Thằng Nhân đen húc thẳng xe nó vào đít xe thằng Hoàng, thở hổn hển.

-Cái thằng ăn hại này, tao chấp người rồi đấy nhé!

-Cái thằng chỉ ăn là giỏi.

Hai thằng tôi đua nhau mặt sát thằng Nhân đen tệ hại. Nguyệt thì giật giật tay áo tôi. Tôi tưởng cô nàng nẩy lòng từ bi, muốn hai thằng tôi tha cho thằng Nhân nên gạt phăng:

-Nguyệt để im, phải dặn dò bạn tập luyện thể.....!

-Ê, Tí.....!-Đến lượt thằng Hoàng giật giật tay áo của tôi.

Tôi ngơ ngác, quay lại đằng sau. Lần này thì dù có muốn tôi cũng phải tha cho thằng Nhân mất thôi. Bởi vì tâm trí tôi còn đâu nữa mà mặt sát thằng bạn cơ chứ.

Chiếc ghế đá trước nhà Thầy, một cô gái tóc dài đen tuyền đang ngồi học bài. Đôi mắt to đen láy dền thương, mái tóc khê nghiêng qua một bên chẳng khác nào bức tranh cô gái bên hoa Huệ hay Cúc gì đấy? Khuôn mặt ánh lên vẻ dễ thương cực kì quen thuộc. Ngay cả thằng Hoàng và thằng Nhân còn há hốc mồm ra chứ nói gì đến tôi. Cô gái ấy còn sáng hơn cả chiếc bóng đèn đang toả ánh sáng.

-Ồ.....Ơ...Yên!-Tôi lắp bắp.

Cô gái ấy theo tiếng gọi quay lại, đôi môi tạo nên một nụ cười hoàn mỹ, một tuyệt tác của nhân gian là đây. Tôi như kẻ bị thôi miên, ngây dại cười lại trước khi Thầy chủ nhiệm tôi giải bùa cho tôi:

-Vào lớp học thôi mấy đứa!

Tôi chòng tỉnh, cất ngay bộ mặt ngờ nghệch đi, khẽ lay lay thằng Hoàng lẫn thằng Nhân, cả đám trình bày nghi thức lễ phép với Thầy. Thầy chủ nhiệm tôi khẽ mỉm cười, rồi quay sang Yên:

-Cháu vào lớp luôn đi!

-Dạ, thưa Chú!

Lần này tôi á khẩu hoàn toàn. Chú, Cháu? Chẳng lẽ Ngừ Yên, à không, vậy là Ngừ Yên có quan hệ họ hàng với Thầy chủ nhiệm tôi. Tôi đứng gãi đầu gãi tai. Chưa bao giờ nghe cô nàng nhắc tới chuyện này. Thảo nào, Ngừ Yên chưa bao giờ đề cập đến vấn đề học thêm Toán. Cũng như không đi học thêm Toán của Thầy bộ môn bên đó.

-Chết mà ыế, Con Thầy vợ bạn gái cơ quan!-Thằng Hoàng thì thầm bên tai phải.

-Có phải con đâu, cháu thôi mà-Nhân đen thì thầm bên tai trái.

-Con cháu gì chẳng giống nhau!-Thằng Hoàng cười cảnh báo!

Cuối cùng, Nguyệt cốc đầu cả ba thằng, nhắc nhở vào lớp học. Lần này thì không có chuyện tôi với Ngừ Yên được ngồi cùng bàn cuối nữa. Ngừ Yên ngồi bàn đầu với thiên phận thiên kim tiểu thư của Thầy giáo chủ nhiệm. Còn đám dân đen quậy phá chúng tôi thì tụ tập ở hai chiếc bàn cuối cùng. Ồn ào hơn chợ vỡ.

Lúc ấy, tôi càng chú ý đến Ngừ Yên hơn? Bao nhiêu câu hỏi xoay xung quanh đầu:

-“Ngừ Yên có quan hệ họ hàng với Thầy chủ Nhiệm”.

-“Thế sao không thấy Nàng học lớp với tôi?”

-“Sao giờ cô Nàng mới học chung lớp Toán này”!

Mặc cho tôi như kẻ mất hồn, bao đứa con trai bạn tôi xung quanh vẫn học hành như thường. Có lẽ với sự góp mặt của Ngừ Yên mà đám bạn học hành phần chấn hấn. Cứ có bài tập là xung phong lên bảng ầm ầm, chẳng bù cho đợt trước, toàn đùn đẩy nhau.

Tôi ngồi tĩnh lặng, không tham gia cái trò tạo ấn tượng theo kiểu đó. Chẳng phải tôi người lớn hơn đám bạn, mà bởi vì tôi “cáo già” hơn tụi nó một bậc trong cái trò này. Xung phong lên những bài mà ai cũng làm được thì nó là chuyện đơn giản. Tôi rình rập chờ cơ hội bài nào thật khó, cả lớp vò đầu nhẩn trán mới xung phong lên làm người hùng giải cứu chứ. Người quan trọng không phải là người đến đầu tiên, mà là người đến đúng thời điểm, nắm vững quy tắc Thiên thời, Địa lợi, Nhân Hoà.

Buổi học hôm đấy, kết thúc trong sự tiếc nuối của tôi. Bởi không hiểu tụi bạn tôi ăn nhầm thuốc tăng lực hay tu thành chánh quả mà bài nào tụi nó cũng làm phăng phăng. Toán tính đổ xuống sông xuống bể, thành ra tôi là người mờ tịt nhất trong một đàn sao toả sáng lung linh, giải ngân hà đua nhau tạo ấn tượng trước mắt mỹ nhân.

Ngừ Yên bước ra khỏi lớp, tôi nhìn theo trong sự tò mò, lẫn sâu não. Phải chăng như lời thằng Hoàng nói, con Thầy, vợ bạn, gái cơ quan là không nên có dính dáng tới.

24. Chương 24

Tôi lững thững xách chiếc xe đạp dắt ra cổng. Đám bạn lớp tôi đang hào hứng rủ nhau đi ăn chè trôi lăn bánh chuối chiên, khí thế bàn bạc đặng sau. Tôi chẳng để tâm lắm, bởi vì Ngừ Yên cũng đang chuẩn bị chào Thầy, à quên Chào Chú ra về.

-Dạ, cháu xin phép về trước ạ!

-Ừm, đi xe về cẩn thận nha!-Thầy tôi có vẻ quý mến cô cháu lắm.

Đám bạn tôi tất nhiên đứa nào cũng ham hố nhanh nhẹn nhấn pê-đan đạp thật nhanh. Tiếng huyên náo phá tan sự im lặng của con hẻm nhỏ, leo lét ánh đèn vàng. Để mặc một thằng con trai-vâng đó là chính tôi chậm rãi bám theo đằng sau không một cách quan tâm. Cũng may chúng bạn không quan tâm, bởi vì mục đích của tôi là đối chất với Ngữ Yên.

-Hù!-Tiếng người con gái đi sau tôi vang lên.

Đang miên man suy nghĩ, tôi giật mình lạng tay lái, lảo đảo suýt té. Hoàn hồn lấy lại thể cân bằng, tôi nghe rõ tiếng cười nhẹ nhàng vang lên bên cạnh.

-Nghĩ gì mà tập trung vậy?

-Ồ, Yên à?-Tôi là chúa giả bộ mà.

-Không Yên thì ai? Ông tưởng nghĩ ra ai vậy?

Tôi chậm chậm đạp xe, gió lùa ngược lạnh căm. Nhưng hôm nay không phải là hôm qua, tôi làm gì có cơ hội thể hiện màn ga-lăng nữa chứ. Ngữ Yên đi bên cạnh với chiếc áo khoác ấm áp, nhìn cô nàng chẳng khác gì con gấu bông dễ thương.

-Thầy là...?

-Là chú ruột Yên đó-Ngữ Yên đáp lời như biết rõ tôi đang định hỏi gì?

-Thế sao Yên không học bên lớp Thầy?

-Hi hi, không thích bàn ra tán vào thôi mà!

Tôi hiểu cái cảm giác này một phần. Khi mà người thân bạn đứng dạy bạn thì mọi thành quả của bạn sẽ một phần nào bị nghi ngờ. Ngay chính bản thân tôi khi chuyển qua lớp giữa chừng chẳng bị bàn ra tán vào và phải trải qua một tháng thử thách đầy sao.

-Sao Tín chưa thấy Yên học Toán ở đây lần nào vậy?

-Yên học lúc rảnh thôi, giờ vô năm Chú không có thời gian nên học chung với lớp Tín đó.

Hai chiếc xe đạp song song với nhau, thời gian trôi qua thật chậm. Cô gái với chiếc xe mini đi bên cạnh tôi khẽ suýt xoa trước những cơn gió lùa qua. Chẳng ai nói với ai một câu gì, chỉ đi như thế cho đến khi trước mặt hai đứa là một cái ngã ba.

-Tín giờ đi với bạn hả?

-Ừ...à, mà sao Yên biết!

-Nãy thấy lớp Tín bàn mà...!

-Vây Yên?

-Hi hi, Yên về nhà nhé, tạm biệt!

Trong đêm tối, một cô bạn đạp xe, ngoái lại nhìn bạn nở nụ cười thật đẹp, thật ấm áp, giơ một tay lên vẫy tạm biệt. Đó không khác nào một bức thanh trật đẹp, thật tươi sáng trong bóng đêm yên tĩnh, một đốm lửa sưởi ấm trong đêm gió lạnh. Bạn còn cảm thấy lạnh và cô đơn không?

Bóng đêm nhanh chóng ôm trọn bóng hình Yên vào lòng. Tôi ngoái đầu nhìn cho đến khi miếng phản quang sau xe Yên cũng biến mất rồi mới nhanh nhẹn nhấn pê-đan đạp phẳng phẳng. Chẳng hiểu sao tôi muốn hét lên thật lớn. Cứ thế tôi cảm cúi đạp, đạp nhanh chứ không tụi nó ăn hết phần thì toi.

Sáng hôm sau, tôi lê thân đến lớp với bộ mặt còn ngái ngủ. Đến phiên tôi trực nhật vì cái tội danh “giúp bạn đánh nhau”. Xách nước, lau bảng, quét dọn lớp trông đến buồn cười. Đám bạn tôi thì thay phiên nhau mà chọc quê, đã thế chúng nó còn xài chiêu “gậy ông đập lưng ông nữa”:

-Cán bộ cứ để em làm cho, cán bộ lau tay lên bàn ngồi được rồi!

-Ấy, thằng nào dám bắt cán bộ quét lớp thế này?-Kiên cận trực nhật hôm qua nên cười nhe răng.

-Thằng Nhân xuống quét lớp cho cán bộ, mày ngồi đó mà cười!-Thằng Hoàng cũng không thiếu phần.

Chúng nó cứ mở miệng ra là nhại tôi, một tiếng cán bộ, hai tiếng cán bộ. Thế mới đau đớn thay cơ chứ, tụi nó cứ ôm bụng cười ngặt nghẽo để mặc tôi mồ hôi toát ra. Trời bên ngoài thì hơi se lạnh mà trong lòng tôi ầm ứ đến phát nóng, chỉ muốn túm thằng nào đó, cốc đầu nó vài phát, đá đít nó vài cái cho đỡ tủi thân.

-Tụi mày cứ cười đi, coi chừng sau này tao làm công an thì lại cán bộ cho xin điều thuốc thì tao tát chết!

Lũ bạn tôi chẳng màng câu đe dọa xa vời phi thực tế đó. Tính khí tôi yêu tự do, thế nên không thích hợp, hoặc theo lời đánh giá của tụi nó:

-Nhân phẩm chưa đủ để đứng trong hàng ngũ Công An đâu cán bộ ơi!

Chỉ có thằng Hải là cười đắc chí lắm. Cái thằng ác nhơn, chắc vẫn còn cay cú vụ tôi mĩa nó cán bộ với sếp nên giờ thấy tôi đồng cảnh ngộ thì rung đùi đắc chí. Thỉnh thoảng ném cho tôi một cái nhìn còn hơn cả sự tự đắc. Nóng máu đỏ hết mặt, tôi thở phì phò, nhanh tay hoàn thành công việc rồi lên ra ngoài mức nước rửa tay cho giáo viên, tranh thủ lau mặt cho tỉnh táo.

-Bài thơ này.....!

-Tùng tùng, tùng...!-Tiếng trống trường vang lên, cắt ngang tiếng giáo viên dạy Văn, chẳng khác nào tiếng trống mở đại tiệc cả.

Hai tiết văn đăng đẳng trôi qua trong chục cơn ngáp sái quai hàm của tôi và nằm gục xuống vì không nhồi nhét nổi của mấy thằng bạn. Chưa kịp yên thân, mấy thằng bạn đã nhắc khéo:

-Cán bộ ơi, lau bảng kìa!

-Cán bộ đâu rồi!

Tôi nhảy qua bàn, như một thằng tù khổ sai, bị bọn bạn canh dịch hành hạ, lết thết đi lên bảng. Bạn bè cả lớp ăn theo phong trào cũng hồi han quan tâm lắm:

-Cán bộ lau bảng à?

-Mệt không cán bộ!

Với bạn bè trong lớp, không thân bằng xóm nhà lá thì càng khó xử hơn. Tôi chỉ biết nhe răng ra cười chứ sao. Đang khom người lau ở góc bảng dưới, Dung đi ngang qua tôi, hơi gần và nói với tôi một câu. Câu nói đó đủ nhỏ nhẹ để mình tôi nghe thấy.

-Ra về đợi Dung nhé!

Chính vì câu nói đó, tôi mong cho hai tiết kỹ thuật đăng sau trôi qua thật nhanh chóng. Trên bảng cô cứ dạy, bao nhiêu bệnh về gà, vịt, bao nhiêu chi tiết mặt cắt đều đi bên tai này lọt qua tai kia của tôi hết. Tôi đang nghĩ không biết có chuyện gì mà Dung có vẻ nghiêm túc với tôi như vậy?

Chợt giật mình:

-Chết!-Tôi mơ màng nói lớn giữa lớp.

-Bệnh này không chết được Tíu nhé, em không được nói leo!

Tôi mặt xanh như tàu lá chuối, còn đám bạn thì thằng nào thằng nấy bò ra bàn mà cười. Đặc biệt như thằng Phong mập, nó còn lau cả nước mắt. Hú hồn, suýt nữa là ngồi vào sổ đầu bài.

Chẳng là tôi thốt ra câu chết vì hơi ớn chuyện giữa Tôi và Nàng. Có khi nào mà Dung thu thập được tin tức rằng tôi và Ngừ Yên thân nhau hơn không nhỉ? Chẳng biết đâu đấy, điệp viên nằm vùng đây rầy ra, tai vách mạch rừng mà. Tôi thốt ra câu “chết” là vì lí do ấy. May sao lúc đó đang học về bệnh gia cầm. Thế là Giáo viên tưởng tôi nói leo là bệnh này sẽ chết. Hú vía, đúng là qua cơn đại họa.

Giờ ra về, tôi và Dung đều nán lại, cố tình làm ra vẻ bận rộn chờ tụi bạn bước ra khỏi lớp trước. Số lượng học sinh trong lớp tỉ lệ nghịch với tâm trạng bất an của tôi.

-Chờa nhé!

Một cái véo ngang hông khi trong lớp chỉ có hai đứa tôi. Tôi thất kinh hét ầm lên trong phòng. Trời lạnh mà Nàng chơi ác thiệt, néo phát nào thì đảm bảo kinh hoàng phát đấy.

-Hôm qua đi ăn với lớp mà không kêu Dung nhé?

-Ồ, ờ, thì Dung có đi học đâu?-Tôi thở phào nhẹ nhõm.

-Không biết đâu đấy, coi như Tím nợ Dung nhé!

Ác quỷ nay trở thành thiên thần với vẻ mặt giả bộ ngây thơ không thể tả nổi. Tôi gật đầu lia lịa, gì chứ mọi chuyện trái với suy đoán là may rồi. Tôi xoay người xoa xoa vết “ác quỷ” vừa để lại trên người.

Bỗng tôi nhận ra Dung vừa nhón chân và quang tay qua cổ tôi. Tay Nàng để hằn lên vai tôi. Có cái gì đó ầm ập, nó xua đi hằn cái giá rét thông thường. Một làn nữa, mùa đông không lạnh chẳng? Trong phút chốc, tôi nhìn thấy gương mặt của Nàng không còn băng phong và cũng chỉ cách tôi chưa đầy một gang tay.

Dung ngượng ngùng, và tôi cũng ngượng ngùng. Hai đứa tôi tách nhau ra. Cảm giác ầm ầm vẫn còn hiện hữu. Dung bối rối hơn tôi nhiều, vì Nàng là người chủ động mà. Tôi nắm lấy tay Dung, tay còn lại nhanh chóng cầm luôn chiếc cặp của Nàng và nhắm hướng cổng trường mà bước tới.

-Đi đây vậy? Bỏ tay Dung ra, người ta nhìn kìa!

-Đi trả nợ lúc này đó!

Vẫn cứ hành động đó, tôi như lồi Dung đi trước mắt bàn dân thiên hạ. Một số học sinh khoá dưới trông thấy cảnh tượng ấy vì trầm trồ mắt to mắt dẹt. Chắc là các học sinh mới vào khâm phục cách thể hiện tình cảm của tôi lắm.

-Vừa không Tím?-Nàng không vội thưởng thức món chè trôi nóng trên bàn mà quay sang hỏi tôi ngay.

Tôi sờ sờ chiếc khăn len quàng cổ màu đen có hoạ tiết trắng nổi lên giữa, cảm giác nó quan trọng với tôi lắm. Tôi ưng ý ra mặt. Vừa được Dung tặng khăn len, vừa được Nàng tự tay quàng cho, thì dù cho nó như thế nào, với tôi vẫn đẹp và dường như chiếc khăn len này được tạo nên chỉ cho riêng tôi quàng hay sao ấy.

Tôi đưa tay nhìn mấy đường len đan lồi. Cái mộc mạc chân tình của Dung đều được thể hiện hết qua đấy. Nó không phải là thứ hoàn chỉnh, nó không đẹp và đều như những chiếc khăn được bày bán đầy ngoài các cửa hàng. Tôi không yêu sự hoàn hảo đó, tôi yêu những đường đan lồi này, yêu luôn màu đen, yêu luôn cái sự quan tâm của người đan ra nó. Nó có lỗi, nhưng là độc nhất, là khác biệt, chỉ dành cho tôi. Vậy thì nó chắc chắn là hơn cả sự hoàn hảo rồi!

-Dung ăn đi!

-Ừ, Dung có nợ phải đòi mà!

Tôi bỏ dở chén chè, mãi mê ngắm nhìn Dung. Cô Nàng vén tóc và ý tứ lần yêu kiều đưa chiếc muỗng lên đôi môi tươi tắn. Thỉnh thoảng còn đặt nguyên chiếc thìa lên môi, lè lưỡi như con nít, hồi thức tôi ăn cùng. Chè hôm nay ngon ngọt một cách lạ kỳ.

-À, quên, Dung xin Thầy chủ nhiệm học Toán rồi đó!

-Ồ, sao vậy?

Tôi bất ngờ, lơ đãng đánh rơi chiếc muỗng. Cuống cuống lật đật nhắc chị chủ quán cho xin chiếc muỗng khác. Tất cả hành động đấy, không qua mắt được Dung.

-Sao thế, tôi học chung không vui à?

-Nào có, Nào có!

-Xí, không tin!

Bọn bạn giỡn chán chê rồi mới trả lại khăn len cho tôi. Nhanh như chớp, tôi cầm chiếc khăn len phóng ra ngoài chỗ ghế đá quen thuộc. Chắc giờ Dung buồn lắm.

-Trả khăn len cho Dung!

-Ồ, sao lại trả, tặng rồi mà!

-Nhưng mà.....!

-Nhưng nhị cái gì, cái khăn này giờ là của Tín, đâu phải của Dung...!

-Nhưng mà....nó..xấu..!-Mắt Dung ướn nhoè.

Hình như Dung tâm huyết với nó lắm, vì đó là món quà Nàng tặng tôi. Công tâm mà nói, chiếc khăn này cũng đẹp, chẳng qua là bị mấy thằng bạn tôi chọc dữ dội quá nên Nàng tưởng nó xấu thật. Nước mắt ngắn dài, ướn đôi mắt long lanh, lần đầu tiên thì phải, tôi thấy Dung khóc.

Chẳng để tôi an ủi, Dung quệt nước mắt rồi đi vào lớp. Tôi lại lững thững đi đằng sau. Cả lớp tôi ngơ ngác, chẳng hiểu tôi làm gì mà Dung lại khóc thế kia. Ai khóc thì không biết chứ Dung nổi tiếng là băng phong thì đâu đâu ra nước mắt cơ chứ?

-Sao thế mày?

-Mày làm gì Dung à?

Tội bạn chum đầu lại bàn tôi hỏi han, mà đâu biết chúng nó vừa gây ra tội và mà tôi phải mang tiếng gánh chịu. Vài bạn nữ gần Dung an ủi, còn lườm tôi với ánh mắt hơn cả hận thù. Tôi gất gỏng:

-Vâng, nhờ ơn bọn mày đấy!

Đám nhà lá thấy tôi gay gắt như vậy cũng giãn ra, một thằng đi về một góc.

-Đại ca, em mời đại ca đi uống nước nhé!

-Đẹp, tao còn học bài!

-Thôi mà, ra chơi ai còn học, nghỉ ngơi đi đại ca!

Thằng Hoàng còn ra đằng sau bóp vai cho tôi, tôi hất tay nó ra, thể hiện lập trường cứng rắn.

-Thôi mà, đại ca, em biết lỗi rồi, em xin mời đại ca chiêu nước này.

-Đẹp...à quên, đi mày!

Nói thật là lần đầu tiên Dung khóc nên cả lớp chúng tôi hơi ngỡ ngàng. Bình thường trong mắt mọi người Dung có sức ảnh hưởng to lớn nên việc Nàng khóc là một việc ghê gớm lắm. Thế nên hẳn tôi có rục rịch gì là bao nhiêu ánh mắt lại chĩa hết về tôi:

-“Mày làm gì mà Dung phải khóc?”.

Thế nên, dù còn giận mấy thằng bạn nhưng tôi cũng nén lòng mà đi ra khỏi lớp, tránh sự soi mói và các kiểu giận dữ ném vào người.

-Ồ, thế là của Dung à?

-Mày chê xấu cho đã, Dung khóc cho tao lãnh đòn!-Tôi gằn thẳng Mập.

-Sao mày không nói sớm?

-Bọn mày đề tao, chưa hỏi đã chê mà còn trách tao à?

-Thế giờ tính sao!

-Biết tính sao thì tao đâu có phải than-Tôi đưa ly nước chùa lên hút một hơi cái roạt, thở dài.

Tôi từ trước tới giờ có thể là thằng học sinh có lắm trò quậy phá nhất, nhiều khi chẳng sợ trò gì, thế nhưng đối diện với những giọt nước mắt của con gái, bao nhiêu chiêu trò đều tan biến đi đâu sạch. Đầu óc cứ mụ mị rối như bông bong. Nước mắt của con gái thật là lợi hại.

Nỗi đau chưa dừng lại ở đó. Hai tiết cuối còn bi thảm hơn. Thầy chủ nhiệm nhìn thấy sự khác biệt và nổi bật của tôi ngay, lên tiếng hỏi han trước:

-Gì mà kín mít vậy Tín, trời đâu có lạnh lắm đâu?

-Ồ.....dạ.

-Nó bị mệt đó Thầy ơi!-Thằng Kiên cận cứu tôi.

-Học hành cũng giữ gìn sức khỏe nha mấy đứa.

Thầy quay qua Dung, cô học trò bàn đầu luôn nghiêm túc, giờ khuôn mặt nhợt nhạt đi.

-Dung sao vậy, mệt hả em?

-Dạ..không thầy?

-Hai đứa mệt cùng lúc à?-Thầy tôi pha trò cho không khí lớp thêm vui.

Một số đứa khê cười nhìn hai đứa tôi, còn đám nhà lá thì im ru. Thầy chủ nhiệm nào biết rằng, Thầy vừa vô tình khơi lại nỗi đau hồi sáng của Dung cơ chứ. Chắc Dung đang tự trách mình vô tình biến tôi thành một kẻ lập dị trong lớp học, bị bạn bè trêu chọc vì khoác lên mình cái khăn len xấu xí. Thỉnh thoảng Dung quay xuống nhìn tôi, “ thắm định” giá trị hình thức bên ngoài, rồi rất nhanh quay lên, tránh đối mặt với tôi.

25. Chương 25

Chuyện cái khăn len cũng tạm thời giải quyết ổn thoả vào hôm sau. Hôm ấy chẳng hiểu thằng nào bày trò, cả hội xóm nhà lá chúng tôi, người người quần khăn len, nhà nhà quần khăn len. Đến cả thằng Kiên cận nó còn mua một cặp khăn cho nó và Trang. Kín đáo hơn, Vũ và Nguyệt không mua trùng màu, nhưng về kiểu dáng thì giống nhau như đúc.

Trong đám đó, dĩ nhiên vẫn có tôi, một phần vì thấy chiếc khăn len Dung đan rất đẹp, hợp với mình thì mình mang. Với lại, đây cũng là một cách minh chứng cho Dung thấy, dù thế nào thì tôi chẳng bao giờ để ý đến những ý kiến trái chiều này nọ. Xung quanh tôi, bọn bạn mang khăn len hết như để hưởng ứng phong trào lập dị, coi như một lời chính thức xin lỗi Dung vụ hôm qua.

-Ồ thằng Phong mày..?

-Thằng Hà nữa?

-Còn mày nữa hả Vũ...?

Sáng sớm ra tôi đã bất ngờ khi Nguyệt và Nhân đen cũng cùng một thời trang như tôi đã đành, thế mà giờ đây, đám bạn tôi thằng nào thằng nấy cũng như bản sao của nhau. Trông ấm áp đầy tình anh em chiến hữu vô cùng. Mặc dù phong trào chê bai của lớp tôi vẫn còn, nhưng chí ít nó cũng bớt phần gay gắt và không còn soi mói liên tục như trước.

Dung nhìn thấy cảnh tượng đấy thì cũng vui vẻ ra mặt lắm. Nàng giở cuốn sách mà tùm tùm cười một mình. Tôi đi ngang qua Dung:

-Thấy chưa? Chưa gì đã nước mắt ngắn dài!

Dung quay đi tránh ánh mắt của tôi, đôi vai thon khê rung lên. Chắc là lại cười xấu hổ rồi chứ gì? Tôi không truy bức nữa, đi ngang qua vở vai thằng Hoàng:

-Mày để tao lau bảng cho, mức nước đi!

-Ồ, tao nghe nhầm à...!

-Nhắm cái đầu mày, đá đít giờ, nhanh lên.

Thằng bạn tôi tất nhiên là nhanh rồi, có người làm phụ nó mừng rơn, xách thau ra mức nước. Lau xong cái bảng, tôi đến chỗ thằng Bình Boong:

-Cái bàn này tao nhắc lên, mày quét cho sạch nhé!

Nó ngơ ngác nhìn tôi như sinh vật lạ. Chẳng hiểu sao bình thường khi bạn bè có “nạn lâm đầu” như thế này, tôi thường ngồi cuối lớp mà bình phẩm. Chẳng hiểu sao hôm nay lại trở trời tốt tính một cách đột xuất như vậy.

Cái lí do thì không cần nói ai cũng hiểu. Làm cho Dung trở lại như bình thường là công lao to lớn của lũ bạn. Coi như có ơn thì trả, chứ tôi nào có tốt bụng như vậy bao giờ.

Coi như công đoạn vận động hành lang đã xong, giờ tới phiên điều trần của tôi với Dung trong giờ ra chơi, tất nhiên vẫn là chiếc ghế đá cũ. Chẳng hiểu sao chiếc ghế đá ấy nó lại bị mấy học sinh khác bỏ rơi như vậy, nên trở thành nơi riêng của tôi và Nàng.

-Thấy chưa, đã bảo tụi nó giỡn thôi mà!

-Biết rồi mà, tại Dung....!

-Tại Dung khóc nên trong lớp bao nhiêu đứa thù Tín đấy nhé!

-Xin lỗi mà, biết lỗi rồi đó.

-Vâng, lần này tôi tha, lần sau thì biết....

-Biết gì...?-Dung nheo mắt đầy hăm dọa.

-Biết tôi dễ như thế nào chứ sao?

Dung nhìn tôi và cười. Đôi khi đứng trước những cô gái, bạn phải giả bộ hiền lành và sợ sệt một chút. Đó không phải là nhụt chí khí nam nhi, mà là để đối lấy những nụ cười trong trẻo, dù đối phương biết bạn chỉ là đứa giỡn.

-Tín..?-Dung lại đổi tông đột ngột.

-Hử.?

Tôi lo sốt vó, lâu dần thành quen. Cứ hôm nào mà Dung đổi giọng đột ngột, từ “Thiên thần” sang “Ác quỷ” thì đúng như là có chuyện hệ trọng dành cho tôi.

-Trả lời thật nhé?-Cái giọng kiên định kèm mùi đe dọa.

-Vâng, em hứa với chị, em luôn thật thà..!

-Không giỡn, hỏi thật, chiếc khăn...xấu lắm phải không?

Hoá ra là Dung vẫn còn chút mặc cảm do vụ hôm qua thằng Phong Mập lỡ miệng chê khăn xấu. Thế nên việc tôi vẫn quần chiếc khăn này thì Dung cho là sự động viên cho Nàng thôi.

-Ồ, thì công bằng mà nói...!

-Sao, nói nhanh lên..!

-Xấu...!-Tôi thản nhiên, tỉnh rụi phát ngôn.

-Á, á...!

Tiếng la thảm thiết vang thấu trời xanh. Chẳng hiểu yêu cầu nói thật lòng mà Dung véo tôi tới tấp, véo như chưa bao giờ được véo vậy. Tôi ôm tay mà xuýt xoa. Qua một lớp áo sơ mi và thêm một lớp áo khác nữa mà vẫn đau thấu xương.

-Xấu sao còn đeo?

-Chưa nói hết mà..!

Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi chờ câu tiếp theo.

-Chiếc khăn thì đẹp, chỉ có người đan khăn là...

-Là xấu chứ gì?-Dung lại sẵn tới, vẽ hù hù hỏ hỏ.

-Không, không...trên cả đẹp ấy chứ

-Thế có phải đỡ đáng ghét hay không.

Tôi thở phào, nhẹ nhõm. Đúng là sắc đẹp của một người phụ nữ là báu vật của chính họ. Vì thế bạn có thể phóng đại cho nó trở nên hoàn hảo, dù biết là nịnh thì người ta vẫn vui vẻ dù không thể hiện ra mặt. Còn nếu mà đụng chạm vào nó một cách chân thực thì hãy coi chừng.

-Tín, Tín, nhanh, nhanh!

-Gì vậy mà?

Tôi và Dung nhìn thẳng Bình Boong thở dốc, vuốt ngực lia lịa, thấy chiếc áo khoác nó cho tôi cầm.

-Cầm dùm tao xú, tí tao vô lớp lấy lại.

Nó đến cũng bất ngờ mà đi cũng không dấu vết. Chẳng hiểu thằng này làm cái gì mà nó chui tọt ra sau lớp tôi. Chẳng lẽ là đi dạo ngắm cảnh à.

Tôi khoác chiếc áo của nó vào người, trời lạnh mà có hai áo khoác ấm cúng thì còn gì bằng. Rồi quay sang Dung, hai đứa nói chuyện phiếm. Chưa được hai phút thì có ai vỗ vai tôi. Tôi hất cái tay, rồi vẫn say sưa nói chuyện với Dung. Còn Nàng thì chăm chú nhìn ra phía sau tôi. Nghi có điếm chẳng lành, tôi quay mặt lại.

Trước mặt tôi là một cô bé, chắc là lớp mười, vì khuôn mặt lẫn ngoại hình cho tôi khả năng đánh giá độ tuổi. Nhưng lạ một cái là, tôi và cô bé ấy không quen không biết mà nó nhìn tôi như ăn tươi nuốt sống vậy.

-Chuyện gì vậy em?-Tôi hơi xị mặt vì vị khách hơi khiếm nhã này.

-Anh gây chuyện với tôi còn giả bộ hỏi?

Tôi ngơ ngác, chẳng hiểu tôi gây với cô bé ấy lúc nào. Dung còn nhìn tôi với ánh mắt không thể tha thứ. Chẳng hiểu sáng nay lạnh quá, con bé này có hoang tưởng hay nhìn lầm tôi với ai không.

-Anh gây lúc nào?

-Anh vừa đi qua lớp tôi chọc tôi còn chối hả?

-Ồ, lúc nào?-Tôi vẫn ngơ ngác.

-Anh giả bộ khéo nhỉ, cái áo khoác màu xanh này thì lần đi đâu.

-Cái áo này là của bạn anh mà!-Tôi ngờ ngợ hiểu cái hỏi hả của thằng bạn.

-Có chuyện gì vậy em?-Dung ngọt ngào lên tiếng.

Theo lời miêu tả của con bé đó, thì thằng Bình lớp tôi đi ngang qua lớp nó, vô tình chiêm ngưỡng được dung nhan sắc đẹp của cô bé này thì thốt ra một câu liều hơn cả chữ liều:

-Xấu hoắc!

Thêm nữa, nó chê nhan sắc đã là một cái tội, tội nó còn chọc đúng “chần tinh”. Cô bé này không vừa, rượt theo nó định la một trận. Thằng bạn tôi chạy bán sống bán chết, mưu trí quẳng cái áo khoác, thứ dễ bị nhận diện cho tôi. Nó quá mưu trí hoặc do trùng hợp, khi mà chiều cao tôi và nó gần như xêm xêm nhau.

-Cái áo khoác đó của anh chứ của ai, tôi không nhìn nhầm!-Con bé quả quyết như nhìn thấy mặt thằng chủ nhân khốn nạn vậy.

-Không có nhé, anh ngồi ở đây với chị này suốt từ đầu tới giờ, em không tin hỏi chị đi.

Tôi hơi ớn cái sự đánh đá của học sinh khoá dưới nên đẩy qua cho Dung. Gì chứ nhân chứng sờ sờ ở đây thì con bé này sẽ sớm vòng tay xin lỗi bậc đàn anh đàn hoàng nhân cách này cho xem.

-Anh ấy mới chạy đâu về rồi ngồi nói chuyện với chị!

Phũ phàng quá mức, tôi ngoác miệng ra mà há hốc nhìn Dung. Dung phớt lờ coi như không thấy, thần nhiên đến mức thật thà đáng tin. Con bé khoá dưới bắt đầu cũng ngoác miệng ra chửi tôi:

-Bỉ ổi, con trai dám làm không dám chịu.

-Anh là gì mà có quyền chê người khác.

-Anh xem lại tư cách của anh, xem có xứng đáng học sinh 12 hay không?

Con bé ấy cứ một mực khẳng định tôi là thủ phạm. Chửi tôi xối xả, nào là bại hoại, vớ vẩn, ăn không rảnh chuyện. Tôi cứ khoanh tay lên che mặt. Một là tránh những ngôn từ được phun châu nhả ngọc từ cô bé khoá dưới, hai là đề phòng phụ nữ lên cơn, đưa tay tát bạt tai tôi chứ chẳng giỡn.

-Tôi tha cho anh đấy, còn lần sau thì liệu hồn!

Con bé ấy chốt một câu chắc nịch đầy màu khủng bố, nhìn tôi như một kẻ rộng lượng vừa bao dung ột tên bại hoại học đường. Tôi mặt mày te tua, nhìn Dung cười ngặt nghèo.

-Gì mà.....?

-Trả thù vụ lúc này!

Dung tiếp tục ôm bụng cười, còn tôi tức khí đi thẳng vào lớp. Mặt hầm hầm, hứa bao nhiêu nhục nhã sẽ trả cho thằng bạn gấp chục lần.

-Ê, Tín, trả tao cái áo!-Bình boong nhanh nhẩu đón đường.

-Bụp, bộp bộp.

Tôi đâm thẳng bạn vào vai, rồi gập lưng nó xuống mà tha hồ nện xuống. Miệng thì kêu gào hơn cả loa phóng thanh:

-Đi chọc gái rồi giá hoạ cho tao nè!

-Bại hoại, mất tư cách này!

Thằng bạn như hiểu chuyện gì xảy ra, đưa hai tay ôm đầu, miệng thảm thiết:

-Dạ...em sai rồi, đừng đánh nữa?

Thằng bạn càng van xin, thì bao nhiêu nổi giận nhục lại trào dâng lên trong tôi. Tôi mời thêm viện binh:

-Lại đánh thằng Bình dùm tao!

Bọn bạn tất nhiên thừa nước đục thả câu, thằng thì vút cả dép, thằng thì bay qua bàn, sách vở bay tứ tung, lao vào mà giã, véo, giật tóc thằng bạn. Cảnh tượng thảm sát kinh hoàng dừng lại khi đầu tóc nó xù như tổ quạ, quần áo xộc xệch, vạt áo cái thì trong thùng, cái văng ra ngoài.

-Đây, áo của mày!

-Đánh đau thí mồ luôn!-Nó xoa xoa cái lưng.

-Không đau sao mày nhớ!

-Nhớ cái gì, tao chọc có một câu.

-Mày dốt lắm, sắc đẹp phụ nữ không nên đụng chạm, trên đầu chữ Sắc có chữ dao nghe chưa?

Tôi truyền đạt lại kinh nghiệm cho thằng bạn. Rồi ôm vai bá cổ nó dặn dò:

-Mày nhớ, lần sau nhìn đứa nào mặt hiền hiền mà chọc, chọc ngay ổ kiến lửa.

-Tao biết sao được!

-Mà nhớ, lần sau kiếm thằng nào mà chơi khăm, chơi tao lần nữa tao đá nát đít mày.

Chưa nói xong với thằng bạn, Dung đi lướt qua tôi. Vẫn còn chút ít sự vui sướng khi chơi cho tôi một vỏ đau điếng. Xét về công về tội, Dung đổi trắng thay đen còn đánh đánh hơn thằng Bình gấp trăm lần. Nhưng tội tình chỉ một mình tôi tính sổ, chứ không thể nào bảo cả lũ bạn xông vào mà giã gào như lúc này được.

Không nên đánh phụ nữ bởi một nhành hoa mà!

Tôi đi ngang qua hừ mắt Nàng vẻ tức tối, giờ nắm đầm lên dứ dứ Nàng. Dung vẫn thản nhiên cười, còn mấy đứa con gái trong lớp thì nhìn tôi:

-Con trai mà bất lịch sự!

26. Chương 26

Chuyện cái khăn len cũng tạm thời giải quyết ổn thoả vào hôm sau. Hôm ấy chẳng hiểu thằng nào bày trò, cả hội xóm nhà lá chúng tôi, người người quần khăn len, nhà nhà quần khăn len. Đến cả thằng Kiên cận nó còn mua một cặp khăn cho nó và Trang. Kín đáo hơn, Vũ và Nguyệt không mua trùng màu, nhưng về kiểu dáng thì giống nhau như đúc.

Trong đám đó, dĩ nhiên vẫn có tôi, một phần vì thấy chiếc khăn len Dung đan rất đẹp, hợp với mình thì mình mang. Với lại, đây cũng là một cách minh chứng cho Dung thấy, dù thế nào thì tôi chẳng bao giờ để ý đến những ý kiến trái chiều này nọ. Xung quanh tôi, bọn bạn mang khăn len hết như để hưởng ứng phong trào lập dị, coi như một lời chính thức xin lỗi Dung vụ hôm qua.

-Ồ thằng Phong mày..?

-Thằng Hà nữa?

-Còn mày nữa hả Vũ...?

Sáng sớm ra tôi đã bất ngờ khi Nguyệt và Nhân đen cũng cùng một thời trang như tôi đã đành, thế mà giờ đây, đám bạn tôi thằng nào thằng nấy cũng như bản sao của nhau. Trông ầm ập đầy tình anh em chiến hữu vô cùng. Mặc dù phong trào chê bai của lớp tôi vẫn còn, nhưng chí ít nó cũng bớt phần gay gắt và không còn soi mói liên tục như trước.

Dung nhìn thấy cảnh tượng đấy thì cũng vui vẻ ra mặt lắm. Nàng giở cuốn sách mà tùm tùm cười một mình. Tôi đi ngang qua Dung:

-Thấy chưa? Chưa gì đã nước mắt ngấn dài!

Dung quay đi tránh ánh mắt của tôi, đôi vai thon khẽ rung lên. Chắc là lại cười xấu hổ rồi chứ gì? Tôi không truy bức nữa, đi ngang qua vỗ vai thằng Hoàng:

-Mày để tao lau bảng cho, mức nước đi!

-Ồ, tao nghe nhầm à...!

-Nhắm cái đầu mày, đá đít giờ, nhanh lên.

Thằng bạn tôi tất nhiên là nhanh rồi, có người làm phụ nó mừng rơn, xách thau ra mức nước. Lau xong cái bảng, tôi đến chỗ thằng Bình Boong:

-Cái bàn này tao nhắc lên, mày quét cho sạch nhé!

Nó ngơ ngác nhìn tôi như sinh vật lạ. Chẳng hiểu sao bình thường khi bạn bè có “nạn lâm đầu” như thế này, tôi thường ngồi cuối lớp mà bình phẩm. Chẳng hiểu sao hôm nay lại trở trời tốt tính một cách đột xuất như vậy.

Cái lí do thì không cần nói ai cũng hiểu. Làm cho Dung trở lại như bình thường là công lao to lớn của lũ bạn. Coi như có ơn thì trả, chứ tôi nào có tốt bụng như vậy bao giờ.

Coi như công đoạn vận động hành lang đã xong, giờ tới phiên điều trần của tôi với Dung trong giờ ra chơi, tất nhiên vẫn là chiếc ghế đá cũ. Chẳng hiểu sao chiếc ghế đá ấy nó lại bị mấy học sinh khác bỏ rơi như vậy, nên trở thành nơi riêng của tôi và Nàng.

-Thấy chưa, đã bảo tụi nó giỡn thôi mà!

-Biết rồi mà, tại Dung....!

-Tại Dung khóc nên trong lớp bao nhiêu đứa thù Tín đấy nhé!

-Xin lỗi mà, biết lỗi rồi đó.

-Vâng, lần này tôi tha, lần sau thì biết....

-Biết gì...?-Dung nheo mắt đầy hăm dọa.

-Biết tôi dễ như thế nào chứ sao?

Dung nhìn tôi và cười. Đôi khi đứng trước những cô gái, bạn phải giả bộ hiền lành và sợ sệt một chút. Đó không phải là nhút nhát chí khí nam nhi, mà là để đối lấy những nụ cười trong trẻo, dù đối phương biết bạn chỉ là đùa giỡn.

-Tín..?-Dung lại đổi tông đột ngột.

-Hử.?

Tôi lo sốt vó, lâu dần thành quen. Cứ hôm nào mà Dung đổi giọng đột ngột, từ “Thiên thần” sang “Ác quỷ” thì đúng như là có chuyện hệ trọng dành cho tôi.

-Trả lời thật nhé?-Cái giọng kiên định kèm mùi đe dọa.

-Vâng, em hứa với chị, em luôn thật thà..!

-Không giỡn, hỏi thật, chiếc khăn...xấu lắm phải không?

Hoá ra là Dung vẫn còn chút mặc cảm do vụ hôm qua thằng Phong Mập lỡ miệng chê khăn xấu. Thế nên việc tôi vẫn quấn chiếc khăn này thì Dung cho là sự động viên cho Nàng thôi.

-Ồ, thì công bằng mà nói...!

-Sao, nói nhanh lên.!

-Xấu...!-Tôi thản nhiên, tỉnh rụi phát ngôn.

-Á, á...!

Tiếng la thảm thiết vang thấu trời xanh. Chẳng hiểu yêu cầu nói thật lòng mà Dung véo tôi tới tấp, véo như chưa bao giờ được véo vậy. Tôi ôm tay mà xuýt xoa. Qua một lớp áo sơ mi và thêm một lớp áo khác nữa mà vẫn đau thấu xương.

-Xấu sao còn đeo?

-Chưa nói hết mà..!

Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi chờ câu tiếp theo.

-Chiếc khăn thì đẹp, chỉ có người đan khăn là...

-Là xấu chứ gì?-Dung lại sấn tới, vẽ hừng hổ lắm.

-Không, không...trên cả đẹp ấy chứ

-Thế có phải đỡ đáng ghét hay không.

Tôi thở phào, nhẹ nhõm. Đúng là sắc đẹp của một người phụ nữ là báu vật của chính họ. Vì thế bạn có thể phóng đại cho nó trở nên hoàn hảo, dù biết là nịnh thì người ta vẫn vui vẻ dù không thể hiện ra mặt. Còn nếu mà đụng chạm vào nó một cách chân thực thì hãy coi chừng.

-Tín, Tín, nhanh, nhanh!

-Gì vậy mà?

Tôi và Dung nhìn thằng Bình Boong thở dốc, vuốt ngực lia lịa, thấy chiếc áo khoác nó cho tôi cầm.

-Cầm dùm tao xú, tí tao vô lớp lấy lại.

Nó đến cũng bất ngờ mà đi cũng không dấu vết. Chẳng hiểu thằng này làm cái gì mà nó chui tọt ra sau lớp tôi. Chẳng lẽ là đi dạo ngắm cảnh à.

Tôi khoác chiếc áo của nó vào người, trời lạnh mà có hai áo khoác ấm cúng thì còn gì bằng. Rồi quay sang Dung, hai đứa nói chuyện phiếm. Chưa được hai phút thì có ai vỗ vai tôi. Tôi hất cái tay, rồi vẫn say sưa nói chuyện với Dung. Còn Nàng thì chăm chú nhìn ra phía sau tôi. Nghi có điềm chẳng lành, tôi quay mặt lại.

Trước mặt tôi là một cô bé, chắc là lớp mười, vì khuôn mặt lẫn ngoại hình cho tôi khả năng đánh giá độ tuổi. Nhưng lạ một cái là, tôi và cô bé ấy không quen không biết mà nó nhìn tôi như ăn tươi nuốt sống vậy.

-Chuyện gì vậy em?-Tôi hơi xị mặt vì vị khách hơi khiếm nhã này.

-Anh gây chuyện với tôi còn giả bộ hỏi?

Tôi ngơ ngác, chẳng hiểu tôi gây với cô bé ấy lúc nào. Dung còn nhìn tôi với ánh mắt không thể tha thứ. Chẳng hiểu sáng nay lạnh quá, con bé này có hoang tưởng hay nhìn lầm tôi với ai không.

-Anh gây lúc nào?

-Anh vừa đi qua lớp tôi chọc tôi còn chối hả?

-Ồ, lúc nào?-Tôi vẫn ngơ ngác.

-Anh giả bộ khéo nhỉ, cái áo khoác màu xanh này thì lẫn đi đâu.

-Cái áo này là của bạn anh mà!-Tôi ngờ ngờ hiểu cái hỏi hử của thằng bạn.

-Có chuyện gì vậy em?-Dung ngọt ngào lên tiếng.

Theo lời miêu tả của con bé đó, thì thằng Bình lớp tôi đi ngang qua lớp nó, vô tình chiêm ngưỡng được dung nhan sắc đẹp của cô bé này thì thốt ra một câu liều hơn cả chữ liều:

-Xấu hoắc!

Thêm nữa, nó chê nhan sắc đã là một cái tội, tội nó còn chọc đúng “chần tinh”. Cô bé này không vừa, rượt theo nó định la một trận. Thằng bạn tôi chạy bán sống bán chết, mưu trí quẳng cái áo khoác, thứ dễ bị nhận diện cho tôi. Nó quá mưu trí hoặc do trùng hợp, khi mà chiều cao tôi và nó gần như xêm xêm nhau.

-Cái áo khoác đó của anh chứ của ai, tôi không nhìn nhầm!-Con bé quả quyết như nhìn thấy mặt thằng chủ nhân khốn nạn vậy.

-Không có nhé, anh ngồi ở đây với chị này suốt từ đầu tới giờ, em không tin hỏi chị đi.

Tôi hơi ớn cái sự đánh đá của học sinh khoá dưới nên đẩy qua cho Dung. Gì chứ nhân chứng sờ sờ ở đây thì con bé này sẽ sớm vòng tay xin lỗi bậc đàn anh đàn hoàng nhân cách này cho xem.

-Anh ấy mới chạy đâu về rồi ngồi nói chuyện với chị!

Phũ phàng quá mức, tôi ngoác miệng ra mà há hốc nhìn Dung. Dung phớt lờ coi như không thấy, thần nhiên đến mức thật thà đáng tin. Con bé khoá dưới bắt đầu cũng ngoác miệng ra chửi tôi:

-Bỉ ổi, con trai dám làm không dám chịu.

-Anh là gì mà có quyền chê người khác.

-Anh xem lại tư cách của anh, xem có xứng đáng học sinh 12 hay không?

Con bé ấy cứ một mực khẳng định tôi là thủ phạm. Chửi tôi xối xả, nào là bại hoại, vớ vẩn, ăn không rảnh chuyện. Tôi cứ khoanh tay lên che mặt. Một là tránh những ngôn từ được phun châu nhả ngọc từ cô bé khoá dưới, hai là để phòng phụ nữ lên cơn, đưa tay tát bạt tai tôi chứ chẳng giòn.

-Tôi tha cho anh đấy, còn lần sau thì liệu hồn!

Con bé ấy chốt một câu chắc nịch đầy màu khủng bố, nhìn tôi như một kẻ rộng lượng vừa bao dung ột tên bại hoại học đường. Tôi mặt mày te tua, nhìn Dung cười ngặt nghẽo.

-Gì mà.....?

-Trả thù vụ lúc này!

Dung tiếp tục ôm bụng cười, còn tôi tức khí đi thẳng vào lớp. Mặt hầm hầm, hứa bao nhiêu nhục nhã sẽ trả cho thằng bạn gấp chục lần.

-Ê, Tín, trả tao cái áo!-Bình boong nhanh nhẩu đón đường.

-Bụp, bộp bộp.

Tôi đâm thẳng bạn vào vai, rồi gập lưng nó xuống mà tha hồ nện xuống. Miệng thì kêu gào hơn cả loa phóng thanh:

-Đi chọc gái rồi giá hoạ cho tao nè!

-Bại hoại, mất tư cách này!

Thằng bạn như hiểu chuyện gì xảy ra, đưa hai tay ôm đầu, miệng thảm thiết:

-Dạ...em sai rồi, đừng đánh nữa?

Thằng bạn càng van xin, thì bao nhiêu nổi giận nhọc lại trào dâng lên trong tôi. Tôi mời thêm viện binh:

-Lại đánh thằng Bình dùm tao!

Bọn bạn tất nhiên thừa nước đục thả câu, thằng thì vút cả dép, thằng thì bay qua bàn, sách vở bay tứ tung, lao vào mà giã, véo, giật tóc thằng bạn. Cảnh tượng thảm sát kinh hoàng dừng lại khi đầu tóc nó xù như tổ quạ, quần áo xộc xệch, vạt áo cái thì trong thùng, cái văng ra ngoài.

-Đây, áo của mày!

-Đánh đau thí mồ luôn!-Nó xoa xoa cái lưng.

-Không đau sao mày nhớ!

-Nhớ cái gì, tao chọc có một câu.

-Mày dốt lắm, sắc đẹp phụ nữ không nên đụng chạm, trên đầu chữ Sắc có chữ dao nghe chưa?

Tôi truyền đạt lại kinh nghiệm cho thằng bạn. Rồi ôm vai bá cổ nó dặn dò:

-Mày nhớ, lần sau nhìn đứa nào mặt hiền hiền mà chọc, chọc ngay ổ kiến lửa.

-Tao biết sao được!

-Mà nhớ, lần sau kiếm thằng nào mà chơi khăm, chơi tao lần nữa tao đá nát đít mày.

Chưa nói xong với thằng bạn, Dung đi lướt qua tôi. Vẫn còn chút ít sự vui sướng khi chơi cho tôi một vỏ đau điếng. Xét về công về tội, Dung đối trắng thay đen còn đánh đánh hơn thằng Bình gấp trăm lần. Nhưng tội tình chỉ một mình tôi tính sổ, chứ không thể nào bảo cả lũ bạn xông vào mà giã gào như lúc này được.

Không nên đánh phụ nữ bởi một nhành hoa mà!

Tôi đi ngang qua hờ mắt Nàng về tức tối, giờ nắm đầm lên dứ dứ Nàng. Dung vẫn thản nhiên cười, còn mấy đứa con gái trong lớp thì nhìn tôi:

-Con trai mà bất lịch sự!

27. Chương 27

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Đó là câu dành cho những con người có duyên với nhau, thì sớm hay muộn sẽ có lúc được gặp nhau. Nhưng trong trường hợp của tôi thì cái duyên này có lẽ xin nhường cho người khác.

Sáng thứ hai đầu tuần sau, như thường lệ là sinh hoạt đầu giờ rồi sau đó mới ra ngoài chào cờ. Bình thường giờ này tôi vốn ồn ào lắm, thế mà bây giờ im bật. Cái “duyên” thằng Bình Boong mang tới đứng ngay ở cửa sổ với cái băng tay “cờ đỏ” đỏ loét đỏ lè, nhìn tôi thù hằn.

-Anh kia, đeo băng tên vào, tôi nhắc một lần thôi nhé!

Tôi nhìn xuống, cái băng tên trường quên chưa đeo vì lúc sáng đi vội vã cho kịp xe bus. Chỉ có cái là có vẻ thù oán quá dai dẳng nên con bé ấy hết sức nghiêm khắc với cá nhân tôi. Cả lớp đang im ắng, trừ xóm nhà lá của thôi, thế mà nó cũng to giọng nhắc nhở được.

Thằng Bình Boong thấy oan gia kiếm nợ thì rút đầu như rùa, ngồi im thín thít không dám gây sự chú ý. Chỉ cần nó mà nhúc nhích, hình bóng của nó sẽ được lưu vào bộ nhớ, rồi đối chiếu với dữ liệu “hình bóng thằng đi chọc gái” hôm qua, thế nào nó cũng tan tành xác pháo à coi.

-Anh kia, lần sau may băng tên vào nha, không có chuyện dùng băng keo hai mặt dán thế kia đâu!

Cô bé nhắc nhở lần cuối trước khi goe nguẩy đi về. Phải nói là con bé này mắt quá thế là tinh tường, tôi đã khéo léo đến thế mà nó liếc qua cái cũng biết.

-Mày làm gì con bé đó mà nó thù mày ghê thế!

-Tán gái giờ gái đòi nợ!

-Này thì hái hoa, này thì vui ngọc này!

Đám bạn cũng nhận thấy ra mối quan hệ bất thường giữa tôi và cô bé cờ đỏ. Còn tôi liếc nhìn thằng Bình tính đánh cho nó trận nữa, thì chẳng hiểu từ lúc nào nó đã tót ra ngoài mất tiêu, tránh mặt.

Đời học sinh, mà đặc biệt là là học sinh hơi nghịch thì giờ sinh hoạt lớp luôn luôn là giờ “sống trong sợ hãi”. Bởi thế mặt thằng nào thằng đấy có vẻ hồi hộp như đón tết. Thằng Hải thì vẻ mặt tỉnh bơ, nhìn đám bạn tôi ra chiều đe dọa lắm.

-Tuần vừa qua có gì không Hải!

-Dạ thưa Thầy, không có gì ạ? Chỉ có Bạn Hoàng là không học bài môn Văn thôi ạ!

-Hoàng học hành sao vậy em?

-Dạ, thưa Thầy, em...quên học bài!

Chúng tôi ngồi dưới ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cái thằng bạn tôi thì mặt cứ dần ra mà tức tối.

-Các em chú ý, năm nay mười hai rồi, học hành cho đàng hoàng tử tế. Các em thi khối nào Thầy không biết, nhưng nên nhớ để thi được đại học thì phải qua kỳ thi tốt nghiệp đã.

Thầy tôi vốn trầm tính, nhưng nói câu nào thì câu nó chỉ lí đến tận tâm can. Chúng tôi nào dám ngoác miệng ra cười nữa, còn thằng Hoàng thì án phạt của nó là điều không tránh khỏi, hai ngày trực nhật lớp.

-Tao xui quá, xui như chưa bao giờ được xui!-Thằng bạn chống lưng vào ban công, lầu bầu.

-Học hành cho đàng hoàng, không phải lúc nào tao cũng dận dò mày được đâu nhé!-Tôi hắng giọng, giả vờ làm bậc tiền bối của nó.

-Vâng, tôi sợ anh, anh thì yêu đương cho lắm, coi chừng cảm đầu đứng bết lớp thì tan xác với hai Bác ở nhà!

-Ồ, cái.....!

Thằng Hoàng cười hềnh hếch vì nó vừa đâm vào tim đen của tôi. Nó thừa biết rằng, mặc dù tình cảm học trò tôi “phong phú” theo nhận xét của Nguyệt, tôi chưa bao giờ bỏ bê việc học. Dù luôn tỏ vẻ ham chơi, thích lông bông, nhưng ít nhất cái gì cần thiết là tôi lại nhào đầu vào mài dũa kính sử.

-Mà mày tính sao với Dung với Yên đây?

-Tính sao là tính sao?

-Ồ, cái thằng, lúc mày ngả bên này, lúc mày nghiêng bên kia!

-Cái đó là nghiêng nước nghiêng thành đó!

-Mày cứ tính rui thế, con trai kiên quyết lên chứ, cứ như thằng lụy tình ấy!

Tôi trầm ngâm một chút, chẳng nói gì cả. Thằng Hoàng chơi với tôi từ bé, thế nên tích cách và suy nghĩ của tôi nhiều khi nó rõ mồn một. Trước giờ, tôi là kẻ coi trọng tình cảm, ai tốt với mình thì mình tốt lại. Thế nên cái vòng luẩn quẩn Ngũ Yên-Dung, Dung- Ngũ Yên là như thế. Hai cô Nàng đều tốt với tôi, thì tôi cũng chẳng thể dứt khoát được. Sợ rằng một trong hai sẽ bị tổn thương. Hiện giờ Dung và Ngũ Yên tôi đều gặp thường xuyên. Học thêm cả Toán lẫn Hoá, cả tuần có lẽ trừ ngày chủ nhật là được nghỉ, thế nên việc phân xử càng ngày càng khó. Hiển nhiên tôi biết, với tôi Dung vẫn là người quan trọng nhất, nhưng nếu nói là toàn bộ thì có lẽ đó là lời nói dối không hơn không kém.

-Hay nhường tao một cô?-Thằng Hoàng ra giọng bông đùa!

-Mày bản lĩnh thì tao không cần, còn nhường thì không!

Hai thằng đang tán chuyện phiếm vui vẻ, cái duyên của thằng Bình Boong gây hấn đi qua:

-Xem lại tác phong, đóng thùng cho đảng hoàng anh kia!

Cái giọng nghiêm khắc kiêm lẫn mùi “dấm” khiến tôi và thằng Hoàng mất cả nhã hứng. Hai thằng nhìn cô bé cờ đỏ khoá dưới đi ngang qua với tất cả sự thành kính. Bất chợt tôi nảy ra ý định:

-E hèm, bé gì ơi?

-Tôi có tên, không phải tên gì!-Cô bé ấy đáp lại.

-Anh chưa biết tên nên gọi thế, cho anh hỏi tí được không?

Thằng Hoàng ngơ ngác nhìn tôi, tôi dấm lưng nó ra hiệu im lặng. Cô bé cờ đỏ khoá dưới tiến lại nhìn hai bậc đàn anh khoá trên không chút kiêng dè. Phải nói là lần đầu tiên tôi được nhìn cô bé ấy gần đến thế. Hôm trước có lẽ không tính vì lúc đó tôi mải miết dùng tay che mặt, đồng thời cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mặt cô bé này. Phảng phất chút gì đó về ngoại hình giống Nguyệt. Chiếc cằm chẻ dễ thương, đôi mắt to được giấu sau lớp kính, tóc đuôi gà cột cao trông có vẻ hợp với sự phá cách ngang tàng. Có hình bóng chị Xuyên phảng phất sau “cái duyên” của thằng Bình Boong.

-Em tên gì?

-Anh nói tên trước đi!-Trả treo đến thế là cùng!

-Anh tên Tín, còn đây là anh Hoàng!-Tôi ra dáng đàn anh, dùng thái độ điềm đạm nói chuyện.

Cô bé khẽ gật đầu thay cho lời chào, rồi ngúng ngẩy cái tóc đuôi gà đằng sau:

-Em tên Thuỳ, anh gọi em có chuyện gì?

-À, chuyện hôm trước...!

-Anh tính xin lỗi thì em không cần nhé!

Cái tính đối đáp này thì có lẽ ngoài chị Xuyên, không có người thứ hai nữa. Nếu mà bà nữ tặc không vào Sài Gòn học đại học, thì có lẽ phải kết bái chị em với cô bé này mất.

-Không, hôm bữa em dựa vào đâu mà kêu anh chộc em!

-Cái áo khoác xanh đó!-Thuỳ quả quyết.

-Thế cái áo khoác đó không phải của anh thì sao?

-Bữa đó anh mặc còn chối nữa sao?-Có vẻ không chịu thay đổi định kiến về tôi đây mà.

Tôi chỉ tay vào lớp, đúng vào thằng Bình boong đang chăm chỉ học bài trong giờ ra chơi:

-Thế có phải cái áo đó không?

-.....!-Cô bé có vẻ phân vân, bán tín bán nghi.

-Bữa đó nó quăng cho anh đấy, giờ em tin anh vô tội chưa.

-Thế lẽ anh khoác áo bạn rồi đi làm bậy, rồi giả hoạ cho bạn thì sao!

Thằng Hoàng ngao ngán lắc đầu, "làm bậy"? Tôi kiên nhẫn hơn, bởi vì trước mặt không phải là một học sinh nữ, mà bởi vì đã lâu lắm rồi, tôi chưa gặp lại cách nói chuyện ngang tàng khí phách này.

-Trời lạnh bạn anh có mượn áo không? Không tin em chờ anh xúi, phiền đời gót ngọc ra đứng đây.

Tôi kéo cô bé khuất vào bức tường, để thằng Bình boong không nhìn thấy nạn nhân của nó. Yên chí bày bố xong xuôi, tôi cất giọng gọi hung thủ ra đối chất:

-Bình, ra đây tao với Thằng Hoàng nói cái này!

Thằng bạn nhăn mặt, gấp cuốn sách đứng dậy và đi ra ngoài. Bất chợt nó trông thấy Thuý, nạn nhân của nó tuần trước thì mặt cứ tái mét đi. Còn tôi và thằng Hoàng thì cười ngật nghê:

-Đấy, cái gì mà gây ra thì tự tìm cách mà giải quyết nhé!

Tôi và thằng Hoàng đi vào lớp, ngang qua Thuý, cô bé nhìn tôi, hình như nhận ra ai đúng ai sai, ánh mắt có vẻ bối rối.

-Thuý có gì giải quyết với bạn anh nhé, nó tên Bình, em gọi nó là Bình Boong cũng được.

Hai thằng tôi vào lớp, ngó đầu ra cửa sổ xem kịch hay. Thuý với Bình Boong đang đối chất, và tất nhiên thằng Bình đang đuối lí hoàn toàn. Cái mặt nó thảm hại, ra vẻ hối lỗi lắm. Kết thúc cuộc nói chuyện, thằng bạn tôi chán nản trở về chỗ, nằm vật ra cái bàn học.

-Vui không?-Tôi vỗ vai nó.

-Thằng bán.....!

-Ế, thằng nào bán trước đấy!

Nó đuối lí lại nằm vật ra bàn, vẻ thê thảm như vừa trải qua một biến cố lớn vậy.

-Con bé Thuý nói gì mà mà thảm hại thế?

-Thì chửi tao té tát, lớn rồi không biết đàn ông!

-Gì nữa?

-Rồi một tràng điệu văn, thêm vào một điều kiện.-Nó nã nê.

-Thế điều kiện gì?

-Nó bảo phải làm cho nó một chuyện!

-Không thì sao?

-Thì nó sẽ chấm lớp mình thật gắt, với lại tao chọc nó, nó coi như đền bù.

Tôi trở mắt nhìn thằng bạn nói. Quả thật rất giống, nó giống như bà chị nữ tặc vậy. Từ ngôn từ, cách giao kèo, khẩu khí.. thay vào đó thằng Bình là người bị cướp chứ không phải tôi.

Bất chợt tôi nhớ đến chị Xuyên. Có lẽ giờ này cũng như chúng tôi, đang hối hả lên giảng đường, giữa xung quanh bao bạn bè mới. Có lẽ sẽ có nhiều vệ tinh theo đuôi lắm đây.

-Thằng bán bạn, về chỗ đi, vào học rồi!

-À...ờ, tiền vong thằng bạn!-Tôi vỗ vai nó lần cuối.

Tôi trở về chỗ trong nét mặt trầm ngâm. Tôi lại nhớ thêm một người nữa. Đã lâu lắm rồi, việc học hành, vui chơi, rồi bao nhiêu chuyện xung quanh Dung và Ngữ Yên làm tôi có phần lãng quên đi bà chị này. Người mà tôi có thể chia sẻ, người mà khi tôi đối diện, không bao giờ cho tôi cái cảm giác ngại ngùng. Người mà mỗi khi tôi u uất tâm sự đều có thể giải bày. Mừng vì giờ đây, chị đạt được ước mơ theo học đại học mình yêu thích. Còn cá nhân tôi, có chút ích kỷ, khi mất đi một người vừa là bạn, vừa là chị, mất đi một người tâm giao.

Thời gian trôi đi nhanh thật. Từ ngày tôi gặp chị, tôi còn là một học sinh khoá dưới, còn lông bông, vô tư nhiều khi đến không có ý tứ. Thấm thoát đến giờ tôi đã thế vai chị Xuyên trở thành học sinh đàn anh trong trường, và cũng sắp nổi bước theo chị đối mặt với những kì thi. Thời gian trôi qua nhanh thật, đôi khi nghĩ lại, nó quá ngắn ngủi.

Có vẻ như việc thằng Bình cam bái hạ phong, cộng thêm chút trách nhảm người có nhân cách là tôi, nên thái độ của bé Thuỳ cũng khác đi rất nhiều. Vẽ dụ dàng trở lại lên khuôn mặt. Và có chút bối rối đối với tôi. Thằng Bình cả tuần đấy, giờ sinh hoạt lớp có lẽ là chẳng bao giờ dám nhìn ra cửa sổ. Giữ đúng lời hứa, bé Thuỳ chấm điểm công tâm. Tuần đó lớp chúng tôi xuất sắc cán đích ở vị trí thứ nhất. Lần đầu tiên cho năm cuối cấp.

Thấm thoát, tháng Chín khai trường cũng ồn ào với bao niềm vui đi qua nhanh chóng. Cái tháng hồn nhiên và đẹp đẽ ấy nhanh chóng sắp kết thúc, chuẩn bị nhường chỗ cho tháng mười. Tháng cao điểm của những đợt thi giữa kì, của những bài kiểm tra. Và tất nhiên, là tháng của Phụ nữ Việt Nam 20-10. Chính bởi điều đó, thằng Hà mới lôi tôi ra một góc bàn chuyện:

-Gì mà, nói nhanh tao còn làm bài Lý nữa?

-Chuyện gấp, giải đề thi thì lúc khác cũng được.

Tôi cầm cái bánh mì nhai ngồm ngoàm, nhìn thằng bạn chờ nó nói cao kiến.

-Mày tính 20-10 làm gì?

-Còn lâu mà, mày lo gì sớm!

-Sớm gì nữa, tính giờ là vừa!

-Thì cứ như năm ngoái đi!

-Chán lắm!

-.....?-Tôi chưa thực sự quan tâm, cổ ăn hết ổ mì.

-Thế mày muốn tao với mày là thằng ăn không ngồi rồi mà núp sau Dung à?

Thằng bạn đúng là biết chọc đúng chỗ” ngứa”. Bệnh tự ái, tinh thần tự trọng, chí khí nam nhi tôi đồng thời bùng phát, cao ngất trời.

-Thế mày tính sao?

-Thì tao mới bàn với mày nè!

-Ờ, tao nghĩ không nên cho Dung đụng tay vào-Tôi quả quyết.

-Cái đó tuy mày...còn nội dung thì sao?

Hai thằng bạn qua tán lại một hồi, thì thảo to nhỏ với nhau, rồi cùng nhoẻn miệng cười nắc nẻ. Kế hoạch đã được thông qua, giờ là lúc bước tới vận động hành lang. Tháng mười là tháng Phụ Nữ thì cũng là tháng cho chúng tôi thể hiện chí khí nam nhi.

28. Chương 28

Kế hoạch tôi và thằng Hà hí hửng vạch ra, phần nhiều đều là vì tình cảm dành cho các bạn nữ trong lớp. Riêng cá nhân tôi, còn không biết thằng Hà nghĩ sao, tôi cảm thấy đây là cơ hội cho tôi chứng minh năng lực, chứ không phải chỉ là một Ủy viên được anh em vận động hành lang cử lên, với một mục đích cài tay trong vào nội bộ ban cán sự.

Hai thằng xì xào một hồi lâu, đi đến quyết định nhanh chóng bắt tay vào kế hoạch. 20-10 thì chỉ còn đúng hơn hai tuần, bao nhiêu việc phải lo, bao nhiêu bài vở phải ôn thi, bởi thế thời gian đây là thích hợp, đồng thời chuẩn bị kĩ càng công phu.

Dung bị gạt ra ngoài vòng chiến cùng với hai lớp phó, bốn tổ trưởng. Chẳng hiểu lớp tôi con trai làm sao mà ngoài tôi thằng Hà, thằng Hải thì hầu như chẳng có đứa nào ngoi lên được nắm quyền hành cả. Một phần vì nữ lớp tôi” đàn áp” quá tốt, một phần vì :

-Thôi, mày đi làm một mình đi!

-Thôi, gương mẫu tao không hợp!

Bởi thế dù muốn dù không, tôi và thằng Hà cũng phải gặp thằng Hải vào lúc lớp tan học.

-Thế kế hoạch mấy bạn ra sao?

Hiển nhiên thằng Hải là lớp trưởng, là cánh chim đầu đàn của lớp. Bởi thế dù muốn dù không, cũng phải bỏ qua tư thù cá nhân mà bắt tay hợp tác. Thù oán có cơ hội phải trả, nhưng để chị em phụ nữ cười vào đám con trai thì quả thật là nhục nhã lắm.

-Sao không làm như năm ngoái, cũng hay mà?

-Thôi, năm ngoái làm rồi, năm nay làm theo như vậy, nhảm lắm!

-Ồ, cũng được, vậy bây giờ chuyện giữ kín và truyền miệng cho từng người đúng không!-Nó tỏ ra là người cũng biết hợp tác đấy chứ.

Ba thằng tôi vạch ra danh sách đen, nghiêm cấm tiết lộ nội dung chương trình. Sau đó tiếp tục vạch ra phương án thực thi:

-Giờ chuẩn bị món quà!

-Rồi, cái này ổn thôi!

-Sau đó hình thức tặng như năm ngoái!

-Ồ, thế vừa nãy bảo...!-thằng Hải phản ứng ngay.

- Không, các món quà này là giống nhau, đồng thời, không ai tặng riêng, mà sẽ xếp món quà ngay giữa. Đến tên ai thì nhận. Chỉ có thiệp là chuẩn bị riêng thôi.

Thằng Hải dần hiểu ra vấn đề của tôi và thằng Hà muốn thực hiện. Hai chúng tôi muốn có một món quà chỉ có riêng con gái lớp tôi mới có, và khi nó đã thành đặc trưng, một nét riêng biệt thì đi đâu, chỉ cần con trai lớp khác có ý định nhìn vào là biết bạn gái mà chúng nó đang tầm tía học lớp nào ngay thôi.

-Rồi, còn gì nữa không?

-Năm ngoái chỉ có tặng và chúc, thì năm nay đã có thiệp, vì thế thay câu chúc bằng một cái gì đặc sắc hơn đi, cái này tạm thời chưa nghĩ ra!

Tôi vẽ dấu hỏi, rồi dùng bút bi tô vòng tròn xung quanh, thể hiện sự bí ý tưởng của mình. Thằng Hà trầm ngâm rồi vỗ tay cái đét:

-Chẳng phải thằng Bình đàn hay sao?

-Chẳng lẽ chỉ kêu nó đàn? -Thằng Hải đối đáp lại.

-Không, nó đàn và anh em mình phụ họa!

-Hát đúng không, trời ơi, cái thằng này mà thông minh dữ ta! Tôi cầm bút điền vào cạnh dấu hỏi chữ Hát. Nhưng Hát cũng có năm ba loại hát, đơn ca, song ca, tam ca, rồi tăng theo cấp số cộng sẽ có đồng ca, hoặc thậm hai là loạn ca. Tránh mất thời gian, chú trọng ngắn gọn xúc tích, ba thằng tôi quyết định:

-Cho các bạn nam nào muốn Hát thì đăng kí trước!

Hiển nhiên, với việc được đứng trên công chúng mà hát là một điều không mấy ai dũng cảm làm được, bởi thế tôi tin là số lượng này rất ít. Ngoài ra, một bài do con trai lớp thực hiện, và một ca khúc do cả lớp cùng đồng thanh. Sẽ dành tặng “mắt cười” cho các chị em đáng yêu trong lớp, và “sát cánh bên nhau” sẽ là ca khúc bế mạc.

-Xong nhé, vậy chia công việc ra, Hải thông báo từng anh em, kín tiếng!

-Ok!

-Hà in lời ca khúc đưa ọi người!-Thằng Hà gật đầu nhận nhiệm vụ.

-Còn mày thì nhớ nhắc thằng Bình mang đàn và tập dợt, khảo sát rồi thu thập xem món quà nào hợp lý.

-Rồi, vậy là xong, còn hơn nữa tháng cho chúng ta chạy chương trình!

-Khoan đã!-Thằng Hải cắt ngang lời tôi.

-.....?

-Thế còn Cô!

-Thì bữa đó có hai môn là Cô Giáo dạy, đã nói là trích tiền mua hoa rồi còn gì?

-Không ý nói là Vợ của Thầy ấy!

Tôi và thằng Hà ngơ ngác nhìn nhau. Cả hai đứa cũng quên đi mất người không nên quên này. Có vẻ về tính chu đáo và cầu toàn, hai chúng tôi không bằng thằng Hải. Và tôi cũng cảm phục Thầy tôi về việc chọn mặt gửi vàng trong thời gian qua.

-Vậy thì thêm một món quà cho Cô nữa!

-Món quà là gì?

.....!

Ba thằng con trai bí nước, xét về kinh nghiệm tặng quà cho bạn bè xấp xỉ tuổi thì phong phú lắm. Nhưng thể hệ của Thầy khác xa thể hệ chúng tôi, muốn mua một món quà ưng ý có lẽ là khó. Bởi thế, chuyện này được gác lại, khi nào có ý tưởng sẽ được thông báo thực thi.

Chiều hôm đó, ngày lễ, theo lịch học bình thường, tôi đến lớp học thêm Toán. Khi vừa đạp cái chân chống xe thì đã cảm thấy khó xử. Ngữ Yên ngồi một mình lặng lẽ cắm cúi vào bài tập như thường lệ. Dung ngồi trong lớp với mấy bạn nữ đang tán chuyện gì rôm rả lắm. Biết nói chuyện với ai trước đây.

-Đi vào lớp thôi Tín!-Nguyệt nhỏ nhẹ kéo tay áo tôi, tôi ngậm ngùi nhìn Ngữ Yên rồi cất bước vào lớp.

-Gì mà dăm chiêu lắm vậy, già đấy!-Nguyệt đi cạnh tôi khúc khích cười.

-Ồ, không có gì đâu, chỉ là..?

-Đừng nói đang suy nghĩ mua quà gì tặng hai người đó nhé!

Tôi và Nguyệt đã thân nhau từ bé, nên hầu như hai người nói chuyện rất thoải mái vui vẻ. Chẳng bao giờ có chuyện giấu diếm hay ngại ngần cả.

-Làm gì có, thì.....!

-Thôi, đi vào lớp cất cặp rồi ra ngồi với Yên đi!-Nguyệt lại cười!

-Ồ, sao lại.....!

-Thì Dung có bạn rồi, Tín có dám lại đó không?

Tôi đưa mắt về phía Dung, quả thật xung quanh toàn là những người ở lớp mà tôi hơi ngán. Hằng bán chanh, Quỳnh từng từng, rồi thêm một số cơ man các bà tám chuyện nữa. Theo lời Nguyệt, tôi cất balo rồi đi ra ghế đá trước nhà thầy.

-Làm gì mà chăm chú vậy?-Tôi ngồi xuống cái ghế đá đối diện.

-Đâu có, tại cái bài này khó quá!

-Đâu Tín xem!

Tôi theo một cách tự nhiên nhất, đi vòng qua chiếc bàn đá tròn, rồi ngồi xuống cạnh Ngữ Yên và đón cái đề ôn thi. Hai đứa ngồi sát nhau, cùng bắt tay giải bài.

-Cái bài cuối cùng ấy!

Cái bài này là chứng minh theo cách triển khai nhị thức Newton. Toán chứng minh đẳng thức hay bất đẳng thức thường khó, lại đi kèm với này thì càng hóc búa hơn. Hai đứa tôi trầm ngâm suy nghĩ. Thỉnh thoảng tôi viết viết ra hướng làm trên tờ nháp Ngữ Yên vừa đưa, viết lầy viết đẽ, cuối cùng cũng đi vào hướng cụt.

-Dạng này khó quá vậy?-Tôi gãi đầu gãi tai và quên mất luôn mình đang ở đâu.

-Đưa dùm Tín cái máy tính đi Yên!

Tôi cầm cái máy tính rồi ần ần thử xem kết quả ráp ngược, một cách làm liều lĩnh trong toán chứng minh, mong tìm ra con đường hi vọng trong giao lộ tuyệt vọng. Cuối cùng đầu vẫn hoàn đầy, đáp số vẫn là cái đích quá xa vời.

Nản chí, tôi thả người dựa vào sau cái ghế đá, quay sang nhìn Ngữ Yên xem cô nàng có hướng giải quyết nào chưa. Nhưng mà cũng tuyệt vọng nốt, từ nãy tới giờ cái tờ nháp của Ngữ Yên chỉ được thêm một hai dòng. Cô bạn ấy đang chống cằm nhìn tôi.

-Gi mà nhìn Tín dữ vậy?-Tôi có chút bối rối.

-Tại Tín say mê quá, cái bộ dạng này Yên chưa thấy bao giờ.

-Say mê mà chưa giải ra nè!

-Thì sẽ giải ra thôi mà.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, câu nói của Yên như tiếp thêm “do-ping” cho tôi lao vào cầm cúi giải bài tiếp. Nhưng với Toán học, cái quan trọng là bạn phải tìm ra hướng giải quyết, còn cách làm vô bờ bến trong tuyệt vọng của tôi thì chỉ là phí công vô sức.

Ngữ Yên chống cằm, lần này không nhìn tôi nữa, mà nhìn vào tờ nháp tôi đang giải. Hình như đôi vai tôi chạm vào vai Ngữ Yên, vài cọng tóc đang bị gió đùa giỡn khê đậu trên vai tôi mơ màng.

-Cái tính chất của phép cộng đặc trưng nhất là gì hả Tín?

Hai đứa tôi giật mình quay lại, Thầy chủ nhiệm chẳng biết đã đứng từ sau lúc nào, thầy nhìn hai đứa có vẻ hài lòng lắm.

-Dạ, là phép giao hoán!

-Thế còn Nhân!

Lần này tôi chẳng kịp trả lời thầy nữa, cầm cúi cầm bút ghi ghi chép chép.

-(X+1)²ⁿ sẽ bằng (X+1)ⁿ (1+X)ⁿ...-Tôi lăm nhăm trong miệng.

-Rồi triển khai ra và nhân lại, lấy theo cấp biến thì ta sẽ có kết quả!

Tôi quay lại nhìn Ngữ Yên mặt hớn hở, cái đáp số trọn vẹn, và điều phải chứng minh là đây rồi. Thầy tôi chẳng hiểu đã đi vào nhà lại từ lúc nào.

-Tín giỏi quá đi!

-Không, do Thầy gợi ý đó, nếu không Tín giải không ra đâu!

Tính cách tôi vốn ngựa non háu đá, thích nếm trải cảm giác chiến thắng một cách thuyết phục, vì thế Mẹ tôi thường bảo tôi cứng đầu. Nhưng dù có cứng đầu đến đâu, cũng đến tuổi trưởng thành, tôi không mù quáng nhận những gì mình không làm được. Điều đó sẽ sớm con người u mê trên chiến thắng. Dù cho Ngữ Yên khen tôi, thì tôi coi như đó là một lời cảm ơn hoặc động viên thôi.

-Toán học mênh mông mà Tín!

-Ừ, Tín biết rồi!-giọng tôi buồn vì mình thất bại.

-Dù gì Yên vẫn thấy Tín giỏi mà!

-Tín giải không ra đó Yên-Tôi ngạc nhiên.

-Không giải ra thì có sao, cái Yên thấy Tín giỏi là không bỏ cuộc đó, chứ Yên thì này giờ đã đầu hàng lâu rồi.

Ngữ Yên lại động viên tôi, tôi cũng chẳng có lí do gì để buồn. Coi như mình đã cố gắng hết sức rồi, không được thì rèn luyện thêm, còn đỡ hơn mất thời gian trách trời đất vì sao mình kém cỏi.

Hai đứa tôi bước vào lớp thì lớp học nhỏ cũng đã bắt đầu những bài tập đầu tiên. Ngữ Yên không muốn ngồi bàn đầu, vì ở đó, hầu như ít ai ngồi. Không phải vì sợ lên bảng mà bởi vì ranh giới rạch ròi giữa hai lớp ganh đua. Tôi ngồi bàn cuối, Ngữ Yên ngồi trên tôi, hai đứa cứ như thế mà im lặng làm bài. Dung ngồi ở bàn trên dãy bên kia, thỉnh thoảng quay xuống nhìn tôi, cười rồi lại quay lên. Và lúc đó, tôi biết, Ngữ Yên cũng sẽ thấy nụ cười đó của Dung là giành cho ai.

-Các em về nhà cố gắng ôn kĩ càng lại dạng này, không khó nhưng nó quan trọng!

-Dạ!

Ngữ Yên im lặng ngồi trên, thu dọn sách vở. Bỗng nhiên quay xuống, chìa cái tập đề cho tôi:

-Cho Tín mượn này!

-Ồ!-Tôi nhận trong sợ ngơ ngác!

-.....!

-Thế Ngữ Yên ôn bằng cái gì?

-Yên còn nè, ôn không hết nên cho Tín mượn đó!-Vừa nói Ngữ Yên giơ xấp đề thi được in vào những trang A4 để cho tôi khỏi phải lo.

-Hi hi, vậy bữa nào Tín giải xong Yên mượn tiếp nhé!

-Thì Tín cứ thông thả đi, Yên không đòi đâu.

Nói rồi Yên nhẹ nhàng xách cặp lướt qua thôi. Nhẹ nhàng, khẽ khàng như một làn gió. Vài sợi tóc tinh nghịch vương qua vai tôi. Một mùi hương dịu nhẹ phảng phất.

-Gi mà mặt Tín trông mê muội vậy!-Giọng Dung vang lên ngay sau đó ít lâu.

-Nào có, có gì đâu?-Mặt tôi đỏ bừng chống chế.

May cho tôi là Dung mãi chăm chú vào ba cái tờ đề Toán, Lý, Hoá ở trên bàn chứ nếu không thể nào Nàng cũng nhận thấy sự khác thường trên khuôn mặt.

-Ý, đề thi kìa, cho Dung mượn đi!

-Không,cái này Tín..!

-Keo kiệt với cả Dung à?

-Không, Tín..... in dùm mà..!

-.....In dùm cho ai, mà không in dùm Dung?

-Thì Tín in dùm thôi, của người ta, để hỏi rồi photo cho Dung được chưa?

-Xí, keo kiệt bủn xỉn nhé!

Dung giả bộ hờn dỗi, rồi nhìn tôi cười nhí nhảnh vẫy tay tôi ra về trước. Tôi cũng cố cười, đồng thời thở phào nhẹ nhõm tiễn Nàng ra về.

Cầm xấp đề trên tay, tôi chỉ biết cười. Cất nó vào Ba-lo gọn gàng, cố tránh cho nó bị gập gãy, tôi đi ra khỏi lớp trong tiếng cười vì cái tội lè mề của thằng Hoàng.

-“Học thì không bao giờ thừa cả?”

Đó là cái lý do nguy hiểm cho hành động không thể chối từ tập đề thi Yên cho tôi mượn. Bao nhiêu đề thi, bao nhiêu sách vở được sưu tầm từ thời chị Thanh thôi cho đến ông anh trời đánh đổ dồn về tôi. Cái tôi cần là thời gian để ôn luyện cho hết, chứ chưa bao giờ sợ thiếu đề để ôn luyện. Thậm chí trong nhà tôi, những đề thi của những năm 93,94 cũng đầy ắp. Tôi, phận em út, được kế thừa tinh hoa bao cuốn sách hay của anh chị, kế thừa luôn điều gửi gắm của những người đi trước là học để thành tài.

-“Xin lỗi anh chị, tối nay em giải bộ đề này”.

Tôi vừa đạp xe vừa nhìn ra sau, cái bộ lô đeo bên hông, vẫn leng keng cái móc khoá hình đồng xu Dung tặng, và bộ đề Ngữ Yên ượn ở bên trong.

29. Chương 29

-Mặt mày sao thâm quầng ra thế?

Câu hỏi được lặp lại y chang lời thằng Hoàng, Nhân, và Nguyệt của mấy đứa bạn chung lớp. Hai vết thâm quầng hai bên con mắt, cộng với tóc tai lả chĩa, mặt mày ngơ ngác khiến cho đám bạn ngỡ ngàng. Tác dụng phụ của việc quyết tâm giải đề thi là đây.

-Đi mua bánh mì ăn mày!

-Thôi để tao ngủ chút đi!

-Cái thằng, vật vờ, đi không?

-Không, tao ngủ.

Thằng Phong mập vừa cất bước ra đi là thằng Bình Boong nhảy tới phá hoại ngay giấc ngủ ngắn ngủi:

-Ế, cái bài hát....!

-Ê, bài gì mày....!-Tôi bật dậy nhanh như chớp, cổ to tiếng át cái bí mật nó chuẩn bị nói ra.

Công nhận thằng Hải làm việc nhanh gọn lẹ thiệt, mới vừa vào lớp mà hầu như thằng nào thằng đấy đã biết kế hoạch hết trơn. Tôi kéo thằng Bình ra ban công.

-Cái bài mày nói tao đàn..!

-Ờ, rồi sao?-Tôi ngáp ngắn ngáp dài, vươn vai uể oải.

-Tao biết đàn có một thôi.....!

-Hở, thế bài nào?

-Bài Sát cánh bên nhau tao không biết đâu nhé.

-Thế tập, còn dài mà?

Nó nhẩn mặt giải thích, nào là nó chỉ học theo kiểu nhìn thao tác tập theo, có chút rành rồi vậy thôi, chứ nhạc lý nó chẳng biết cái gì hết trơn.Nào là cái gì Đô trưởng, La thứ, La trưởng tôi nghe mà lúng búng lỗ tai.

-Mày hiểu không?-Nó chốt một câu ngắn gọn.

-Không..!

-.....!

-Tao có biết cái gì về đàn đầu mà mày nói, khác gì nước đổ đầu vịt.

-Thế giờ làm sao?

Cuối cùng, đành phó mặc vào thiên chất nghệ thuật của thằng Bình Boong được tổ đầu thì hay tổ đấy. Vạn sự khởi đầu nan, gian nan thấy hơi nản, tôi vô lớp đánh một giấc cho tới khi tiếng trống vang lên báo hiệu giờ sinh hoạt lớp.

Nhìn chung, không khí lớp tôi vẫn diễn ra như bình thường. Vẫn là một lũ con trai cười toe toét, vô âu vô lo. Mà nào ai có biết, tất cả chuẩn bị dành một món quà bất ngờ cho những bạn nữ trong lớp. Cái chiêu của thằng Hà thật độc, lúc con người ta tưởng như đã tuyệt vọng thì hi vọng tới, hạnh phúc sẽ trở nên gấp bội vui mừng. Tất cả con gái trong lớp đều bị đánh lừa bởi vẻ “giả tạo” của con trai lớp tôi. Nhưng chí ít vẫn còn một người không hề bị đánh lừa.

-Hải và Hà ở lại mình nói chuyện xíu nhé!

-Cả Tín nữa?-Dung lừ mắt nhìn tôi.

Xong cái ước muốn về nhà đánh một giấc trên cái giường quen thuộc, tôi vật vờ ngồi lại chiếc bàn thứ hai sau chỗ Dung. Trong lớp chỉ còn lại bốn người. Mấy thằng bạn nghe tiếng trống đã chạy về từ lúc nào:

-Mình muốn trao đổi về việc tổ chức 20-10!

Cả ba thằng tôi vẫn đóng kịch rất khéo, thản nhiên pha lẫn chút bất ngờ sức nhớ ra, đồng thanh im lặng.

-Bây giờ bàn tính kế hoạch nhé!

-Thôi, không cần đâu Dung? -Thằng Hải lên tiếng trước.

-Còn lâu mới tới mà..! -Thằng Hà cũng phụ hoạ theo.

-Ừ, còn nhiều thời gian mà, kế hoạch thì cứ như cũ nhé! -Tôi nhõn nhơ.

Trước thái độ của ba thằng như vậy thì Dung phát bực. Nàng khẽ nhún vai, thở dài tổng hết vẻ khó chịu ra, lấy giọng bình tĩnh tiếp tục:

-Vậy là ba người không để ý tới?

-Thôi, như cũ mà làm đi!

Thằng Hải phán một câu xanh rờn, bỏ đi về trước, thằng Hà cũng hết cách biện hộ, cất bước theo sau. Bao nhiêu tội vạ đổ hết về thằng còn lại, là tôi đang ngáp ngáp dài.

-Sao mấy người không có ý thức gì vậy? -Dung vẫn còn cau gắt lắm.

-Ồ..thì dù sao Dung cũng là phụ nữ, cũng đâu cần can thiệp vào vấn đề này!

-Nhưng trước hết Dung là cán bộ lớp, mà các bạn nữ thì...! -Tinh thần trách nhiệm cao quá, tôi chẳng biết nói sao.

-Thì chương trình có rồi đó thôi?

-Như năm ngoái à?

-Ừ...thì..!

-Không có gì mới mẻ hơn sao, Dung đang nói với tư cách là.....!

-Thế Dung không tin Tín có kế hoạch sao!

Tôi gắt lên đáp lại, không kịp bình tĩnh vì một bên đã chạy chương trình, một bên phải giữ bí mật kiểu này. Tôi biết, Dung là cán sự lớp muốn có một chương trình cho các bạn nữ, chứ không phải đứng trên phương

diện của một người phụ nữ yêu cầu này nọ cho chương trình phải đặc sắc vào ngày của mình. Dung không nói câu nào cất bước đi trước, bỏ mặc tôi đứng lại giữa sân trường vắng lặng.

-“Thôi, có lẽ Dung giận vì tưởng bọn mình không chu đáo thôi”.

-“Hay là Dung không tin tưởng những người bên cạnh, độc quyền rồi”.

Tôi gạt bỏ tất cả, lao đầu rượt theo chiếc xe bus vừa trở bánh tới. Những rắc rối vì muốn dành sự bất ngờ cho các bạn nữ tiếp tục đeo bám chúng tôi những ngày sau đó. Vừa học bài, vừa ôn thi giải đề, vừa phải giải quyết tất cả các vấn đề một cách chu đáo.

-Giờ là mùng mười rồi, quà của cô thì tính sao!

Cuộc họp lần này không chỉ có ba thằng tôi nữa. Con trai cả lớp cuối giờ học hẹn tập kết tại một quán nước mía kín đáo, tránh sự việc bị bại lộ. Nhiều khi đi làm việc “nghĩa” mà cứ lén lút không khác gì quân đạo gian cả.

-Khó khăn là chỗ đó, mình không biết cô thích cái gì cả?

-Hay là mua đại cái gì đó ý nghĩa?-Một ý kiến thể hiện sự bí đường.

-Thôi, mua đại thì không có lòng thành, hay là...?-Thằng Kiên cậ mưu mô áp ứng.

Chỉ cần nhìn mắt nó nháy nháy đằng sau hai miếng dít chai là đám con trai tụi tôi hiểu nó muốn lôi cả Thầy vào cuộc đây mà.

-Cô thích gì thì chỉ có Thầy mới biết, nên phải có Thầy chỉ điểm.

Chúng tôi đành phải gạt đầu cái rụp trước ý kiến mạo hiểm này của thằng Kiên. Có thể sẽ được như ý nhưng cũng không tránh trường hợp Thầy sẽ từ chối thiện ý của chúng tôi.

-Dạ, là như vậy ạ, chúng em muốn....!

-À, quà cho Cô hả?-Thầy tôi vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

-Dạ!

Ba thằng gạt đầu lia lịa khi ngày hôm sau”bắt cóc” Thầy chủ nhiệm được vài phút trong giờ ra chơi. Hi vọng cái những cái gạt đầu sẽ được Thầy đồng tình chấp thuận.

-Bao giờ các em tính đi mua quà?

-Dạ, sáng nay ạ, vì sáng nay chỉ phải học có hai tiết, tiện cho các bạn nam khác trong lớp luôn ạ.

Thầy tôi suy nghĩ hồi lâu, rồi ột cái hện:

-Vây đi nhé, Thầy sẽ đi cùng, nhưng do bận họp giao ban nên các em chờ Thầy đến chín rưỡi nhé.

Ba thằng tôi gạt đầu như máy, mừng rơn. Nhưng mà bộ mặt ấy được cất ngay khi bước chân vào lớp.

-Tín, chú ý bài vào, đừng coi thường môn này nhé.

-Dạ,vâng ạ!

-Cả cái bạn ngồi trong góc nữa!-Cô ám chỉ thằng Hà.

Tiết học giáo dục công dân thì chẳng lọt tai một tí nào cả. Nó cứ lằng lằng đi từ tai này qua tai kia. Con trai lớp tôi đứa nào cũng háo hức chuẩn bị hết. Còn phải nói, được thể hiện tinh thần nam nhi thì đứa nào chẳng khoái.

8h30 tiếng trống trường vang lên, kết thúc hai tiết học bình thường là ngấn ngủi mà sao hôm nay dài lê thê.

8h45 con trai lớp tôi ổn định đội hình tại quán nước mía nhìn xéo qua cổng trường đợi Thầy chủ nhiệm.

9h30 Thầy chủ nhiệm dẫn đầu cho việc lựa quà ngày 20-10.

Thầy tôi chỉ định, ưu tiên chọn quà cho các bạn nữ trong lớp trước. Đứa thì chọn mũ, đứa thì chọn kẹp tóc. Chín người mười ý, bọn tôi bị xoay như chong chóng trước tình cảnh biểu tình dân chủ. Chỉ có thầy tôi là lặng im. Rồi Thầy đi về phía gian hàng nữ trang.

-Cho em xem cái này, chị!

-Thầy dẫn học trò đi mua quà 20-10 hả?-Cô chủ quán vui vẻ bắt chuyện.

Và món quà thầy chọn quả thực làm vừa lòng tất cả chúng tôi. Đó là một chiếc vòng tay được làm theo kiểu dây vải xoắn, trông rất cá tính, có chút dễ thương nữa.

-Được chứ?

-Dạ, đẹp Thầy ơi!

-Cái đó đi Cô!-Thằng Hải thay mặt anh em quyết định.

Lúc trả tiền mới là phần gay cấn nhất. Không phải vì đơn giá, mà vì một điều bất ngờ xảy ra.

-Thầy trả một nửa, còn một nửa là các bạn nam trong lớp trả!

-Dạ, thôi, cái này để tụi em!

Cả Thầy và Trò tranh luận gay gắt. Cuối cùng số lượng áp đảo nên Thầy tôi đành chịu thua, nhưng vẫn cố lần cuối:

-Vậy các em đóng bao nhiêu, thầy đóng bấy nhiêu.

Lần này thì đến lượt chúng tôi ngậm ngùi chấp nhận. Dặn dò việc gói gém kĩ càng, xong xuôi đâu đó, Thầy và Trò lại tiếp tục hành trình đi tìm quà cho Cô. Thầy đi đầu, chúng tôi bám sát theo sau như hình với bóng. Đích đến không phải là một cửa hàng về hoa, cũng không phải là một cửa hàng về đồ tranh sức. Đó là một hiệu sách gần ngay trường. Đơn giản không cầu kì nhưng đập vào mắt người đi đường là những giá sách dài, cao và có vẻ rất xưa.

-Thầy lại đến hả?

Người chủ tiệm sách tóc là một ông cụ đã hoa râm, nhìn dáng bề ngoài có lẽ hơn Thầy tôi đến hai chục tuổi là ít.. Theo thói quen Thầy tôi bắt tay về tình cảm, còn chúng tôi lí nhí chào đằng sau.

-Dạ, Cháu đến để lấy cuốn sách hôm trước đặt ạ!

-À, là bộ đó hả, tôi gói cho Thầy luôn rồi!

Ông cụ dáng còn minh mẫn lắm, đi thẳng về cái kệ sách bên trong, chỗ được trang bày đẹp nhất lấy ra cái hộp quà được gói công phu. Có lẽ Thầy là khách quen thuộc nên được ông cụ đặc biệt quan tâm.

-Dạ, con cảm ơn Bác!

-Không có gì đâu, chuyện vặt ấy mà!

Thầy quay lại với chúng tôi, nở nụ cười hài lòng ưng ý lắm. Kết thúc chương trình, chúng tôi được Thầy khao tại quán nước mía trước cổng trường. Khoảng cách Thầy trò như được xóa tan trở nên gần gũi và quý mến đến lạ kỳ. Ngay cả tôi cũng không hiểu sao, Thầy tôi không bảo chúng tôi tặng sách ôn thi cho các bạn nữ. Dưới mắt Nhà Giáo, không gì vui bằng việc đó. Câu hỏi của tôi được thằng Hà thay mặt hỏi Thầy. Thầy tôi nhẹ nhàng cười đáp:

-Sách làm gì hả các em? Có nhiều thứ cần hơn sách vở, sau này các em lớn sẽ được học. Nhiều khi sách các bạn ở nhà ôn còn không hết ấy chứ.

-Vậy sách Thầy mua?-Phong mập tò mò nhìn gói quà vuông vức.

-Là truyện, Cuốn theo chiều gió.

Thầy tôi kể ngày xưa, thời Thầy quen Cô, sách và truyện là cực quý chứ không phải dễ dàng mà có như bây giờ. Vở học cũng viết giấy xô được đóng lại chứ không phải hai ngàn năm ngàn là có sẵn như thời tụi tôi. Hồi đó Cô rất thích bộ truyện này, nhưng không thể sưu tầm cho đủ. Theo thời gian”Cuốn theo chiều gió”

kinh điển năm nào bị trôi vào dĩ vãng bởi các đầu truyện khác phát hành. Số lượng bán càng ngày càng hiếm, nhất là ở nơi tôi theo học. Thầy cũng cười:

-Nhiều năm Thầy cũng vô tâm quên, cho đến khi lúc tết thấy Cô xem phim, Thầy mới chợt nhớ ra.

Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò, và cái bọn đứng sau ma quỷ tất nhiên là chuyển hướng đề tài sang dạng khác ngay.

-Thầy, kể chuyện ngày xưa Thầy tán cô ra sao đi Thầy!

Thầy tôi chiều lòng học sinh, đưa chúng tôi trở về những năm 1986, khi đó Thầy học ở sư phạm Quy Nhơn và cũng chỉ là cựu sinh viên năm hai của ngành Sư Phạm Toán. Cô và Thầy quen nhau qua một người bạn chung.

-Ban đầu Thầy bị cô chê!-Thầy tôi nở nụ cười của cựu sinh viên năm nào, bồi hồi nhớ lại. Cả đám chúng tôi lắng nghe chăm chú, chẳng đứa nào dám ồ lên sợ cắt ngang câu chuyện.

-Năm đó, Thầy cũng nghịch lắm, phòng kí túc xá có mười người thì hầu như Thầy lúc nào cũng bày trò. Thầy quen cô qua một người bạn chung phòng. Cô là bạn học từ nhỏ của người bạn đấy.

Như những sinh viên nghèo đứng chất cửa thời kì đất nước mới đi lên và gặp nhiều khó khăn. Thầy-Chàng sinh viên năm hai thuở ấy sở hữu gia tài là chiếc xe đạp cộc cạch. Cứ đạp mạnh một cái là tuột sên. Nhiều lúc đang đi học mà tay chân lấm lem hết. Và rồi Thầy gặp cô qua buổi đi chơi của người bạn. Và từ đó quen nhau.

-Ban đầu Cô bảo thầy mặt mày lắc cắc!-Thầy lại lắc đầu và cười khi nhớ những kỉ niệm.

Sau đó, nhờ vào uy tín sinh viên Sư Phạm cùng tài guitar tuyệt đỉnh, Thầy nhanh chóng xoá bỏ định kiến ban đầu của Cô và chinh phục hoàn toàn. Kết quả thì ai cũng thấy rõ.

-Nhớ có lần Thầy đi chơi với Cô về, ngang qua đoạn đường vắng thì bị cướp.

-Rồi sao hả Thầy?-Đám học sinh tôi nhao nhao.

-Thì chịu thôi, Thầy lúc đó ốm yếu, mà tụi nó lấn hai thằng, Thầy đành đưa chiếc xe đạp cho tụi nó.

-.....!

-Đi được một khúc thì tụi nó quay lại, Thầy nghĩ chẳng còn gì để cướp nên hơi vững dạ.

Thầy tôi để cho chúng tôi tò mò hành động lạ của hai thằng, à quên, có lẽ đến thời gian này “hai thằng đó” có khi lên chức ông rồi cũng nên.

-Tụi nó đưa xe cho Thầy rồi đưa thêm hai ngàn nữa, hai ngàn thời đấy lớn lắm. Bảo: Đem về sửa xe đi!-Thầy kể xong, gương mặt vẫn tỉnh bơ, còn tụi học sinh tụi tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Kết thúc tiệc liên hoan không có phụ nữ, Thầy tôi trở về trường lấy xe, hiển nhiên không phải là chiếc xe đạp cộc cạch năm nào nữa. Chúng tôi cũng lục đục kéo nhau ra về khi chia phần quà. Bình boong đột nhiên nắm vai tôi lôi lại

30. Chương 30

Thằng Bình Boong lôi cổ tôi lại, quay lại xem tụi bạn có ai để ý tới hành động “bình thường nhưng có chút bất thường của nó không”. Mặt nó tỏ vẻ bối rối, rõ ràng là đụng phải chuyện khó nói đây mà:

-Mày đau bụng à?

-Đau cái đầu mày?

-Thế có chuyện gì nói toẹt nó ra dùm tao cái, sắp bus rồi!

Nó ngấp ngừng như gà mắc tóc, gỡ đầu gỡ tai, chẳng biết nên trình bày từ đâu. Cái thằng kể cũng lạ, trước mặt bao nhiêu người thì tỉnh rụi dần dần hát hát, giờ thì tịt cầm. Nhìn bộ dạng của nó chẳng khác nào thằng đang đi “tỏ tình” với con gái cả:

-Lạy mày, nói lẹ dùm tao, không tao về giờ!-Tôi thúc giục thằng bạn.

-Ờ, là tao...tao...muốn hỏi mày xem nên mua quà gì?

-Quà gì, mày có quà rồi à, tặng Mẹ à?.

-Quà cho Mẹ thì tao mua rồi, quà cho....cho Thuỳ ấy?

-Thuỳ? Mày..nhanh vậy à?

-Nhanh cái gì mày?

-Thì tặng quà đó.

-Vớ vẩn!-Nó khoát tay thoái thác, nhưng tôi hiểu rằng thằng bạn tôi đang bước vào giai đoạn đầu của một căn bệnh cực nổi tiếng, mà khoa học gọi giai đoạn đó là “cảm nắng” hoặc văn chương hơn là “rụng rình”.

Hoá ra, sau cái vụ chân tướng bị phanh phui, nó còn nợ bé Thuỳ một món nợ. Cô bé tinh ranh ấy lại tính vào hôm 20-10 thì quả là cao cơ, có lẽ dịp này thằng bạn tôi lại khổ rồi đây.

-Ờ, cái này tao chịu.

-Chịu, thế mày chưa mua quà tặng Dung à?-Nó mở miệng chất vấn lại. Hoá ra là có tìm hiểu có chọn mặt gửi vàng cơ đấy.

Chỉ tiếc rằng, lúc này đây, tôi cũng chẳng biết nên tặng Dung cái gì cho nó hợp lý. Một album nghe nhạc của Quang Dũng nữa à? Mãi một món quà như thế nhiều khi có ý nghĩa, nhưng lạm dụng quá cũng là điều không nên. Với lại Quang Dũng đã ra album mới đâu, tặng album cũ thì Nàng có rồi. Không lẽ học theo Thầy tôi, tặng sách, mà sách gì bây giờ?

-Mày sao nghệt ra thế?-Nó nhìn tôi, chắc cũng đoán biết phần nào tôi cùng cảnh ngộ với nó.

-Không, không có gì...tao về đã, có gì mày hỏi thằng Vũ ấy.

-Hài, hỏi mày còn không biết, hỏi thằng Vũ thì thua luôn ấy!-Nó chán nản đi về, tôi chán nản lên xe bus.

Trở về nhà, sự nhớ tới lời thằng Bình boong lúc sáng, nó đã có quà cho Mẹ nó, còn riêng tôi thì chưa. Đó có lẽ là điểm tôi chưa bao giờ cảm thấy mình lớn, ngay cả người yêu thương mình nhất cũng không nhớ ra.

-Ba!

-Gì vậy con?-Ba tôi hạ tờ báo đang đọc dở xuống, nhìn tôi.

-Ba mua quà cho Mẹ chưa?

-Ờ..chắc anh lại xin tiền tôi mua quà cho bạn gái nên hỏi khéo chứ gì?

Người lớn là vậy, khi không muốn đề cập tới một vấn đề nào đó, họ thường kiếm ngay một vấn đề tương tự để nói. Tôi chắc chắn rằng ba tôi đã mua quà, hoặc đã lựa được một món quà dành cho Mẹ tôi theo cách ưng ý nhất nhưng vẫn giấu tôi thôi.

-Không, con hỏi để mua quà cho Mẹ!

-Không mua cho bạn gái thật à?-Ba tôi lại chọc lại.

-Ba Mẹ toàn bảo con lo học, giờ lại bảo có bạn gái, mâu thuẫn quá!

-Thế giờ xin tiền mua quà cho Mẹ chứ gì?, tôi sợ anh.-Ba tôi đưa tiền cho tôi, cười tươi.

Chỉ chờ có thế, tôi cảm ơn rồi rít rồi xin phép ra ngoài. Cưỡi con ngựa sắt phóng như bay ra khỏi nhà, nghe hương mấy cửa hàng bán quần áo mà tiến tới.

-Cô, cho con xem cái kẹp này!

-Mua quà cho bạn gái à Tím?

-Dạ không, cháu mua cho Mẹ!

-Có hiểu ghê gớm, chẳng như con cô, nó chẳng để ý gì cả?

-“Cháu cũng khác gì nó đâu”-Tôi cười cho qua chuyện, thầm nghĩ.

Sau một hồi quần thảo việc chọn lựa giữa gần trăm cái cài tóc, với một thằng con trai như tôi thì quả là khó khăn. Mắt gần nửa tiếng cầm cầm so so, rồi thì phân vân, tôi cũng lựa được một chiếc ưng ý. Đặt món quà trong chiếc hộp nhỏ nhắn mà lòng tôi thấy vui vui.

Kế đến, tôi lại xách xe đạp thẳng đến nhà sách. Chẳng hiểu là do không thể nghĩ ra món quà nào cho Dung, hay là cảm thấy hình ảnh Thầy mua sách cho Cô là quá tuyệt nên tôi học theo. Dừng xe ở nhà sách, tôi bắt đầu cảm thấy mình như mò kim đáy bể. Thầy tôi còn biết Cô thích sách nào, biết cô từng say mê cuốn sách ấy ra sao chứ bản thân tôi thì chịu. Dung thích sách về thể loại nào: Truyện, lịch sử, khoa học, thơ...thì tôi xin chịu thua.

Đi dọc qua các kệ sách cao quá đầu người, tôi lướt khắp các quầy. Ghé qua quầy Lịch sử, những cuốn sách mà tôi thích nhất, rồi cũng đặt nó trở lại vị trí cũ.

-“Chắc gì Dung đã thích như mình”.

Đi ngang qua quầy truyện, cuốn nào cũng chẳng vừa ý. Harry Potter thì chắc có lẽ là hiện tượng quá rồi, nếu mình chọn nó thì không có gì đặc sắc cả. Các truyện khác thì tôi chưa đọc qua nên cũng không thể chọn để tặng được.

-“Hay là sách Anh Văn nhỉ, chẳng phải Dung nói sẽ thi khối D sao”.

Nhưng ý nghĩ đó ngay lập tức tắt lụi, bởi vì nó không có tính khả thi cao. Vốn liếng Ngoại ngữ của tôi chưa đủ để chọn mua một cuốn sách ôn thi. Tặng cho Dung khác nào “múa riu qua mắt thợ”.

Cuối cùng, tôi ưng ý với món quà tổng hợp từ quầy lưu niệm cho Dung. Một cuốn sổ màu nâu cà phê sữa trùng màu với cuốn nhật ký của Dung. Một cây bút ở trên đầu bấm là hình biểu tượng chú hề được làm theo lối nghệ thuật. Cuối cùng là một chiếc móc khoá hình cô bé Maruko. Có lẽ chiếc móc khoá này có mái tóc chỉ ngang vai như Dung vậy.

-Chị ơi tính tiền cho em, lấy cái hộp màu xanh nhạt nước biển cho em luôn nhé.

Tôi đặt mấy món quà xuống quầy tính tiền gần cửa ra vào. Quầy tính tiền nhà sách có khác, trang trí thật đẹp. Trên cao có chiếc băng-rôn nhỏ treo chữ “Chúc mừng ngày phụ nữ 20-10”. Ở dưới cái băng-rôn đó có một kệ sách nhỏ hơn, nằm sát cửa ra vào. Có lẽ lúc vào tôi không để ý.

-Kệ sách gì vậy chị?-Tôi chỉ cái kệ được phun lớp sơn bóng loáng.

-À, là những cuốn sách hay và bán chạy đó em!-Chị thu ngân vui vẻ trả lời.

Tôi tiến lại gần. Sau một hồi nhìn từ trên xuống dưới, tôi lấy một cuốn ưng ý nhất. Cuốn sách này một thời gian dài nó đã nổi tiếng và gây xúc động lẫn cảm phục cho độc giả.

-Em cũng thích cuốn này sao?-Chị thu ngân ngạc nhiên hỏi.

-Dạ!

-Chị tưởng tuổi như em thì thích mấy cuốn phụ san Hoa Học Trò hơn chứ.

-Dạ, tuy người chị ạ, em lớn rồi mà!

Chị thu ngân tủm tỉm cười, đưa tiền thừa lại tôi, vẫy tay chào “người lớn” vừa đi ra khỏi nhà sách. Còn thằng “người lớn” thì đang cầm ba món quà trên tay. Một món quà cho người Mẹ, người mà luôn yêu thương nó nhất-Món quà biết ơn. Món quà tình cảm-Cho người bạn gái nó đã dành yêu thương gửi cô gái đó. Và món quà cuối cùng, không biết nên gọi là món quà gì, món quà tình bạn. Không hẳn, vì nó còn biết bao cô bạn khác, sao nó không tặng. Món quà tình cảm cũng không hẳn, vì thế nó sẽ trùng với món quà thứ hai. Có lẽ đúng hơn, nó là món quà của sự pha trộn tình cảm-tình bạn.

An lòng vì các món quà đã chuẩn bị nên tôi lên lớp với tâm trạng cực kì thoải mái. Đồng thời rung đùi ngồi xem chiến tranh tâm lý giữa hai phe. Các bạn nữ hẳn nhiên không quan trọng chuyện quà cáp, nhưng chắc chắn sẽ thắc mắc những gì mà tụi con trai làm. Mấy thằng con trai cứ nhõn nhợ ra mặt, giả tạo chẳng biết ngày gì sắp tới. Cứ ồn ào ầm ĩ loạn cả lên. Chẳng đứa nào hé miệng đề cập đến “20-10”.

Thỉnh thoảng, Dung nhìn những thằng con trai mang trọng trách trong lớp mà khẽ nhú mày. Hiển nhiên, cân nhắc độ nặng nhẹ, tôi vẫn nhở nhợ như thường. Trong lòng cứ hồi hộp, thấp thỏm, chờ đến ngày thể hiện cho Nàng thấy, tin tưởng vào tôi không có gì là sai cả.

-Mày tập đến đâu rồi Bình!

-Đang dở?

-Dở là nửa chừng, hay là dở tay lo quà cho gái!

-Ấy, bé cái mồm mày, tụi kia nghe thấy chết tao giờ!

Nó bịt miệng tôi lại, lôi đầu ra khỏi lớp trong giờ ra chơi. Mặt mày hí hửng lắm:

-Tao tập rồi, cũng ổn. Còn lời thì bọn mày canh cho kĩ mà vào, đừng có bắt tao đàn chạy theo là chết nhục cả lũ đấy.

-Biết rồi, thế còn...

-Còn gì nữa?

-Cái vụ con bé Thuỳ thì sao?

-Thì tặng quà chứ sao?

-Nhưng mà mày tặng cái gì mới được chứ?

-Là.....!

Mặt mày tôi từ hồng hào bỗng trở nên tái mét khi nghe thằng bạn rù rì nói nhỏ vào tai:

-Cái gì, búp bê...!

-Cái đầu mày, không phải cái búp bê thời mày còn nhỏ chơi đâu, búp bê mô hình thôi, kiểu như con lật đật ấy!

-À, à..thì lần sau nói con lật đật.

-Tưởng cái đầu mày, lo quà cho Dung đi, nhìn mặt Dung như thế kia thì mày ráng mà dẻo mồm đi.

Thằng Bình gãi đúng chỗ ngứa của tôi. Dung mấy ngày nay hình như có vẻ bất an khi bị gạt ra ngoài chương trình. Khuôn mặt nàng khẽ cau có, thỉnh thoảng buông cuốn sách xuống thở dài. Tôi cười cười vỗ vai thằng bạn:

-Mày không nghe câu, khi hi vọng trở lại, đời sẽ đẹp hơn rất nhiều à.

Hai thằng tôi cười khà khà. Tất cả đã chuẩn bị, từ tinh thần, vũ khí, phương pháp. Học theo lối đánh” tốc chiến, tốc thắng” tạo bất ngờ lớn cho phái nữ vào ngày trọng đại.

20-10 cuối cùng cũng đã đến. Khởi đầu bằng sự bất ngờ ở nhà của Mẹ tôi khi nhận món quà từ con trai. Tôi chào Mẹ và rời khỏi nhà lúc sáu giờ kém, và chỉ hơn sáu giờ sáng, tôi và cỡ mười thằng con trai đã có mặt ở trường. Một chuyện lạ trong đời học sinh của tôi.

-Băng rôn có rồi chứ?-Thằng Hà kiểm kê.

-Đây đại ca, cắt một thí bà luôn!-Thằng Hương mặt mày còn ngái ngủ giơ tấm băng rôn ọi người kiểm chứng.

-Rồi tí tao bảo con Quỳnh hôn mày cho hết mệt nhé!

Chúng tôi ưng ý nhìn tấm băng rôn, dòng chữ được cắt bằng giấy màu vàng” Chúc mừng 20-10” được dán nổi lên tấm vải đỏ. Thêm vài cái kiểu mặt được vẽ ngộ nghĩnh. Không gì có thể tốt hơn tấm băng rôn này cả.

-Hoa đủ chưa Kiên!

-Xong, đủ số lượng, đủ tươi, đẹp tuyệt vời. Over!-Thằng Kiên chấp tay chào cờ báo cáo.

-Cảm ơn đồng chí,Over!-Thằng Hà cũng chào lại.

Màn kiểm kê và tấu hài nhanh chóng nhường lại cho sự tích cực và khẩn trương. Hai đứa treo băng-rôn trên đầu bảng. Bong bóng được bơm lên, treo rũ xuống ở cửa sổ. Lớp được quét dọn gọn gàng. Tạm thời cứ như vậy đã.

-Oa, đẹp quá!

-Trời ơi, yêu con trai lớp mình quá!

-Đẹp vậy, con trai lớp mình ga-lăng quá.

Đó đích xác là những gì mà chúng tôi chờ đợi. Những bất ngờ dành cho bạn nữ 20-10 đôi khi mang lại niềm vui cho chính những đứa con trai cùng lớp. Bất ngờ nối tiếp bất ngờ. Vào giờ sinh hoạt mười lăm phút đầu giờ, tiết mục văn nghệ mới bắt đầu.

Bình boong xách cái ghế giáo viên ra giữa lớp, trịnh trọng gác đàn lên đùi và bắt đầu dạo thử vài đường. Dây đàn khê rung lên, kéo theo sự chú ý của tất cả thành viên.

-Bằng tất cả sự chân thành, bằng tất cả sự ái mộ dành cho các cô gái xinh đẹp trong lớp, mấy thằng con trai xin được phép dùng giọng ca thay cho lời nói.

-“Hồi đôi mắt cười, chỉ một lần thôi đã cho anh nhung nhớ”.

Tiếng hát bắt đầu vang lên. Những cô bạn trong lớp ngồi im lắng nghe. Hình như đã lâu lắm rồi, lớp tôi mới cảm thấy giờ sinh hoạt ý nghĩa đến vậy. Từng khuôn mặt tươi tắn, từng nụ cười rạng rỡ. Tình bạn thời áo trắng lan toả trong từng người. Giây phút này, cảm giác ai cũng thân thương, gần gũi lắm.

Bài hát vừa dứt, đến lượt nửa thế giới còn lại trong lớp vỗ tay. Nụ cười ai cũng rạng rỡ. Dung quay xuống nhìn tôi, cười tươi rồi nheo mắt. Tôi cũng vỗ tay, nheo mắt cười lại.

-Giờ xin mời quý vị và khán giả đến với tiếng hát thành danh khắp mấy chục năm qua. Anh đã diễn, lăn lê bò toài khắp các sân khấu cả nước. Từ bến xe, gầm cầu, công viên. Vâng, xin mời ca sỹ Vũ bước lên trình diễn.-Thằng Hà tiếp tục làm MC.

Ca khúc thằng Vũ chọn là “Nụ cười thiên thần”. Nụ cười thiên thần luôn đẹp, luôn mang lại cho con người những điều ấp áp nhất. Nguyệt chỉ nhìn và khê cười. Cười như một thiên thần, thiên thần của riêng thằng Vũ. Tất cả lại im lặng nhường chỗ cho tiếng hát du dương.

Khi thằng Vũ vừa dứt lời, tiếng vỗ tay chưa kịp vang lên thì ở dưới chương trình tiếp tục chạy theo guồng của nó:

“Hãy nắm tay nhau bạn ơi, bạn ơi, để cho những ước mơ bay thật xa”.

-Vâng, mời những thiên thần, hãy hoà theo giai điệu cùng với những anh chàng đẹp trai trong lớp”.

Lần này không còn ai độc diễn, không còn tốp ca nam. Tất cả đều hạnh phúc, hát ca khúc sát cánh bên nhau. Tiếng đàn guitar vang lên hoà vào, tạo nên một âm thanh duy nhất. Tình bạn bè của những năm cuối cấp.

“Dù mai có những nhọc nhằn, có những gian nan

Và cũng có giận hờn với những mưu toan

Bạn hiền ơi hãy vững tin vượt qua điều đó..”.

31. Chương 31

Tôi có thể thấy những hình ảnh được tua chậm lại diễn ra trong đầu. Những cái nắm tay giờ lên hưởng ứng cho bài hát. Bàn trên, Kiên cận và Hưởng đều diễn xuất còn đạt hơn, hai đứa nắm tay nhau rồi còn tỏ vẻ bên lên. Những kỉ niệm đó in hằn và tự tôi sẽ dặn mình không bao giờ được lãng quên.

Giờ sinh hoạt hôm đó, chẳng biết lớp tôi có bị trừ điểm ồn ào không nữa. Và dù có trừ, chắc chẳng có ai phản đối vì một điều tuyệt vời như thế, phải không cô bé cờ đỏ cũng nở nụ cười đang chăm chú lắng nghe ngoài cửa sổ.

Cuộc vui nào cũng có lúc kết thúc, và không bữa tiệc nào không tàn. Đúng thời gian mười lăm phút ngắn ngủi, tiếng trống báo vào học nhanh chóng được vang lên. Nếu như những ngày bình thường, hẳn học sinh sẽ chờ Thầy cô bước vào cửa lớp, nhưng hôm nay lớp tôi mong điều ngược lại.

Kết thúc đợt văn nghệ, tiết mục trao quà “chạy” còn vui hơn rất nhiều. Mỗi thằng con trai đều đã xác định được mục tiêu từ trước nên tất cả đều đồng loạt như nhau. Trang được Kiên cận trịnh trọng tặng quà, không ai dám giành tặng cho Nguyệt khi chưa bước qua được thằng Vũ. Còn Dung, còn ai “trồng khoai đất này nữa”...Những thành phần đơn côi còn lại thì đấu tranh kịch liệt kiếm bốc thăm mới xác định được đối tượng.

Tôi bước về bàn đầu lớp. Trên tay cầm hẳn hai món quà. Một món quà của tất cả con trai trong lớp, một món quà của riêng tôi. Tôi chẳng e ngại, chẳng xấu hổ, cũng chẳng sợ ai chọc quê nữa. Mọi người đang bận rộn trong những câu chúc thì làm gì có ai để ý đến ai.

-À, Tín...chúc....Dung...!-Tôi chẳng biết phải diễn đạt ra sao nữa.

-Không chúc là không lấy đầu đấy!-Dung phụng phịu.

-Ồ, thì..chúc.....vui vẻ!

-Chỉ vậy thôi à?

-Ồ còn..nhưng giờ chưa nói, xiu nữa nói!

-Vậy là Dung cho Tín kí nợ nhé!

-Ừm, được mà, gì chứ Tín là chúa nợ mà!-Tôi gãi đầu cười khi khi.

Có lẽ chẳng ai như hai chúng tôi. Thường khi nhận được món quà, lời nói cảm ơn sẽ được thốt ra. Còn Dung thì lại nhẹ nhàng nói câu xin lỗi. Có lẽ Dung đã tự trách mình vì không tin về kế hoạch mới mẻ của chúng tôi, hoặc Dung không tin rằng chúng tôi sẽ làm nghiêm túc. Không có gì cả, tất cả đều do sự bất ngờ mà chúng tôi muốn dành tặng. Tôi khẽ cóc đầu Dung:

-Cái này là phải đòi ngay không quên nè!

Hai đứa tôi nhìn nhau rồi cười. Tôi nhanh chân phóng về chỗ, bay qua cả bàn trước khi kịp nghiêm chỉnh đứng dậy chào cô giáo.

-Mày đó Tín, lên đi!-Thằng Hà nhìn tôi nhắc khéo.

-Đưa tao hoa lệ lên!-Tôi nhắc thằng Nhân đen trong góc lớp.

Khi Cô giáo dạy Văn chưa kịp ổn định lại cái ghế thằng Bình boong để vội, tôi đã trịnh trọng ôm bó hoa đứng ở nơi vị trí học sinh thường run sợ để kiểm tra bài cũ.

Cả lớp tôi vỗ tay, Cô giáo dạy Văn thì nhìn tôi và cười. Nụ cười đầy hiền từ, không đả đả đả sát khí như mỗi lần dạy chúng tôi.

-Nhân dịp 20-10, em chúc Cô dồi dào sức khỏe, luôn luôn hạnh phúc, giảng dạy tốt và luôn có những học sinh ngoan.

Đó là những gì năm phút trước, còn năm phút sau đó, tôi lại bị lôi lên bảng một lần nữa. Nụ cười của Cô dường như sự hiền từ cũng đã giảm bớt.

-Em đọc cho cô khổ đầu!

-Dạ.....là.....là!

Sau một hồi rằng, là, mà..Cô lắc đầu:

-Hai điểm về chỗ!

-Cô, em mới....-Tôi giở giọng xin xỏ.

-À, quên, em mới tặng hoa cho cô thay mặt lớp, cộng thêm một điểm tinh thần trách nhiệm. Ba điểm, chưa học bài cũ.

Tôi méo mặt về chỗ, còn bọn con trai cũng không dám hó hé mà cười. Mấy bạn gái trong lớp thì thoải mái hơn, nhìn tôi bịt miệng khúc khích.

-“20-10 gì mà bệnh nữ thế không biết”-Tôi không phục, suy nghĩ trong lòng.

Niềm vui của người này đôi khi là đau khổ với những người khác. Như tiết Văn này chẳng hạn, cô giáo tuyên bố bỏ kiểm tra bài cũ cho các bạn nữ và toàn tâm “không tha” ấy anh con trai. Đau khổ hơn là việc Cô giáo lại chọn ngay tôi:

-Em vừa tặng hoa cho Cô lên bảng kiểm tra bài cũ!

Kết thúc tiết Văn, tôi, Long con, Tuấn Anh đều nằm trong sổ đầu bài với những điểm số vô cùng ấn tượng: Ba, hai, ba. Còn những đứa còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tiết văn được coi là “thảm họa” cho đám con trai trong lớp, thì phái nữ cũng phải bất an với “tận thế” dành ôn Lịch Sử.

-Hôm nay ngày 20-10 đúng không nhỉ?

Thầy bước vào và phán một câu không thể tuyệt tình hơn với lũ con trai. Đứa nào cũng chắc mềm là danh sách đen trong Sổ đầu bài sẽ được nối dài hơn với những cái tên đầy nam tính à coi.

-Dạ, đúng Thầy, là ngày con gái được ưu tiên!-Hằng bán chanh mừng như bắt được vàng, còn quay sang nhìn tụi tôi cười.

-Chuẩn bị chưa các bạn yêu quý?

Thầy tôi chờ cho không khí im lặng lại mới tiếp lời:

-Đúng, hôm nay các anh con trai không được ưu tiên, tôi sẽ ưu tiên cho phụ nữ.

-Thầy, thầy nở lòng nào làm vậy...!-Tụi con trai năn nỉ.

-Không năn nỉ gì hết, tôi quyết rồi!-Thầy tôi nghiêm giọng, cả lớp im bật.

Thầy chẳng nói năng đoái hoài những khuôn mặt thể hiện hai thái cực trái chiều giữa hai phái, đặng đặng sát khi mở danh sách học sinh lớp kèm sổ điểm và bắt đầu.

-Hôm nay tôi ưu tiên gọi các bạn nữ, các anh con trai bữa khác, đầu tiên, Trang lên bảng.

Giờ đối chiều một cách bất ngờ, đám con trai tôi vỡ oà trong sung sướng. Phái nữ từ trên đỉnh cao bị văng xuống vực sâu một cách bất ngờ, thần thờ hết cả lại. Kiên cận có lẽ là ngoại lệ, nó lo sốt vó, lấm nhấm cầu khẩn gì đó. Kết thúc đợt đầu tiên, Trang vượt vũ môn với sáu điểm.

-Em tiếp theo, Thanh Hà!-Thầy tôi tiếp tục xướng tên.

-Nó là con trai mà Thầy?

-Con trai à?-Thầy tôi ngỡ ngàng nhìn thẳng Hà, còn thẳng Hà thì nín thở chờ phán quyết.

-Con trai cũng lên, can tội tên giống con gái, lên đây!

Thẳng Hà lúi thủi lên bảng, trong sự bất công của tạo hoá. Còn lớp tôi thì được trận cười nghiêng ngả.

-Chúc em may mắn lần sau, ba điểm về chỗ!-Thầy nhìn thẳng Hà và tuyên án.

Kết thúc đợt kiểm tra, thêm hai bạn nữ và thằng Hà nổi dài thành tích không học bài ngày 20-10. Nếu ai đó là con gái cảm thấy bất công, thì Thầy cũng chỉ giải thích một cách rất rõ ràng:

-Vì ngày xưa Thầy đi học, vào ngày này thấy bất công cho các bạn trai nên giờ phải cải cách!

Bọn con trai lớp tôi trừ Thanh Hà ra thì đều ủng hộ nhiệt liệt. Nhất là tôi, nạn nhân mới nhất của phong trào “hủ tục” có từ xưa đến giờ như vậy. Cần phải loại bỏ sự phân biệt ngay.

-Bị điểm kém mà còn cười được nữa?-Dung la tôi ngay khi vừa kết thúc buổi học.

-Đâu có, cười thằng Hà thôi mà, Thanh Hà đó!

-Ôn thân, lỡ có Thanh Tín thì sao?

-Làm sao mà có được, tên người ta men lỳ (manly) như thế này cơ mà!-Tôi vỗ ngực đầy tự hào.

-...!-Dung neho mắt đầy ngạc nhiên, cổ chọc què tôi.

Trong sân trường, tôi có thể bắt gặp những bạn nữ ôm những bó hoa, tay cầm những gói quà được gói ghém kỹ lưỡng. Nhất là những bạn nào mà xinh xinh, có lẽ hoa và quà cầm không biết bao nhiêu cho xuể. Đúng là lợi thế có khác, bao nhiêu vệ tinh vây quanh.

-Nhìn cái gì đó?-Dung xách tai tôi lên.

-Không, không, nhìn trời nhìn đất thôi..!

-Còn chối, rõ ràng là đi ngắm cô nào đúng không..?

-Không mà, nhìn hoa nó cầm thôi mà...!

Cái tay mà Dung xách tai tôi, trên đó, chiếc vòng độc quyền cho thành viên 12a11 hiện diện là một nét đặc trưng riêng, một văn hoá riêng đồng thời là niềm tự hào của cánh con trai chúng tôi. Nó không hề giống những món quà thông thường. Và Dung đối với tôi cũng có một nét đẹp riêng, một cảm nhận riêng, đặc biệt hơn những cô gái đang ôm đầy hoa và xách đầy quà kia.

-À, mà Tín tặng gì cho Dung vậy?

-Bí mật!

-Là gì vậy?

-Bí mật mà!

-Kẹo hả?

-Không, lớn rồi còn kẹo gì nữa?

-Hay là CD Quang Dũng?

-Không luôn, cái này hay hơn nhiều, đẹp hơn nhiều, chỉ tiếc là không ngon hơn thôi.-Tôi đưa tay mình hoạ.

-Rốt cuộc là sao?

-Không ăn được chứ sao, đồ tham ăn, heo!

Dung hơi xịu mặt giả bộ giận, tôi ngó lơ đi trước. Hôm nào cũng vậy nên đã trở thành thói quen, rồi Dung sẽ lại chạy tới đi song song với tôi, không quên nhéo một cái đầu gối mới thôi.

-Dung!

Tôi quay đầu lại phía ghế đá dưới gốc cây dẫn ra cổng trường. Tiếng gọi cất ra từ một thằng con trai lạ hoắc. Trên tay nó đang cầm một gói quà cũng đẹp ra phết. Xác định đối thủ cạnh tranh, tôi lờ mắt nhìn kẻ địch. Chắc này giờ mới thấy cơ hội để tiếp cận Dung đây mà.

-A, Quang, chưa về hả?-Dung có vẻ thân mật với kẻ này.

-Chưa? Quang chờ Dung ấy mà!

-“Hơ, con trai mà nhỏ nhẹ quá vậy”!-Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Quang, bạn của Dung với nước da trắng bóc, cộng thêm mái tóc bông bông, chẳng khác nào mấy quý công tử tôi thường xem trong phim. Bên cạnh đó, giọng nói nhẹ nhàng, lịch sự chứ không phải lúc nào cũng sắc mùi chộc phá nhau như tôi. Dung nhìn tôi, rồi nói gì với Quang, chắc là đang muốn giới thiệu tôi cho hắn biết đây mà. Vậy mà để tôi đứng ngoài nắng, còn Nàng và hắn thì đang trao đổi chuyện gì dưới tán cây râm mát.

-Dung ơi, Tín về trước đây!-Tôi nở nụ cười, giơ tay vẫy vẫy, quay qua nhìn Quang khẽ gật đầu chào. Cố làm ra vẻ tự nhiên nhất mà đi ra hướng cổng trường. Dung cũng vẫy tay chào tôi.

-“Rõ ràng là đuổi mình đi rồi!”

Tôi hậm hực trong lòng. Một chút tự hào vì người mà tôi dành tình cảm được nhiều người quý mến, nhưng một phần không hiểu và cũng bất an trước mối quan hệ của Dung với Quang. Trước giờ, tôi quen biết ai, từ chị Nữ Tặc, tới Ngũ Yên, rồi bé Uyên...Dung đều nắm rõ. Còn tôi, ngoài những người bạn trong lớp ra, liệu tôi còn biết bạn bè Dung có những ai nữa không?

Tôi bước ra cổng trường, hướng về phía xe bus. Nơi quán nước mía quen thuộc, chỉ còn thằng Nhân đen và thằng Hoàng lẻ loi. Nguyệt thì bị thằng Vũ bắt cóc khi trống trường vừa tan.

-Mày không đi với Dung à?-Thằng Hoàng ngạc nhiên hỏi tôi.

-Không, về học bài chứ!-Tôi giả bộ với thằng bạn.

-Trời sắp hạ mày, chiều nay nghỉ học Toán, mai chủ nhật rồi!

-Thì về ngủ cho khoẻ, học cả tuần rồi.

Thả cái ba-lo xuống cái ghế bên cạnh, ba thằng cô đơn, bị bỏ rơi ngồi uống nước mía giải sầu. Thằng Hoàng bỗng nhiên thúc tôi:

-Ê, Tín, Yên kia.

-Đâu?-Tôi phản ứng ngay như cùng lúc.

Nhìn theo hướng thằng bạn chỉ, tôi nhận ra ngay Ngũ Yên trong nhóm học sinh lớp bên cạnh. Ngũ Yên dịu dàng, trêu mến chỉ im lặng trước một toán bạn trai cùng lớp đang hăng say nói chuyện. Tôi nhìn thấy thằng Minh An cố tình đi sát cô nàng tìm cách tiếp cận tán tỉnh. Cảm giác bị bỏ rơi lại một lần nữa nhói lên, dù tôi biết rằng trách Yên hay Dung đều là sai cả. Món quà của Ngũ Yên tôi vẫn còn cầm trên tay, có lẽ hôm nay món quà của nó sẽ không đến được tay người tôi muốn tặng. Và không biết, Ngũ Yên liệu có vui hơn khi có thêm một món quà, trong những món quà mà cô nàng đang có?

32. Chương 32

Tôi ngồi đằng xa, chỉ ngắm nhìn Ngũ Yên, trong lòng tự nhiên thất lại. Không hiểu rằng tôi muốn như thế nào nữa. Ngũ Yên đâu phải học chung với tôi, đâu phải nhất thiết phải xuất hiện trước mắt tôi mọi lúc.

-“Yên có quyền đi với người ta mà!”-Tôi tự trấn an mình.

Ngũ Yên vẫn dịu dàng, dù cô nàng không được thoải mái lắm khi thằng Minh An đi bên cạnh. Bước chân ngắn và khuôn mặt đượm chút buồn. Tôi cố tình ép mình nhìn ra hướng khác, cuốn sách tôi mang đằng sau ba-lô nặng trĩu. Thằng Hoàng như cũng nhìn ra cảnh ngộ của tôi, vỗ vai:

-Thôi, đi về, chiều nay được nghỉ ra đá banh cho khoẻ rồi còn về học bài!

-À, ừ, không có gì cả!

Trong ngày lễ đặc biệt, hai người con gái có sức hút đối với riêng cá nhân tôi, lần lượt cho tôi ra rìa dù là vô ý hay là cố ý đi chăng nữa. Dung chắc sẽ nhận món quà từ tay Quang và cũng sẽ nở nụ cười như lúc nhận món quà của tôi? Tôi không chắc về điều này? Quang là ai? Quang có mối quan hệ như thế nào với Dung? Và còn Ngũ Yên nữa? Cô nàng đang buồn, nhưng đâu chắc buồn vì tôi đúng không?

-Hãy!-Thằng Hoàng huých nhẹ tay tôi.

Tôi quay mặt ra đường theo sự cảnh báo của thằng Hoàng. Nhóm lớp bên cạnh không hiểu thế nào lại chọn quán nước cạnh quán ba thằng tôi đang ngồi. Và vô tình ánh mắt tôi và ánh mắt Ngũ Yên chạm nhau, một chút vô tình, bất chợt nhìn nhau. Nhưng trong khoé mắt niềm vui nhanh chóng vụt sáng.

-Tặng quà đề mày!-Nhân đen chồm người nói nhỏ với tôi.

-Quà gì?-Tôi giả ngu.

-20-10, mày chơi thân với Ngũ Yên mà không tặng à?-Nó bắt lí lại với tôi.

-À, ừ...tí nữa tao tặng-Tôi thở dài thú nhận.

-Làm luôn cho nóng chứ tí nữa làm gì?-Thằng Hoàng cũng vào hòa đẩy tôi vào tình thế khó.

Tôi quay sang, nhìn nhận tình hình. Ngũ Yên đang được vây xung quanh ít nhất là mười người. Và tôi chạy đến lôi cô nàng ra tặng quà. Quá khó xử, bởi vì ngày này, tặng quà riêng trịnh trọng như vậy là có “ý đồ”. Tôi không thể để lộ cái ý đồ mình ra giữ chốn công cộng như thế. Vừa khó xử cho bản thân tôi, vừa gây sức ép cho Yên. Chưa kể thằng Minh An nhìn tôi ngồi với hai thằng bạn, nở nụ cười chế giễu:

-“Dung của mày đâu rồi?!”

-“Thấy tao ngồi với Ngũ Yên không?”.

Tôi đọc ra những nội dung được ánh mắt nó thể hiện. Đại ý là như thế, bây giờ tôi chỉ còn nước ngồi chờ. Chờ cho cơ hội tới dù biết rằng nó sẽ mỏng manh. Nực cười là học sinh chờ bus, bây giờ lại cầu mong chiếc bus kia đừng có tới.

-“Két”!

Tiếng phanh xe bus vang lên, chiếc xe màu xanh trở tới trước mặt. Tôi bất động ngồi chờ, mặc cho thằng Hoàng với Nhân đen thúc giục:

-Về mày?

-Về, ngồi đó làm gì?

.....

-Ờ cái thằng này, đi!

-Thôi, tao ở lại xú, về trước đi!-Tôi khoát tay.

Chiếc xe bus vội vã giữa trưa nhanh chóng khép cửa rồi lại bắt đầu lộ trình của nó. Chỉ có điều Nhân đen và thằng Hoàng không có mặt ở trên chuyến xe đó, cả hai thằng bạn ngồi bên cạnh tôi cười khì khì.

-Cô ơi, cho con thêm ba ly nước mía nữa nhé!-Thằng Hoàng quay sang cười với cô chủ quán.

-Ồ, sao ba đứa mày không về?-Bưng ba ly để trước mặt ba thằng, cô chủ quán hỏi han.

-Dạ, có việc nữa cô ơi!-Nhân đen nhận ly nước cười tươi.

-Lại tán gái chứ gì, ba thằng mày chỉ có thể là giỏi.

Ba thằng tôi lắc đầu nguây nguây trước lời châm chọc của cô chủ quán chối tội. Thằng Hoàng và Nhân đen có lẽ không muốn tôi ngồi thẩn thờ một mình.

-Sao hai thằng mày không về?-Tôi quay sang hai thằng bạn.

-Trưa nay tao xin phép nhà về muộn rồi, vì tưởng lớp có kèo thứ hai chứ!-Nó phùng má nuốt mấy cục đá, rồi há miệng thở vội vì lạnh.

-Tao thì dễ mà, cũng xin đi chơi với bạn từ sáng rồi!-Thằng Hoàng khoanh tay trước ngực nói chắc chắn.

Không biết tụi nó có thật thà như lời nói hay không, nhưng chỉ ít tôi cũng cảm kích trước hành động của tụi nó. Bản thân tôi không có sự chuẩn bị trước, nhưng may mắn là hôm nay Mẹ tôi chắc chắn vắng nhà. Còn Ba tôi thì cũng bận việc trên công ty. Tôi về nhà hay không thì cũng chỉ ăn cơm một mình thôi. Ngồi ở đây chờ cơ hội còn tốt hơn.

-A, a, sư huynh.....!-Tiếng bé Uyên vang lên khi bắt gặp tôi, đằng sau thằng Hà gãi đầu gãi tai cười trừ.

-A, a, a...xe ca có bánh, sao hôm nay mọi vui vậy!-Tôi đá đểu thằng Hà.

-Ồ, hôm nay là ngày của muối thì vui chứ sao?

-Thế à, tưởng là đi với thằng nào mới vui vậy chứ!

-Xì, huynh còn chưa tặng quà uội nữa là..-Bé Uyên bĩu môi.

Lúc này tôi mới giật mình. Mãi lo tính rồi chọn quà, tôi quên luôn bé Uyên lúc nào không hay. Cũng may trong lúc tôi âm ờ, bụng Nhân đen biểu tình sùng sục.

-Đi ăn gì đi Tín, đằng nào tuyền sau còn lâu nữa mà!

-Ừ, để sư huynh chiêu đãi muối ăn trưa nhé!-Tôi mừng như vớ được vàng.

-Có dẫn tao đi không?-Thằng Hà tranh thủ ăn ké theo.

-Thôi, mày là gái thì tao dẫn, Nhân đen, tính tiền nước mía đi, mày gọi.

Năm người bước ra khỏi quán nước và bắt đầu tour ẩm thực lung tung. Bỏ lại sau lưng quán nước cũng ồn ào không kém đằng sau. Thỉnh thoảng tôi ngoái nhìn ra đằng sau, nhưng bé Uyên cứ bắt chuyện mãi khiến tôi không dám nhìn lâu.

-“Một lần nữa lỡ hẹn”!

Nửa giờ sau đó, miệng của tôi chỉ có đúng một quy trình. Cắn, xé, nhai quay đều, quay đều liên tục. Từ bánh canh, bánh cuốn..Tóm lại là tất cả các loại bánh mà bé Uyên gọi ra. Bốn thằng cứ cầm cúi ăn liên tục, mồ hôi cứ đua nhau mà tuôn ra. Bé Uyên thì nhẹ nhàng nhìn bốn con ma đói, vừa ăn vừa cười liên tục.

-Khà, no quá đi mà!

-Bể bụng tôi mất!

-Trời ơi, đói cũng khổ, mà no cũng chả sướng gì!-Tôi xoa cái bụng căng đét vì chứa bao nhiêu thức ăn!

Bé Uyên chưa chịu tha cho bốn thằng tôi, bắt tiếp tục:

-Lúc này là bốn anh đãi em, giờ 20-10 em chủ xị đãi lại!

-Lại ăn nữa hả em?-Thằng Hoàng ngao ngán.

-Nữa chứ anh, ăn cho bốn anh sợ luôn!

-Thế xin cô cho tôi biết, cô tính ăn gì nữa đây?-Thằng Nhân đen có vẻ muốn ăn nữa.

-Kem đi, trời lạnh lạnh thế này thì ăn kem là sướng nhất!-Bé Uyên đặt tay lên chiếc cặp nhún nhún, chắc lại thắng hoa vì nghĩ ra ý tưởng hay đây mà.

Bốn thằng vác cái bụng no căng lết theo bé Uyên qua hai con hẻm, rồi đi thêm một lúc nữa, tới một quán kem. Quán nằm sâu vào so với các căn nhà cùng đường. Đầu quán có một cây đa, rũ những sợi rễ xuống. Lác đác cũng có vài nhóm có cùng ý tưởng với chúng tôi.

-Giờ mấy anh gọi món đi, anh Hà! Sư muối tôi lại trọng tình khinh đồng môn.

-Thì gọi giống em ấy!

-Anh Nhân ới ới, anh ăn gì?

-Bánh plan nhé!

-Anh Hoàng nữa?

-Kem socola đi em!

-Sư huynh!

-À, kem...Ngũ Yên!-Tôi reo lên.

-Làm gì có kem Ngũ Yên?-Sư muội tôi phản ứng lại với món ăn độc đáo của tôi.

Hiển nhiên trên đời này làm gì có món kem nào là kem Ngũ Yên, chỉ có Ngũ Yên mà thôi. Ngũ Yên đang đi bộ thong thả giữa cái nắng leo lét của những tháng mưa Tây Nguyên, giữa cái không khí lạnh đang phà phà vào người.

-Ồ, Tín...!

Tôi bất ngờ bao nhiêu thì Ngũ Yên bất ngờ gấp bội. Tôi chạy ra đứng trước mặt cô nàng.

-Ừa, Yên đi đâu đây?-Tôi gãi đầu gãi tai.

-Yên về nhà, nhà Yên gần đây mà!

Theo hướng Ngũ Yên chỉ, nhà Ngũ Yên cách quán kem chỉ bốn căn. Ngôi nhà kiểu Thái với nước sơn màu cam lợt tạo nên một vẻ đẹp nổi bật với những căn nhà khác ở đây. Nhưng mà biết nhà rồi, lý do xong rồi, tôi lại gãi đầu cười chết đứng.

-Anh Tín, chị gì nữa vào kêu kem nè!-Bé Uyên gọi với ra, khi người phục vụ ra nhận phiếu.

-À, Ngũ Yên ăn kem nhé..!

Vừa nói câu đó ra khỏi miệng, tôi cảm thấy đó là lời mời ngu nhất của tôi. Ngũ Yên thì chỉ cúi mặt mà cười. Gật đầu.

-Ồ, sao em lại múc kem của anh?

-Xí, anh keo kiệt, có muông kem cho em mà cũng không cho!

Thằng Hà khẽ nhắc bé Uyên, khi cái thìa của sư muội tôi múc trộm vào thì kem của nó. Nó bù lỗ bằng cách múc trộm chút kem socola của thằng Hoàng. Thằng Hoàng cũng không vừa, thò qua mức bánh flan của Nhân đen một miếng có lẽ là gấp đôi số tài sản nó hao hụt.

Kể cấp gặp bà già, Nhân đen cũng đâu có thua ai thò sang ly kem của tôi, thừa lúc tôi chảnh mắng, múc một thìa socola to bự. Theo quy luật như thế, tôi hào hứng quay sang ly kem dâu của Ngũ Yên. Cái thìa chưa chạm đến cái ly, tôi bất chợt khựng lại. Bốn ánh mắt của bốn kẻ cướp ban đầu cũng dừng lại. Tôi rụt cái thìa lại trong sự tiếc nuối của ba thằng bạn cùng lớp.

-Ồ, chơi đẹp dã man!

-Thằng Tín người lớn quá, mất vui!

-Kệ tao, lo ăn đi!-Tôi hắng giọng nạt Nhân đen vì không muốn làm không khí mất tự nhiên.

Ngũ Yên chỉ cười, rồi cái thìa của cô nàng chìa qua bên ly kem socola của tôi. Lần này Yên không phải cướp trộm, mà là cho tôi:

-Cho Tín nè!

-Ồ...không..?

-Mày không ăn để tao!-thằng Hà đưa cái thìa ra châu chực ngay tức thì.

-Không, mày đừng hòng!-Tôi giữ chặt cái ly kem, đưa nó ra xa khỏi tầm với của lũ bạn.

-Thấy chưa, chỉ có chị thương sư huynh thôi!

Bé Uyên hồn nhiên lên tiếng, rồi quay sang lườm thằng Hà:

-Còn anh em xin có xí xí thôi mà cũng không cho nữa!

Câu nói của Uyên vô tình làm hai đứa tôi bất chợt đỏ mặt. Cả hai đứa chẳng dám nhìn nhau, cầm ly kem lên nhìn nhìn. Không hiểu nhìn vào ly kem có hết ngưng hay không.

Mười phút sau, nhóm sáu người chia đôi hai hướng. Nhân đen, Hoàng, Uyên và Hà đi về trạm bus, còn tôi và Nguyệt thì trực chỉ nhà cô nàng mà hướng tới.

-Mời mấy bạn về nhà Yên chơi nhé, nhất là em đây, cô bé dễ thương!-Cô nàng quay sang cười với bé Uyên.

-Ồ, đi thôi!-Tôi tự nhiên cất tiếng ủng hộ.

-Em cũng muốn đi lắm, nhưng mà có việc bận rồi, anh Tín đưa chị Yên về nha.

Chẳng hiểu là mới quen biết thôi mà Yên và bé Uyên thân nhau đến vậy, còn nói chuyện hợp gu nữa. Hai chị em vô tình đẩy tôi vào tình thế hờ hênh. Uyên đi thì thằng Hà cũng đi, tôi nhìn hai thằng bạn tôi cầu cứu. Hai thằng nó cũng vội vã vẫy tay tôi ra về:

-"Lần này Má tao dặn về sớm mày ơi!"

-"Mẹ tao cũng dặn như Mẹ thằng Hoàng ấy!"-Hai thằng bạn thăm thì.

Tôi đành mang danh phận vệ sỹ hộ tống Ngữ Yên về nhà, mặc dù nhà cô nàng thì cách đây chỉ mấy bước chân. Ngữ Yên im lặng đi trước, đẩy cánh cổng khép hờ rồi vịn tay nắm cửa. Chào mừng đến ngôi nhà của Yên kìa Tín.

Ngôi nhà đơn giản như vẻ ngoài của nó. Gọn gàng, đơn giản nhưng nó lại tạo nên một cảm giác đẹp và ấm cúng. Bộ ghế sa-lon được đặt giữa phòng khách rộng rãi, ở giữa chiếc bàn thấp, đơn giản để một lọ hoa tươi.

-Vào đi Tín, gì mà thần thờ vậy?

-À, à,,ừ, Yên cứ để tự nhiên đi mà!

Tôi ngồi xuống cái ghế sa-lon, tranh thủ lúc Ngữ Yên lên cất sách vở mà ngắm những bức ảnh được treo trên tường. Ảnh gia đình ba người được treo ở những góc rất dễ nhìn, có cả những bức ảnh đã ngả màu sần. Ngữ Yên lúc còn nhỏ trông thật ngộ nghĩnh với cái áo yếm như Hồng Hải Nhi vậy, tóc còn cột về hai bên nữa.

-Chào cháu, cháu là bạn Yên à!

-.....!-Tôi quay đầu ra hướng từ phòng bếp ra phòng khách, nếu không nhầm thì đây là Mẹ của Yên.

-Cháu tên gì?-Mẹ Ngữ Yên nhẹ nhàng cất tiếng hỏi lần nữa, đến giờ tôi mới sực nhớ ra mình chết lặng khá lâu.

-Dạ, cháu chào Cô ạ, cháu tên Tín!

-Cháu ngồi uống nước đi!-Mẹ Ngữ Yên thay mặt cô nàng tiếp khách.

Ban đầu tôi hơi bối rối vì không biết nói chuyện gì với phụ huynh cô nàng, nhưng sau một lúc, tôi cảm thấy mẹ của Ngữ Yên rất tâm lý và thoải mái, chứ không có khắt khe như tôi lo sợ ban đầu:

-Nó có bao giờ nói về bạn bè đâu, nên Cô cũng không biết nhiều lắm!

-Dạ, chắc tại Yên ít nói đó cô!

-Vậy hả, vậy mà về nhà nó nói như con sáo vậy đó!

-Mẹ toàn tranh thủ con vắng mặt mà nói xấu thôi!-Giọng Yên vang lên khi hai cô cháu say mê nói chuyện.

Tôi quay lại, suýt nữa phải đi tìm quả tim vừa nhảy ra khỏi lồng ngực mất. Ngữ Yên với chiếc áo thun hồng đơn giản, quần jean lửng với đôi giày bông to sụ đi trong nhà trông đáng yêu vô cùng. Và càng đặc biệt hơn, là lần đầu tiên tôi thấy Yên là nũng.

-Thôi, cháu ngồi nói chuyện với Yên nhé, cô sang nhà hàng xóm!-Mẹ Ngữ Yên không muốn rầy lũ trẻ mất tự nhiên, tâm lý nhường lại quyền tiếp khách cho cô nàng.

-Mẹ Yên nói gì với Tín vậy?

-À, nói là ở nhà Yên phá lắm, vừa dữ vừa đánh đá nữa!-Tôi nhún vai, cầm tách nước nhấp ngụm nước.

-Cái này là Tín nói phải không?

Ngữ Yên cúi người, cố bắt được ánh mắt đang trốn tránh vì đặt điều nói xấu cô nàng. Cây cài tóc nhỏ màu đen không còn sức giữ mái tóc dài xoã xuống. Vẻ đáng yên càng được nhân lên gấp bội. Ngữ Yên trên trường vừa dịu dàng, vừa ít nói thì hôm nay càng dễ thương hơn nhiều. Có giống thì có lẽ là cách thể hiện giản dị.

-Tín nào dám chứ, nào dám!-Đặt ly nước xuống bàn, tôi xua tay lia lịa.

-Ồ, phải vậy chứ!

Cô nàng sức nhớ ra điều gì đó, rồi đi thẳng xuống phòng bếp, còn tôi chờ bóng Yên đi khuất, tiếp tục đưa mắt theo dõi những bức ảnh theo thời gian của người giản dị. Vóc dáng thì thay đổi, nhưng ánh mắt, nụ cười thì không lẫn vào đâu được cả. Dù có bao nhiêu năm thì nó vẫn đẹp đến hút hồn.

33. Chương 33

Tôi lướt xem những bức ảnh ở tường. Rồi bất ngờ nhất là chiếc ảnh ở trên cửa sổ sau lưng tôi. Bức ảnh màu xin và có hai góc đã hoen ố nhưng vẫn còn rõ ràng lắm. Trong ảnh là một đứa bé cỡ chừng hai tuổi đang ngồi trong một cái thau. Trên đầu đội chiếc mũ len, chiếc khăn tắm thì quấn quanh người. Tôi nhìn tấm ảnh mà nắc nẻ cười, không để ý Ngữ Yên đi lên từ bao giờ.

-Ấy, không được xem cái ảnh đấy!-Ngữ Yên đặt đĩa trái cây lên bàn rồi nhanh chóng kéo tay tôi.

-Thì cũng chỉ là ảnh thôi mà, xem xem thế nào thôi mà!

-Không, xem làm gì cái ảnh đấy!-Yên đỏ mặt nhất mực không là không.

Cô Nàng còn bắt tôi ngồi quay lưng lại với tấm ảnh đó, còn mình thì ngồi đối diện để dễ kiểm soát tôi hơn, nếu có hành động ngấm lại bức ảnh đó thì sẽ ra tay can thiệp. Cũng dễ hiểu thôi, cái ảnh bán nude con nít chuẩn bị đi tắm đấy mà. Trông rõ mũm mĩm mà chẳng hiểu sao Yên lại cấm tôi xem.

-Tín ăn trái cây nè!

-Thôi, no lắm luôn, sắp đứt cả thắt lưng ra đây!-Tôi xoa xoa cái bụng, tội nghiệp nó, hôm nay tôi lỡ ăn hơi nhiệt tình.

-Hay là chê trái cây nhà Yên dở, nên không thèm ăn chứ gì!

-Ồ..không..ăn thì ăn. Dù sao chết no thì cũng thoải mái hơn chết đói mà!

Ngữ Yên đưa cái nĩa cho tôi, còn cô nàng thì hồn nhiên ôm chiếc gối nhìn xem phản ứng khách ra sao:

-Sao Tín chưa ăn đi!-Hỏi mà không khác gì chèn ép khách cả.

-Ồ, nói chơi làm thiệt à?

-Thiệt, ăn đi không lần sau đừng có nhìn mặt Yên mà nói chuyện!-Cô nàng phùng má dọa tôi.

-Thế ăn xong cho xem cái ảnh bán nude kia nhé!-Tôi ra điều kiện.

-Không, không được, Tín có ăn thì cũng không được xem nghe chưa?

-Sao không được, nó treo ở phòng khách cơ mà.

-Ai cũng xem được nhưng gian như này thì không được.

Ngữ Yên bảo tôi gian, nên cấm vận, nhất quyết phải ăn. Tôi vừa ăn mà nước mắt cứ như sắp rớt ra ấy. Bụng thì căng lên không chịu nổi. Cuối cùng vừa ý chủ nhà, tôi thả người xoã ra sa lon mà ngồi thõ.

-Vừa lòng chưa cô, đẩy, giết người!

-Cái mặt Tín thế kia có giết thì cũng đâu có ai thương!

Hai chúng tôi ngồi bắt đầu nói chuyện. Bắt đầu từ chuyện học hành, chuyện học thêm ở lớp Hoá, rồi qua lớp Toán. Rồi từ đó chuyển qua thiên văn địa lý lẫn phóng sự xã hội. Bất kì có điểm chung thì chúng tôi cứ nói. Mới thế thôi mà cũng đã ba giờ chiều.

-Tín về nhé, lần sau tới chơi!

-Ồ, lần sau vác bụng đói tới !-Tôi vẫy tay Yên. Cánh cửa cổng nhanh chóng khép lại.

-Á, quên, Yên?-Lần nữa nó lại mở ra.

Tôi cười cười rồi lúi húi mở chiếc balo lấy ra món quà 20-10 tặng Ngũ Yên. Suýt nữa thì quên, chẳng hiểu đầu óc tôi hôm nay để đi đâu nữa, chẳng nhớ gì tới cuốn sách vốn nằm im cạnh mấy cuốn sách vở của tôi cả.

-Tặng Yên này?

-Cái gì đây vậy?-Ngũ Yên đưa nó lên ngang tai, khẽ lắc nhẹ hộp quà.

-Ồ, thì quà thôi, suýt quên Yên là con gái!

-Tặng được món quà mà nói Yên quá trời vậy rồi, hoá ra là Yên lỗ à!-Cô nàng nhăn mặt giả bộ giận!

-Ồ, trả thù thôi, giờ thì về đây!

-Ừ, lần này đừng gọi cửa nữa nhé!

Lần này tôi không gọi cửa nữa. Tôi bước chân ra bến xe bus. Chân tôi không chạm đất mà đang đi trên mây, bông bồng, sáng khoải. Tôi tự nhủ mình đi chậm lại, nhưng bước chân càng thể hiện điều ngược lại. Tôi còn khẽ hát:

-Đôi chân đi tìm một lời yêu thương khi trái tim thổn thức!

Chẳng hiểu có thằng nào đi xe ngang qua nghe thấy nó phán một câu xanh rờn:

-Hát dở thì ngậm miệng!-Rồi cười ha hả đạp xe hết tốc lực, chắc sợ tôi túm cổ đánh cho nó một trận vì làm mất nhã hứng.

Tôi đang vui nên cứ coi như nó là một lời khen, cứ tùm tùm cười một mình cho đến khi đặt chân về nhà mới thôi. Cũng may hôm nay Ba Mẹ tôi đều vui nên nhắc nhở xong rồi cũng để tôi đi lên phòng. Chiều hôm đó đúng như lịch hẹn, Nhân đen và Hoàng lỏi tôi đi đá bóng. Kết thúc một ngày 20-10 vui vẻ và biết bao nhiêu chuyện xảy ra xung quanh, buồn cũng có mà vui cũng có.

Thời học sinh đến trường là một niềm vui. Dù cho thời gian biểu thì tuần nào cũng như tuần nào, học thì cứ theo đó mà tiến hành. Nhưng sự việc phát sinh thì không biết bao nhiêu mà kể. Và tuần “hậu 20-10” là một minh chứng sinh động.

-Hết tuần này trường ta sẽ đón Thầy Cô thực tập từ đại học Tây Nguyên về!

Cả lớp tôi ồ đồng loại trước thông tin không còn gì vui vẻ bằng. Thầy cô mới về thì sẽ đứng một số tiết để dạy, hoặc dạy thay. Như vậy chúng tôi sẽ dễ dàng hơn trong các tiết học.

-Vì năm nay là lớp mười hai nên không có thầy cô thực tập chủ nhiệm, chỉ có một số Thầy cô sẽ dạy một số tiết học của một số môn như Văn, Toán, Lí, Hoá, Anh văn và Sinh học.!

Thông tin trên không thể hấp dẫn hơn nữa. Nếu so với độ nghiêm khắc cũng như sự cầu toàn trong từng tiết học thì các Thầy Cô thực tập không thể nào bằng được với các Thầy cô đã dạy chúng tôi. Nhưng về độ “mềm lòng” thì hẳn đứt là cái chắc.

-Các bạn trong ban cán sự Lớp nhớ nhắc nhở lớp trật tự trong từng tiết học có dự giờ hoặc các Thầy Cô mới về dạy. Không được nghịch ngợm quậy phá!

Các tai to mắt lớn trong lớp dạ vang rền. Hiển nhiên tôi và thằng Hà là một trong số đó, nhưng việc đã quyết, còn thể nào thì tùy tâm. Đây là cách lí giải sự quyết tâm của xóm nhà lá chúng tôi.

-Ngon mày, thể là khoẻ rồi, giáo viên thực tập!-Phong mập vỗ đùi cái đét khoái chí.

-Mày tính làm gì, đừng có nói là muốn ghẹo Cô khóc nhé!-Thằng Hưởng dừ lườm thằng Phong mập.

-Ày, đến mức ấy thì không, nhưng lúc đó tao không biết sẽ thử như thế nào nữa!

Đám con trai chúng tôi cười khà khà, còn Dung, Nguyệt, Trang, Hằng đang dựa vào ban công chỉ có nước lắc đầu nhìn đám con trai khoái chí.

-Đừng như năm ngoái nữa nhé, cô suýt khóc mấy lần luôn!-Dung nhắc lại “lịch sử” của đám nhà lá chúng tôi.

Năm ngoái, khi chúng tôi học lớp mười một thì cũng có một đợt thực tập. Đặc biệt hơn là 11a11 chúng tôi có tận ba giáo viên chủ nhiệm. Hai Thầy và một Cô. Chẳng hiểu nghe ai quảng cáo hay nhận xét là lớp chúng tôi vốn nghịch ngợm, mà các giáo Viên chủ nhiệm làm gắt ngay từ lúc làm quen với lớp.

-Mỗi em lấy ra một tờ giấy ghi lại thông tin, địa chỉ, số điện thoại nhà, sở thích, hoặc điểm mạnh về cái gì thì ghi lại rồi nộp lại cho lớp trưởng!-Cô giáo duy nhất nghiêm khắc.

-Làm gì vậy Cô?

-Em không nói leo, Cô muốn có sự liên hệ với gia đình, để thông báo tình hình học tập.-Cô nhắc thằng Tuấn Anh làm mặt nó tái mét.

Chúng tôi thừa hiểu, việc thông báo tình hình học tập là một cái cớ, và mục đích chính là đe dọa “Ai nghịch hay quậy phá thì gia đình các em sẽ được thông báo”. Bắt đầu đã nghiêm khắc, và thêm cả sự đe dọa thì vô tình gây ra một làn sóng không vừa lòng, tuy âm thầm nhưng dữ dội. Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò, cái gì càng cấm càng tò mò, và Thầy Cô nào càng nghiêm khắc thì học sinh càng nghịch. Không có ý chống đối, chẳng qua chúng tôi muốn ném trải cảm giác hồi hộp cực độ hoặc chiến thắng vinh quang khi qua ải những Thầy Cô này.

-Thưa Cô, em có ý kiến!

-Mời em bàn cuối!

-Dạ, nhà em có hai cái điện thoại, và nhà bạn Nhân không có điện thoại thì ghi làm sao ạ?-Tôi khời mào đầu tiên.

-Thì em cứ ghi một số, còn nhà ai không có thì để trống, nhưng cô tin ở đây nhà ai cũng sẽ có thôi!-Cô nghiêm khắc đối đáp lại tôi, vạch rõ âm mưu chống phá.

-Thưa cô, thể sở thích này là ngoài hay trong lớp học ạ?-Phong mập tiếp nối tôi.

-Em cứ ghi, trong hay ngoài lớp gì cũng được!

Cứ như thế, hết Phong mập, Nhân đen, Kiên cận, Long con rồi thằng Hà nối dài hàng loạt khúc mắc trên trời dưới biển. Hai Thầy này giờ chỉ cười cũng phải lên tiếng đỡ “chiêu bài” dùm Cô, cuối cùng cũng thua cuộc nốt trước sự vụn vẹo “giả ngu ngơ” của đám học sinh:

-Các em nghĩ gì thì cứ ghi vào!-Coi như là bên giáo viên thực tập tạm thời thua trước đám học sinh yêu ma. Sau khi thằng Hải thu hết sơ yếu lí lịch nạp cho Cô thì sự việc lại tiếp tục.

-Cái gì, Phong là em nào?

-Dạ là em!-Phong mập nhanh nhẹn đứng lên.

-Em to khoẻ vậy mà có sở thích hái hoa bắt bướm sao em?

-Dạ, thú vui tao nhả mà cô!

Cô giáo chịu thua thằng học sinh đang cười tươi như hoa, khẽ đưa tay mời nó ngồi xuống.

-Kiên là em nào?

-Dạ là em !-Kiên cận bị xướng tiên.

-Em có tính khiêm tốn không, Phần ưu điểm em ghi: quá nhiều ưu điểm, còn phần nhược điểm thì em cũng ghi như thế là sao?

-Dạ thưa cô, ưu điểm nhiều dễ khiến những người xung quanh yêu quý, nhưng ghen ghét cũng có, dễ mất sự đoàn kết ạ!

Cô lắc đầu trước lý lẽ chặt chẽ của nó, còn cả lớp tôi được dịp ôm bụng mà cười lên cười xuống. Tôi cố lau những giọt nước mắt thì bị gọi tên:

-Tín là em nào?

-Dạ thưa cô em!

-Em thích xem phim siêu nhân thật hả?-Cô giáo lọc ra những đối tượng nghịch phá đây mà!

-Dạ,em ghi rõ mà cô, em thích từ bé tới giờ, nhất là cái ông mặc quần đỏ bên nước Mỹ ấy!

-Thôi, được rồi em ngồi xuống, cuối cùng Hưởng là em nào?

Thằng Hưởng nóng lòng chờ mãi, cuối cùng cũng đập vào danh sách vàng:

-Dạ, em ạ!

-Ưu điểm của em là đẹp trai à?

-Dạ, em cảm thấy thế!-Thằng Hưởng cười rạng rỡ như minh tinh.

Cả lớp tôi đùa thì cười, đùa thì nhăn mặt phản đối cái trò quây của mấy thằng tôi. Nhưng công nhận, đa số vẫn là cười, còn Dung lại thuộc về thiểu số. Bữa đó, chúng tôi cũng có cảm thấy mình có chút “ác ý” khi gương mặt Cô buồn so.

Sau thời gian đầu, Cô trò càng gần gũi nhau hơn, thấu hiểu nhau hơn. Mỗi lần trong lớp có học sinh vắng cô đều hỏi han lí do kĩ càng, rồi thăm hỏi ngay vào ngày hôm sau, dù hôm đó Cô cũng chẳng có tiết dạy. Cứ như thế, sự yêu thương học sinh dần cảm phục chúng tôi. Xóm nhà lá bớt mạnh động dần, vẫn nghịch, nhưng đúng nơi đúng lúc, không còn có kiểu chống đối như lúc đầu nữa.

Và ngày liên hoan chia tay, có lẽ là lần thứ hai sau trận thua bóng năm lớp 10, tôi mới thấy lớp chúng tôi khóc. Ngay cả những đứa bạn cứng rắn nhóm tôi cũng rưng rưng nước mắt. Đôi khi còn không dám nhìn Cô, Thầy khi từng người đứng lên phát biểu cảm nghĩ về lớp. Và chuyện đó cũng đã gần một năm trôi qua.

-He he, lần này tao lại ghi tao đẹp trai quá!-Thằng Hưởng đưa tay xoa cằm tự hào.

-Hoang tưởng à mày, soi gương cho tỉnh!

-Không biết năm nay thế nào đây?

-Thì chờ đi rồi xem thế nào, dù sao cũng nhớ Thầy Cô mà!-Kiên cận “quá nhiều ưu điểm” lên tiếng.

-Lo cho tiết sau đi mấy ông tướng, Atlas Địa Lý có chưa?-Dung lên tiếng nhắc nhở.

-Chết tao, kiểm lệ, tao quên!

-Tao chưa học bài nữa?

Một câu cảnh báo của Dung, nhóm chúng tôi tan tác hết. Đứa thì đi sang lớp bạn bè mượn Atlas, đứa thì vào học bài. Chỉ còn tôi, thằng Vũ, Kiên cận đứng lại hầu chuyện ba cô bạn, dần dần mỗi đôi tách ra một góc một cách tự nhiên.

-Tín học bài chưa,Atlas nữa?

-Có rồi, học luôn rồi!

-Chắc chưa vậy?

-Rồi, chắc rồi, nhìn bình chân thế này cơ mà!-Tôi tự tin ra mặt.

Những câu nói của Dung dành cho tôi, đó không phải là mục đích của Nàng. Có chăng đó chỉ là cách mở đầu câu chuyện. Dung không nói gì, giữa hai chúng tôi bắt đầu có khoảng lặng:

-Hôm trước, xin lỗi Tín nhé?-Dung nhỏ giọng, ngập ngừng.

-Chuyện gì, xin lỗi chuyện gì vậy?-Tôi thắc mắc.

-Là hôm 20-10, Dung!

-À, chuyện đó hả?

Dung gật đầu. Chuyện mà Dung đề cập là chuyện Dung nói chuyện với Quang. Tôi buồn vì không đi với Dung như bé Uyên với thằng Hà, hoặc mất hút như Nguyệt với Vũ. Nhưng tôi tôn trọng sự chọn lựa của Dung, tôi không buồn chuyện Dung nói chuyện với Quang.

-Không sao đâu mà?

-Dung...Ờ..Quang là bạn học cấp hai của Dung!

-Không sao đâu, Tín nói thật đấy.-Tôi gằn giọng, cố nghiêm từng chữ một để cho Dung biết rằng tôi tôn trọng quyết định của Dung. Tôi không để tâm chuyện đó, nên không cần thiết Dung phải giải thích. Với lại tôi cũng vô tình đi với Ngũ Yên thì làm sao có thể trách ai được chứ.

Dung im lặng, không nói thêm nữa. Cứ mỗi lần hai đứa tôi bất đồng ý kiến thì thường đều dừng lại như thế. Hai bên thường ôm suy nghĩ riêng đi theo hai hướng. Tôi chống tay lên ban công :

-Không sao đâu, mọi chuyện qua rồi!

-Qua thật không?

-Ừ, qua rồi, thôi vào lớp thôi!

-Ừ,...!-Dung vẫn ấp úng, và tôi biết Dung vẫn còn băn khoăn.

Nhưng tôi còn gì để nói, những gì cần tôi đã nói hết rồi. Tôi bước vào lớp chuẩn bị cho tiết học mới và cũng nhanh chóng quên đi chuyện vừa xảy ra.

34. Chương 34

Không khí trong trường đầu tháng mười một thật khác hẳn so với những tháng trước, nô nức hơn, ồn ào hơn. Chắc là tâm lý hồi hộp chào đón những thầy cô thực tập về, và xa hơn là ngày Nhà Giáo Việt Nam gần kề.

Ngay cả tiết chào cờ hôm nay, những hàng ghế cũng được kê dài hơn. Trên hàng ghế đó, ngoài những thầy cô quen thuộc với học sinh trên trường thì còn có thêm những gương mặt-sinh viên sư phạm lạ lẫm. Khối lớp mười và mười một thì ồn ào và hí hửng vì lớp có thầy cô chủ nhiệm. Riêng khối mười hai chúng tôi thì chỉ có trợ giảng, hoặc dạy một số tiết nên không hào hứng bằng. Cũng một phần do cái tính “đàn anh, đàn chị” trong trường, không thể tỏ ra ngoài mặt như đàn em khoá dưới được.

Kết thúc giờ chào cờ, sẽ có người hân hoan, kẻ hụt hẫng. Những kẻ hụt hẫng cuối cấp cũng có đôi chút ghen tị với đàn em khoá dưới. Nhưng có được gì không, khi cái thời khoá biểu luôn kín mít chương trình học, vẫn tiếp diễn hàng tuần. Với tôi, đầu tuần luôn là một ngày khó khăn, không những vì hai tiết vẫn luôn chờ đợi cái đầu khô khan, mà vì hôm nay kiểm tra hai tiết liền, còn lấy điểm giữa kì nữa chứ.

Tôi giật tờ giấy đôi giữa cuốn vở đã mỏng lét, lúi húi kẻ khung điểm. Kiến thức thì chẳng có là bao, lại còn viết bài phân tích nữa thì đúng là ác mộng. Tôi ngó quanh mấy thằng bạn thăm dò. Khuôn mặt thằng nào cũng căng thẳng.

-Mày có phao không Tín?-Phong mập hỏi ngon ơ, như chuyện có phao trong tiết kiểm tra văn là một phần tất yếu của tôi vậy.

-Phao gì mày, Cô bắt ghê thí mề, dám dờ không?

-Hỏi mày có không, chứ tao thì thủ sẵn cả rồi!

Nó vừa nói vừa giơ hai cuốn văn mẫu lên hào hứng khoe chiến tích, mặc ấy đứa con gái ngao ngán nhìn nó lắc đầu.

-Cả lớp, đứng!-Thằng Hải làm công việc của nó thường ngày.

Tôi đứng lên uể oải chào như thằng thiếu sinh khí. Cổ mở to mắt xem mình nhìn nhầm hay không, rõ ràng là có tận hai người bước vào.

-Cả lớp, ngồi!-Cô giáo bộ môn khoát tay, và chỉ giáo viên thực tập đứng giữa lớp lên bàn giáo viên.

-Hôm nay Thầy Vĩnh sẽ trông các em kiểm tra....!

-Khoẻ rồi, hớ hớ!-Thằng Phong mập cười tươi như pháo.

-Ngon rồi, sống rồi mày ơi!-Hưởng ù ù rũ như gà rù cũng bật dậy khi nghe tin vui.

-Các em nghiêm túc, ai giở tài liệu, quay cóp tôi lập tức cho 0 điểm giữa kì!-Cô trấn an dư luận, dẹp các phần tử có ý định manh nha nổi loạn.

Đời học sinh, cảm đoán là một chuyện, còn chuyện chấp hành hay không là chuyện khác. Cô vừa bước ra khỏi lớp, lớp tôi chuyển mục tiêu qua Thầy. Ban đầu là mua chuộc nhân tâm:

-Thầy tên Vĩnh hả Thầy?-Kiên cận mở đầu.

-Thầy tên Vĩnh!-Thầy trông rất hiền từ.

-Thầy đẹp trai quá Thầy!-Phong mập tiếp tục!

-.....!-Thầy vừa ghi đề vừa đỏ mặt bối rối nhìn thằng Phong mập lắc đầu, cảm phần viết lên bảng đề bài thi.

“Cảm nhận anh (chị) về thể giới Kinh Bắc với truyền thống văn hoá, nghệ thuật lâu đời trong bài thơ Bên kia sông Đuống của Hoàng Cầm”.

Đề văn luôn ngắn gọn xúc tích, nhưng luôn gây khó khăn cho học sinh cao độ. Mười phút trôi qua tôi chỉ ghi được hai chữ “bài làm” cùng với một cái gạch ngay ngắn ở dưới chứ không gì hơn. Đến tận nửa tiết sau, tôi làm nóng bài kiểm tra bằng cách hoàn thành xong mở bài. Coi như tạm có kết quả, ngược đầu quay qua do thám tình hình.

Thầy vẫn ngồi im trên ghế Giáo Viên, đảo mắt như ra đa về phía từng góc lớp. Đúng là giáo viên thực tập, làm đúng quy tắc ghê gớm. Tôi bỏ mục tiêu ngó sang mấy thằng bạn.

Kiên cận bóp trán liên tục, ra chiều bí bách dữ dội. Hưởng thì cắn uốn nát cái bút bi, thằng Hoàng thì vò tóc bút tai chịu thua. E rằng khó qua khỏi hai tiết với kết quả mỹ mãn.

-Hề hề!-Thằng Phong mập cười đắc chí.

Nó ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, lại ngồi trong góc nên đang tự tung tự tác với cuốn văn mẫu được đặt sau lưng thằng Hà. Cầm cúi chép lia chép lịa, hình như nó vừa qua được nửa tờ giấy kiểm tra hay sao ấy. Nó chỉ cuốn văn mẫu như tôi khiêu khích.

Thường thì việc ác khó tồn tại lâu, và làm việc xấu cuối cùng sẽ bị quả báo. Lúc tưởng như mọi việc trót lọt thì Phong mập bị hạ gục tức thời.

-Cái gì đây Phong?

Thầy thực tập chẳng hiểu từ lúc nào cầm cái sơ đồ lớp, thu cuốn văn mẫu của thằng Phong mập. Thằng bạn tôi mặt mày tái mét, đứng dậy mặt nó ra vẻ tội nghiệp đáng thương.

-Dạ, em biết lỗi rồi ạ....!

Cái chiêu giả vờ của thằng bạn đánh vào lòng trắc ẩn của Thầy. Thầy nhắc nhở vài câu rồi đi lên chỗ ngồi mang theo phao cứu sinh của thằng bạn. Nó thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng nhập chung tình trạng với mấy thằng khác, cắn bút.

-Đề khó lắm hả cả lớp!

-Khó quá thầy ơi!-Đa số lớp tôi đều than.

Không khó sao được khi mà thằng Ủy viên của một lớp đang phải vớt bở sĩ diện lần mò để cuốn vở ghi văn để tìm ý mà viết. Nguyệt quay sang nhìn tôi, cười lắc đầu:

-Bí rồi hả?

-Ừ, bí rồi, chẳng nghĩ ra được cái gì nữa?-Tôi vẫn chăm chú nhìn vào cuốn vở, cố ghi nhớ thật nhanh những ý vừa đập vào mắt.

-Cẩn thận kẻo bị bắt nha!

-Ôi, không lo mà, làm sao mà bị bắt được.-Tôi khoát tay qua chuyện, còn Nguyệt chăm chú làm bài tiếp.

Năm phút sau, tên tôi vang lên phá tan sự im lặng:

-Tín, em xem cái gì đó?-Thầy bắt đầu rời vị trí đi xuống chỗ tôi ngồi, cái bàn giữa.

Nơi an toàn như thằng Phong mập thì cũng bị bắt, mà nơi nguy hiểm như tôi cũng bị bắt. Chẳng hiểu Thầy ngày xưa đi học có hay giở tài liệu hay không mà khó qua mặt quá. Tôi cố gắng giữ khuôn mặt bình tĩnh, mặc dù mồ hôi đã toát ròng ròng, mặt thì nóng bừng.

-Em làm gì đó?

-Dạ có làm gì đâu Thầy?

-Cái gì trong ngăn bàn?-Thầy hỏi lại một lần nữa.

Tôi thần nhiên đặt balo lên bàn, cho Thầy kiểm tra ngăn học. Trống rỗng, không có một thứ gì khả nghi trong đó. Thầy xem thật kỹ rồi đi lên, chắc đang thắc mắc xem cái thằng học trò để cuốn tài liệu đi đâu mà nhanh vậy.

-Nè, cất đi!-Nguyệt chuyển sang cuốn vở ghi Văn cho tôi.

-Ồ, cảm ơn nhé!

-Ồn gì, ông nhét sang ngăn bàn tôi có thêm nói tôi tiếng nào đâu?

May mà lúc đấy tôi nhanh tay, luồn cuốn vở ghi vào ngăn bàn Nguyệt, còn cẩn thận để cái cặp đè lên không thì số phận tôi chả khác Phong mập là mấy. Nhưng giờ đây tôi bị liệt vào tầm ngắm nên đành an phận mà ngồi bịa ra mà chép, chứ không dám tái diễn lần nữa. Ánh mắt Thầy liên tục quét qua chỗ ngồi của tôi.

Tiếp nối truyền thống xóm nhà lá, thằng Hưởng bắt đầu có hành động. Nó nổi tiếng với nhiều chiêu trò độc đáo, lần này còn làm anh em sững sốt hơn “dở tài liệu bằng chân”. Lợi dụng góc khuất, nó ném cuốn văn mẫu thủ sẵn từ bao giờ xuống đất, và dùng chân- một bộ phận cơ thể ít ai ngờ để đỡ trang chép. Trên bàn giáo viên có nhìn xuống thì cũng chỉ thấy nó cắm cúi viết bài thôi, chứ không thể ngờ nó cũng đang gian lận một cách tinh vi. Thằng Kiên cận nó hoành tráng và liều lĩnh hơn, để cả cuốn văn mẫu lên bàn, lấy tờ giấy kiểm tra che một trang, cứ thế mà cắm cúi chép. Hoàn hảo và qua mặt được Thầy, nhưng không đủ để qua mắt tụi tôi.

-Chân mày bị sao thế Hưởng, có tật à?-Phong mập cố tình nói to.

-Suyt...!Thằng Hưởng mặt tái mét khi cả lớp nhìn nó dòn dập.

Nhưng tất cả đều muộn màng, kế hoạch nào cũng có sơ hở. Nếu đỡ bằng chân thì ít ai ngờ, nhưng một khi bị phát hiện thì rất khó để mà phi tang chứng cứ. Nó nuối tiếc nhìn cuốn văn mẫu theo Thầy lên bàn giáo viên cư ngụ.

-Mày nhớ mặt tao nha Mập!

-Có nạn cùng chia? Chết chung đê!

Thằng Mập nháy tôi giờ hai ngón tay chữ V biểu tượng chiến thắng. Nó giành xử thằng Hưởng thì đến lượt tôi xử thằng Kiên cận, không thể để tình trạng gian lận thi cử diễn ra....một mình được.

-Kiên, trang 47 đây, dở sang đó đi!

Tất nhiên là câu nói của tôi cũng đủ to để cho cả lớp nghe thấy. Thầy trừng mắt nhìn tôi, đề nghị giữ im lặng. Tôi giả vờ không nhìn thấy, nói tiếp:

-Kìa, dở đi, mỗi tay à!

Thằng bạn tôi mặt cũng xám xịt dần. Và nó hiểu rằng số phận của nó cũng chẳng khác mấy thằng tôi là bao.

-Cái..., mày chơi tao?-Kiên cận nhắc gọng kính dần mặt tôi.

-Nào có, tại tao lỡ nói to thôi!-Tôi thản nhiên thể hiện sự vô tội.

Sau sự kiện náo động phòng thi, những thành phần đã, đang và sẽ có hành động bắt đầu cảnh giác với mấy thằng “hại bạn” chúng tôi hơn. Chỉ cần chúng tôi rục rịch là sẽ có đứa lo đến thót tim mất.

Hầu như những phút tiếp theo, bài làm của tôi chẳng được bao nhiêu. Phần vì bí ý để phân tích, phần vì hào hứng với vụ thanh trừng “tội phạm” hơn.

Để ý mãi, tôi phát hiện Hằng bán chanh có biểu hiện, nhưng nó vốn ngồi hơi thẳng với tôi, nên không thể thấy được nó đang làm gì. Nháy mắt với thằng Phong, chuyển hướng tấn công đường chéo. Báo cáo toạ độ xong, tôi rung đùi ngồi chờ trình sát Phong Mập báo cáo tình hình.

-Báo cáo, đối tượng dở tài liệu, over!

-Báo cáo cho sếp, over!

-Sếp nào, over?

-Mr.Vĩnh, over!

-Ai báo cáo, over?

-Mày chứ ai, over!

Hai thằng tôi ngồi thều thào nói chuyện, dùng tay chân ra kí hiệu. Cuối cùng chẳng thằng nào chấp nhận. Tôi kêu thằng Kiên cận:

-Ê, ê..!-giọng canh đủ cho thằng bạn nghe.

-Gi, tao có dở nữa đâu..!-Nó còn hần học lắm.

-Không, con Hằng kia!-Tôi hất cằm về phía Hằng.

Thằng bạn tôi mặt đang cau có, giãn ra. Nó hắng giọng, cúi xuống nhìn bài rồi nói:

-Hằng, để lên bàn mà chép cho thoải mái!

Có tạt giạt mình, Hằng bán chanh giạt nẩy người, mặt đỏ ối rồi nhìn quanh. Cả đám chúng tôi bắt đầu cười lẫn lộn. Ngồi chờ Thầy xuống tiền Hằng nổi dài danh sách tiền án tiền sự. Chấp chương luật pháp, dù gái hay trai, cũng phải xử hết. Thầy Vĩnh hùng hổ đi xuống, tiến tới Hằng bán chanh.

Cao nhân thì gặp cao nhân, và ngay cả chúng tôi cũng không ngờ đến cái cách mà Hằng dùng để lách luật. Nếu có trách, chỉ trách chúng tôi không có cái lợi thế “phụ nữ” ấy. Nhanh như cắt, Hằng kẹp cuốn tài liệu giữa hai chân và phủ tà áo dài lên, mặt tỉnh rụi thách thức.

-Tài liệu em đâu?

-Dạ đâu có Thầy, em đâu có đâu!

-Không có thật không?-Thầy Vĩnh bắt đầu bối rối.

-Dạ thật!

-.....!-Thầy có lẽ thừa biết tài liệu ở đâu, nhưng bắt bằng cách nào.

-Thầy không bắt để em Thầy ơi!-Hưởng dù nhanh chóng vào cuộc.

-Thầy để em đi Thầy-Kiên cận xung phong làm trong sạch gian lận thi cử.

Thầy Vĩnh bối rối ra mặt, cuối cùng nhắc nhở lớp ổn định trật tự và đi lên. Có lẽ đây là lần đầu tiên Thầy đối mặt với vấn đề này nên nhất thời chưa biết xử trí ra sao. Hằng bán chanh vênh mặt nhìn chúng tôi, thách thức. Chúng tôi đứa nào đứa nấy xì mặt, bốn thằng hợp sức vẫn không “hạ gục” được cô bạn nên tức tối lắm.

Giờ chơi cho lắm nên gần đến nửa tiết thứ hai, tôi cầm cúi viết lấy viết để. Chẳng biết “khởi động” ra sao mà giờ ý văn cứ tuôn trào. Nghĩ ra cái gì cầm cúi viết cái đó. Cố gắng viết cho hết cái kết bài trước khi Thầy Vĩnh đi ngang qua thu lại, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh lại thì thấy Dung đang quay mặt nhìn xuống. Hai ánh mắt vô tình gặp nhau, và chẳng nói cũng hiểu Dung sẽ nói gì trong giờ ra chơi với tôi. Chắc lại là vấn đề cán sự lớp mà không gương mẫu đây mà. Trống đánh kết thúc hai tiết học là tôi chạy hẩn ra khỏi lớp, tiến thẳng tới căn-tin không thèm nhìn lại xem có ai kiểm mình hay không. Có lẽ, nên tránh việc nói chuyện với Dung lúc này để mua sự khó chịu về mình. Bao giờ cũng thế, cứ liên quan đến ban cán sự lớp là Dung trở thành một người khác, nghiêm khắc và có phần khô khan.

-“Tránh đi là hơn”!

35. Chương 35

Dù tôi có trốn chạy cách nào thì oan gia vẫn bám theo đầy rẫy. Đang ngồi nhăm nháp cốc nước mía vừa được đưa ra, đám bạn tôi đã kéo đến. Oan có đầu nợ có chủ, nào đâu dễ cho tôi thoát tội. Thằng Kiên cận, Hưởng dù mặt mày hùng hổ lắm.

-Mày, được lắm đấy thằng khốn ạ?-Nó quát ầm ầm giữa căn tin gây bao ánh mắt tò mò.

-Bớt nóng hai bạn đẹp trai, nước mía cho hạ hỏa chứ hả?

-Đẹp mày, tại mày mà tui tao bị quê mặt, nhục không thể tả.

Chỉ còn nước cầu hoà, tôi gọi nước cho hai thằng bạn. Cũng may là Thầy Vĩnh nhẹ tay không truy cứu tội trạng nên chúng tôi được tha bổng, chứ nếu không tôi bị lũ bạn cạo đầu mất.

-Uống nước mía đi mấy bạn đẹp trai!

-Uống thì uống mày, tao sợ mày chắc!-Kiên cận nhắc gọng kính, đưa cái li nước mía lên hút lấy hút để.

Nó khà một tiếng sáng khoái, như trút bao gánh nặng trong lòng.

-Được ly nữa không?

-Được thì tao ly nữa!-Thằng Hưởng chưa uống xong ly đầu tiên cũng thừa nước đục thả câu.

-Ừ, uống thoải mái đi, có gì tao cưa đôi với Phong mập!-Tôi vỗ vai thằng bạn hộ pháp ngồi bên cạnh, dù sao tội trạng cũng là của cả hai gây nên, há gì tôi phải chịu một mình.

-Ồ, vậy chứ, tí Dung cũng xuống đây mà!

-Cái gì?-Tôi đứng dậy, làm cái ghế đàng sau ngã ra nền nhà, gây ra một âm thanh chát chúa, khô róc.

Hai thằng bạn nhìn tôi, tỉnh bơ:

-Có thù phải trả, thế mới là quân tử!

-Thế sao tụi mày còn đòi thêm nước!

-Thù phải trả thì trả gấp đôi!-Tụi nó vẫn tỉnh bơ.

Giờ tôi mới thấm thía hết câu “hữu thù bất báo, phi quân tử”. Thì ra chúng nó cũng đâu đơn giản để tôi chơi xỏ, bọn bạn tôi đánh ngay vào điểm yếu của tôi là Dung. Bạn bè chính là kẻ thù nguy hiểm nhất quả là không sai. Tôi chỉ còn nước cắn rơm, à không, cắn ống hút mong Dung đừng xuống căn-tin, nơi ẩn náu an toàn của tôi lúc này.

Dường như tôi chưa đủ thành tâm, nên năm phút sau Dung xuất hiện ở cửa căn-tin cùng với Hằng bán chanh lớp tôi. Cả lũ nhìn thấy Dung thì hí hửng lắm, còn tôi hí hửng theo nhưng mang vẻ giả tạo.

-Bạn Hằng dễ thương uống gì đây?-Kiên cận nịnh nọt, mong cô bạn quên đi oan thù lúc nãy.

-Không uống gì cả, nước lọc thôi!-Hằng bán chanh cao giá lên tiếng, giọng nghe càng cao vút và càng chanh chua.

-Thôi mà, em xin lỗi chị, có gì mong chị thứ lỗi, thằng đệ của em nó còn nhỏ dại.-Phong mập xoa đầu thằng Kiên cận ra chiều năn nỉ.

-Hằng dễ thương uống gì, chứ không uống tụi tôi ngại lắm, uống gì thoải mái đi mà-Hưởng dù cũng nhanh miệng xu nịnh.

Trước những lời mời đầy tính nhẩn nhện, Hằng mới hả lòng hả dạ mà kêu nước uống. Cả đám bạn tôi coi như hoàn thành nhiệm vụ, cười nói râm ran. Cả đám học sinh ồn ào như cái chợ vỡ, vô tư quên ngay chuyện vừa xảy ra cách đây ít phút. Chỉ có tôi và Dung có lẽ vẫn chưa quên.

-Nãy Dung hỏi Nguyệt rồi?

-Ồ!-Tôi đành phải chấp nhận.

Trong lúc tôi trốn nợ, Dung trong lớp cũng đã kịp hỏi Nguyệt về tình tiết tôi bị thầy Vĩnh nhắc nhở. Chắc là muốn làm rõ ràng mọi chuyện đây mà.

-Sao Tín còn chọc Kiên nữa?

-Ồ, thì..bạn bè mà!

-Bạn cái đầu mày, bạn bè gì, bán bạn thế à!-Kiên cận xen ngang.

-Thế ai bán tôi?-Hằng bán chanh vô tình trở thành đồng minh của tôi nên thằng bạn bốn mắt đành phải im ru.

-Ồ, thôi mọi chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa!-Tôi xuống giọng, cố tảng lờ mọi chuyện.

-Tín chưa học bài sao?-Dung kiên quyết không bỏ qua.

ếp tục.

Tôi ngồi im, ban đầu vẫn còn đủ bình tĩnh để hiểu rằng Dung lo lắng cho việc học của tôi. Cũng đúng thôi, kì thi giữa kì dù ôn Văn là một môn không hợp với kẻ khô khan chỉ biết đến những phép toán, những dao động Vật Lý, hay là những phương trình Hoá học, thì tôi cũng không nên được phép thiếu nghiêm túc như vậy. Dung càng nói, thì những suy nghĩ này của tôi dần dần bị bào mòn, ức chế ngày càng tăng. Đỉnh điểm khi chỉ cần nghe đến ba từ tiếp theo của Dung:

-Là cán bộ...!

-Đủ rồi!

Tất cả ánh mắt đều hướng về tôi, kẻ đã chuyển sang tư thế đứng. Gương mặt tôi đanh lại, hơi thở gấp gáp và loạn nhịp, như một kẻ bị giam hãm bấy lâu nay mới có cơ hội bộc phát. Chữ cán bộ đối với tôi là vô cùng “dị ứng”. Giây phút im lặng khê trôi qua. Dung dừng sờ nhìn phản ứng của tôi. Đây là lần đầu tiên, tôi to tiếng thái quá như vậy.

Nhìn gương mặt Dung sững sờ, tôi cũng không biết cơn giận tan đi đâu hết. Nó như một thanh gươm sắc bén chọc thủng quả bong bóng toàn khí nóng tan biến vào hư không. Cố ra vẻ bình tĩnh, tôi hạ giọng:

-Tín biết rồi, Dung.....không cần nói nữa!

Tôi ngồi xuống, cắm đầu vào li nước mía chỉ còn lại toàn đá với đá. Dung cũng bỏ mặc tôi, quay qua nói chuyện với Hằng một cách tự nhiên như thường ngày. Tôi biết, càng cứng rắn bao nhiêu, thì Dung càng bị tổn thương nhiều bấy nhiêu.

-Thôi, Dung với Hằng vào lớp đây!

-Ừ, tí nữa tụi tôi vào sau.

-Chị Hằng về mạnh khỏe nhé!

Chỉ có Hằng quay lại hứ cho thằng Kiên cận một cái, còn Dung, tuyệt nhiên mái tóc ngang vai ấy không có một chút cử chỉ nào là nhìn tôi cả. Kể đang ngơ ngác nhìn Nàng từ phía sau.

-Mày nóng quá đấy Tín!

-Mày, với con gái mà ăn nói thô thiển quá!

-Mày đi ra dỗ Dung đi!

Nếu như đó không phải là Dung, mà là một cô bạn cùng lớp khác, có lẽ tôi sẽ ương bướng không bao giờ nhận sai về mình. Nhưng với khuôn mặt Dung sau khi nghe lời nói của tôi, thì bao nhiêu ương bướng, tôi đành gạt qua một bên:

-Ừ, tao nóng quá!

Đám bạn nghe tôi nói thế cũng chỉ biết lắc đầu rồi vỗ vai, chứ không còn trách cứ nữa. Cả đám lục đục kéo nhau về lớp, còn tiền nước mía thì chia đầu người, thằng nào thằng đấy trả đều. Chắc là do thấy tôi lâm vào hoàn cảnh, nên chúng nó không truy vấn lúc này.

Đi vào lớp, ngang qua chiếc bàn đầu, tôi dừng lại nhìn Dung:

-Dung, ở.....!

-Có gì để lúc khác đi Tín, sắp vào lớp rồi kìa!-Dung không rời mắt khỏi cuốn sách lấy nửa giây, tôi đành lủi thủi trở về chỗ.

Nguyệt tình ý nhận ra sự thay đổi của tôi ngay. Chẳng nói gì cả, để mặc tôi nằm dài trên bàn. Chỉ khi nào vào tiết học, Nguyệt mới đập vào vai tôi nhắc nhở. Tôi gác chuyện lúc này qua một bên mà căng tai nghe giảng bài mới, dù biết rằng chữ lộn tai này thì cũng chui ra tai kia ra ngoài. Không hiểu kiến thức tôi thấm thấu được bao nhiêu phần trăm nữa.

-Tùng, tùng, tùng..!

Tiếng trống trường vang lên, tiếng ồn ào của học sinh lẫn át cả tiếng Thầy Cô. Tôi từ lúc nào đã đeo balo ngang vai, chỉ chờ Thầy bước ra khỏi cửa là nhắm chiếc bàn đầu mà chờ Dung ra về chung. Ấy vậy mà cô nàng còn nhanh hơn tôi bội phần. Gần như đi cùng Thầy ra khỏi lớp luôn. Quả thực khi con gái giận, họ có thể làm nhiều việc bình thường bạn không tưởng tượng ra.

-Thôi, đi về, có gì chiều nay nói!-Thằng Hoàng tình ý nhìn là biết hai đứa tôi có chuyện, kéo cái balo, lôi tôi ra khỏi lớp.

Tôi và nó đi ra khỏi cổng trường, nó nhìn tôi mang về mặt ngơ ngác thì thở dài:

-Hai đứa mày rảnh nhỉ, ăn rồi suốt ngày cãi cọ vớ vẩn.

-Ừ!

-Hết mày đến Dung, vui một xíu là cãi vả!

-Ừ!

-Mày hết câu nói rồi à?

-Ừ!

-Thằng điên này, tao đấm mày một cái giờ.

-Ừ, à điên à, đòi đánh tao!-Tôi giãy nảy lên.

-Không đánh mày hơi phí!

Thằng bạn tôi không thêm tiếp chuyện với kẻ ngẩn ngơ, giục tôi lẹ bước ra trạm xe bus. Nó nói cũng đúng, không biết tại sao tôi với Dung dạo này hay có xích mích xảy ra. Càng ngày cường độ càng tăng, từ lúc tôi trở thành “cán bộ lớp”. Có phải vì tôi được tiếp xúc với Dung ở một khía cạnh khác, một tính cách chưa bao giờ bộc lộ ra, hay là do tôi quá tự do, tự tại, chưa ý thức được trách nhiệm bản thân như Dung nói? Dù sao, tất cả cũng chờ đến buổi chiều học Hoá, tôi mới có cơ may nhận được câu trả lời.

Chiều hôm ấy, tôi không còn lè mề nữa, chuẩn bị tươm tất từ trước, đạp xe ra điểm hẹn ở đầu xóm chờ Nguyệt với Nhân đen. Thằng Hoàng vừa xuất hiện là tôi hỏi Nhân đen xuất phát ngay.

-Cạch!-Đá chống xe, tôi bước vào lớp trước, Nhân đen với thằng Hoàng thì thở hồng hộc đằng sau.

-Thằng điên, đạp chậm không được à!

-Đạp nhanh cho khoẻ, thanh niên gì yếu sức!

-Yếu cái đầu mày!

Tôi để balo ở cái bàn cuối lớp. Hôm nay tới sớm nên lớp học thêm chỉ có một hai người. Tôi ra băng ghế đá ngồi chờ. Và người tôi chờ cuối cùng cũng đã xuất hiện.

-Dung..!-Tôi kêu tên người tôi chờ nho nhỏ.

Dung quay qua nhìn tôi, rồi nhanh chóng lấy sách vở đi vào lớp. Vậy là tôi đủ hiểu, Dung vẫn còn chưa quên câu nói sáng nay tôi dành cho Nàng.

-Tín, sao chưa vào lớp!-Ngữ Yên cũng vừa tới.

-À, ừ..ngồi đây cho thoáng một chút!

-Tưởng chờ ai chứ?-Ngữ Yên dí dỏm chọc tôi.

Tôi cười qua loa cho xong chuyện, giả tảng lơ nhìn đi chỗ khác. Và Yên cũng như hiểu được điều gì đó từ ánh mắt của tôi nên cô nàng đi thẳng vào lớp, để tôi ngồi hít không khí thoáng một mình.

Tiết học thì vẫn bình thường như cũ. Ở phía trên, Dung thỉnh thoảng vẫn cười với mấy bạn xung quanh, có lẽ nếu ai đó không tinh ý thì khó nhận ra, Nàng vẫn thường lặng đi một chút. Tôi ngồi ở dưới, thỉnh thoảng vẫn tếu táo với lũ bạn, rồi cũng quay qua chọc Yên đôi chút, nhưng cứ lâu lâu lại đưa mắt dõi theo cô bạn có mái tóc ngang vai, chăm chú theo dõi. Bình thường trong sự bất thường.

Dung càng tránh mặt, càng tỏ vẻ bình thường bao nhiêu thì tôi càng quan tâm đến Nàng nhiều hơn. Cứ mỗi lần trên lớp, đi ngang qua bàn Dung bao nhiêu lần thì tôi đều đứng lại để hỏi han. Nhưng thay vì những nụ cười như trước, đáp lại tôi là những lời cụt ngắn:

-Ừ, Dung biết rồi!

-Ừ! Không sao!

-Dung đang bận.

Và những ngày sau đó, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy ánh mắt của Dung một cách chính thức. Thỉnh thoảng lướt qua vô tình nhìn nhau, một ánh mắt sẽ khẽ buồn cụp xuống và quay đi, để lại một ánh mắt ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì.

-“Được, vậy cho giận luôn”.

Có lẽ tôi đã đi đến giới hạn của một thằng con trai chịu đựng. Về khoản chịu đựng, tôi chưa bao giờ là kẻ kiên nhẫn. Tôi vẫn còn đó lòng tự trọng cá nhân của mình. Và tôi chấp nhận, Dung bỏ tôi thì tôi cũng không quan tâm đến Nàng nữa. Nói là làm, tôi dùng hành động để chứng minh. Những lần đi ngang qua bàn Dung, tôi không còn ngập ngừng dừng lại mở lời nữa, không quay lại nhìn tôi cứ thế mà đi thẳng. Dù trong lòng rất muốn biết Dung cảm thấy thế nào.

Tuần thi giữa kì đó, tôi cũng không còn ai nhắc nhở ôn bài cho kĩ nữa, và mỗi lần thi xong, cũng không có Dung hỏi han xem làm tốt hay không nữa. Cảm giác ban đầu thật thoải mái, thật dễ chịu. Nhưng càng về sau thì càng trống vắng, càng hụt hẫng. Nhưng tất cả cái đó có gộp lại, cũng không thể sánh bằng tự ái trong lòng, một đứa con trai cố chấp và hiếu thắng như tôi.

Thời gian thi cử, cộng thêm những hành động cố chấp từ hai bên, tôi và Dung trở nên xa lạ với nhau dần dần. Hai đứa tôi không mở miệng nói với nhau câu gì. Ánh mắt có vô tình chạm nhau thì cả hai đều tránh mặt. Chẳng hiểu đằng sau lớp mặt nạ vui cười và hoà đồng với những người xung quanh, hai đứa tôi đang nghĩ cái gì nữa.

-Tín?

-Cái gì vậy?-Tôi không tò mò về nội dung câu chuyện sắp tới, mà tôi chỉ tò mò tại sao Dung lại đột ngột mở lời với tôi.

-Cuối giờ học, ở lại lớp.

-Ừ, sẽ ở lại!-Tôi bắt đầu tò mò.

Và cuối giờ, tôi ở lại lớp chờ đợi, nhưng không chỉ phải một mình tôi với Nàng. Vậy là tôi đủ hiểu, Dung vẫn chưa có ý định nói chuyện lại với tôi. Cái hẹn cuối giờ học chỉ là công việc của ban cán sự lớp. Có lẽ giờ nhắc đến tên Tín, Dung sẽ nghĩ đến chức vụ Ủy Viên của tôi đầu tiên, chứ không phải là Tín-ôn thần nữa rồi.

36. Chương 36

Chẳng cần cô bí thư mở lời, tôi cũng đoán ra nội dung cuộc họp này là gì? Đong đủ, tề tựu toàn bộ “tai to mặt lớn” trong lớp. Ngay cả các tổ trưởng từng tổ cũng được huy động hết. Chắc lại là 20-11, ngày Nhà Giáo Việt Nam. Dung hẹn tôi sau tiết học ở lại là vì việc công, không phải việc tư.

-Như các bạn đã biết, 20-11 đã gần kề.

-...!-Tất cả chăm chú nghe, còn tôi thì hơi mất tập trung vì những lời này quá khách sáo.

-Sáng nay mình đi họp trên văn phòng Đoàn có phổ biến nội dung kế hoạch như sau...!

Dung cầm một tờ giấy A4 chỉ chút chữ, phổ biến các phong trào thi đua học tập lẫn ý thức học sinh trong tháng mười một. Nào là chuyện trong giờ học ra sao, học sinh gương mẫu không mắc lỗi vi phạm. Dung vẫn đọc ở trên, còn tôi ngồi ở dưới ngó lơ ra ngoài khoảng trời đang xạm đen lại. Tháng mười một, tháng của mùa mưa đây mà:

-Chủ yếu là cả năm, chứ có phải đến tháng là phải chăm ngoan đâu.-Tôi lảm rảm với thằng Hà bên cạnh đủ cho hai đứa nghe.

-Ờ thì chào mừng cũng nên có chút thành ý chứ mày!-Thằng Hà tranh thủ không ai để ý đối đáp lại.

-Xì, không hứng!-Tôi chăm tay xuống bàn, rê ngón tay qua mấy cái hình vẽ được khắc lên bàn từ lớp đàn anh đi trước để lại.

Trên bục giảng, Dung vẫn tiếp tục. Tất cả sẽ chán ngắt nếu Dung không phổ biến chương trình cuối cùng.

-Cuối cùng, là chương trình làm báo tường!

Chỉ cần nghe đến thế thôi, những người còn lại xì xào bàn tán. Báo tường chào mừng 20-11 là một lễ, nó là một thứ mà học sinh sẽ lưu lại trường Tôi cảm thấy hứng thú với nó ngay tức thì.

-Các bạn có ý kiến gì không?

-Theo mình nên bàn đến hình thức trước!-Thằng Hải nói trúng béc.

Báo tường hầu như là tờ giấy cứng, được viết lên những cảm xúc, những câu châm ngôn hay, hoặc đại loại là những câu chuyện cười. Nhưng như thế thì ai cũng giống ai, lớp nào cũng giống lớp nào, làm gì đặc sắc riêng của lớp đấy chứ.

-Ý Hải là muốn tạo một hình thức khác biệt!

-Ừ, phải đặc biệt thì nhìn vào họ sẽ biết ngay lớp mình!-Thằng Hải hình như đã xâm phạm vào bộ não của tôi nên nói y chang.

-Vậy ai có ý tưởng?

Tôi trầm ngâm một lúc, suy nghĩ xem nên thiết kế cái báo tường ra làm sao cho thoả các tiêu chí “độc, lạ, đẹp”.

-“Làm theo cuốn sách thì không treo lên được, mà hình như cũng trùng rồi”.

Bao nhiêu cái đầu ngồi bóp trán suy nghĩ. Ai cũng đăm chiêu đến hết chất xám.

-Tớ biết rồi!

-Cái gì vậy? -Thằng Hà quay sang nhìn tôi như kẻ được hồi sinh.

-Đây này! -Tôi chỉ tay ra ngoài!

-Là sao hả Tín? -Mấy đứa khác vội hỏi.

-Cửa sổ đó, làm theo hình chiếc cửa sổ. Mở cánh cửa ra mới thấy được báo tường.

Cuối cùng cái đầu tôi cũng có chút hữu dụng. Mấy đứa bạn gật gù tán thành coi như thoả mãn tiêu chí đặt ra. Chỉ có Dung bổ sung thêm chút ý tưởng:

-Vậy bên trong mình sẽ thiết kế như cái bảng này, có khung lớp, sĩ số, và học sinh vắng luôn. Như vậy thì sẽ biết số lượng lớp mình là bao nhiêu!

Tất nhiên, với ý tưởng độc đáo như thế thì bao nhiêu cái đầu còn lại thi nhau mà gật gật. Coi như xong phần thiết kế, giờ chuyển qua phần nội dung.

-Nội dung thì mình sẽ bàn kĩ hơn một chút!

Đúng là kĩ hơn thì sẽ lâu hơn. Bao nhiêu ý kiến được đưa ra. Nội dung phân chia ra sao, ai chịu trách nhiệm mục gì, rồi còn lấy nội dung đó ở đâu cũng nhưc đầu không kém.

-Theo mình thì các bạn ở đây ai có khả năng viết thì viết, còn nữa thì sưu tầm cũng được!

Một số gật đầu đồng ý, một số lắc đầu nguầy nguậy. Chỉ còn đúng mỗi mình tôi là cau mày khó chịu.

-Mình không đồng ý, tốt nhất là mỗi người gửi ít nhất một bài viết rồi tổng hợp lại, chọn lọc những bài viết hay đăng lên báo tường.-Thằng Hà phản bác.

Sự lớp bắt đầu chia phe khi nghe hai người tranh cãi. Bên nào cũng có lý lẽ và lập luận nên dường như biểu quyết cân bằng. Tất nhiên tôi theo phe thằng Hà rồi.

-Một nửa đồng ý, một nửa không, vậy thì cứ như mình nói mà làm.

Tôi và thằng Hà chết lặng nhìn nhau, không hiểu mình vừa nghe được câu gì từ Dung nữa, và có chắc mình có nghe đúng không. Rõ ràng Dung đã áp đặt một cách quá cứng nhắc.

-Giờ mình phân công nhiệm vụ!

-Vậy thì mình xin rút, không tham gia! -Tôi đứng bật dậy, vai đã đeo chiếc balo từ đời nào.

-Ồ, thằng Tín, sao lại thế?-Mấy đứa tổ trưởng xôn xao.

-Tổ cũng không!-Thằng Hà cũng như tôi.

Hai đứa tôi không hề gây sức ép ột ai đó, chỉ biết rằng mình cảm thấy không phù hợp với sự kiện này, không thể làm việc dưới sức ép, khuôn mẫu dưới công việc đòi hỏi sự sáng tạo tạo ra nét riêng ột tập thể. Mấy đứa còn lại nhìn hai thằng, rồi lại quay lên nhìn Dung.

-Hai bạn cảm thấy không có tinh thần trách nhiệm thì có thể ra về!

Bất ngờ, hột hăng và pha chút tự ái, tôi xách balo đi băng ra khỏi cửa lớp, thằng Hà theo sau để lại mọi ánh mắt ngơ ngác lẫn bàn tán:

-“Vô trách nhiệm!”.

Tôi co chân sút mấy cục đá trên sân trường. Cái móc khoá hình đồng xu kêu leng keng giờ đây thật khó chịu. Hai thằng chẳng ai nói ai câu gì, mặt đỏ gay, có vẻ chưa nuốt trôi cục tức.

-Tao không chấp nhận được!

Thằng Hà giọng cái ly nước mĩa xuống cái bàn, vẻ tức tối hằn rõ lên từng nét mặt. Tôi ngồi im vì tâm trạng có chút rối bời.

-Làm việc tập thể mà tự quyết không chấp nhận được!

Nó vút cái ống hút, đưa ly lên miệng mà uống. Mấy cục đá khê chạm nhau khô róc. Giờ đây không có viên đá nào có thể xoa dịu hai cái đầu nóng đang phừng phừng bốc khói:

-Còn nói mình không có tinh thần vì lớp nữa, tao tức không chịu được!

-Ừ!

-Mày cảm thấy phi lí không?

-Ừ!

-Thế giờ mày tính sao?

-.....!

Đáp lại câu hỏi của thằng bạn, tôi ngập ngừng chẳng tìm đâu ra câu trả lời. Nó nhìn tôi im lặng từ nãy đến giờ thì cũng có chút dịu lại, rồi im lặng theo. Người mà nó đang nhắc tới lại có tình cảm với tôi, và tôi mới là người cảm thấy bức bối nhất xen lẫn thất vọng quá nhiều. Dung bản lĩnh cương quyết hình như lần này biến thành có chút độc đoán mất rồi.

-Thôi, tao về, tao cóc thèm tham gia nữa, chiều đi học Hoá gấp sau.

-Ừ, thôi tao về!

Tôi leo lên xe, kiểm cái ghế trong góc hàng cuối cùng ngồi. Đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật trôi nhanh về sau, loáng thoáng và mơ hồ. Cũng như tôi ngỡ vì những gì về Dung trôi qua thật nhanh. Khẽ thở dài rồi lại trở về trạng thái rû rượi, khê cau mày và nhếch môi cười chua chát.

-“Hai bạn có thể về”

-“Có thể về”

-“Không có tinh thần trách nhiệm”!

-“Không có ư”?

-“Phải chăng mày và thằng Hà có chút ép Dung?”.

Tôi bị dầy vò giữa hai luồng suy nghĩ. Một bên cảm thấy chúng tôi có chút quá đáng, và một bên là Dung quá đáng với hai thằng tôi. Quá khó nghĩ, nếu như bí thư lớp tôi là một người khác không phải Nàng, có lẽ tôi chẳng phải dẫn đo như thế này mà mặc nhiên phần đúng về mình.

-Thằng Hà bị gì mà xì mặt ra thế?-Phong mập chặn tôi ngay cổng nhà cô dạy Hoá vào buổi chiều.

-.....!-Tôi buồn so chẳng trả lời nó, dựng chân chống xe rồi đi thẳng vào lớp.

-Ồ, hai cái thằng này, hôm nay bị bò đá cả hai à?

-.....!

Tôi chẳng nói gì, chẳng đáp trả như thường lệ làm mấy đứa bạn càng thêm thắc mắc.

-Mày làm cái gì mà mặt như đưa đám từ nãy tới giờ thế?-Thằng Hoàng xoay đầu xuống dò hỏi.

-Mày hỏi cái người bàn đầu kia?

-Dung à, thế lại cái gì nữa?

-Học đi, tí thằng Hà nó nói cho!

-.....!-Thằng bạn thân nhìn tôi lắc đầu rồi quay lên, cầm cúi lấy cuốn sách ra đọc.

Sau thằng Hoàng, đến lượt Ngữ Yên cũng thấy cái mặt tôi “bất bình thường”.

-Tín bị sao thế?

-.....!

-Tín!-Ngữ Yên lay tay tôi.

-Ồ, sao vậy?

-Bị gì mà đăm chiêu quá vậy?

-Ồ, không, không có gì?

Ngữ Yên hiển nhiên biết đó là cách chống chế của tôi mà thôi. Nhưng vẫn như thường lệ, nhường tôi một chút.

-Cuốn Nhật ký Đặng Thuỳ Trâm đọc hay ghê!

-Ừ, Yên thích không?

-Có, Yên đọc thấy thích lắm!

-Vậy à?

-Vậy à là sao?

-À, không.....!

-Tín chắc là bị gì rồi?

Tôi cười và lảng tránh, cầm cúi vào cuốn vở nháp mà giải đề thi. Ngữ Yên cũng không hỏi thêm để tránh tôi khó xử. Cứ như thế, cái bàn cuối trở nên yên ắng đến lạ thường. Tôi cảm thấy thảnh thơi một đôi mắt bên cạnh nhìn tôi, nhẹ nhàng và đầy quan tâm. Định hỏi rất nhiều, nhưng chỉ im lặng, dịu dàng.

Và cũng có một người khác như vậy. Không im lặng, không dịu dàng, mà đầy cương quyết, mãnh liệt.

-Tín, ra nói chuyện với Dung một chút!

Dung cương quyết đến nỗi tôi phải rời khỏi gần chục chiếc xe đạp đang tùm lại với nhau sau giờ tan học.

-Ra chỗ cũ trước đi, nhớ để phần tao nhé-Tôi quay lại đẩy lũ bạn đi trước.

Giữa cái đêm tối tĩnh mịch ấy, hai chiếc xe đạp được dắt bộ thong dong với nhau. Ánh trăng khê đưa xuống, làm cho khung cảnh thêm chút lãn mạn. Nhưng đó là vào phút giây khác, còn phút giây này đây, nó chỉ làm tăng thêm vẻ u uất mà thôi.

-Tín giận Dung lắm nhỉ?

-.....!

-.....!

-Chút chút!

-Từ vụ thi Văn?

-Không!

-Hay là vụ báo tường!

-Ừ!

-Tại sao lại giận?

Tôi dừng lại, chiếc xe đạp của tôi cũng dừng theo, và nó thua chiếc xe đạp của Dung nửa vòng bánh. Tôi thở dài:

-Không thấy nó quá độc đoán hay sao?

-Độc đoán?

-Ừ, kiểu như Dung đang tự một mình quyết hết ấy!

-Thế không phải là tốt ư?

-Không biết nữa, nhưng như thế là không công bằng với mọi người!

-Và không công bằng với cả Tín!

Tôi chẳng nói gì. Im lặng với Dung là thừa nhận hay phản đối cũng vậy mà thôi. Với tôi, im lặng là không muốn nói gì thêm nữa.

-Vậy Dung trách nhiệm với tập thể là sai ư, là độc đoán vì tập thể là sai ư?

Giọng Dung hình như nghẹn lại, có chút gì đó khiến tôi chùn lòng. Tôi im lặng, và cảm thấy có chút gì đó đổ vỡ.

-Tín nói gì đi?

-Mình về đi!

Tôi dắt xe đi lên ngang với Dung, khuôn mặt dưới ánh trăng vàng khê đanh lại. Cái mũi cao càng làm cho khuôn mặt ấy kiên quyết hơn với người đối diện.

-Tín nói hết đi?

-Ừ, tập thể làm nên cá nhân, chứ cá nhân không thể tạo nên tập thể!

Tôi thở dài sau câu nói, vì linh cảm cho tôi thấy, khi câu nói này thốt ra, nó như cái mỏ neo níu giữ con tàu trước sóng gió bị nhấc bổng. Và con tàu ấy sẽ trôi đi vô phương.

-Vậy Dung về!

Tôi không níu giữ, không gọi với theo. Chỉ im lặng mà nhìn Dung từ đằng sau. Bóng đêm dần dần ôm trọn Dung vào lòng, và từ từ cái bóng hình ấy hoà vào hư không biến mất. Chỉ còn lại tôi, lơ lửng với một màu đen.

-À, quên, còn mày nữa!-Tôi đưa cái móc khoá hình đồng xu lên thì thào.

37. Chương 37

Chiếc móc khoá hình đồng xu là thứ đi cùng chúng tôi gần hết những năm phổ thông, nó đã từng chứng kiến tình cảm của tôi và Dung lớn lên như thế nào. Những lần lòng đầy tâm trạng tôi vẫn nắm lấy nó như một nơi để tâm sự. Và giờ đây nó nằm gọn trong tay tôi, bất động.

Tôi đạp xe theo chiều ngược lại, cố gắng nhìn ra sau lưng lần cuối, hi vọng mang chút mong manh xem có ai sẽ đạp xe ngược theo không. Có lẽ tôi quá tự cao, khi con trai mới thường làm như vậy. Con đường tối dài hun hút không một bóng người. Tôi thở dài, nhấn mạnh pê-đan. Một lúc sau, ánh sáng đèn đường cũng hiện ra, vàng nhạt, yếu ớt. Có người khẽ run trong gió lạnh, xe tôi lăn chậm. Chỉ đơn độc một người con trai đang gặm nhấm màn đêm.

-Sao lâu thế mày?-Thằng Hoàng nghe tiếng đá chân chống, quay ra hỏi.

-À, à, có nhiều vấn đề ấy mà!-Tôi vẫn trả lời như bình thường, chẳng tỏ vẻ gì cả.

Ngồi xuống cái ghế dài, chen vô cái đám bạn đang chụm đầu vào cái đĩa bánh nóng hổi. Với tay tôi lấy một cái, đưa lên miệng cắn khế. Hơi nóng bốc lên mang theo mùi hương ngào ngạt. Ngọt ngào nhưng khô khan.

-Tụi tao nghe thằng Hà kể hết rồi!

-Ừ, hồi sáng chứ gì?

-Này Dung gọi mày ra là để nói vụ lúc sáng.

-Ừ!

-Thế rốt cuộc ra sao?

-Thì bình thường, chỉ là tao lo bên thiết kế thôi, còn nội dung thì không tham gia!

Tôi từ tốn nuốt miếng bánh, chuẩn bị trả lời câu tiếp theo của lũ bạn.

-Thế hai đứa mày lại cãi nhau nữa chứ gì?-Thằng Hoàng hình như mặc định cho tôi với Dung là một đôi thích gây gổ rồi hờn dỗi lắm thì phải. Câu hỏi của nó làm bao nhiêu ánh mắt chụm lại nhìn. Còn tôi thản nhiên với tiếp chiếc bánh thứ hai.

-Không, chẳng sao cả!

-Chẳng sao cả, tao không tin!

-Tao cũng thế, nghe cứ như truyện cổ tích ấy!

Tôi cười trước cái thái độ phản ứng của lũ bạn. Tiếp tục vừa ăn vừa giảng giải:

-Ừ, thì có gì đâu, ra thống nhất ý kiến lại, rồi dọa kèm Văn tao ấy mà!

-Ồ, lạ nhỉ?-Kiên cận nhắc gọng kính, rồi với tay lấy thêm chiếc bánh nữa.

-Lạ gì? Tình cảm thế mà còn chê à?

Vừa cười vừa nói, bọn bạn ít nhiều cũng giảm đi mối nghi ngờ. Xoa tay đứng dậy, vươn vai cho người thoải mái, tôi nhìn cái đồng hồ:

-Thôi trễ rồi về đi!

-Ồ, Tím mới tới mà!-Nguyệt nín tôi lại.

-Thôi, về học bài đi, trễ rồi đó.

Tôi bước ra phía xe đạp, thở ra làn hơi mỏng. Trời se se lạnh, tôi định mở balo lấy chiếc khăn len, nhưng rồi dừng lại. Kéo khoá áo khoác ngang cổ, cho tay vào túi và chờ đám bạn về chung. Loáng thoáng nghe giọng thằng Hoàng:

-Hắn là có chuyện gì rồi?

Chỉ có thằng Hoàng là biết rõ tính tôi nhất, bởi thế nó chẳng lưu tâm cái bộ dạng “cực giống ngày bình thường” của tôi. Vẫn cười nói, vẫn tếu táo, nhưng hồn thì phiêu bạt tới tận đâu mất rồi.

-Không có chuyện gì thật chứ mày!-Nhân đen ngoái lại hỏi tôi một câu cuối trước khi tôi quẹo vào ngõ để về nhà.

-Chuyện gì là chuyện gì, tao hay nói dối lắm à?-Tôi há mồm với thằng bạn.

-Ờ, thôi về đi, học bài rồi mai đi học nữa!

-Ờ, chờ Nguyệt về cho cẩn thận!-Tôi quẹo xe vào cái ngõ quen thuộc, trở về nơi bình yên nhất.

Tôi đã không nói thật với tụi bạn. Đúng, nhưng tôi không nói dối. Tôi chỉ nói lên những gì mà mình kì vọng, những gì sẽ diễn ra vào thời gian sắp tới. Hi vọng tối nay chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường. Qua một giấc ngủ nó sẽ biến mất như chưa từng xảy ra. Hi vọng là thế.

Dưới ánh đèn bàn học, tôi gấp cuốn đề thi Toán dày cộm. Đồng hồ chỉ một giờ kém. Uể oải leo lên giường, suy nghĩ tràn trọc rồi chìm vào giấc ngủ. Một ngày mệt mỏi cũng khép lại, nhưng dư âm của nó liệu có còn vương vấn không?

-Reeng, reeng!-Tiếng đồng hồ báo thức vang lên.

Tôi ngái ngủ với tay ấn mạnh chiếc đồng hồ. Chẳng hiểu ai lại đặt cái thứ inh tai nhức óc này làm mất cả giấc ngủ nướng của tôi không biết. Chợt tôi bật dậy, dụi dụi mắt.

-Ờ, hôm qua mình đặt mà quên.

Đồng hồ chỉ năm giờ sáng, và tôi chấp hành một cách nghiêm chỉnh. Đi thẳng xuống nhà dưới vệ sinh cá nhân. Nhìn ra ngoài trời còn lơ mờ hơi sương, tôi ngáp vài cái, vươn vai duỗi thẳng người coi như vừa tập thể dục sáng.

-Dậy sớm vậy con!-Mẹ tôi còn dậy trước cả tôi, đang nấu ăn dưới bếp.

-Dạ, dậy sớm học bài!-Tôi che miệng ngáp tiếp.

-Chà, tự giác nhỉ, mệt thì ngủ tiếp đi!

-Dạ thôi.

Tôi cười trừ rồi cho qua lệ. Khẽ vực tay hắt nước vào mặt cho tỉnh táo, một cảm giác lạnh tràn khắp người. Có lẽ lâu nay tôi vẫn quên đi những lần Mẹ thức khuya dậy sớm lo cho tôi những bữa ăn sáng đi học. Thường những thời gian như thế này, tôi còn đang nằm cuộn tròn trong chăn, hoặc đang chìm trong giấc mơ nào đó. Tôi bừng đồ ăn sáng lên bàn, bật cái đèn học rồi cặm cụi vừa ăn vừa đọc.

-Uầy, đi học sớm mày?

-Ờ, tối qua về ngủ luôn mà!-Tôi vỗ vai thằng Kiên đi thẳng xuống chỗ ngồi.

-Giải bài Lý thầy cho về chưa?

-Rồi, hơi dài!

-Ừ, tao nặn óc mãi mới ra đấy!

Tôi để cái balo ngay ngắn vào trong học bàn. Mở khoá lõi máy tính, vở nháp và cuốn đề thi ra. Ngay ngắn, nghiêm chỉnh một cách lạ kỳ, và bắt đầu cặm cụi ghi ghi chép chép. Việc làm của tôi chẳng khác nào tiếng sét đánh giữa buổi trưa.

-Tao, tao...mơ ngủ hả Kiên!-Thằng Hương ôm thằng Kiên, giả bộ mặt tái xanh sợ hãi.

-Mày cũng..mơ giống tao à, thằng Tín...nó..học bài kìa!

-Ồ, cái gì thế, con ngoan trò giỏi à!-Thằng Phong mập vừa bước vào cửa lớp miệng đã ồn ào ngay.

Chúng nó bắt đầu xúm quanh thằng con trai buổi sáng đã học bài. Sờ vào mặt, bẹo má, nắm bàn tay như được chứng kiến thần tượng. Mặt thằng nào thằng đấy đều thì phải nói.

-Đại ca, xin nhận của em một lay!

-Trời ơi, thần tượng của lòng em!

-Biến, biến cho tao học bài không tao ối thằng một dép bây giờ!-Tôi cảm cúi làm tiếp, không quên đuổi mấy đứa phá rối sang chỗ khác.

Nhưng tất cả chỉ là phí công, thằng Hưởng dù giật cuốn đề thi của tôi, phóng thẳng ra khỏi lớp:

-Ê, thằng Tín xem ảnh nóng này, tụi bây, có ảnh nóng này!

-Nóng cái đầu mày, trả tao!-Tôi bay qua bàn, hất tung mấy chướng ngại vật rượt theo. Vừa đến cửa lớp thì chạm mặt Dung đang lằm lì đi tới. May mà tôi phanh kịp, tạo nên cảnh ngượng ngịu cho cả hai.

Dung khẽ nhìn tôi, còn tôi nhìn Dung. Định mở miệng chào nhưng có gì đó chen ngang cổ nên thành ra một tràng dài ấp úng.

-Bạn tránh ra ỉnh vào được không?

-À, ừ, xin lỗi!-Tôi nghiêng mình qua một bên nhường chỗ cho cô bạn “bước vào”.

-Thằng khốn, trả sách cho tao!-Rồi tôi lại rượt theo thằng bạn đang đứng ở hành lang. Trong đầu vẫn in hằn câu nói:

-“Bạn tránh ra ỉnh”!

-“Bạn tránh ra....”!

-“Bạn..”!

Tôi tóm được thằng Hưởng, không quên tặng cho nó mấy cái đá đít rồi ôm cuốn đề thi trở về lớp. Thở hồng hộc vì mệt, tôi lần mò mở lại cái trang lúc này.

-Uống nước mày!-Thằng Kiên nổi hứng.

-Mua giùm tao đi, CaCO₃ kết tủa này..!

-Ở cái thằng, chăm vừa thôi, đi uống nước, tí học sau..

-Mua giùm đi, tao đang bận!-Tôi vẫn không ngước khỏi trang sách!

-Ồ, bố mày làm osin à?

-Nhờ tí, căng thế, cà phê đen nhá?

-Ồ, sĩ, tập tành à?

-Không, cho đỡ buồn ngủ!-Tôi nhìn nó cười hềnh hếch.

Cái kiểu học hành chăm chỉ “đột ngột” của tôi gây nên một làn sóng tò mò cho bao đứa xóm nhà lá. Chúng bạn cứ nhìn tôi xì xào, và đồng tình với phát biểu của thằng Hoàng hôm qua. Nhưng chí ít, cái vẻ đùa giỡn, cái bộ mặt đầy âm hiểm lắm trò nghịch vẫn còn, vậy thì cú sock nào biến tôi thành như vậy.

-Bốp!

-Cái.... Thằng nào vừa gõ đầu tao đấy!

-Tao, nhắc mày đeo phù hiệu Đoàn vào, anh em gọi bao nhiêu lần rồi không nghe à?

-Ồ vậy à!

-Vậy cái đầu mày, may mà gặp bé cờ đỏ dễ thương đấy!-Thằng Hà tự hào lắm.

Tôi quay ra phía cửa sổ thì bé Uyên đã đứng đó bụm tay che miệng cười. Tôi quay lại lườm thằng bạn đang nhe răng cười hớn hở.

-Mày thì cũng chỉ mèo khen mèo dài đuôi thôi!

-Kệ tao, không dễ thương tao bảo trừ điểm nhé!

-Uầy, ừ thì dễ thương!

Tôi lấy huy hiệu Đoàn đeo lên trước ngực rồi lại cắm đầu vào cái đề thi. Thỉnh thoảng ngược lên nhìn thẳng. Dung vẫn bình thường, vẫn lạnh lùng đang đọc sách. An tâm, tôi lại cắm cúi tiếp.

-Ra uống nước máy!

-Ồ, chờ tí, tao đi dép đã!

Như thói quen đã định sẵn, xóm nhà lá lại tụ tập ở căn-tin. Đôi ba câu chuyện vui, ngồi tán gẫu và không quên ngắm những cô nữ sinh đi ngang qua. Con trai thường là vậy mà. Hết chủ đề thì quay qua xóc xĩa nhau.

-Thằng Tín hôm nay chơi trội mày!

-Trội gì?

-Đến lớp là học bài, anh em khâm phục mày quá!

-Cái đầu mày, sắp thi rồi thì ôn đi còn kịp.

-Hay là sợ mất mặt với Dung vì dở tài liệu văn-Kiên cận vẫn là đứa nhay bén hơn tất cả.

Thằng bạn quân sư bốn mắt có lẽ hiểu tôi chỉ sau thằng Hoàng trong đám con trai. Mất mặt với Dung cũng đúng, nhưng tôi muốn chứng minh rằng, mình vẫn là đứa biết nghĩ, vẫn lo học hành dù cho nghịch ngợm đến thế nào đi chăng nữa. Hay là trong tôi, giờ cảm thấy cần phải tích cực dành thời gian cho bài vở là cần thiết hơn, để quên đi một chuyện gì đó.

-Khai thật đi, tối qua có chuyện gì?

-Không có gì cả, chỉ là vụ tao với thằng Hà trưa qua thôi!

-Thế vụ đó thế nào?

-Tao với thằng Hà bỏ về, còn quyết định thì chắc như cũ thôi!-Tôi thừa nhận và cảm thấy có chút có lỗi với đám bạn.

-Thôi, thế càng khỏe, tính tiền cho thằng bạn con nhé cô ơi!-Hưởng dù vỗ vai thằng mập rồi chạy tót ra khỏi căn-tin. Đám bạn tôi chạy theo, để mặc thằng Phong ngơ ngác, vừa gọi vừa chửi inh ỏi.

Nếu như sự kiện “chăm chỉ” đột xuất của tôi là tiếng chuông báo một ngày đầy bất ngờ dành cho 12a11 thì việc Dung đứng giữa lớp vào giờ ra về là tiếng trống kết thúc ngày đó.

-Lớp mình sẽ nộp bài làm báo tường. Ai cũng phải có bài viết, hạn cuối là tuần này.!

Tiếng la ó, tiếng xì xào vang lên ồn ào. Chỉ có tôi và thằng Hà là nhìn nhau.

-Các bạn ban cán sự lớp sẽ chọn bài viết xuất sắc để tổng hợp lên báo tường. Các bạn khéo tay thì sẽ được phân công làm báo. Giờ cả lớp đề xuất cho mình một bạn nam viết báo cùng với mình. Vì bài báo sẽ do một nam và một nữ cùng viết!

Cuối cùng, sau bao nhiêu cái đùn đẩy, tôi lĩnh trách nhiệm. Im lặng, không phản ứng, không đồng tình, tôi vẫn giữ nét mặt bình thường.

-Trong lớp, ai không có hứng tham gia thì không ép buộc!-Dung khẳng định, có chất thép trong lời nói. Tôi và thằng Hà lại nhìn nhau lắc đầu. Câu nói đó ám chỉ ai, đã quá rõ ràng.

Cả lớp tôi nghe thông báo xong là ủa nhau mà ra về. Thằng Hưởng bị lũ bạn xô dúi dúi vào Hằng bán chanh, làm cô bạn nổi cơn tam bành chửi thằng bị hại thậm tệ:

-Đồ dê xồm, tính sàm sỡ tôi hả?

-Mơ à, cho cũng không thêm!

Bạn bè lũ lướt ra về từng người để lại trong lớp có một nam một nữ đang gom sách vở. Nam sinh tiến đến bên nữ sinh:

-Ồ..chuyện hôm qua!

-Không sao, không cần xin lỗi, dù sao bạn cũng đúng mà!-Nữ sinh không ngược nhìn lấy một cái, vẫn cầm cái xếp sách vở gọn gàng vào cặp.

-Ồ, Tín sẽ làm báo tường!

-Cái đó là tùy mỗi người, chỉ là báo sớm nếu không thích để mình tìm người thay thế. Giờ mình về đã!

Nữ sinh tóc ngang vai, dáng nhỏ nhắn nhưng đầy kiên nghị cất bước đi ra khỏi lớp. Còn tôi-thằng nam sinh duy nhất còn lại trong lớp trống vắng, nở nụ cười hệt hăng trống vắng. Cảm giác như tôi đang phải bắt đầu lại từ đầu, từ ngày mà tôi với Dung chưa quen nhau.

-“Về nào cô nương”!-Câu nói này đành phải cất lại thôi.

38. Chương 38

Bước chân ra trạm xe bus, chỉ cần nhìn ánh mắt của Nhân, Hoàng và Nguyệt thì tôi cũng hiểu chắc là ba người đang tò mò lắm đây. Cười một cái, vươn vai một cái, tôi ngồi xuống ghế với bộ mặt tươi tắn lạ thường.

-Rốt cuộc là sao?

-Sao trắng gì?-Tôi nhìn thẳng Hoàng nhíu mày.

-Tao hỏi là cái chuyện báo tường lớp mình kia!

-Thì cứ như thế mà làm, mày không nghe Dung nói à?

-Ồ, nghe xong tao mới hỏi thẳng đầu đất ạ!-Nó gườm gườm mặt nhìn, chắc đang uy hiếp tinh thần để tôi khai ra đây mà. Thấy tôi lặng im, nó cũng không thúc ép nữa. Trước giờ tôi với thằng Hoàng vẫn như thế, cảm thấy thoải mái thì tâm sự, kể lể, còn không thì im lặng không nói gì thêm.

Xe bus dừng lại trước mắt, chậm chậm bước lại gần cửa. Mấy đứa khoá dưới xô đẩy tranh nhau lên giành chỗ,tôi lách người tránh khỏi đám người đang rồng rắn lên xe. Nguyệt nhìn tôi tùm tùm cười:

-Mặt dính nhọ hả?

-Không, chẳng dính gì cả!

-Thế cười gì tôi đây?

-Thấy khác khác thôi!

Không hiểu Nguyệt đang đề cập đến cái gì khác, mà cô nàng cứ tùm tùm cười rồi lướt qua bước lên xe. Tôi ngơ ngẩn đứng dưới suy nghĩ:

-Chú em có về không?-Bác tài gắt gỏng nói với tôi.

Nhanh chóng leo lên xe, tôi vẫn thấy Nguyệt cứ tùm tùm cười, còn Nhân đen và thằng Hoàng đang xì xào chỉ trỏ con bé xinh xắn nào đó ở hàng ghế trên. Ngồi xuống cái ghế trống cạnh Nguyệt:

-Khác cái gì mà cười đấy?

-Ồ, thấy khác ở....

-....Ồ...!-Tôi mồm lờ.

-Thôi, nói ra ngại lắm, có gì nhờ Dung nói cho!

-Dung...?

-Ồ, nhờ Dung đi, không dám à!

Tôi xua tay phản bác câu cuối cùng của Nguyệt. Chắc là do vẻ mặt tôi không có gì khác lạ lắm nên Nguyệt tưởng tôi và Dung vẫn thân mật với nhau. Giờ đây đến nói chuyện với Dung còn là một điều khó khăn chứ huống gì yêu cầu Nàng nói ra suy nghĩ trong lòng chứ.

-Về nha mày, chiều đi học cho đúng giờ, trễ là tao cóc chờ mày đâu!-Thằng Nhân hằn học dặn dò.

-Rồi, mày nói nhiều thế?

-Nói nhiều mà không có tiếp thu, ngu còn cái cổ hủ mày?

Tôi giờ nắm đầm dọa nó, rồi đi thẳng vào con đường quen thuộc dẫn về nhà. Những khi đi một mình như thế này, tôi mới có dịp ngẫm nghĩ lại nhiều điều. Dung đã làm đúng như những gì tôi và thằng Hà ý kiến, vậy tại sao tôi vẫn không vui. Dung gượng ép làm theo vì hai thằng tôi đã gây sức ép? Hay vì Dung đã trở lại là Nàng năm lớp 10. Lạnh lùng, băng phong, và cũng chỉ coi tôi là bạn?

-Sao mặt mày ủ dột thế con? Mệt hả?

-Dạ không, chắc tại mới đi học về thôi ạ!

-Mệt thì nghỉ chút, giữ gìn sức khỏe!

-Dạ, con không sao ạ!

-Anh thì cứ chuyên gia chủ quan, cái gì cũng giấu, mặt mày cứ bơ phờ thế kia?

Chuyện trong lòng ảnh hưởng hằn lên nét mặt. Chẳng qua trên lớp tôi không hề muốn chuyện tôi và Dung có rạn nứt có kẻ thứ ba biết được, còn khi về nhà, tôi vô tình vác theo bầu tâm sự về. Giấu ai được chứ riêng với Mẹ, tôi chịu thua.

-“Tôi để anh ra, nuôi anh bao nhiêu năm, anh nghĩ gì tôi chẳng biết”.

Tôi xin phép lên phòng, thả người xuống cái giường quen thuộc, vắt tay lên trán suy nghĩ, rồi ngủ quên lúc nào cũng không hay. Phải đến khi Mẹ tôi lên tận phòng đánh thức dậy, tôi mới lết được cái thân nặng trĩu xuống dùng cơm. Dọn dẹp xong, tôi nghỉ ngơi một lúc rồi lại nghiêm túc ngồi vào bàn. Ráng gạt bỏ suy nghĩ đang rối vò trong đầu, lao đầu vào những con số của Toán, rồi quay qua những phương trình Hoá, hết Hoá thì nhảy qua Lý. Chu kì cứ như thế trôi qua nhanh, tôi rời bàn giải lao trước khi đi học thêm.

Với tay mở cái máy tính quen thuộc, màn hình bật sáng sau một lúc khởi động. Cái hình nền là ảnh của năm lớp 10 khi chúng tôi được xuống Nha Trang du lịch. Dung nổi bật với nụ cười tươi rạng rỡ, tình nghịch với chiếc nón lưỡi trai đội ngược, và hồn nhiên thổi chiếc chong chóng. Tôi không dám nhìn lâu, đưa chuột trở vào thư mục Nhạc. Click chuột vào bài “Chợt nghe bước em về”. Âm điệu bài hát vang lên, vô tình khảm vào lòng một nỗi buồn không tên nữa. Nhanh tay di chuột đóng chương trình nghe nhạc, thở dài tắt máy. Đi thẳng xuống dưới nhà, vực mặt vào nước, mát lạnh, thoải mái, tôi mặc quần áo leo lên ngựa sắt ra chờ ở chỗ hẹn.

-Đúng giờ ghê mày!-Nhân đen chở Nguyệt cũng vừa tới.

-Ồ, tao mà, hơi nghiêm chỉnh đấy!

-Thấy chưa, tôi nói với ông rồi, ông không tin.-Nguyệt ngồi sau lắc cái áo Nhân đen.

-Thấy cái gì, mà tin cái gì thế?

-Ấy, không có gì, chỉ là vợ vẫn thôi!

-Mày trọng sắc khinh bạn..!

-Ừ, thôi đạp xe ra ngoài không thằng Hoàng chờ!

Tôi nhấn mạnh pê-đan, đằng sau Nhân và Nguyệt vẫn xì xào một chuyện gì đó:

-Thấy bình thường mà!

Tiếng Nhân đen theo gió vang tới. Tôi lơ mơ đoán ra chủ đề mà hai người đang bàn tán, lắc đầu cười. Đạp xe ra tới chỗ hẹn, thằng Hoàng nhập nhóm, nhắm hướng nhà Thầy chủ nhiệm mà tiến tới.

-Uầy, mấy cái thằng này, nhanh lên, tao có việc bàn đây!-Thằng Hà vừa thấy bóng dáng mấy đứa tôi đã vẩy tay hối thúc.

Tôi lao thẳng xe vào gần nó, bóp thắng cái”két”. Đá chống, vác balo lên vai nhíu mày chờ nó thông báo tin tức, chắc là to tát lắm, nhìn mặt nó nghiêm trọng thế kia cơ mà.

-Gi, mới gặp chưa kịp chào hỏi đã ầm ầm lên thế mày?

-Ờ, cái vụ báo tường, anh em đang bàn tán xôn xao, nhanh lên vào hội ý!

-Ờ...thì từ từ!

-Nhanh lên!-Nó thúc tôi như thúc tội phạm.

Cứ hể nghe thấy hai từ “báo tường” thì đầu óc tôi lại bật chế độ tự động chuyển sang Dung, nên tôi hơi bị “dị ứng” khi nghe hai tiếng đó. Bởi thế, thằng Nhân đen và thằng Hoàng hào hứng chen đầu vô cái vòng tròn mà bán tán, còn tôi thì cứ lẩn vẩn đi vòng vòng bên ngoài.

-Ừ, thế nhé, mày thấy được không Tín?

-.....!

-Tín...?

-Hả, cái gì?-Tôi giật mình quay đầu lại nhìn!

-Mày thấy thế được không?

-Được cái gì?...Ờ..cái báo tường á hả?

-Chứ nãy giờ mày không nghe à?

-Ờ....ờ!

Thằng Hà lôi đầu tôi vào, đưa cái tờ giấy lên dí sát mắt tôi.Trên tờ giấy, cái báo tường được phác thảo sơ qua. Khung làm bằng gỗ, rồi vẽ hoa lên viền khung cửa. Nhìn sơ qua, thấy cái tờ giấy lại cho lủ bạn. Tôi gạt đầu lia lịa rồi tách ra, đi vào lớp. Dựa lưng vào tường, ngồi nhìn cái đồng hồ treo phía đối diện mà nhìn những cây kim quay chậm chạp.

-Tín sao thế?-Giọng nói dịu dàng phát ra ở cửa vào.

-À, không, hơi mệt thôi!

-Mệt sao không xin Thầy nghỉ đi!

-Không sao đâu, lâu lâu nó thế, chứ bình thường thì khoẻ hơn cả trâu bò nữa ấy chứ!

Ngữ Yên nhoén miệng cười, tiến tới ngồi trên tôi một bàn. Im lặng, nhẹ nhàng Yên lấy sách vở ra. Rồi lại cầm cái ghi ghi chép chép. Tôi sức nhớ tới bộ đề thi để trong cặp. Tôi với tay đặt nó lên vai Yên.Cô nàng quay lại nhìn xuống vai.

-Xong tiếp rồi hả, bộ thứ ba rồi đấy!

-Ờ, thì tại thấy hay hay nên thích giải vậy thôi!

-Ừm!

Tôi trả một bộ đề thi thì Yên lại cho tôi một bộ khác, cứ như thế trong cái cặp của cô nàng luôn để dự phòng cho tôi sẵn vậy. Ban đầu tôi còn chần chừ, sau này thành thói quen. Tôi nhận những đề thi trên tay, chọn đề Toán năm 2004 ngồi cặm cụi giải.

-Ngoan mày!

-Chăm học dữ mày, hay có Yên nên giả bộ?-Thằng Phong mập là chúa ăn nói chẳng kiêng nể ai cả.

-Sao tụi mày vô sớm thế?-Tôi đưa tay lên gãi đầu.

-Sớm cái đầu mày, Thầy vào rồi kia!-thằng Vũ đi với Nguyệt vào trả lời dùm.

Buổi học hôm đó sẽ là bình thường như mọi ngày. Tôi ngồi bàn cuối, trong góc quen thuộc. Xung quanh tôi là bọn bạn xóm nhà lá. Trước mặt tôi, mái tóc dài quen thuộc của Ngữ Yên, bên cạnh là Nguyệt. Chỉ có điều chiếc bàn đầu lại trống một chỗ. Và chỗ trống ấy, thường ngày sẽ có cô bé tóc ngang vai hay ngồi. Tôi ngó ra ngoài cửa sổ, chờ đợi. Chờ đợi Dung sẽ tới, dù cho Dung có xưng hô với tôi như thế nào đi nữa, chỉ ít tôi cũng được nhìn Nàng từ phía xa chứ không phải thấp thỏm như bây giờ.

-“Dung sao chưa tới?”!

-“Có bao giờ Dung tới trễ như vậy đâu”.

-Tín, tập trung làm bài đi!

Thầy nhắc nhở khi thấy tôi cứ chốc chốc lại mất tập trung, rồi lại quay lên ngược nhìn cái đồng hồ.

-Mấy giờ rồi Phong?-Tôi hi vọng cái đồng hồ của Thầy nó chạy nhanh hơn.

-Rưỡi?

-Năm giờ rưỡi hả?

-Không!

-Thế mấy giờ, chính xác dùm tao cái!

-Là năm giờ ba mươi!-Thằng mập bình thản nhẹ nhàng trả lời rồi lại cắm cúi giải bài tập.

-Sao vậy Tín?-Yên quay xuống hỏi khẽ.

-Không, xem mấy giờ thôi mà?

Vậy là chiếc đồng hồ treo tường trong phòng học là chính xác. Đã nửa tiếng trôi qua, và chắc Dung đã không đi học ngày hôm nay. Trăm lí do tôi tự nghĩ ra để hợp lý hoá sự việc bất thường này.

-“Chắc Dung bận việc riêng nên không tới thôi?”.

Tôi tự an ủi mình, rồi cắm cúi tập trung vào học. Và cứ hễ giải xong một bài toán, hay trong lúc Thầy giải bài tập, tôi lại tranh thủ ngoái ra cửa sổ, rồi lại lắt léo tự nói chuyện một mình trong lòng. Buổi học có chút không như mong muốn.

Sáng hôm sau, sự việc tiếp suất chút nữa lặp lại như buổi học ôn. Dung bước vào lớp thì trống trường cũng vừa điểm vào giờ sinh hoạt. Về bờ phờ, hốc hác trên khuôn mặt Nàng hẳn rõ. Tôi nhìn Dung chăm chú, rồi cố tình quay mặt đi khi Dung nhìn xuống lớp, cắm cúi vào cuốn đề thi trước mặt, giả bộ như không để ý tới. Chỉ có điều, không qua mắt được Nguyệt.

-Dung hôm qua hơi mệt, nên vắng học, hôm nay vẫn còn bệnh kìa!

-Sao Nguyệt biết?-Tôi ngạc nhiên.

-Mới hỏi xong nè, giả vờ vô tâm nữa!

-Ồ..đâu có..chỉ là..-Tôi ngượng ngịu, và vẫn động tác quen thuộc, đưa tay lên gãi đầu.

-Còn chối, cái điệu kia thì chẳng làm đi đâu được!

-À, ừ..!-Tôi tựa vào ban công, đưa mắt nhìn học sinh vui đùa trong giờ ra chơi tằng lờ.

-Lại hỏi thăm người ta đi chứ!

-Nhưng.....?

Nguyệt không thềm đôi co với tôi, hướng ánh mắt nhìn Dung. Tôi biết đó là cách Nguyệt kiên quyết giữ vững ý kiến. Hít một hơi dài, tôi hồi hộp bước vào lớp. Tiến tới chiếc bàn đầu chỗ Dung ngồi. Dừng lại, nhìn Nàng.

Dung vẫn cắm cúi làm bài tập nên không để ý. Nàng đưa tay lên tự cốc vào trán, rồi lại tập trung vào học tiếp. Tôi định mở miệng nói, nhưng có cái gì đó ngăn lại. Cất bước lướt qua, tôi đi về chỗ ngồi, thả lưng

xuống bức tường đằng sau, rồi cũng tự cốc vào đầu mình một cái. Nguyệt nhìn vào, lắc đầu không hiểu tôi đang nghĩ cái gì nữa.

-Dung, sao uể oải vậy em, tập trung vào!

-Dạ!-Tiếng Dung có vẻ yếu ớt trả lời cô giáo dạy Văn.

Nguyệt đưa mắt xuống nhìn tôi, rồi quay lên, nhắc cho tôi biết phải làm gì? Tôi hiểu, tôi rõ, nhưng bắt đầu như thế nào bây giờ, và bắt đầu từ đâu.

-Tín, tôi phải nhắc bao lần nữa về vấn đề tập trung hả?

-Dạ, em xin lỗi!-Tôi đứng dậy.

-Rồi, không có lần sau đâu đấy!

Tôi ngồi xuống dưới sự khoan hồng của Cô. Cả lớp tôi thì nhìn tôi và Dung cười, vì trong một ngày, dường như cùng một thời điểm:

-Hai vợ chồng lên thớt cả mới ghê chứ!-Phong mập bắt đầu.

-Thuận vợ thuận chồng...con đông một lăm mảy ạ!-Thằng Hưởng vào hùa!

Nhưng có ai biết, trong lần tôi bị nêu tên, đến nhìn xuống một lần Dung cũng không nhìn. Cũng không có chút phản ứng nào khi tên tôi được xướng lên cả. Tôi âm thầm chấp nhận, âm thầm buồn.

-Dung, à..hôm qua!

-Mình mệt!-Đơn giản, ngắn gọn và xúc tích đáp trả toàn bộ những gì tôi muốn hỏi, còn sự quan tâm dường như bị gạt qua một bên, Dung đứng lại chờ xem tôi muốn hỏi thêm gì không, hoặc là muốn xem hành động tiếp theo của tôi thế nào chẳng?

Tôi tiến lại gần, xoa đầu Nàng, tay tôi chạm vào mái tóc ngang vai mềm mượt. Dung cau mày khó chịu. Tôi đi lướt qua Dung, chỉ để lại một câu nói:

-Ừ, vậy mình an tâm rồi!

Lần này, tôi là người cất bước đi trước, không phải là người một mình trong cái lớp học vắng hoe sau giờ tan học nữa. Tuy sự quan tâm vẫn còn nguyên vẹn, nhưng cách xưng hô đã thay đổi. Và thường cái gì thay đổi cũng sẽ không được như xưa nữa.

-Về thôi!

39. Chương 39

Bước ra khỏi cửa lớp, tôi đi thẳng, không ngoảnh mặt lại. Có gì đó hụt hẫng, rạn vỡ. Khi người ta sống trong tình cảm quá nhiều, nó bỗng nhiên quay ngoắt trở thành xa lạ, khiến cho con người ta không dễ thích nghi. Chấp nhận và lặng im, một chút phần sai về mình khi đẩy sự việc đến nước này, không còn gì bào biện nữa. Tôi lặng im bước chân ra khỏi cổng trường.

-A, a...anh Tín!- Một giọng nói gọi giật tôi lại đằng sau.

- Hở?

-Gặp em mà cái mặt đó là sao? Bé Thuý nheo mắt nhìn tôi, còn bạn con bé thì cứ nhìn tôi từ đầu xuống chân.

-Ồ, không, vui chứ!

-Mặt anh thế mà vui à, trông cứ như seven love ấy!

-Seven love là gì?-Tôi thần mặt ra.

-Là thất tình anh ạ!-Con bé cười tươi chưa từng thấy.

Vậy là hoá ra tôi đang mang bộ dạng thất tình. Có lẽ khi không có ai ở bên, hoặc ở một nơi xa lạ nào đó, tôi mới dám sống đúng với bộ dạng thực này. Còn ở trong lớp, vẫn là thằng Tín lảm trò, chuyên gia đầu têu của xóm nhà lá, hẳn là để che mắt lũ anh em chiến hữu.

-Ừ, hai đứa ngồi chơi, anh về không mượn bus.

-Dạ, về cẩn thận nha anh, không vấp đá té giờ-Bé Thuỳ nhí nhảnh dặn dò.

-Vâng, có té anh cũng lôi thằng Bình theo mà!-Tôi vừa nói vừa nhìn mặt bé Thuỳ dần đỏ lựng.

Ra khỏi cổng trường thì chiếc xe bus cũng vừa bấm còi báo hiệu tới trạm. Mở hết tốc lực phóng theo, leo lên xe mà mồ hôi nhễ nhại. Hôm nay chẳng biết giờ thiêng hay sao mà xe chật cứng, báo hại cả đám con trai phải tỏ vẻ ga-lăng nhường ghế ấy bạn nữ. Tôi vịn tay nắm, thần thờ trên xe.

-K.iii.it!

Tiếng phanh xe vang lên thành một tràng dài khó chịu, gấp gáp và đầy bất ngờ. Hành khách trên xe ngã nghiêng theo quán tính. Báo hại những người đang đứng xô đổ hàng loạt. Một bác lớn tuổi không giữ vững nổi thăng bằng, té nhào vào người tôi.

-Ôn con, đi xe kiểu gì thế hả?

Bác tài xế thò đầu ra ngoài bực tức quát mắng thằng nhóc đi xe máy không đội nón lạng lách. Lầm rầm khó chịu, quay ra phía sau nhìn hành khách ổn định rồi cho xe chạy tiếp, không quên buông một câu thở dài:

-Thời giờ lảm thẳng không muốn sống!

Thằng Nhân đỡ ông bác vừa té, còn thằng Hoàng kéo tay tôi đứng dậy. Lầm lem và ê ẩm, ông bác quay qua tôi xin lỗi. Lắc đầu cười tỏ vẻ không sao, tôi lại vô hồn nắm tay vịn.

-Ê, của mày nè!

-Ồ, nó rớt rồi à?

-Ừ, chắc lúc nãy té chứ gì?

-Ừ, chắc thế rồi.

-Ha ha, tao nghĩ Dung nó ày chết!

Thằng Hoàng đưa cái móc khoá đồng xu bị đứt chốt cho tôi. Cái móc khoá theo tôi hơn một năm học nay đã thành hai phần. Dây đeo bằng inox đứt ngang lưng lẳng trên balo, cái hình đồng xu thì nằm gọn trong lòng bàn tay.

-Chẳng lẽ là cái điềm?-Tôi buột miệng thốt ra.

-Điềm gì mày, dạo này mê tín à?

-Ồ không..!

Thằng Nhân không hứng thú với chủ đề này nên lắc đầu quay mặt ra cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật đang trôi qua nhanh. Mở khoá ngăn kéo balo, để chiếc đồng xu vào trong cặp. Không hiểu rằng chỉ là tình cờ hay điềm báo mà cái móc khoá lại đứt vào lúc này cơ chứ.

-Thôi đừng tiếc nữa!-Nhân đen vổ vai tôi.

-....!

-Mày nhớ phi vụ buổi chiều nhé!

-Ừ, nhớ rồi, mà chắc chắn đấy nhé, không nhờ được là toi cơm.

-Tao chắc như đinh đóng cột mà!-Thằng Nhân ưỡn ngực tự hào.

-Nhưng mà cột hay sút đinh chứ gì?-Thằng Hoàng cắt ngang cơn mơ mộng.

Ba thằng tôi âm mưu chơi trội, tính dành cho cả lớp một phen bất ngờ. Tờ báo tường theo như cả lớp nhất trí là làm theo kiểu khung cửa sổ. Ngặt một nỗi, nếu làm tất cả bằng giấy bìa cứng thì không có hồn. Thằng Nhân đề xuất nhờ tới Bác ruột của nó.

-Vậy ba giờ chiều nhé, qua sớm còn đi học nữa!

-Rồi, bốn giờ đi học là vừa, vậy nhé!

Trở về tới nhà, để chiếc balo xuống bàn, tôi chạy xuống nhà lấy kèm chỉnh lại cái móc chìa khoá. Có vẻ nó vô phương cứu chữa, dây thì đứt ngang, cái chốt chiếc móc cũng gãy từ lúc nào. Thở dài ngao ngán, đành xếp nó vào góc ngăn kéo.

Trời chẳng chiều lòng người. Ba giờ chiều trời mưa tầm tã, mây đen dày đặc. Ba thằng con trai đứng xuýt xoa vì hơi lạnh trong xương gỗ của bác thằng Nhân. Hương gỗ phả lên thơm phức. Tiếng máy cửa ồn ào khô róc vang lên đều đều hoà với tiếng mưa lộp độp trên mái tôn như một điệu nhạc lạc nhịp.

-Giờ sao đây các đồng chí?

-Dạ, là làm cái bản lề với kích thước như này ạ!-Nhân đen đưa cho Bác nó tờ giấy khung vẽ có ghi rõ những con số.

Bác thằng Nhân đen khá vui tính, nhìn cái bản vẽ rồi gật đầu đồng ý. Ngoài ra Bác Tùng với kinh nghiệm trong nghề còn giúp chúng tôi chỉnh sửa lại một chút cho phù hợp.

-Giờ làm cái khung để có thể đóng mở như cửa sổ thì kích thước cái khung cửa phải to để các cháu dán giấy. Còn cửa kính thì có thể dùng giấy bóng để làm.

Ba thằng tôi gật đầu vâng dạ vì trót mưa riu qua mắt thợ. Tin tưởng vì chọn đúng “mặt gửi vàng” nên vô cùng yên tâm. Phen này ba thằng tôi sẽ tạo nên bất ngờ cho cả lớp chứ chẳng chơi.

-Dạ thôi, tạnh mưa rồi con xin phép Bác đi học, có gì ngày kia con qua lấy!

-Ừ, ráng mà học đi. Sắp thi đại học rồi đấy.

Tôi và thằng Hoàng gật đầu vâng dạ, cảm ơn rồi rít. Chào Bác rồi quay ngược trở lại xóm đón Nguyệt đi học chung. Trời mưa chưa ngớt nên không khí lạnh nay còn lạnh hơn. Khẽ rùng mình kéo chiếc áo khoác kín cổ, thằng Hoàng đưa mắt nhìn tôi:

-Mày không đeo khăn Dung nó ăn thịt mày đấy.

-Đeo vào đi thằng sợ vợ!-Nhân đen cài lại cúc áo cũng bon chen xía xói.

-Ồ, không lạnh lắm, chưa bị vợ bắt mang!

Tôi nhe răng ra cười, cũng kéo khoá ngang cổ, đạp chân chống xe và bắt đầu nhún pê-đan. Bên trên, trời vẫn âm u chỉ chực trút mưa xuống tiếp. Ba thằng tôi rẽ về con đường dẫn vào xóm quen thuộc đón Nguyệt. Bốn đứa lại hối hả đạp xe lên cho kịp giờ học.

-Kịp giờ quá hen!-Yên ngồi ở vị trí quen thuộc, trong góc bàn cuối quay sang cười tươi.

-Hi hi, chăm học mà, đội mưa đi học đấy!-Tôi lôi cuốn vở Hoá ra để lên bàn sẵn.

-Có không, hay là chăm học rồi trời mới động mưa!-Yên bắt lý lại tôi.

-Ồ, thì như nhau thôi, sao hôm nay Yên bạo gan quá vậy!

-Ồ, thì.....thì trời mưa mà!

Yên lại cười. Có lẽ đó là điều tôi cảm thấy ấm áp trong cơn lạnh đang bao trùm lớp học. Một chút dịu dàng, đủ cho tôi cảm thấy an lòng, là nơi tôi cảm thấy mình được sẻ chia, được ai đó gánh bớt đi âu lo.

Tiếng ho nhỏ nhẹ lướt qua chiếc bàn tôi ngồi. Dung đưa tay che miệng, dáng vẻ mệt mỏi hiện rõ. Gương mặt có chút nhợt đi, vài giọt mưa còn đọng lại trên tóc. Về tươi tắn và kiên định thường ngày cũng phai đi ít nhiều.

-“Mệt thì nghỉ đi, cứ làm gì cũng quá sức thành phá sức chứ được cái gì?”.

Hiển nhiên Dung không thể nào nghe được những gì tôi đang nghĩ. Khẽ nở nụ cười gượng gạo, Nàng đặt cặp lên trước bàn rồi thần thờ ngồi tựa ra sau. Khi có ai hỏi han thì cũng chỉ lắc đầu với câu trả lời rập khuôn như nhau.

-Dung không sao, hơi ho tí thôi!

Đám bạn chưa hề biết chuyện gì đang xảy ra giữa tôi và Dung nên vẫn quy chụp cả hai thành một. Hễ tôi gây chuyện thì lôi cả Dung vào, và giờ thì ngược lại:

-Ê, vợ mày bị sao kìa!

-Dung bị ốm kìa thằng Tín!

-Tối về nấu cháo hành cho em nó ăn nhé!

Mặt tôi nóng dần, từ từ chuyển sang màu đỏ và tỉ lệ thuận với những lời trêu chọc. Giờ thì cảm giác ngại hơi lấn át cảm giác tự hào, tôi cười xuề xòa cho qua chuyện. Vô tình nhìn thấy Ngũ Yên có chút gì đó không vui.

-Yên sao thế?

-.....!

-Yên ơi, Yên ơi ơi!

-Tín gọi gì thì nói đi!

-À không, thấy mặt buồn buồn nên hỏi thôi!

Và câu nhận định của tôi càng làm cho Yên buồn hơn thì phải. Cô nàng im bất từ đầu đến cuối, chẳng nói một câu nào.

-Yên, mượn cái máy tính!-Tôi cố tìm lý do bắt chuyện.

-Ừ!

Mượn xong tôi cố tình không trả, cứ để lỳ bên cạnh. Ngũ Yên chẳng nói gì cả, với tay qua lấy lại.

-“Bình thường chắc phải véo mình đòi lại máy mà”!-Tôi phân vân.

-Chưa xong mà?

-Nhưng Yên tính mà!-Ngũ Yên chăm chú ấn số, không quay qua nhìn tôi trả lời.

Đám bạn tôi ở bàn trên vô công rồi nghề quay xuống nhìn tôi:

-Thôi anh ơi, mượn máy em mà xài này!

-Ừ, anh Tín ứ lo học mà toàn lo chọc bạn Yên thôi!-Thằng Long con lại giở cái giọng eo éo ra.

Mặt tôi lại đỏ rực lần nữa vì bọn bạn đâm trúng tim đen thành ra im như thóc lùn. Tội nó nhìn tôi chỉ trỏ mà cười. Ngũ Yên chẳng biểu hiện gì thêm, im lặng tiếp tục làm bài.

-Bài tập hôm nay xong, bữa học sau sẽ có bài kiểm tra lại chương!-Cô giáo đứng trên bảng thông báo, điều đó đồng nghĩa với việc buổi học thêm kết thúc.

Ngũ Yên đã cất hết sách vở vào cặp và chuẩn bị bước ra về, còn tôi thì cứ nấn ná câu giờ thêm. Cô nàng đứng dậy, chờ tôi bước ra tránh đường nhưng tôi làm như không thấy, ngồi im nấn ná thêm.

-Tín, cho Yên qua!

-Cái gì cơ? -Tôi giả bộ không nghe thấy gì, cố tình chọc Yên chơi.

Đáp lại hành động giả điếc của tôi là sự im lặng của Ngũ Yên. Cuối cùng tôi đành phải bước ra nhường bước cô nàng ra về. Trong trò chơi thi nhân nại, tôi tự hào vì mình là kẻ thua cuộc nhiều nhất.

Tôi cất nốt đồng sách vở trên bàn, thì Dung cũng bước ngang qua. Khuôn mặt có vẻ càng tái đi sau buổi học. Nàng đi ngang qua, không nhìn tôi lấy một chút, rõ ràng là muốn tránh mặt đây.

-Mày, tao đi có việc xú, chờ tụi mày ở ngoài ngã ba nha!

Tôi vỗ vai thằng Hoàng rồi nhanh chóng rời khỏi lớp trước khi thằng bạn chưa kịp phản ứng. Lấy xe đạp, nhấn mạnh pê đan nhằm hướng về nhà Dung mà đạp tới. Cái khăn mà Dung tự tay đan tặng tôi nằm ở trước giỏ xe.

Chiếc xe lao nhanh trên đường, gió rít lên bên tai. Tôi đạp xe thật nhanh và nhìn thấy rõ Dung ở trước.

-Dung!

-.....!-Dung dừng xe quay lại, im lặng chờ tôi tiếp lời.

Đạp chân chống xe, với lấy chiếc khăn trong giỏ, tôi bước đến thật gần Nàng. Nhỏ bé và yếu đuối, tôi choàng chiếc khăn giữa ẩm do chính tay Nàng tạo nên. Chỉ là khoảnh khắc thôi nhưng tôi vẫn còn cảm thấy tim đập mạnh trong lồng ngực.

-Nhớ giữ gìn sức khỏe, không phải lúc nào cũng có ai nhắc được đâu!

-Ừm!-Dung lại dùng tay che miệng, cổ kìm cơn ho trước mặt tôi.

-Tín...về đây!

Tôi đạp xe về hướng ngược lại. Cảm giác hồi hộp dần dần phai tàn đi, thay thế nó là cảm giác thoải mái dễ chịu. Dung có thể sẽ đi những thái độ xa lạ với tôi, có thể như vậy lắm chứ. Tôi không lợi dụng việc lúc này để đạt được mục đích đó bởi vì tôi thực lòng quan tâm tới Nàng. Chỉ cần như vậy thôi, tôi đã thể hiện được sự quan tâm của mình tới Nàng, như chính Nàng đã từng thể hiện vậy. Hi vọng vào ngày mai, chiếc khăn ấy sẽ trở lại tay tôi, mang theo những tình cảm của Nàng.

Sau cơn mưa trời sẽ sáng, có lẽ là như vậy!

40. Chương 40

Nhưng tất cả những hi vọng dường như sụp đổ vào sáng hôm sau. Tôi chạm mặt Dung ở ngay cửa lớp. Dung đi lướt qua như chưa hề thấy sự tồn tại của thằng con trai trước mặt. Khuôn mặt nay đã dần tươi tắn trở lại nhưng vẫn lạnh băng băng.

-Ê, Dung bị sao mà mặt nó như đi đòi nợ vậy?

-Ai biết!-Tôi nhún vai với thằng Phong mập.

-Mày nhìn mặt Dung với mặt đôi kia xem có giống nhau không?

Thằng Phong mập chỉ tay vào Kiên cận và Trang, khuôn mặt ba người tựa tựa nhau. Trang buồn xo, chẳng nói gì cả, đang chăm chú đọc cuốn truyện gì đó. Kiên cận lâu lâu quay xuống nhìn, phút chốc lại thở dài.

-Cái đôi đó sao thế?

-Chắc lại cãi nhau gì đó ấy mà, mấy đứa yêu nhau rõ vớ vẩn!

Thằng Mập phán một câu thần tiên, chẳng để ý thằng bạn nó cũng đang điêu đứng, đau đớn vì yêu, chỉ có điều là không thể hiện ra mặt, hoặc cố gắng hết sức đeo chiếc mặt nạ với nó. Mặt nạ cười tươi vui vẻ.

-Mày thì biết cái gì Mập, giận hờn giúp ta hiểu nhau hơn!-Thằng Hường từ đâu chui lên, tay cầm ổ bánh mì nhai ngon ơ, tay kia cầm cuốn sách văn học tụng như tụng kinh.

-Mày thì ngon hơn tao chắc, kiếm người yêu đi rồi lên mặt với tao!

-Bố....không cần đâu bạn trẻ ạ!-Thằng Hưởng ú ớ trả lời vì bạn nhai ngồm ngoàm bánh mì trong miệng.

-Ồ, có hãy nói với tao!

-Tao nói thằng Kiên với Trang thì một hai ngày là lại như cũ thôi!-Nó vo túi bóng nhét vào áo thằng Mập.

Tôi đứng im lắng nghe hai thằng bạn đấu khẩu. Vô tình rót xuống núi lượm được bí kíp, kẻ lữ hành vô tình được ngộ đạo.

-“Ồ, giận hờn giúp ta hiểu nhau nhiều hơn”!

Đi thẳng vào lớp, địa điểm dừng chân lại là chiếc bàn đầu. Thản nhiên như không có gì xảy ra.

-Khoẻ chưa?

-Ừm, không sao rồi!-Ít nhất giọng Dung cũng dịu bớt, không gay gắt như mấy ngày hôm trước.

-Ồ...!

-Còn gì nữa không Tín?

-Ồ, không!-Tôi không biết mở chuyện tiếp thế nào, đứng chết trân.

-Dung , Dung ơi...!

Tiếng gọi thân mật vang lên từ cửa lớp, giọng con trai. Tôi và Dung đồng loạt quay ra, nhưng thể hiện hai bộ mặt khác nhau. Dung vui vẻ như đây là điều Nàng chờ đợi, còn tôi vừa thất vọng, vừa cảm thấy nhẹ nhõm khi kẻ đứng ở cửa lớp vừa cứu tôi khỏi cơn bế tắc. Dung vẫn giữ thái độ khiến cho cuộc nói chuyện trở nên bế tắc, và kẻ kia đã giải quyết khúc mắc. Thằng con trai ở cửa khẽ gật đầu chào tôi buổi sáng. Giữ phép lịch sự tôi gật đầu chào lại.

-Đang bận gì hả?

-Không, Dung đang xem lại bài hôm nay thôi!

-Nè, cho cô đây, cô là chúa lười uống thuốc!

-Úi, chu đáo ghê, cảm ơn Quang nhé!

-Khỏi đi, khách sáo quá đấy!

Hai người cứ nói cười vui vẻ như trước mắt chẳng có ai, chẳng có gì ngoài không gian riêng cả. Lũn thủ tránh cho đám bạn cùng lớp phát hiện ra cảnh bị bỏ rơi, lăm lăm bước ra khỏi lớp, ngang qua hai người thì nhất quyết nhìn thẳng.

-Nhớ dùm, uống đi cho khỏi!

-Ồ, thì thuốc của Quang phải uống thôi!

-Thật không vậy, bà là chúa xạo không?

-Ông này hay ghê, tôi xạo ông bao giờ!

-“Ông với bà cơ đấy, thích chí chưa?”.

Thằng Phong mập và Hưởng đù chứng kiến từ đầu đến cuối, ôm vai bá cổ tôi ngay lập tức. Đang bực bội lẫn có chút ngượng với hai thằng bạn, tôi hất tay tụi nó , khó chịu ra mặt:

-Gì, hai cái thằng ôn này?

-Tên, đặc điểm, tính cách, quen từ bao giờ, quen vì cái gì?

-Là sao? Tôi nghệt mặt chẳng hiểu hai thằng quỷ này đang nói cái gì nữa.

-Mày chậm tiêu quá, là How, What, When, Why, Where đó?

-Nói rõ hơn coi, thằng tung thằng hứng, tao chẳng hiểu cái gì nữa cả!-Tôi cáu với cái kiểu úp úp mở mở của hai thằng này.

Nó xoay tôi lại hướng cửa lớp, mắt tôi đập ngay cái cảnh Dung đang tiến thẳng Quang về, nụ cười tươi xoá tan mây mù âm u cuối tháng mười một đập tắt ngay khi vừa chạm ánh mắt của tôi, rất nhanh và rất đột ngột.

-Đấy, giờ thì mày hỏi cái gì?-Thằng Mập bắt đầu trước.

-Giờ thì nào mày thông rồi chứ?-Thằng Hưởng bồi thêm một đòn chí mạng.

-Tụi mày biết nó à?

-Sao không, chung cấp hai mà!-Thằng mập vỗ ngực tự hào khi quen biết rộng.

-Thế nó tên Quang đúng không?

-Ừ!

-Nó với Dung.....!-Tôi ấp úng.

-Khoan đã, tao chưa nói hết.

Tôi im lặng, chờ xem những gì ghê gớm từ một mối quan hệ của Dung mà tôi chưa từng biết tới.

-Đặc điểm, tính cách một ly nước mía!

-Hử?-Tôi trợn tròn mắt.

-Mối quan hệ với Dung hai ly!

-.....!

@ -Thêm nữa, từ lần sau anh em hỏi bài phải chỉ chu đáo, cấm cái kiểu gợi ý bắt anh em ngồi lần mò.

-Thì cũng phải tự thân vận động chứ?-Tôi yếu ớt phản ứng.

-Cuối cùng, cấm có cãi, giờ sao!

-Ồ, thì....thì không cãi.

Giao dịch thành công, không ai phản ứng. Ba thằng kéo nhau xuống căn tin bắt đầu cuộc mua bán trao đổi. Phong mập nháp nháp ly cà phê về khoan khoái, còn thằng Hưởng cũng chỉ là ăn theo thôi nên hồi hộp lẫn tò mò không kém tôi là bao.

-Rốt cuộc mày có kể không Mập?-Thằng Hưởng buông cờ trắng xin hàng trước cả tôi.

-Ồ, nó tên là Quang!

-.....!

-Nó học cấp hai chung lớp với tao và Dung!-Nó từ tốn lạ thường.

-Mày kể nhanh không, không tao ày tự tính tiền cà phê à!

Nó đổi tông ngay tức khắc, kể một mạch sạch sành sanh những gì nó biết.

-Ồ, thì nó với Dung gần nhà, kiểu như thanh mai trúc mã.

-Như tao với Nguyệt!

-Chính xác, tương tự thế, bạn đã vượt qua mức hai!

-Rồi sao nữa?

-Thì chắc cũng quý mến nhau, hợp tính nữa.-Nó lại trở về tông giọng đạo lý của thằng Kiên cận.

-Là sao?-Giọng tôi mất bình tĩnh phản ứng lại ngay. Dung hợp tính với Quang, còn tôi bỏ đi đâu.

-Là không như mày, nghịch như giặc chứ sao?-Thằng Hưởng cầm thìa khuấy khuấy ly cà phê sữa.

Tôi phải công nhận rằng so với mặt bằng chung của lớp thì tôi đúng là nghịch ngợm. Nhưng nhờ có thế tôi mới được vào xóm nhà lá chứ, không giặc sao chơi với lũ bạn này được.

-Ồ, tại sao giờ tao mới biết?-Tôi tò mò vì trước giờ chưa bao giờ thấy Quang xuất hiện, trước ngày 20-11 tới giờ.

-Thì gần nhà, học khác tầng thì cần gì phải gặp trên trường. Nếu mày và Nguyệt học khác lớp thì cần gì ngày nào cũng phải chạy lên nói chuyện đúng không thằng ngu này!

-Ồ, tao ngu, không cãi!-Tôi xuôi xị cái mặt và cũng phải công nhận thằng Hưởng nói đúng. Nếu tôi và Nguyệt mà như vậy, chẳng đại gì tôi mò lên lớp khác chơi cho thiên hạ dèm pha, soi mói.

-Nói chung là tính thằng Quang cũng na ná như thằng Vũ, chăm chỉ, hiền lành, xét về nhan sắc thì ngang nhau-Thằng Phong thay tôi đánh giá tình hình, và có ý gán cho thằng Quang là tình địch của tôi.

-Thế giờ sao nó mới xuất hiện, giải thích coi?-Tôi đâm câu với việc đề cao kẻ thù, dìm hàng bạn bè thế này. Hai thằng bạn bắt đầu lái câu chuyện sang chủ đề khác, để mặc tôi suy diễn đủ điều. Cuối cùng, chán nản với tình hình hiện tại, đứng dậy trước hai thằng bạn:

-Tao tính tiền rồi vào lớp trước!

-Uống hết cà phê đi!

-Thì giờ hết nè!-Tôi cầm ly cà phê đen lên tu cái ực, hết sạch trơn.

-Vái mày, tao chịu thua, nhưng mà nhớ là còn một lần nữa nhé!-Thằng Hưởng ăn theo mà nó nhớ dai kinh khủng.

-Hai ly, một thằng một ly, một cộng một là hai.

-Nuốt lời mày, quân tử mà thế à?

-Tao nói tao quân tử bao giờ, đẹp, một là tao trả, hai là thằng nào uống thằng đấy trả.

Hai thằng bạn chịu thua cái kiểu lật kèo đầy tráo trở của tôi, chấp nhận cay đắng hưởng thụ những giọt cà phê cuối cùng miễn phí. Ra khỏi căn-tin, lại chiếc ghế đá quen thuộc ngồi hít thở không khí. Tôi chạm mặt ngay thằng Kiên cận.

Hai thằng nhìn nhau, chẳng thằng nào nói câu gì. Mỗi thằng ôm một cái nỗi khổ riêng. Suy nghĩ miên man, rồi hai thằng nhìn nhau:

-Tao đang chán mà nhìn cái mặt mày thì đâm đầu vào gói chết luôn cho rồi!

-Mày mặt như dưa dấm, đi chỗ khác đi thằng khốn!-Nó đáp lại tôi.

Hai thằng quay qua chỗ khác, nhìn về hai hướng, và dường như chưa đã cơn tức lại quay lại nhìn nhau đồng thanh:

-Thằng khốn!

Trống trường vang lên báo hiệu sinh hoạt đầu giờ, hai thằng khốn vác nhau vào lớp. Ổn định chỗ ngồi, và lần nào cũng như lần nào, lục cặp, lục ba lô tìm cái huy hiệu Đoàn, phù hiệu trường ghim vào áo. Một kiểu thoả mãn tính phá cách lách luật của đời học sinh.

-Tín lên bảng!-Tiếng thầy dạy Sử vang lên vào tiết học sau.

Tôi bình thần bước lên bảng trong bao nhiêu tiếng thở phào của mấy đứa khác. Chắc đang thầm cảm ơn tôi vì đã gánh đỡ quả tạ vừa giáng xuống, hoặc là câu giờ cho đứa tiếp theo nhồi nhét được chữ gì hay chữ đấy.

-Tóm tắt sơ lược Quan hệ Quốc Tế từ năm một chín bốn lăm đến nay!

-Chết mày chưa?-Tôi chưa kịp mở miệng thì đám bạn ở dưới đã xì xào cả lên. Đâu đó thay đa số những người nói câu đấy thì chín mươi phần trăm là anh em xóm nhà lá từng sát cánh bên nhau. Câu hỏi này

chẳng khác gì tổng kết kiến thức cũ cả. Vì hiện giờ theo lịch học, lớp chúng tôi đã bước đến phần đầu của Lịch sử Việt Nam.

-Dạ, thưa Thầy em trả lời!-Tôi háng giọng và bắt đầu.

Sau đó một loạt các thông tin tình hình tự nắm bắt, một chút nhớ, một chút thông qua sách vở. Cái gì hiện ra trong đầu thì đọc cái đấy.

-Giai đoạn này chủ yếu được chia làm hai. Trước và sau chiến tranh lạnh. Đồng thời ở mỗi châu lục cũng có nhiều điểm khác nhau. Sau 1945 thế giới phân chia thành hai cực.....

Tôi thao thao bất tuyệt, trình bày hơi lộn xộn nên :

-Tám điểm, về chỗ!

Tôi vênh mặt nhìn đám bạn thách thức. Tụi nó thằng nào cũng bảo:

-Ôi, ăn may thế!

Đi ngang qua chỗ Dung, cô nàng vẫn không nhìn tôi, không có gì là để ý cả. Chẳng phải tôi vẫn học hành đàng hoàng đây sao, chẳng phải Tín đã như những gì Dung muốn ở một người bạn đặc biệt đây sao?

-"Mày ngu quá, học ày chứ cho người ta à?"-Tôi tiếp tục bước đều về chỗ ngồi.

-Bạn tiếp theo, mời Long lên bảng!

-Ôi chết tôi!-Tiếng thằng Long con thảm hại vô cùng.

Kết thúc buổi "cực hình đầu giờ", cả lớp tôi thở phào nhẹ nhõm thoát nạn. Thằng Bình Boong chẳng hiểu cao hứng thế nào mà lại tuyên bố.

-Tiếc thế, tao học rồi mà không kiểm tra bài gì cả!-Nó giả bộ hậm hực.

-Thật không, thế Bình lên bảng!-Thầy tôi nghe thấy phát ngôn của thằng bạn, dành cho nó suất đặc biệt.

-Thôi Thầy, học đi Thầy!

-Lên bảng!-Thầy tôi chắc giọng, không lay chuyển.

Cả đám chúng tôi cười ra cả nước mắt, nhìn thằng bạn ấp úng trên bảng, mồ hôi toát ra như mưa mặc gì ngoài trời thì se lạnh. Kết thúc cơn ác mộng, thằng Bình lên sổ đầu bài ngồi với hai điểm vì không học bài. Còn chúng tôi thì tranh thủ sỉ nhục nó:

-Hai điểm, thích chơi trội không phải là cái tội!

Thằng Bình đau khổ ngồi im không dám cựa quậy. Cứ hễ nó quay xuống nói chuyện với ai thì đều nhận được một câu tương tự:

-Hai điểm, bách nhục xuyên tim

41. Chương 41

Buổi học đó có chuyện con hai to tướng của thằng Bình làm niềm vui. Nó thì cứ im thin thít suốt buổi, chẳng dám nhìn ai quá lâu. Hễ nó quay xuống thì anh em xóm nhà lá đều nhếch môi cười đều, nó lại xì mặt quay lên.

Cả buổi học hôm đó, tôi và Dung dường như chẳng có cơ hội để nói chuyện, hoặc khi nói chuyện cũng chẳng khác gì xã giao. Đồi ba câu à, ừ cho qua chuyện, Dung không muốn kéo dài cuộc nói chuyện thêm dài, và tôi đứng trước Nàng nghiêm nghị như vậy cũng không thể bông đùa mãi chỉ để mua lấy một nụ cười.

-Á, xin lỗi nhé!-Tôi quay sang cười trừ.

-Tông vào con gái mà như trâu bò thế!-Hằng bán chanh ngoa ngoắt nhìn tôi hình viên đạn.

Giờ ra về ồn ào chen lấn, thằng Hưởng chẳng biết sao lại nổi hứng xô tôi vào đám con gái. Như điều đứt dây, tôi văng vào va phải hàng loạt, xui một cái lại va vào hai người tôi có phần uly kị. Đầu tiên là cô bạn giọng chua cao vút và thứ hai là Dung. Ngược với Hằng, Dung im lặng đưa tay ôm lấy cánh tay còn lại, mặt hơi nhăn vì trò đùa quái ác của những thằng con trai.

-Ồ, xin lỗi nhé, tại thằng Hưởng nó xô Tín vào!

Miệng thì xin lỗi Hằng, mắt thì nhìn Dung, vẫn chẳng có gì khác, đôi mắt chỉ dịu đi một phần ít. Rồi lại lặng lẽ ra về.

-Sướng không?-Thằng Hưởng vỗ vai tôi cười toe toét.

-Sướng cái mắt mày, không lẽ tao đập ày một cái!

-Sướng rồi bày đặt hả mày?-Thằng bạn nói rồi vọt ra xa, kể chiến tích nó với thằng mập.

-Thôi, về, chuyện đâu còn có đó, về sớm còn đi lấy khung cửa với tao!-Thằng Nhân đen đi đường sau, đẩy tôi ra khỏi cửa lớp.

Quá bộ hết nửa sân trường, đưa mắt nhìn cảnh học sinh tan học. Ai nấy cũng vội vàng ra về. Hôm nay thứ năm, theo lịch học chỉ có hai tiết nên nắng sân trường vẫn long lanh và dịu. Một ngày đẹp trời chỉ theo đúng nghĩa thời tiết trong cái mùa mưa ở miền đất đỏ bazan này.

Nhưng không phải ai cũng vội vàng quá mức theo số đông, một vài cặp vẫn lững thững vừa tản bộ vừa nói chuyện với nhau. Tôi bắt gặp Yên khi vô tình đưa mắt nhìn ngang. Yên đi cùng cậu bạn học cùng lớp thì phải, có vẻ nói chuyện vui vẻ lắm. Cô nàng dĩ nhiên cũng nhìn thấy tôi, khẽ gật đầu chào rồi tiếp tục câu chuyện với người đồng hành. Một ngày với quá nhiều cảm giác bị bỏ rơi, đâm ra tôi suy nghĩ miên man.

-“Một ngày tồi tệ”.

-Đây, khung của mấy chàng trai, chuẩn kích thước, màu sắc nhé!

Bác thằng Nhân đưa từ nhà ra cái khung gỗ được sơn bóng, mùi thơm còn phảng phất. Ba thằng tôi chỉ có nước nhìn mà suýt xoa.

-Chuẩn rồi Bác ơi, đẹp quá!

-Ừ, Bác làm đúng kích thước rồi, mấy đứa chỉ cần đưa báo tường, nẹp lại hoặc đóng đinh cho chắc là được.

Vậy là xong cái khung nghệ thuật cho báo tường. Ba thằng tôi vừa đạp xe vừa cười phới phới.

-Phen này cả lớp lác mắt chứ chẳng chơi!

-Ừ, độc thế còn gì!-Thằng Hoàng quay sang nhìn cái khung, vẫn gật gù khen lấy khen để.

-Thế giờ thì sao, ai giữ, tao nhờ Bác làm rồi thì hai thằng mày một thằng giữ.

-Thế thằng Tín đi!

-Ồ, sao lại là tao?-Tôi quay sang thắc mắc với thằng Hoàng.

-Thế mày đưa lên thì ghi điểm với cô bí thư có phải sướng không?

Tôi cười nhạt trước cái sáng kiến có lòng giúp đỡ của thằng Hoàng, nhưng có lẽ là không ăn thua. Một con người kiên định, có khả năng chôn sâu nội tâm như Dung thì khó có thể lay chuyển trong ngày một ngày hai được, huống gì chỉ là ghi điểm.

-Ừ, để tao cầm cũng được, đằng nào trưa thứ bảy cũng phải sang nhà Dung làm báo tường mà!

-Sướng mày!

-Ồ, sướng lắm, sướng phát khóc!

Nhảy xuống xe thằng Nhân, một mình vác cái khung cửa mới tinh về nhà. Vẫn như thường lệ, Mẹ tôi đang chuẩn bị buổi trưa, và Ba thì vẫn đi làm chưa về.

-Vác về làm gì thế con?

-Dạ làm báo tường Mẹ, thứ bảy buổi trưa con đi làm báo tường với lớp, không ăn ở nhà nha Mẹ!-Tranh thủ có bằng chứng, tôi xin phép Mẹ tôi luôn.

-Ừ, lo mà học hành nữa đi nhé!

-Dạ!-Mừng hùm, đi lên phòng cẩn thận đặt cái khung tranh cạnh bàn học, thay đồ xuống phụ Mẹ.

-À, lúc này có bạn gọi điện cho con!-Mẹ tôi sực nhớ ra.

-Ai hả Mẹ?

-Con gái, tên Xuyên thì phải?-Mẹ tôi nhìn tôi cười, chắc là bà đang nghĩ tới đứa con trai út đã có bạn gái thì phải mà cứ cười mãi không thôi.

Tôi chẳng để ý lắm, chạy trở ngược lại phòng, lấy cuốn sổ đã ghi chú lại số điện thoại của bà chị Nữ Tặc, bấm chắc chắn từng số trong dãy số điện thoại. Tiếng nhạc chờ vang lên, giai điệu trong ca khúc nắng sân trường. Tiếng nhạc vang lên du dương thì dừng lại bởi một giọng nói còn du dương hơn:

-Tín hả?

-Dạ, chị gọi gì em đây?

-Học không học, chỉ lo đi la cà thôi!-Một tràng liên thanh bắn liên tục.

Chắc là chị Xuyên cứ nghĩ lịch học của tôi là có hai tiết vào thứ năm, tầm tám giờ rưỡi sẽ ra khỏi trường nên canh thời gian gọi. Lúc đây tôi đang cùng hai thằng bạn đi lấy khung tranh nên đương nhiên không có ở nhà rồi.

-Hi hi, thì học hành nhiều quá giải lao thôi chị!

-Học hành nhiều hay chơi nhiều, chắc lại đi với Dung chứ gì?-Chị Xuyên giọng tinh nghịch vang lên bên kia đầu dây.

-Không ạ, em đi với con trai mà?-Giọng tôi chùng xuống.

Tiếng cười bên kia cũng không còn vang lên nữa, chắc chị cũng đoán được giữa tôi và Dung có chuyện gì nên khi nhắc tới Nàng thì giọng tôi mới đượm buồn thế kia. Không khí chùng xuống là điều mà không ai muốn.

-Chị học trong đó thế nào?-Tôi mở lời hâm nóng lại cuộc nói chuyện.

-Cũng vui, quen nhiều bạn mới, nhưng thấy nhớ nhà quá!-Chị Xuyên cũng tươi cười trở lại.

-Nhớ sao chị không về chơi, lễ 20-11 kia?

Bình thường cứ lễ hay dịp tết là ông anh tôi thế nào cũng về, tranh thủ cơ hội về nhà được Mẹ chăm sóc nên rất siêng về, nên tôi thường nghĩ sinh viên xa nhà hay như vậy.

-Không được rồi, 20-11 trường chị có lễ chào mừng rồi, không về được!

-Vậy à?

Hai chị em ngồi nói chuyện đủ thứ trên đời, nào là về cuộc sống sinh viên của chị Xuyên, nào là trở lại thời cấp ba của tôi, rồi qua món ăn giữa hai nơi. Đến lúc gần cúp máy, tôi mới được một phen bất ngờ.

-Sắp sinh nhật của em rồi, sắp lớn rồi đấy, ráng học hành nhé!

Tôi chưa kịp ớ lên vì bất ngờ thì chị Xuyên đã cúp máy. Vẫn cái tính một chút nghịch ngợm như thế, khiến cho nhiều lúc tôi cảm tưởng chị Xuyên chỉ ngang tuổi với tôi, hai chị em thoải mái như những người bạn đồng trang lứa.

-“Ồ hớ, sắp sinh nhật mình rồi.22-11 đây mà”.

Dạo này đầu óc toàn bay tận chân trời nào, hết suy nghĩ lung tung rồi lại lo đến chuyện báo tường nên gần kề sinh nhật tôi cũng chẳng hay biết tới. Vậy mà chị Xuyên vẫn nhớ được ngày sinh của cậu em đã nửa năm không gặp thì cũng là điều mà tôi cảm thấy mình được quan tâm, được coi trọng. Nghe lời Mẹ và “bà

chị”, ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút là tôi cắm đầu vào học ngay, chẳng bù ọi ngày cứ phải câu giờ làm mấy việc vặt trước rồi mới có khí thế học hành được.

-Reng, reng!-Chiếc đồng hồ báo thức điểm bốn giờ.

Ráng làm nốt cái bài tập Toán còn dang dở, vươn vai lên vài cái, rửa mặt cho tỉnh táo rồi lại tiếp tục cuộc hành trình “học-ăn-ăn-học” như guồng quay vô tận của đời học sinh. Một tiếng sau, tôi đã yên vị ở cái góc bàn cuối quen thuộc. Lớp học hôm nay đầy đủ, không thiếu ai, cũng không ai ốm mà vắng học nữa. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, mở miệng ra bắt chuyện là một điều gì đó khó khăn. Cái tự trọng của con trai, một chút nản chí vì sự cố gắng mấy ngày nay đã ngăn cản tôi lại.

-Tín, sao thế?-Yên ngồi ở trên quay xuống nhìn tôi!

-Sao là sao cơ?

-Làm xong bài tập chưa mà sao ngẩn ngơ vậy!

-À, ừ...xong...xong rồi!

Yên nhìn xuống cuốn vở của tôi, bài bất đẳng thức đã được chứng minh gọn gàng và rõ ràng nên chấp nhận câu trả lời của tôi. Cô nàng có chút gì đó bồn thần:

-À, lúc sáng....à.!.-Có vẻ Yên không muốn nói tiếp.

-Lúc sáng sao cơ?-Tôi càng tò mò với kiểu nói chuyện này.

-À, không....?

-Lúc sáng sao cơ?-Tôi chồm lên hỏi

-.....!

-Lúc sáng sao cơ?

Một bên kiên quyết vì chắc muốn giải thích chuyện lúc sáng, còn một bên kiên trì với kế “giả ngu” ép cung.

-Lúc sáng....à Yên định hỏi bài Hoá hôm qua thôi!

Người dịu dàng thì làm sao quen nói dối được cơ chứ? Chỉ cần nhìn kiểu ấp úng, gương mặt có chút đỏ vì bối rối, ánh mắt không dám nhìn tôi mà nhìn chằm chằm vào từng chữ cái con số trong cuốn vở đủ cho tôi biết Yên đang kiếm một cái lý do không thể nào hợp lý cho được.

-Ồ, hôm qua có bài tập à?-Gãi đầu gãi tai, lại cái kiểu giả vờ ngu ngơ.

-Ghét Tín, không thềm nói chuyện nữa!

Yên quay lên, ngồi im, không thềm quay xuống một lần nào nữa. Tôi ngồi đằng sau, ngắm nhìn mái tóc dài mượt mà chỉ cười. Một nụ cười vì cô bạn dễ thương đang ở trước mặt, tuy không nói chuyện nhưng còn hơn cả chục lời nói.

-Nè, cái đề Yên để đây, tí lấy đó nghe!-Yên không quay xuống, để cái đề trong học bàn của cô nàng.

-Đề Hoá cô cho về nhà đó hả?

Yên bịt tai lại, lắc lắc đầu. Còn tôi ngồi đằng sau cứ cười không thôi.

Chính vì cái kiểu lo chọc Yên mà tôi quên phết điều cô nàng vừa dặn. Đang đạp xe tung tăng với lũ bạn về nhà, sực nhớ ra, vỗ trán cái đét.

-Chết tao!

-Sao chết?

-Thằng điên này!-Thằng Hoàng cản nhand khi thấy tôi quành xe đạp trở lại nhà Thầy.

-Về trước đi, tao đuổi theo sau.

Phóng hết tốc lực vào con đường hẻm nhà thầy. Buổi tối thật mát, xung quanh một màu đen yên tĩnh. Dừng xe cái chóc giữa sân, chào Thầy rồi vào lấy cuốn đề ở cái bàn thứ hai từ dưới lên. Nhanh chóng chạy trở lại xe. Ngõ Yên vẫn ở nhà Thầy, chắc là chưa về, vì chiếc xe màu tím của cô nàng vẫn dựng ở sân. Tôi vội vàng đạp mạnh pê đan mở hết tốc lực, mong đuổi kịp ba đứa bạn.

-Ào, Ào?

Cơn mưa bất chợt đổ xuống không hề có dấu hiệu báo trước, đúng chất mùa mưa Tây Nguyên, buổi sáng còn có nắng vậy mà tối mưa đột ngột. Rẽ xe vào mái hiên sau của một nhà ven đường, tôi rũ tay áo còn dính nước, tách từng trang đề thi bị nước mưa làm dính vào nhau, rũ xuống. Mưa càng lúc càng to, tiếng mưa trên đầu dội vào mái tôn kêu ầm ỉ. Nước cứ tuôn xuống trước mặt theo đường rãnh mái hiên ào ào.

-“Chờ bớt mưa rồi về cũng được”.-Tôi ôm hai tay ngang ngực, cô đơn trong cơn mưa đêm lạnh lẽo.

-“Ki..ít”.

Tiếng phanh xe vang lên, có người nữa cũng đứng trú mưa như tôi. Chiếc xe quen thuộc, dáng người quen thuộc, cái áo mưa dày được tháo ra, để lộ mái tóc dài hiền dịu.

-Ồ, Yên?

-Hi hi, Yên trú mưa mà!

Tôi chẳng muốn nói thêm, ít nhất cũng có bạn tâm sự cho bớt buồn. Chỉ hơi thắc mắc là tại sao Yên đang ở nhà Thầy lại đội mưa đi về?

-Sao Yên không về đi!

-Mưa to như này, Yên về sao được!-Cô nàng đưa tay hứng nước mưa từ mái hiên rót xuống, kiểu nghịch mưa quen thuộc.

-Ồ ha!-Tôi ôm vai dịch khế sang một bên, vì cái hiên nhỏ nên chẳng đủ cho hai người. Một bên người tôi bị nước mưa tạt ướt. Chắc lũ bạn cũng đang trú mưa và chửi bới tôi ghê lắm đây.

-Đoàng...doàng...!-Tiếng sét đột ngột vang lên, ầm ỉ, tôi khẽ giật bắn người quay sang Yên cô nàng vẫn thản nhiên hứng nước, chẳng hề bị ảnh hưởng.

-Không sợ à?

-Không, sợ gì?

-Sét đó!

-Có Tín mà sợ gì, chẳng lẽ sét đánh xuống Tín không đỡ cho Yên à?

-Không, trời kêu ai người nấy dạ, không dại gì hứng thay kẻ khác!-Tôi lại khoanh tay tựa vào tường.

-Ghê không, nhỏ mọn quá nha!

Ngõ Yên vừa nói vừa lấy nước hứng từ tay tạt vào người tôi trả thù. Tôi nào đưa tay che người vì nước lạnh.

-Ế, chơi tiểu nhân!

Lần này Yên cầm tay tôi kéo hẳn ra khỏi mái hiên nhỏ xíu, cơn mưa xối thẳng vào mặt, quần áo bắt đầu ướt sũng nước.

-Ồ, ướt hết rồi!-Tôi ái ngại nhìn lại hai đứa.

-Tắm mưa cho vui đi!

-Sao không tắm một mình đi, lôi tôi theo làm gì vậy cô!

-Thế có lần ai kéo Yên ra tắm mưa vậy?-Cô nàng nheo mắt và cười.

Tôi đành chịu thua cô nàng, đưa tay gạt nước mưa rơi xuống từ tóc trên khuôn mặt. Một cảm giác thoải mái, cơn mưa phần nào gạt sạch đi tâm trạng ứ rủ bấy ngày nay. Vươn tay đón những hạt mưa rơi xuống. Nếu ai đó đi ngang qua chắc lại lắc đầu:

-Hai đứa này học căng thẳng quá nên điên!

Hai đứa đạp xe về dưới cơn mưa tầm tã. Thịnh thoải mái nhận được một ánh mắt nhìn theo và chọc quê của mấy đứa con trai. Tôi chẳng có chút gì ngại ngùng, vẫn cứ cười mãi không thôi.

Một trận tắm mưa, điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới ở cái độ tuổi “hơi người lớn”, ở lứa tuổi đàn anh trong trường phổ thông. Điều mà tôi đã cho rằng không còn phù hợp với mình nữa, nhưng nó thật thú vị.

-Hắt xì, ờ tắm mưa cũng vui chứ!

42. Chương 42

-Hắt xì!

Tôi đưa tay quệt ngang mũi, hậu quả của việc tối hôm qua tắm mưa trở về tuổi thơ là đây. Chiếc mũi đỏ ửng, hắt xì liên tục, giọng nói bắt đầu sù sì. Thăng Hoàng và Thăng Nhân thì cứ mãi thắc :

-Tối qua mày làm gì mà ướt sũng ra thế!

-Ờ, tối qua mưa không kịp trú nên ướt hết thôi!-Tôi tỉnh bơ, lấy tay che miệng cho cơn hắt xì tiếp theo.

-Hắt xì...!

Tiếng hắt xì lại vang lên, nhưng lần này không phải phát ra từ tôi. Cả bốn đứa tôi quay mặt lại, Yên cũng đang trong tình trạng giống y chang tôi, cũng sù sì. Tôi ngượng đỏ mặt vì câu nói dối của mình ở trên, bởi vì Thăng Nhân đen, Hoàng và Nguyệt đều nhìn tôi với ánh mắt không tin tưởng:

-Đồng bệnh tương lân!

-Dẹp đi, vô...vô tình thôi, có gì đâu mà đồng bệnh, chẳng qua là tao...!

-Tao nói thế thôi, giải thích nhiều thế nhĩ?-Thăng Hoàng tỉnh bơ, khoác vai Nhân đen đi vào lớp, nháy mắt cho Nguyệt vào chung luôn, để tôi với Ngữ Yên ở lại.

-Yên ốm à?

-Tín cũng vậy à!

-À, ừ, thì dạo này toàn đi học, chẳng có thời gian đá banh gì cả nên hơi yếu thôi!

-Hi hi, vậy là già rồi!

Hai đứa tôi cũng chẳng nói gì nhiều, bởi vì địa điểm nằm ở trung tâm hai lớp, giờ mà kéo dài câu chuyện thì thể nào thiên hạ chẳng xì xào, bàn tán soi mói nên tôi và Yên chỉ đôi ba câu rồi ai cũng trở về việc của người đó.

Những ngày cuối tuần cũng trôi qua nhanh chóng. Hầu như lớp nào cũng bắt đầu chạy việc làm báo tường, lớp tôi cũng không phải là ngoại lệ. Nội dung được “hội đồng cán sự lớp” chọn ra trong buổi chiều thứ bảy. Sáng chủ nhật theo như kế hoạch chúng tôi có mặt ở nhà Dung. Xóm nhà lá đóng góp tới ba đại diện chính thức: Thăng Hà, tôi và Long con. Ngoài ra hai thành viên không thường trực là Phong Mập và Kiên cận thì cũng đến, vừa làm vai trò hoạt náo viên, vừa kiêm luôn vai trò “chân chạy việc”.

-Mua dùm tao ỏ mì nha Mập!

-Sao mày không đi đi?

-Mày không thấy tao còn phải viết à, đi lẹ lên!-Tôi thừa thời cơ sai thăng bạn.

-Tiện thể Phong mua cho Dung mấy cái dạ quang hình ông trăng, chiếc lá luôn nhé.

Thằng bạn được giao việc công, mặt hầm hầm tức tối dứ dứ nắm đấm về phía tôi. Nó kéo luôn cả thằng Kiên đi theo.

-Cái khung này để tao trang trí trước nhé!

-Ừm, mày làm đi, tao có biết gì về vẽ vời đâu.

Long con cặm cùi ngồi pha màu, dán giấy, cắt giấy trang trí chiếc khung cửa sổ. Còn tờ báo tường thì Dung và tôi chịu trách nhiệm. Thằng Hải ngồi ngoài chịu trách nhiệm giám sát công trình thi công.

-Đây nè mày, chỗ này là bài này, bài của Trang ấy!

-Ừ, rồi!

-Dung viết bài thằng Hưởng vào bên kia nhé!

-“Sao mày không đi mua bánh mì luôn đi “!

Tôi lằm rằm trong bụng, được cơ hội tốt để làm lành với Dung thì nó lại xuất hiện như kì đà cản mũi, cản trở việc tôi và Dung nói chuyện. Tôi bắt đầu đặt những nét bút đầu tiên, vừa viết vừa cảm nhận về bài viết của Trang.

“ Những kỉ niệm về lớp tôi mãi khắc sâu trong tôi. Những nụ cười thân thiện của các bạn nữ, những nụ cười tinh nghịch của các bạn trai. Tất cả hoà quyện với nhau tạo nên một nụ cười đẹp nhất, nụ cười A11. Có những niềm vui, có những nỗi buồn, nhưng nụ cười ấy sẽ không bao giờ tắt, nó được tiếp thêm năng lượng bởi tình bạn, mà tình bạn thì còn mãi không thôi!”.

-Đây, bánh mì của mày!-Phong mập đập cái bánh mì vào đầu tôi!

Dung ngược lên nhìn tôi thì đã muộn, háu đói, tôi xé chiếc bánh mì ra nhai ngồm ngoàm. Bên kia thằng Long con cũng như thế, vừa ăn vừa xuyết xoa.

-Đang làm giở mà lại ăn.....!-Thằng Hải cầu nhàu.

-Có thực mới vực được đạo!

-Ăn mới có sức làm chó mày!-Tôi ú ớ, phồng má trả lời thằng bạn.

-Sao sáng không ăn trước đi?

Tôi không thèm chấp, vẫn ngồi nhai bánh mì, Dung đi từ dưới nhà lên, mang theo hai ly nước can gián.

-Thôi Hải, để hai bạn ấy ăn đi, dù sao cũng chỉ ít phút thôi mà!

Rồi Nàng quay lại nhìn hai thằng tôi, đưa mắt về hai cốc nước để trên bàn. Ăn hết cái bánh mì, hai thằng thể hiện sự cảm kích bằng cách uống một hơi hết sạch ly nước rồi bắt tay vào làm một cách tập trung hết sức.

-“Cái này nên vẽ ông sao”.

Tôi với cái bút kim tuyến ở bên cạnh, rồi đưa tay lấy cái hình ông sao dạ quang. Vô tình tay tôi chạm phải một bàn tay mềm mại. Chỉ có hai đứa tôi đang phụ trách tờ báo tường, nên tôi hiểu mình vừa chạm phải tay ai. Nhưng bàn tay ấy vẫn như vậy, không có chút gì thể hiện phản ứng của chủ nhân nó. Tôi rút tay lại, quay sang, và hai đứa lại nhìn nhau. Có chút gì đó bối rối thoáng qua gương mặt Dung, nhưng rất nhanh, cảm xúc đó tan biến như chưa từng tồn tại.

-Làm tiếp đi Tín!

Cũng đã một tuần, tôi mới được nghe cái tên mình vang lên từ Dung. Có chút gì đó thân thương trở lại, nhưng cũng có chút xa lạ vì thời gian qua, tiếng “bạn” được sử dụng nhiều hơn. Cái chạm tay vô thức là chìa khoá mở cách cửa phòng, mà đằng sau nó là những kí ức ngủ quên chẳng.

-Né ra mày, tao vẽ cái mặt cười vào đây!

-Ồ...ừ!

Thằng Long con đá đít tôi một cái rồi trở tài nghệ sĩ của nó. Cái biểu tượng mặt cười sún răng tóc tai lởm chớm cũng phải làm Dung khẽ cười. Kiên cận nhanh tay nhảy vào phụ tô màu, còn Phong mập mù tịt nghệ thuật đứng ngoài chỉ trỏ lung tung cả lên.

-Viết tiếp đi, mặt mày cứ ngơ ngác thế!

-Ồ, thì đi ra rãnh đất tao còn viết!

Tầm mười giờ trưa, lại thêm ba bạn nữ : Trang, Ly tổ trưởng một tổ trong lớp và Nguyệt từ đâu cũng tới. Hiên nhiên Nguyệt có mặt thì phải có thêm thằng Vũ. Tay xác nách mang bao nhiêu thứ y chang tị nạn vậy:

-Ồ, mày đi đâu thế?

-Nấu ăn...!-Nó vuốt mồ hôi trên trán, bỏ cái giỏ nặng trĩu toàn thức ăn xuống giữa nhà mà thở.

-Nấu ăn?-Phong Mập mặt mày giãn ra cười tươi roi rói.

-Ồ, chứ còn gì nữa, không lẽ để nhịn đói xuyên trưa mà làm!-Thằng Hải chẳng có chút gì ngạc nhiên, chắc là nó đầu têu ra vụ này.

-Thế chủ nhà chủ xị à?

Theo cách chọc thông thường của lớp tôi mở miệng một câu cảm thấy hơi lố. Tôi quên mất đang đứng ở nhà ai, ai là chủ nhà ngôi nhà chúng tôi đang có mặt. Dung vẫn trầm ngâm, chẳng để ý gì đến câu nói của tôi. Phụ mấy bạn nữ xách đồ mua về để xuống bếp.

-Không, tiền quỹ lớp!-Thằng Hải vẫn cái giọng bình thản trả lời tôi.

-Hở, thế.....?

-Yên tâm, tao xin phép Thầy rồi, hoạt động cho lớp thì trích quỹ ra thôi, đa số đều đồng ý hết rồi.

Tôi vẫn ghét cái bản tính thằng Hải lắm, nhưng về sự chu đáo trong từng công việc có lẽ thì vẫn phải phục nó một cách triệt để. So bề thì nó có vẻ còn làm tốt hơn cả với Kiên cận-Quân sư xóm nhà lá chúng tôi chứ chẳng chơi.

-Các bạn cứ làm đi nhé, mình xuống phụ các bạn khác nấu ăn!-Dung gom bút kim tuyến, dạ quang đóng nắp lại cẩn thận rồi đi xuống bếp.

Một lúc sau mùi thơm lừng khắp nhà, bụng tôi sôi òng ọc biểu tình. Đúng là toàn tuyển nữ công gia chánh chính hiệu nên chỉ cần ngửi mùi đã thấy ngon rồi. Phong mập thì chẳng chờ được, chui tọt xuống bếp. Một lúc sau tiếng hét vang lên thất thanh:

-Phong, bỏ cây chả ram xuống!

-Ồ, bỏ cái miếng trứng xuống!

Buổi trưa thịnh soạn cũng bày ra trước mặt. Chủ nhà chẳng kịp mời thì bát đĩa đã thi nhau được phân công, và các máy nghiền thức ăn đã có dịp thể hiện. Phong Mập ăn lấy ăn để, thằng Vũ phồng mang trợn má nhai. Long con bé xiu mà ăn cũng như cái hạm, gấp gấp liên tục. Chỉ có tôi và thằng Hải, vì lý do và vì tính cách nên có vẻ từ tốn.

-Ồ, mày sao thế Tín?-Kiên cận nhìn tôi.

-Tín không ăn à?-Nguyệt dừng đĩa nhìn tôi.

-Ồ...không, ăn chứ. Ngon mà!-Tôi đưa cơm lên miệng, làm ra vẻ tán thành.

Dung không nhìn qua, chậm rãi nhìn sang Trang và Ly cười. Cả buổi cơm chỉ là mấy lời nói chung chung:

-Ai ngại đói Dung không biết đâu nhé!

-Mọi người ăn nữa đi.

Buổi cơm kết thúc nhanh chóng, mấy thằng bạn ăn no lăn kềnh lên ghế xoa xoa cái bụng. Mặt thằng nào thằng đấy cũng thoả mãn.

-Ấy, mở nhạc nghe đi!

-Ờ, nhanh lên, mở bài nào hay hay ấy.

Chủ nhà thì đang ở dưới bếp nên khách tự nhiên như nhà của mình, lấy cái chồng đĩa trên kệ gần đó đặt vào đầu đĩa. Ca khúc Đường như ta đã vang lên, nghe thật náo nức.

-“Mây buồn trôi mãi, trôi về nơi xa, mây có tiếc nuối chuyện chúng ta bao ngày qua”.

-Mở bài khác ngay thằng Mập, nghe thảm quá!-Tôi phản đối đầu tiên.

-Hay mà mày, tai trâu hay sao mà không biết nghe!

-Thằng đó không biết thưởng thức đâu.-Phong mập tranh thủ bảo vệ sự lựa chọn của nó.

Mặc cho tôi kịch liệt phản đối, nhưng số đông lấn át, thêm cái remote nằm trong tay thằng bạn, ca khúc Đường như ta đã vẫn vang lên, dường như ca khúc đó viết ra chỉ để dành cho những ai trong hoàn cảnh tôi thì phải:

-“Còn yêu nhau nữa không, trái tim em lặng câm.

Khi cất tiếng hát là nỗi đau chia lìa nhau”.

Thả lưng vào ghế dựa, ngả đầu nhìn lên trần, thả lỏng tâm trạng, cố tìm một cái gì đó ình tấp trung, để bộ não không phải điều khiển thính giác phải tiếp nhận ngôn từ của bài hát du dương này. Vậy mà càng trốn tránh, nó lại càng lọt vào tận bên trong sâu kín nhất. Cứ mỗi câu hát vang lên, nó lại gợi lại những kỉ niệm đẹp vô tận trước kia, như một tấm gương tuyệt diệu. Và khi nó rạn vỡ, cái hụt hẫng của người từng được thấy nó hụt hẫng vô cùng.

Thở dài, nhắc người khỏi ghế, tôi đi ra ghế đá ngoài sân dưới tán cây mát rượi. Cứ ngồi đó cảm nhận về yên tĩnh của buổi trưa âm u còn hơn là phải vào nhà giả cười giả nói. Chỉ khi nào trong nhà tiếp tục làm báo tường, tôi mới trở vào.

-Phong ơi, lấy cho Dung cái bút kim tuyến màu tím đi!

-Sao không bảo thằng Tín kìa, ngay dưới tay nó!

Tôi đưa cái bút sang bên gần Dung, quay lại chửi thằng bạn:

-Cu li mà ý kiến nhiều thế!

-Tao đập mặt mày giờ chứ cu li, lo mà làm đi!

Tôi cầm cúi làm tiếp, chắc Dung sẽ ngại ngùng vì câu nói của thằng Phong cũng nên. Rõ ràng cái nắm tay lúc sáng vô tình đã trở thành phản tác dụng, khi càng ngày Dung càng có vẻ xa lánh tôi hơn. Đến một câu nhờ vả theo nghĩa bạn bè, Dung cũng không nói với tôi được.

-Xong rồi đó, mai làm tiếp buổi chiều nữa là xong!

-Ờ hờ, giờ về thôi!

-Mày xa thì về trước đi, tao ở lại phụ Dung!-Vẫn là thằng Hải chu đáo hơn cả.

Tôi lững thững đứng dậy, khoác cái balo chéo vai, lững thững bước ra cánh cổng xanh đóng kín. Dung tất nhiên phải ra mở khoá cho tôi rồi.

-Cạch!-Tiếng ổ khoá vang lên khô róc, tiễn biệt vị khách quen thuộc.

-Về nhé!

-Mày không chờ Nguyệt à Tín?

-Hỏi thằng Vũ ấy, nó tính đưa Nguyệt đi ăn kem nữa mà!-Tôi nói vọng vào trong với thằng Kiên cận. Tụi nó xì xào, đòi thằng Vũ phải dẫn tụi nó theo cho bằng được.

Tôi bước ra khỏi cửa, cánh cửa ấy sẽ đóng lại, không một lời tạm biệt, không còn vẻ nuối tiếc như thời gian xưa.

-Tín..!

Nhưng Dung cũng ở ngoài cánh cửa ấy, cô nàng nắm hai tay vào nhau, vẻ bối rối hiện rõ. Tôi đứng lại, chờ đợi, chờ đợi một cuộc nói chuyện, chỉ có hai người.

-Nói chuyện được không?

-Ừ, được!

Dung bước tới tôi, có vẻ muốn đi dạo để tránh xa đám bạn ồn ào trong nhà. Con đường trong một xóm yên tĩnh, cộng thêm chút gió lạnh bởi tiết trời tạo nên sự vắng lặng đáng sợ. Hai đứa im lặng bước đi, bước đi, chậm chạp. Tôi khẽ đưa mắt lên nhìn hàng cây lao xao vì gió ở trên đầu.

-Tín còn trách Dung chuyện bữa trước!

-Ồ, có một chút....!-Tôi không muốn giấu lòng, vì linh tính đây có thể là một cuộc nói chuyện tạo bước ngoặt.

-Vì Dung ý quyền..!

-Không!

-.....!

-Vì Dung quá trách nhiệm quá thành...!-Tôi tránh chữ cứng nhắc trong lời nói, vì dĩ nhiên Nàng sẽ biết tôi định nói gì..!

-Trách nhiệm vì lớp cũng là sai?

-Có những trách nhiệm đi cùng sự thoải mái thì tốt hơn. Tự nguyện hay hơn gượng ép, lúc đó sẽ vui hơn dù cho kết quả không tốt bằng mà!

-Vậy là hai đứa vẫn là cách nghĩ và tính cách khác nhau..

-Ừ!-Tôi thở dài chán nản thừa nhận và linh cảm có gì đó đằng sau câu kết luận của Dung.

-Vậy hai đứa mình tạm thời chia....!-Dung cũng không đủ can đảm để nói hết câu nói. Tôi đi bên cạnh, cảm giác như cơn lạnh ngoài trời biến mất. Bởi lòng tôi còn nguội lạnh hơn. Trầm lắng, im lặng, hệt hẵng..con đường sỏi dưới chân trở nên mịt mù xa xăm.

-Ừ, dù sao Tín với Dung cũng chưa bao giờ nói câu đó với nhau, nên không phải nói chia tay!-Tôi đưa tay vươn lên cho thoải mái, muốn phá vỡ một cái xiềng xích đang gò bó mình, muốn hét lên thật lớn, nhưng không, một nụ cười đắng chát nở trên môi. Cảnh vật trở nên điều hiu buồn chán, như muốn nhấn chìm người đi ngang qua trong sự cô đơn tận cùng.

-Ừ, Dung quên, chưa nói gì mà!

-Ừ, không sao đâu!-Tôi bước đi trước, Dung đứng lại. Cái ngã rẽ đã hiện ra trước mặt. Chỉ cần tôi đi khỏi khúc ngoặt này, những lời nói lúc này sẽ là sự thật. Ừ dù có tạm thời hay không thì cũng là chia tay. Cái gì tan vỡ là tan vỡ, cho dù nó có hàn gắn lại cũng không bao giờ như xưa được.

-Vẫn là bạn chứ?-Tiếng Dung gọi với tôi lại trước khi tôi bước sang con đường khác.

-Ừ, tất nhiên rồi, vẫn là bạn!

-Ừ, vậy nhé!

Tôi không ngoái lại nhìn hình bóng Dung quay lưng trở về nhà nữa. Ừ thì vẫn là bạn, nhưng liệu có nhẹ nhàng như lời nói được không. Bao nhiêu kỉ niệm đẹp nay tan vỡ, liệu rằng chúng ta còn có thể thoải mái như những ngày đầu năm mình bước vào lớp học được không.

-Tín, nghe nhạc đi!

-Tín, đừng nói chuyện nữa, Cô nhắc kìa!

-Tín, đừng cười nữa, Cô nhìn kia!

Và giờ đây, gần hai năm sau, một mình tôi bước đi trên con đường dài, một mình, và chỉ một mình. Dung đã nói ra được thì hẳn Nàng đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, quyết tâm lắm rồi. Níu kéo, ừ đó không phải là tác phong của tôi, và cũng không thể thay đổi được Dung. Cảm giác một khoảng trống thênh thang ngự trị trong lòng. Con trai không khóc, ừ thì không khóc, nhưng nước mắt nuốt ngược bao giờ cũng đắng chát. Thà khóc được để tống hết tâm sự ra ngoài, vậy mà giờ đây khoé mắt tôi khô rốc. Nụ cười thì vẫn khê nở trên môi.

-Về thôi, về còn đá bóng với thằng Hoàng nữa!- Thằng con trai ấy vừa cười trên con đường dài, khê hát vu vơ câu gì đó.

43. Chương 43

-Tín, lên văn phòng xem mày!

-Không, để tao học bài đi!

-Ồ, cái thằng công sức của cả lớp, học thì cả đời cơ mà!

-Thì tui mày xem đi rồi về nói lại cho tao xem là được!-Tôi lôi máy tính ra ấn, mong kết quả trùng với một trong bốn đáp án của đề thi trong cuốn sách nâng cao.

-Mày làm sao mà tuần này cứ thất thần thế, Cô Chú mắng gì mày à?-thằng Hoàng ngồi cạnh, ngóc đầu khỏi cái mặt bàn chỉ chít hình vẽ, thơ chế của các bậc đàn anh để lại, hỏi tôi. Nó tranh thủ giờ ra chơi xuồng cạnh tôi làm một giấc ngủ.

-Không, có gì đâu? Dạo này thích học thôi!-Tôi lấy bút chì khoanh tròn đáp án vừa tính ra.

-Ồ, mày thích học, tao nghe mà lạ!

-Dĩ nhiên, dạo này lớn rồi, phải học thôi!

-Ồ, thế tao ra ngoài xem báo tường, có gì thì ra chơi với anh em cho thoải mái.

Nó là thằng cuối cùng, trừ tôi trong xóm nhà lá rời khỏi lớp. Cả lớp vắng hoe chỉ còn lác đác vài người. Tôi ngồi im, cả tuần nay thỉnh thoảng vẫn như vậy, từ một thằng con trai hoạt bát và cười vui, tôi lảm lì và trầm tĩnh hơn bao giờ hết. Ừ thì có cười có nói, nhưng cũng chỉ là tạm thời. Một khoảng trống mênh mông, một mình tôi không thể nào ôm trọn, nhưng vẫn cứ cố gắng dù biết rằng chỉ là “dã tràng xe cát”.

Cả tuần này đi học, dù bất kỳ là học thêm trên lớp hay các lớp học thêm, tôi đều như vậy. Nỗi buồn không che đậy lại được, nó bộc lộ hẳn cả ngoài. Cảm giác chán chường với tất cả, dù cho đó có là Ngũ Yên, hay là những thằng bạn hằng ngày vẫn tếu táo với tôi. Cái buổi đầu tiên làm báo tường, chính xác hơn là lúc Dung tiễn tôi về, những câu nói, vô tình đẩy tôi vào trạng thái mất cân bằng thực sự.

Dung vẫn giữ đúng lời hứa, vẫn coi tôi như là bạn. Thỉnh thoảng hai đứa đi ngang qua nhau:

-Chào buổi sáng!

-Ừm, chào!-Tôi hãy còn ngái ngủ, cũng thờ ơ đưa tay lên thay cho lời chào.

Hai đứa tôi dần dần bình thường hoá mối quan hệ, trở nên vừa đủ xa lạ để quên đi những thứ đẹp đẽ trong quá khứ, vừa đủ gần để không tránh mặt nhau hằng ngày. Nó tạo nên một nốt trầm trong cuộc sống hằng ngày. Giờ đây, tôi mất một người bạn đặc biệt, và người bạn cùng lớp thì tăng lên một, dù cho lớp tôi sĩ số chẳng hề đổi.

-Tín không đi xem kết quả à?

Ngước mắt nhìn lên người hỏi, hoá ra là mấy bạn cùng lớp còn trong phòng học giờ ra chơi. Bấy lâu nay tôi chủ yếu thân thiết với mấy thằng con trai xóm nhà lá, nên những người khác cũng chỉ biết sơ sơ đôi điều. Cô bạn Hương là tổ trưởng tổ ba, cũng ít khi nói chuyện với tôi.

-À, không, bạn rồi!

-Làm mà không lên xem kết quả à?

Tôi nở nụ cười gượng gạo. Muốn lắm chứ, muốn xem thành quả những ngày mình bỏ ra đạt được kết quả ra sao, nhưng tâm lý tránh đám đông đã chiếm hữu tôi, giữ cho tôi khoảng trống yên tĩnh một mình.

-Cười tự tin nhỉ?

-Hi, không có, thì chút nữa đằng nào thằng Phong mập cũng về báo kết quả mà!

Cô bạn hỏi han xã giao xong cũng quay lên, lại cắm cúi vào bài học. Tôi trầm ngâm gấp quyển Lý nâng cao lại, thần thờ chờ đợi.

-Yahoo...oo!

Tới rồi, cái loa phóng thanh mang kết quả về nhà. Thằng Phong lao thẳng vào lớp, nhảy cẫng lên, đằng sau thằng Hương chạy theo ôm cổ bá vai hò hét phụ họa. Chắc là kết quả rất tốt nên hai thằng bạn mới quá khích đến vậy. Tôi dù có trầm tĩnh như thế nào cũng không khỏi tò mò:

-Sao sao, có gì hót?

-Yahoo...oo!-Thằng bạn vẫn cái điệu bộ chưa hoàn được sự sung sướng.

-Sao, nói lẹ lên?-Tôi sốt sắng hơn.

-Yah...!

-Ya cái đầu mày, nói lẹ dùm tao cái!

Thằng bạn thở hổn hển, lè lưỡi làm như mệt mỏi nóng bức lắm, giơ hai ngón tay chữ V, tượng trưng cho sự chiến thắng.

-Nhất?

-Không.....?

-Đặc biệt....!

-.....!-Nó lắc đầu nguầy nguậy!

-Mày làm như sổ số ấy, lẹ lên dùm tao cái!-Máu nóng sôi ùng ục.

-Ồ, thì không đạt giải một hai ba bốn gì cả!

Thằng bạn làm tôi phiêu lên tới đỉnh núi rồi khê khàng, phũ phàng đập rớt xuống. Tôi tròn tròn mắt, há hốc miệng trước cái tỉnh táo đến nhẩn tâm của thằng Mập.

-Không có giải mà mày cười....thằng bán lớp!

-Từ từ...tao đã nói xong hết đâu!

Lại hồi hộp, tôi chờ nghe kết quả, và cũng chỉ một phút sau, tiếng yahoo từ tôi lại vang lên.

-Thật không mày, giải độc đáo!

-Ồ...!

-Mà cái giải đó là sao?

-Thì dành cho nội dung với thiết kế, có lẽ nó oách hơn cả giải nhất ấy chứ!

-Thế giải nhất lớp nào cuỗm rồi!

-Thì 12A2, tụi nó làm nội dung hay lắm!

-Ồ...!-Tôi kéo dài, giọng tiếc nuối.

-Yên tâm, vô viện bảo tàng trưng bày rồi!

Vui mừng một lúc, tôi trở về chỗ, hít một hơi lấy lại thể cân bằng, tránh bị xúc động trở nên quá khích. Bình tĩnh, giữ niềm vui trong lòng. Mười phút sau, tiếng hú hét bắt đầu to dần, to dần, rồi oà vỡ ngay trong lớp. Tiếng chúc mừng, cái bắt tay, nụ cười ở đâu cũng thấy. Dung đi về phía tôi, bình thản.

-Tín biết tin chưa?

-Ừ, Phong mới nói xong!

-Vậy là không uống công mấy ngày nhỉ, cảm ơn nhé!

-Ừ, không có gì đâu, tập thể mà!-Tôi cố cười ra vẻ tự nhiên, bỏ qua những tình cảm trước kia.

Chỉ đơn giản vậy thôi, Dung đi lên trong niềm vui tràn ngập của cả lớp. Cả lớp tôi vui, chỉ có tôi là lạc lõng một chút. Niềm vui không thể hiện ra ngoài, trầm tĩnh, vươn vai hít một hơi dài. Buồng phổi căng tràn sức sống, tổng hết ưu tư ra ngoài. Tay chống cằm, ngắm nhìn cả lớp thân yêu. Ai cũng là thiên thần, ai cũng nở nụ cười thiên thần ở trên môi. Bất kỳ ai cũng trở nên thân thiện trước thành quả của tập thể. Kể cả thằng Hải, nó cũng không còn đáng ghét trong mắt tôi nữa.

Ấy vậy mà ngày hôm sau, không khí chuyển đổi như thời tiết. Mới hôm qua còn vui vẻ là thế, vậy mà sáng nay đến lớp, mặt đứa nào đứa nấy cũng lầm lì. Chính xác hơn là mấy thằng xóm nhà lá của tôi.

-“Mấy thằng này bị cái gì đây, sáng là thằng Nhân với thằng Hoàng, giờ là cả lũ thế này”.

Tôi vứt cái ba-lô xuống bàn, cố tình gây ra tiếng động thật to, báo hiệu sự xuất hiện. Chẳng thằng nào để ý.

-Bánh mì, đi ăn sáng!-Tôi hét lớn.

Mấy thằng bạn quay đầu qua nhìn, thần thờ. Thằng thì nằm gục xuống, thằng thì quay lại trả lời qua loa:

-Không đói, mày ăn đi!

-Ăn thì ăn đi, hú tao làm gì?!

Mới hôm qua đi học thêm Hoá, thằng nào thằng đấy cười như hoa, mặt tươi roi rói, vậy mà chẳng hiểu qua một đêm, mấy thằng bạn đồng loạt “ngã bệnh” ra thế này.

-Đi ăn với tao Mập, tao bao!

-Không, tao không buồn ăn!-Nó nảo nề đáp lại.

-Đi ăn với tao Kiên, đi tao tr...!

-Không, tao ăn rồi!-Thằng Quân sư quay mặt thần thờ nhìn ra cửa sổ, không muốn tiếp chuyện tôi nữa.

-“Ồ, không ăn thì tao ăn”!

Tôi một mình bước ra khỏi lớp, thắc mắc không hiểu tại này có chuyện gì mà mặt mũi tệ hại vậy.

-“Chẳng lẽ nó biết chuyện mình với Dung”.

-“Biết thì làm sao, mà chắc không biết đâu”.

Tôi ngoạm miếng bánh mì thật to, nhai luôn cả cục tức với mấy thằng bạn. Rõ ràng là trong nhóm có một cái gì đó bí hiểm đang xảy ra, nhưng tôi là thằng không được biết.

Và khi tôi bước trở lại lớp, điều đó càng có cơ sở để khẳng định. Tại bạn đang cười nói thấy tôi ở cửa lớp thì đồng loạt im bật, trở lại cái vẻ u uất như lúc này. Rõ ràng tôi trở thành nguyên nhân để lũ bạn trở nên bất bình thường.

-Tại mày điên à, có gì nói thẳng với tao!-Tôi định hét lên, nhưng bình tĩnh đi về chỗ. Đám bạn đang tụ tập lại thì tản ra, đứa thì về chỗ ngồi, đứa thì ra ban công nói chuyện tiếp, dù có làm gì thì chỉ cần tránh xa tôi là được.

Mười lăm phút đầu giờ vốn sôi nổi với những tràng cười thì nay im bật hết. Cờ đỏ khoá dưới trở nên vô công rồi nghề, quay mặt ra nhìn khung cảnh bên ngoài còn hơn phải nhìn cái không khí lớp chán ngắt, dò mãi cũng không thấy lỗi vi phạm.

-Tín, tập trung vào bài!

-Dạ, em xin lỗi!

-Ừ, không có lần thứ hai đâu.

Ngồi xuống, không có một tiếng chọc, không có một nụ cười chế giễu của bất kỳ thằng bạn nào. Đứa nào đứa nấy vẫn cằm cúi nhìn lên bảng. Đến giờ phút này, tôi khẳng định mình là đứa bị cách ly, bị bỏ rơi vì một lý do nào đó mà ngay cả tôi cũng không biết.

-Tùng, tùng!-Tiếng trống ra chơi vang lên giòn giã. Thà ngồi trong tiết học còn có cái mà tập trung, còn hơn phải ra chơi giải lao mà cô đơn vô phương vô hướng. Mở cuốn sách Lý, tôi cằm cúi tìm trang đánh dấu lúc này, cố gắng giết thời gian.

-Bộp!-Cuốn sách vừa bị gấp lại một cách nhanh gọn, một bàn tay lật cuốn sách của tôi lại.

-Mở ra cho tao!-Tôi chẳng thèm ngước lên nhìn, càu nhàu.

-.....!

-Mở ra...!-Tôi định giả giọng bức bối ra thì ngạc nhiên khi thấy xóm nhà lá tụ tập đông đủ trước mặt.

-.....!-Mặt thằng nào thằng đấy vẫn u uất.

-Cái gì, có gì nói lẹ lên!

-Bao tao nước!

-Việc gì tao phải....?

-Hôm nay sinh nhật mày!-Cả lũ bắt đầu nhin không được cười, đứa ôm bụng, đứa cắn môi không cho tiếng cười vỡ ra.

-Ồ.....!

-Chúc mừng sinh nhật mày, giờ thì căn-tin thăng tiến thôi, hết tức nha con!

Thằng Phong Mập tiến lên trên cùng, đặt cái thùng quà lên bàn. Nháy mắt xuống ra ý tôi mở ra. Cả lớp tôi tò mò nhìn xuống.

-Áo Zidane, áo số 5 huyền thoại, đôi giày, tụi mày....!-Tôi vui mừng quá đổi.

-Quà ật mày đấy, giờ thì đi thôi!

Tôi đóng nắp quà, nhảy qua bàn, thì ra tụi bạn cố tình gây ức chế cho tôi trước. Cũng chẳng ngờ được rằng, tụi nó có kế hoạch chào mừng sinh nhật tôi từ trước.

-Ê, cho tao thêm cái bánh mì nhé!-Phong Mập ôm bụng.

-Dẹp mày, sáng tao rủ không đi giờ tự mà lo-Tôi quay sang trả thù thằng bạn.

-Tao mua quà ày đấy!

-Tặng rồi còn thích đòi không?-Tôi gơ quả đấm lên mũi thằng bạn thách thức.

-Tín!

Tiếng gọi của Dung với tôi lại. Tôi nhìn Nàng, một gói quà được gói kỹ lưỡng ở trên tay. Dung cũng nhớ ngày sinh của tôi, và điều bất ngờ là Nàng dám tặng tôi trước mặt cả lớp. Ừ, có lẽ tôi quan trọng hoá vấn đề, đâu phải như ngày xưa, tặng gì cũng riêng tư, giờ là bạn bè cùng lớp thôi, việc gì mà phải ngại.

-Chúc sinh nhật vui vẻ!-Dung đưa gói quà cho tôi, miệng cười thật tươi.

-Sinh nhật vui vẻ nha!

-Sinh nhật kìa, happy birthday!

Cả lớp tôi ào lên hưởng ứng, như thể Dung thay mặt cả lớp vậy. Tôi mỉm cười đón nhận gói quà, chẳng biết nói gì.

-Cảm ơn Dung đi mày!-Thằng Kiên cận võ đầu tôi cái bốp nhắc nhở.

-Ờ...thì để tao nghĩ!

-Lẹ lên!

-Cảm ơn Dung vì món quà nhé, cảm ơn vì nhớ tới sinh nhật Tín!-Tôi ấp úng, có chút rối bời.

-Dung đi ăn mừng sinh nhật luôn nhé?-Phong mập vượt quyền hạn, nó cứ tưởng hôm nay sinh nhật nó không bằng. Tôi chưa kịp mời, nó đã nhanh nhẩu không đúng chỗ, tôi đành nhìn qua Dung thể hiện thành ý.

-Lúc khác đi, Tín đi với mấy bạn vui vẻ!-Dung vẫn tự nhiên nhìn lại tôi trả lời.

-Ừm, vậy lúc khác Tín mời Dung vậy!-Có chút tiếc nuối trong lời nói.

Cả đám kéo theo Nguyệt và Trang đi chung vui với tôi. Sinh nhật đầy ắp, những người bạn thân thiết đều có mặt. Và người không có mặt thì cũng có sự hiện diện. Món quà là lời hứa mà hai chúng tôi đã cam kết:

-Vẫn là bạn!

Và bạn bè thì vẫn phải quan tâm đến nhau đúng không?

44. Chương 44

Sinh nhật tôi, ngay cả bản thân cũng có chút gì lãng quên. Tôi chán nản, có chút hụt hẫng mất thăng bằng, và cứ nghĩ cuộc sống này phủ màu ảm đạm, và đời về căn bản là buồn. Nhưng bạn bè tôi đã làm sống dậy những gam màu tươi tắn khác trong bức tranh mang tên Đời do tính tay tôi bi quan vẽ lên.

-Sinh nhật vui vẻ nha!

-Lớn rồi, hay ăn chóng lớn nha Tín!-Bạn cùng lớp đi ngang qua, vẫn chưa thôi chúc mừng.

-Về thôi, hôm nay được tặng quà sướng vậy còn gì?

-Ờ, mà thằng Hoàng đâu?

-Nó tót ra bến trước rồi, về lẹ!-Thằng Nhân đen hối thúc, nó không để ý rằng tôi cố tình nán lại để nói chuyện với Dung. Nó kéo cái balo làm những ý định của tôi lúc đầu xuôi theo nó ra trạm xe.

-“Yên không đến à?”

-“Mày khùng quá, người ta đâu nhất thiết phải nhớ tới ngày sinh của mày, mày là ai?”.

Bạn bè, đơn giản không bao giờ có hai từ đòi hỏi, dù tôi rất muốn được thấy Yên đứng trước mặt tôi, dịu dàng đầy nữ tính, khẽ vuốt tóc mái và nói câu chúc mừng sinh nhật tôi. Nhưng trong sân trường nhộn nhịp giờ ra về, tôi không thể nào tìm ra cái hình bóng quen thuộc đó.

-Sư huynh....!- Bé Uyên đứng với thằng Hà ở cổng trường, đợi sẵn từ bao giờ.

-À, bé sư muội dễ thương!-Tôi vẫy tay chào lại.

Nhìn cô bé đưa hai bàn tay cầm cái gì đó giấu sau lưng, tôi biết mục đích tìm tôi là gì rồi.

-Tặng huynh, sinh nhật vui vẻ nhá!

Tôi chìa tay sang phía thằng Hà, bỏ mặc bé Uyên:

-Quà tao đâu?

-Quà gì?-Thằng bạn trợn tròn mắt.

-Bé Uyên có chẳng lẽ mày không, có biết bối phận không!

Tôi càng cáo làm thằng bạn nổi sùng lên, biết chuyện chẳng lành tôi quay qua cảm ơn cô tiểu sư muội. Bé Uyên nãy giờ nhìn hai thằng tôi thì cũng hơi bất ngờ, giờ nở nụ cười thật tươi.

Trở về nhà sau buổi học đáng nhớ, chỉ kịp để cái ba-lo lên bàn, để nguyên bộ đồ đi học, băng tên, phù hiệu Đoàn không thèm tháo-những việc bình thường tôi làm đầu tiên khi về nhà- thả người nằm xuống giường, và hồi hộp xem những món quà.

Món quà của xóm nhà lá thì tôi chẳng việc gì phải chờ tới nhà mới mở. Cẩn thận đặt chiếc áo xuống tránh nhàu, đôi giày trang trọng đặt ở cái kệ, coi như là trưng bày chiến lợi phẩm. Cẩn thận mở lớp giấy gói quà của bé Uyên, từ từ nhìn vào bên trong. Chiếc chuông gió óng ánh màu tím, những hình ngôi sao được treo ở những ống nhôm xung quanh. Một tấm thiệp tự làm được đặt bên cạnh.

“Chúc sư huynh sinh nhật vui vẻ. Luôn mạnh khỏe, học thật tốt. Sắp thi đại học rồi kìa, cấm ham chơi nhé. Huynh treo chuông gió lên khi buồn nó sẽ phát nhạc cho huynh nghe-Sư muội dễ thương”.

Cuối tấm thiệp cái icon hình cô gái phụng phịu má được tô đỏ trông thật ngộ nghĩnh. Tôi mỉm cười treo chiếc chuông gió lên cửa sổ, rồi lấy món quà cuối cùng ra. Món quà của Dung thật đặc biệt, và thường cái gì đặc biệt người ta hay mở cuối cùng.

Một cuốn sổ, một chiếc móc khoá và một heo đất. Bất giác phì cười khi nhìn con lợn đất, chẳng hiểu là ý gì mà tặng tôi cái này chứ. Cuốn sổ rất đẹp, được bọc da thô, màu xám tro, màu của sự u ám. Tôi cầm cuốn sổ và lật nhanh từng trang, mùi giấy còn thơm phức thoảng qua đầu mũi. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy cái gì đó, những dòng chữ viết. Cố gắng lật tỉ mỉ lại từng trang, ở giữa cuốn sổ, một tờ giấy đã kín những dòng chữ nắn nót.

-“Cuốn sổ này tặng Tín, dù sao cũng là năm cuối rồi, sau này dùng nó để ghi lưu bút nhé. Nhớ là cuốn sổ Dung tặng thì đừng có tâm trạng không tốt rồi ghi bậy bạ vào nhé, bảo quản nó cho tốt”.

-Lại dặn dò như kiểu mình bé lắm ấy!-Tôi lắc đầu cười trước cái vẻ “lớn trước tuổi” của Dung. Lại chăm chú đọc tiếp những dòng mà Dung viết, cẩn thận như sợ để sót một chữ, chữ bình thường cái gì tôi cũng đọc lướt qua, nhanh thôi.

-“Con heo đất này là để Tín phải biết tiết kiệm đi nhé! Cái gì cũng phải suy nghĩ kĩ rồi hãy quyết định. Đừng có phung phí như trước nhé, nếu sau này con heo đất mập lên thì “làm thịt” nó, nhớ mời Dung với. Nhớ nuôi ập nhé”.

Hoá ra con heo đất là Dung muốn nhắc tôi phải biết tiết kiệm. Nó không đơn thuần là tiền bạc, mà ngay cả thời gian nữa. Tôi với tay lấy con heo, ôm nó gọn vào lòng. Đã lâu lắm rồi tôi mới nhận được món quà “con nít” nhưng ý nghĩa nó thì mãi là bài học muôn đời cho bất kì ai.

-“ Cái móc khoá này thì cũng không biết Tín có dùng không nữa, Dung thấy Tín không giữ chiếc móc khoá cũ. Chắc là nó hư đúng không? Còn nếu không thì Tín không cần phải đeo nó lên ba-lo làm gì đâu. Chiếc móc khoá hình con khỉ này thấy giống Tín nên Dung tặng thôi”.

-“Cũng chẳng biết đến khi nào Tín mới đọc được những dòng này nữa. Lúc đó không biết có gì xảy ra không.”

Lòng chợt chùng xuống, có gì đó đặng ngắt chạy từ cuống họng lên miệng. Hoá ra Dung vẫn quan tâm tới tôi một cách âm thầm như vậy. Ngay cả chiếc móc khoá đã hư trên balo cũng bị cô nàng phát hiện ra. Chỉ có điều, Dung vẫn nghĩ là tôi vì buồn bã, chối bỏ tình cảm lúc trước nên tháo nó ra. Dù không khẳng định nhưng ý nghĩ đó chắc là tồn tại. Bỏ qua tất cả, nếu Dung đứng trước mặt tôi lúc này, có lẽ tôi sẽ nói thật nhiều, thật nhiều. Lời cảm ơn cũng có, và lời xin lỗi cũng có. Nhưng dòng chữ cuối cùng đã cản dòng suy nghĩ tôi lại.

Dòng chữ ngắn thôi, nhưng về mặt ý nghĩa, nó là sự tổng hoà cho tất cả. Một kết thúc hay một bắt đầu, chỉ có thời gian mới trả lời được. Dòng chữ được ghi bằng màu sắc cũng nổi bật-màu tím tuổi học trò, màu tím của sự hồn nhiên áo trắng. Nó nổi bật cuối trang giấy toàn dòng chữ màu xanh.

-“Mãi là bạn tốt nhé!”

-Bạn...?

-Bạn tốt...!

Thả cuốn sổ, nằm ngửa lên nhìn trần nhà. Cố tìm một điểm, cố định lại những dòng suy nghĩ đang quay vòng vòng trong đầu. Một dòng chữ, một câu kết không thể tệ hơn và cũng không thể tốt hơn.

-Tín, Tín!-Tiếng gọi tôi vọng vào từ cổng.

Thò đầu ra khỏi cửa sổ xem là ai, thằng Hoàng đứng gần đầu trước nhà, vẻ mặt bức tức còn hằn lên là nhăn cả những cơ mặt. Tôi lật đật chạy ra kéo chốt cổng, mở cửa cho nó. Dong xe vào sân chưa kịp để tôi hỏi, nó đã xả hết ra:

-Tao lên né Má tao xú, bà chửi tao quá trời!

-Chửi mày, mày làm gì mà chửi!

-Mang tao cốc nước đã, mệt quá!-Nó đưa tay quạt mồ hôi rịn lại ở trán, có vẻ chưa hả giận .

Lật đật bung cốc nước từ dưới nhà lên, tôi chẳng nhìn thấy thằng Hoàng đâu, đi vào trong phòng thì thấy nó đang ngâm cứu những gì mà Dung viết tặng tôi. Có lẽ giành giật lại cũng đã trễ, đặt cốc nước đá trên bàn, tôi đành phải thú thật với nó:

-Ồ, quà sinh nhật Dung tặng thôi, không có gì đâu!

-Thế này là tách rồi à, thảo nào tao thấy là lạ, miệng mày cứ bô bô là chưa!-Thằng bạn thả cuốn sổ xuống giường cái bụp, chẳng thèm để ý xem tôi xót xa như thế nào. Nó cầm ly nước đá tu một hơi.

-Mà mày làm gì cho Má mày chửi ghê vậy?-Tôi băn khoăn hỏi thằng bạn.

-Chuyện con con thôi, Má tao chửi tao nhiều thì mệt thôi, nên tao né lên đây lánh nạn!-Nó giơ cái cặp lên làm bằng chứng.

Chuyện con con của thằng Hoàng chắc là chuyện to lớn đối với tôi và thằng Nhân. Tính thằng Hoàng trầm, lì lợm và rất ít khi nói về những chuyện xung quanh bản thân nó.

-Thế con con của mày lại là đánh nhau hay chọc tức gì Má mày?

-Thì...đánh nhau!

-Hết biết mày, lớn đầu được cho ăn học còn như con nít.

-Tại nó gây tao trước, tao mà nhìn thấy nó nữa chắc đâm nó vỡ mặt quá!-Thằng bạn hùng hổ giọng cú đám xuống mặt bàn làm rung rung cái máy vi tính cũ sắp rệu rã của tôi.

Nhà thằng Hoàng vốn phải đi qua khu chợ đông đúc. Cái xóm nó chúng tôi vẫn thường gọi là xóm chợ. Chẳng hiểu va quệt thế nào mà thằng kia hổ báo chửi nó trước. Nó vẫn im lặng, không thèm chấp, nhưng thằng kia được nước làm tới, chửi luôn cả Má nó thì nó không nhịn được nữa. Xông vào động tay động chân, xui cho nó là Má nó vô tình đi ngang qua, lôi cổ nó về nhà sặc ột trận.

-Trưa nay tao ở đây nhé!

-Rồi, tao có đuổi mày đâu, tí xuống nhà ăn cơm với tao.

-À, mà mày với Dung là....thật à?

-Chứ giỡn mày làm gì, không thấy Dung ghi rõ ra thế à!

-Ồ, ờ..thôi đừng buồn, lo mà học hành đi.

Cái thằng vừa đi đánh nhau theo thằng thất tình xuống nhà ăn cơm. Má tôi thấy thằng Hoàng thì cũng vui lắm, vì nó chơi thân với tôi từ nhỏ nên thoải mái.

-Chà, lâu lắm mới thấy Hoàng lên nhà cô chơi!

-Dạ, thì lên ăn cơm với thằng Tín, nó mời quá trời cô!-Tôi lườm thằng bạn, nó nhún vai. Mới lúc này cầu cạnh xong, giờ đem tôi ra làm bình phong, nguy tạo hiện trường giả.

-Dạo này thằng Tín học hành trên lớp sao rồi?

-Dạ, cũng như cũ thôi cô, chỉ có điều...!-Nó áp úng làm tôi suýt rơi đĩa.

-Nó làm sao hả, chắc lại lười học hay quậy phá gì Thầy Cô hả?-Tôi cảm nhận sát khí từ người Mẹ tôi toát ra, lạnh cả sống lưng.

-Dạ, nó học lệch thôi ạ!-Tôi thở phào nhẹ nhõm.

-Nó thì chuyên gia, cô nhắc nó bao nhiêu lần rồi, học cấp ba mà hạnh kiểm khá, toàn bị Thầy chủ nhiệm nêu tên. Đi họp phụ huynh không dám nhìn Bố Mẹ các bạn khác.-Mẹ tôi thở dài.

Tôi ngồi im không dám gây sự chú ý, sợ nói ra câu gì Mẹ tôi lại mắng hoặc lời chuyện cũ ra nói thì chỉ có nước như thằng Hoàng lên nhà thằng Nhân lánh nạn mất.

Thằng Hoàng ở nhà tôi cả buổi chiều. Hai thằng lâu lắm mới có cơ hội nên tự thưởng ột buổi nghỉ học bài ở nhà, xuống kéo Nhân đen và Nguyệt ra quán cà phê gần nhà ngồi. Cả lũ nói chuyện hăng say đến khi đồng hồ điểm bốn giờ chiều mới lục đục kéo nhau đi học.

-Hệ Phương Trình này các em phải đặt ẩn rồi giải, nhớ là phải có điều kiện cho ẩn!

-Tiếng thầy chủ nhiệm vẫn tận tụy trong những bữa học thêm.

Yên vẫn như mọi ngày, vẫn nói chuyện với tôi một cách bình thường. Có lẽ hôm nay cô nàng vẫn chưa hề biết là sinh nhật tôi. Cũng phải thôi, mấy đứa lớp tôi đã hẹn tối nay đi ăn vặt do tôi chi trả rồi nên chẳng ai nhắc làm gì.

-“mày đang nghĩ gì thế Tín, yêu cầu người ta phải biết sinh nhật mày làm gì?”.

Tôi lắc đầu cười, đôi khi nghĩ lại cảm thấy mình vẫn có suy nghĩ trẻ con trong người.

-Kết quả x bằng 2 và y=-1. Nghiệm thứ hai là x bằng -3/2 và y bằng 1 mới là kết quả đúng.

Buổi học Toán thường rất thú vị với tôi cũng trôi qua nhanh. Toán học người ta thường nói đến sự khô khan của những con số, những điều phải chứng minh, những định lý cứng nhắc, nhưng nó là môn học dành cho những người thích sự khó khăn, thích thử sức. Và hơn nữa, trước mặt tôi là Yên thì môn này chẳng hề khô khan tí nào cả.

-Yên, cuối giờ đi ăn nhé!

-Hi, không, còn về nhà học bài nữa!

-Thì ăn xiu rồi về, ăn một chút thì không chết, nhưng chăm một chút là có chuyện đó.

-Nhưng mà...!

-Không nhưng gì hết, Tín mời có đi không!-Tôi gây sức ép bất bẻ.

Và tất nhiên tôi được toại nguyện, dù cái gật đầu của Ngừ Yên có chút miễn cưỡng. Xong việc với Yên, tôi chạy lên bàn đầu chỗ Dung ngồi:

-Tí đi ăn nhé, hôm nay sinh nhật!-Tôi hồ hởi theo kiểu bình thường nhất, với Dung thì có gây sức ép cũng phản tác dụng.

-Có những ai vậy?-Hoá ra Dung sợ tôi mời riêng.

-Mấy thằng đang nhăn nhở như khỉ kia kìa!-Tôi đưa tay chỉ vào đám nhà lá.

Thành phần khách mời đã quyết định xong. Chỉ còn đợi tập trung là cả lũ xuất phát. Nhưng Ngũ Yên cứ cố tình kéo dài thời gian thì phải. Cô nàng không biết làm gì mà ở trong nhà Thầy lâu đến vậy. Hết cách, tôi đành phải cắt cử thằng Hoàng dẫn phái đoàn đi trước tập kết ở quán cũ.

Đám bạn tôi vừa đi khuất sau hàng rào được phủ dây tầm gửi là Yên xuất hiện liền. Rõ ràng ý đồ rồi nhé, cô Nàng chỉ nhìn tôi và cười.

-Cố tình đúng không?

-Không, không có mà, làm gì có đâu-Bối rối hiện rõ lên mặt khi Yên bị tôi nói trúng tim đen.

-Ồ, thì không có, giải thích nhiều quá, giờ thì đi thôi!

-Chờ Yên xú!

Tôi chưa kịp quay lại hỏi chờ cái gì thì món quà của Yên đã nằm được đặt lên ghi đông của tôi. Ngỡ ngàng, vui sướng xen lẫn cảm giác lâng lâng, tôi đứng im chết trân nhìn Ngũ Yên từ trên xuống dưới.

Gửi các bạn:

Thời gian cuối năm công ty hành hạ kết thúc công việc nên thời gian không có nhiều, nên không kịp type chap cho các bạn. Cảm thông nhé các bạn. Không biết thằng bạn mình có nhớ để up chap không nữa. Khi các bạn đọc được chap và những dòng này có thể mình đang trên xe về quê hoặc cũng đã ở nhà.

Điều đầu tiên, chúc các bạn và gia đình phúc lộc an khang, năm mới vui vẻ hạnh phúc.

Vậy là cũng đã một thời gian dài khi những chap đầu tiên xuất hiện trên Yeuvanhoc.net. Vì lúc đó cái nick cũ của mình ra đảo + lười lập clone nên không up lên voz. Cuối cùng nhờ sự ủng hộ của các bạn, tạo niềm cảm hứng ình vẫn có đủ can đảm viết đến tận hôm nay.

Cảm ơn những lời inbox động viên của các anh, các bạn, các em đã dành ình. Trân trọng cảm ơn những tình cảm tốt đẹp.

Cảm ơn những bạn âm thầm theo dõi truyện vì vẫn kiên nhẫn theo dõi truyện, vì có khi mình thất hứa bỏ ngang một hai ngày vì công chuyện. Một tuần vắng mặt không có một thông báo mà vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Rất cảm ơn.

Fanpage khá là buồn. Vì chỉ có mình quản lý duy nhất. Một số bạn inbox đã có nhắc tới. Nhưng mình cũng không muốn chọn thêm mod quản lý chung. Vì mình muốn để các bạn được tự do bình luận, được tự do đòi chap, được tự do nhận xét về thái độ. Không phải mình hạ thấp những mod khác nhưng hạn chế tối đa những điều xảy ra. Mỗi người một ý sẽ dẫn đến những sự việc không đáng có. Tốt nhất hãy để fanpage hơi buồn một chút, nhưng ít nhất nó đi đúng hướng và không xảy ra lỗi đáng tiếc dù là nhỏ nhất.

Có những lúc, một câu nói, một tình tiết giống truyện khác thì bị các bạn vu chụp là cop và đạo. Ban đầu mình cũng tức, con người mà, nhiều khi nóng giận nhất thời, than nhiều hơn viết. Nhưng sau này, một số bạn giúp mình lấy lại sự cân bằng. Một số tình tiết nó rất bình thường ở thế hệ mình thì nó sẽ khác với thế hệ các bạn. 9x đời đầu, yêu nhau nắm tay hay hôn là một thứ xa xỉ. (Không có ý troll tuổi tác). Mình chỉ tặng các bạn một câu:

-Nhà giàu ăn trộm bằng cảm nhảm. Nhà nghèo cảm nhảm bằng ăn trộm.

Thời gian đầu, chap rất ngắn, số lượng nhiều. Nhưng sau này một chap =2 chap trước. Thời gian đầu tư cũng dài hơn. Một số bạn lại than không năng suất bằng chap trước. Mình công nhận khi đọc 1 ngày 1 chap sẽ hụt hẫng cảm xúc khó liền mạch. Vậy thì khi nào viết tiếp mình sẽ suy nghĩ vấn đề này. Mình nói ra không phải trách cứ ai, mà chỉ để chúng ta hiểu rõ nhau hơn.

Bản thân mình cũng đã hứa ngày nào cũng có chap, nhưng có ngày thậm chí hai ngày, và đỉnh điểm một tuần không có chap. Dù có lí do gì thì thất hứa thì vẫn là thất hứa. Sẽ chỉnh đốn và đăng thông báo rõ ràng. Cái này mình nhận lỗi với các bạn. Mong mọi người mỉm cười bỏ qua.

Inbox mình chưa trả lời hết, các bạn thông cảm. Voz forum lại hay bị lỗi lúc khuya nên mình không up được chap. Cảm thông nhé các F145-er

Năm mới sắp tới, tự kiểm điểm bản thân. Mong rằng năm sau sẽ khác. Hi vọng chúng ta sẽ đi đến tận cùng bên nhau cho đến kết thúc vốn dĩ của truyện.

-Có gió chuông sẽ kêu!-Có các bạn truyện sẽ hoàn thành!-Cái này mình không thất hứa được.

45. Chương 45

Bất ngờ trước mong đợi đã thành hiện thực, tôi vẫn không tránh khỏi chút ngỡ ngàng. Hoá ra Yên vẫn nhớ sinh nhật tôi, sinh nhật của một cậu bạn học cạnh lớp. Tim khẽ đập liên hồi, các dây thần kinh căng đến mức tối đa, thân thể lâng lâng như đang đi trên mây. Và với nụ cười dịu dàng của người đối diện, tôi mất hồn ngay lập tức.

-Tín, sao thế, không thích à?-Cô nàng hơi phụng phịu.

-.....!

-Tín.-Giọng lại mãi miết vang lên.

-Hả, cái gì thế?

-Tránh mặt hả, không thích món quà Yên tặng đúng không?

-Ồ, không, không, thích mà, thích thật đấy!

-Không rồi không thích, không biết Tín thích hay là không đây?-Yên vẫn chưa buông tha, giả bộ ghẹo tôi lần nữa.

-Thích, chắc như đinh đóng cột, cột mục mới sút đinh thôi!-phân trần giải thích, dù tôi biết rõ, đối phương đang chơi trò “giả bộ”.

Một cái nheo mắt của Yên dành cho tôi. Cái nheo mắt “cốc đầu” tôi, đưa tôi về hiện thực. Sự nhớ ra nhiệm vụ đứng đây của mình là gì, tôi đưa tay gỡ đầu thể hiện rõ sự bối rối:

-Ồ, đi ăn tiệc..ờ không, đi..ờ!

-.....?

-Là sinh nhật!

Một thằng con trai với biệt tài uốn lười và dẻo mỏ làm vũ khí sát thương cao nhất mà với Ngữ Yên thì vô tác dụng hoàn toàn. Không hiểu sao trước giờ nói chuyện với Yên tôi cũng không áp úp thế này. Không hiểu tại sao lại mất bình tĩnh đến vậy, trong khi trống ngực cứ đập thập thình.

-Tín mời Yên đi ăn sinh nhật đúng không?

-À, là lời mời đó!-Rõ ràng là Yên đang vẽ đường cho tôi chạy.

-Yên xem đã..?-Cô nàng khoanh tay trước ngực, ngón tay gõ nhẹ vào chiếc cằm ra vẻ băn khoăn trước lời mời của thằng con trai mà chính mình vừa tặng quà.

-Xem? Là sao?

-Là xem xét xem...?

-.....!-Tôi nín thở chờ yêu cầu, điều kiện của đối phương.

-Là xem ai đó có thành tâm không đã?

Nhanh như cắt, ngay cả não bộ cũng không kịp điều khiển, hoặc đây là do phản xạ có điều kiện tập luyện riết rồi quen, tôi mở miệng thể hiện sự thành tâm ngay.

-Mời cô nương lên xe!

-Tín chở Yên à?

-Hả?

Yên nheo mắt nhìn tôi, còn tôi há hốc miệng nhìn cô nàng. Lời mời lên xe của tôi là mời đi cùng, ai đạp xe của người đấy chứ không phải là tôi chở Yên trên chiếc chiến mã cộc cạch của mình. Vậy mà Yên hiểu nhầm, khiến tôi trở thành thằng con trai chuẩn bị thất hứa. Không, dù cho đám bạn có cười hay chọc ghẹo, Dung có nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường dành cho kẻ “lãng nhăng” đi chẳng nữa, tôi cũng phải giữ lời hứa. Ngăn làm sao được khi xúc cảm thăng hoa.

-Rõ rồi thưa sếp, mời lên!-Tôi đưa tay phẩy phẩy chiếc yên xe sau, rồi nghiêm trang mời cô bạn lên xe.

-Chờ Yên xịu, để xin phép đã!

Tôi lại nín thở chờ đợi quyết định của Thầy chủ nhiệm kính yêu bấy lâu nay vẫn là nỗi sợ hãi trong các buổi sinh hoạt lớp. Nín thở, tập trung cao độ, đồng tai nghe ngóng tình hình từ trong nhà vọng ra.

-Đi rồi về sớm nha cháu!

-Vâng ạ, cháu biết rồi!-Tiếng Yên vui mừng đáp lại.

Thầy tôi chắc yêu quý cô cháu gái này lắm nên tiễn cô nàng ra tới tận cửa. Nhìn thấy thằng học trò quây “như giặc cỏ” thì có vẻ hơi bất ngờ.

-Đưa cháu Thầy đi cẩn thận nhé Tín!

-Dạ, vâng ạ!

Tôi nói một cách chắc chắn và đầy tự tin. Về mặt quyết tâm nghiêm nghị với Thầy chủ nhiệm khiến Yên phì cười. Cô nàng lại nháy mắt “cốc đầu” tôi quay xe đi. Hai đứa chào Thầy rồi thở phào đạp xe ra khỏi cái cổng chia cắt dây hàng rào phủ kín dây tầm gửi.

-Nghiêm trang ghê ha!

-Chuyện, Tín mà, gì chứ bảo vệ Yên là trách nhiệm và bổn phận...ạ!

-Hử?-Yên bắt ngờ sau câu nói.

Và dĩ nhiên đó lại là một câu nói không phải do não bộ đưa xuống, biết mình lỡ lời nên tôi im bặt. Mặt mũi nóng phừng phừng, chắc là đỏ gay gắt lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút, cho gió lùa vào mặt giảm bớt cơn xấu hổ.

-Chóc!

Bánh xe va vào cục đá nhỏ giữa đường, hơi loạng choạng một chút, tôi giữ vững tay lái. Yên đằng sau chắc là hơi sợ thì phải. Những ngón tay bám chặt vào eo tôi, dây thần kinh lại căng lên như sắp đứt.

Cả một đoạn đường dài, không ai nói với ai câu gì, một người vẫn cầm cùi đạp xe, một người tay giữ chặt vào eo người trước, khe khẽ hát vu vơ câu gì đó.

-Chậm vậy mà!

Chưa kịp đá chống thì tiếng thằng Phong mập đã cầu nhàu vang lại. Vốn nó háu đói, cao lương mỹ vị bày ra trước mặt rồi, nhưng không được ăn. Tất cả đều chờ chủ nhân của buổi tiệc tối. Và cạnh chủ nhân, Yên tất nhiên nhận được nhiều ánh mắt hơn tất cả.

-Á, à, tao hiểu, tao hiểu!

-Ghê mà!

Cái lũ bạn chết tiệt, chúng nó làm như chỉ có anh em chiến hữu ngồi lê nói chuyện với nhau không bằng. Yên mặt hơi ửng đỏ, còn Dung thì có chút gì đó khó chịu. Vâng, đôi khi bạn bè là như thế, sẵn sàng chơi xấu bạn khi có cơ hội. Vì chúng tôi đều như thế nên mới chơi thân được với nhau.

-Yên ngồi xuống cạnh thằng Tín này!-Thằng Hoàng đẩy cái ghế của nó ngồi nhích ra chút ít. Rõ ràng với việc bố trí này, nó cũng được ngồi cạnh Yên chứ nào có riêng gì tôi.

An vị chỗ ngồi, tôi đưa tay lên xoa xoa hít hà.

-Tuyên bố lý do đi mày!

-Thì từ từ đã mày! Tôi hà hơi rồi khẽ đưa tay ấn cổ lấy giọng.

-Nhanh lên, bánh nguội giờ!-thằng Phong lại hối thúc.

Trước khi bỏ mặc thằng bạn, tôi cho nó một cái lừ mắt. Đám thằng Hương, Linh vẹo ngồi bên cạnh nhân cơ hội cốc đầu thằng Mập yêu cầu giữ trật tự. Tôi như quan toà, quyền uy trong giây phút đặc biệt bắt đầu mở lời.

-Hôm nay, không có gì hơn, xin gửi lời cảm ơn nồng hậu nhất tới anh em, bạn bè cô bác gần xa, đã đến chia vui cùng với gia đình và bản thân tôi. Ngày hôm nay là ngày rất đặc biệt, đặc biệt tới mức mấy bạn bạn bịu cũng phải đến chúng vui!-Tôi mở đầu diễn văn.

-Tao ăn trước đây!-Phong mập thở dài cái thượt trước màn tra tấn.

-Thôi, dài dòng, happy new year.

-Happy new year!-Mấy người còn lại ủa vào chúc mừng sinh nhật. Đã thành thông lệ, cứ happy birthday thì đổi thành happy new year nên đâm ra quen quá rồi.

-Chưa, tao chưa nói xong mà!-Tôi cực lực phản đối.

-Nói gì lẹ lên!-Phong mập vẫn phùng mang trợn má nhai lấy nhai để, đưa khuôn mặt xuôi xị lên càu nhàu.

Tôi lấy khuôn mặt nghiêm nghị nhất có thể, cắt bớt đi vẻ cợt nhả thường ngày.

-Và giờ, tôi xin cảm ơn một người rất đặc biệt, ngoài Ba Mẹ tôi ra, một lời cảm ơn chân thành nhất, nồng hậu nhất tôi có thể chúc được.

Rõ ràng câu nói này đánh động vào tất cả. Yên ngồi im, không nhìn tôi, vu vơ nhìn ra những dòng xe cộ ngoài đường. Nguyệt ngồi im, không cười nhẹ nhàng như thường ngày nữa. Dung nhẹ nhàng nhâm nhi miếng bánh, sợ rằng một tiếng động nhỏ cũng làm Nàng không thể nghe được những gì tôi nói sắp tới. Lũ con trai bồn chồn, thiếu kiên nhẫn hơn, hướng về tôi ra vẻ hối thúc. Tôi nhấn nhá câu giờ, canh đúng thời điểm khi biểu hiện cơ mặt của lũ bạn thể hiện chúng nó đã đi đến cùng của giới hạn chịu đựng, tôi mới dừng cái trò tra tấn này đi.

-Vâng, xin cảm ơn cô đằng sau lưng tôi. Nhờ có cô, hôm nay chúng ta mới được ăn bánh chuối chiên nữa đúng không!

-Thằng điên, làm bố mày tưởng.!

-Khốn nạn..!-Thằng Linh vẹo vừa chửi, đưa tay với lấy cái bánh. Coi như buổi tiệc bắt đầu.

Rõ ràng, có sự thở phào nhẹ nhõm của ai đó, sự hụt hẫng nuối tiếc của một người nữa trong sự vô tư chửi bới của xóm nhà lá. Nhưng tất cả cũng chỉ là suy đoán của tôi thông qua những biểu hiện trên khuôn mặt.

-Mời cô xuống xe!-Tôi thực hiện đúng bốn phận đưa đi, đưa về với cô cháu gái của Thầy chủ nhiệm.

Yên nhẹ nhàng xuống xe, đi vào sân nhà Thầy, chào hỏi mấy câu rồi xin phép ra về. Lần này hai đứa đạp xe song song với nhau trong cái lạnh của những tháng cuối cùng của năm. Yên lặng như màn đêm tĩnh lặng bấy giờ, chỉ đơn giản là những nụ cười rất riêng của hai người. Chẳng ai hỏi ai, không hiểu lý do gì hai đứa trở nên có khoảng cách khó lí giải như vậy.

-Yên về nhé!-Yên đạp chậm lại khi đến cái ngã ba đường, hai đứa sẽ đi về hai hướng khác nhau như vậy.

-Ồ..mà tôi rồi, có cần Tín..!-Tôi định thực hiện thêm nhiệm vụ nữa.

-Không cần đâu, Yên đi về được mà!

Người từ chối nhoẽn miệng cười rất duyên, rồi vẫy tay tạm biệt người bị từ chối đạp xe theo hướng khác. Tôi ngẩn ngơ một chút, nuối tiếc một chút và thở phào một chút.

-Hình như mình đi quá xa thì phải!

Tôi âm thầm đạp xe một mình trong đêm. Ngày sinh nhật, bước qua những giây phút của tuổi mười tám. Có phải vì thế mà tôi tự huyễn hoặc mình đã lớn thêm một chút, có những cư xử lớn hơn một chút chẳng. Phải chăng khi ai đó chạm ngưỡng tuổi này đều như thế cả.

-Két..!-Tôi bất ngờ bóp thắng thật mạnh, cổ bẻ lái thật nhanh. Chiếc xe đạp cà tàng ngoan ngoãn lách chướng ngại vật. Nhưng do khoảng cách quá gần nên khẽ chạm vào chướng ngại vật. Do bóp cả thắng trước đột ngột nên chiếc xe lao đảo rồi phản chú đổ xuống đường, kéo theo tôi xuống ném chút ít cát bụi.

-Oà, oà...!

Hiển nhiên đó không phải là tiếng khóc của tôi rồi. Thằng bé tôi quệt phải sợ quá ngồi bệt ra cả đường, oà khóc nức nở, cách đó là quả bóng da nằm lẫn lóc. Hoá ra thằng nhóc ra đường nhặt bánh, gặp ngay anh đi xe đạp cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn theo đuổi suy nghĩ riêng nên mới gặp cảnh này.

-Có sao không nhóc?

-Oà..oà..hức hức..!

Đỡ thằng nhóc hiếu động, xem xét người nó như thế nào, đỡ nó bớt mít ướt đi, rồi trao trả cho Mẹ nó đang hối hả đi ra xem con mình bị sao không là cả một thời gian dài.

-Lần sau đừng ra đường chơi nữa nhé!-Cô kia xua thằng nhóc vào nhà, không quên đe cho nó mấy câu. Rồi quay qua tôi hỏi thăm xem thế nào. Tôi mỉm cười sung sướng, mong cho thằng nhóc đó về nhà bị Mẹ nó nọc ra đánh ấy roi cho chừa cái tội cho tôi đo đường, dù lỗi không phải hoàn toàn của nó.

-Dạ, không sao cả ạ!

Cái “không sao cả của tôi” là cả một vấn đề. Xe đạp cà tàng thì chưa biết sao chứ tôi thì quần thùng một lỗ ở đầu gối. Có cái gì đó mát mát dưới chân, không cần nhìn thì cũng biết nó màu gì rồi. Khuỷ tay thì xước sát chút ít. Dựng xe dậy, cũng may là chiến mã cà tàng không bị sao, chứ không là dám tôi dắt bộ đồng hành cùng nó về lắm.

-“Oải cái chốt ngày sinh nhật”!

Gió lạnh lùa vào những vết thương, rất đến khó chịu. Tôi cặm cụi đạp xe, vừa nhẩn nhó. Với cái vận tốc rùa bò, hai cột điện trên giờ thế này thì chắc có lẽ tôi không đuổi kịp nhóm Hoàng, Nhân đen và Nguyệt rồi.

-An toàn là bạn, tai nạn như thường!-Tôi lắc đầu cười khổ trước hiện thực tàn khốc mà ông trời dành cho cái ngày sinh nhật.

Có lẽ thứ động viên tôi là những tiếng cười, những câu chúc còn sót lại của buổi tiệc sinh nhật dân dã đậm chất học sinh. Những nụ cười tràn ngập, những cái “khó nói” được che giấu cẩn thận giữa mùi thơm của những chiếc bánh chuối và sự lạnh cóng lưỡi của những ly nước mía.

Quan trọng hơn, món quà mà Yên tặng, nó kích thích tôi một cách lạ lùng. Vừa đủ tò mò để háo hức muốn dừng xe mở ra xem nó là cái gì, và cũng đủ quan trọng để tôi phải dành cho nó lúc tôi về đến nhà. Cái gì quan trọng thường để dành lúc cuối cùng, tôi không nằm ngoài quy luật đó. Nén đau thương thành hành động, tôi cố gắng nhấn mạnh pê đan thêm một chút. Khẽ nhắm mắt nghiêng rắng vượt qua cơn rát ở vết thương còn ứ máu, tất cả chỉ vì tò mò.

Bởi vì nó là món quà của Yên-Một Yên “khác” và tôi cũng “khác” một chút.

46. Chương 46

Nén đau thương, vượt qua cơn rát đang buốt trong từng hồi gió lạnh, tôi vã mồ hôi mới lần mò được về tới nhà. Tất cả vì món quà của Yên đã tiếp thêm sức mạnh nhưng muốn chiêm ngưỡng được nó, trước hết tôi phải vượt vũ môn:

-Đi đâu giờ này mới về?-Tiếng Ba tôi nghiêm nghị vang xuống từ phòng khách, trong khi tôi lúi húi mở cửa sau dắt xe vào để ngay ngắn.

-Rửa chân tay lên Ba nói chuyện!-Mẹ tôi cố điều chỉnh âm lượng, tránh khỏi Ba tôi nghe thấy, coi như là đồng mình ngằm cố gắng bênh vực tôi qua cơn sóng gió.

-“Thôi xong, sinh nhật mà bị la là đen rồi”.

Tôi nghiêng rửa vết thương bằng nước sạch, lau mặt mũi chân tay rồi lên phòng khách trình diện. Bao nhiêu năm đi học, roi vọt thì tôi ít có sợ, vì đánh thì đau lúc đó thôi. Chứ còn theo cái cách ngồi xuống ghế “họp gia đình” thì mới gọi là đòn đau nhớ lâu.

-Tay chân bị làm sao vậy?-Ánh mắt Ba tôi cúi xuống rồi lại ngược lên, dường như muốn đếm xem trên thân thể thằng con trai ông có bao nhiêu chỗ bị xây xước.

-Dạ, té xe thôi ạ, tông trúng trái banh!-Tôi lắp liếm đi chút ít, chứ khai thật là quẹt thằng bé thì Ba tôi thể nào cũng vắn vẹo cho rõ ràng xem thằng nhóc đấy bị làm sao, rồi như thế nào mà lại tông nó cũng nên!

-Lớn rồi con không cẩn thận hơn được à!-Ánh mắt ba tôi dịu xuống, chắc sau khi thẩm định các vết thương không quá nghiêm trọng, và đánh giá là thằng con trai đáng vót thanh thiếu niên chịu được nên cũng không la rầy gì. Tôi im lặng chờ các câu hỏi mới.

-Học hành ra sao?

-Dạ, vẫn bình thường, sắp thi cuối kì nên bài vở cũng nhiều ạ!

-Rồi, ráng mà học, lơ mơ là anh chết với tôi. Xuống dưới nhà ăn cơm!

Trố mắt ngạc nhiên như không tin tai mình nghe gì? Lần đầu tiên Ba tôi giải quyết “tội lỗi” nhanh gọn lẹ tới mức như vậy? Không có câu hỏi làm gì về muộn, rồi căn dặn nội quy muôn thuở “Học xong đừng đi la cà” như thường lệ. Mãi đến khi Mẹ tôi nhắc lại một lần nữa thì tôi mới rón rén nhắc mình ra khỏi cái ghế sa-lông, tránh gây chú ý cho Ba tôi, đi thẳng xuống bếp. Mặc dù đã no căng với bánh trái của buổi tiệc lúc này, tôi không dám trái ý Mẹ tôi. Cố gắng ra vẻ ăn thật ngon lành trong ánh mắt hài lòng của Mẹ.

-Mười một giờ rồi đấy, ngủ đi!-Mẹ tôi tắt bóng đèn ngoài phòng khách, không quên nhắc nhở tôi khi thấy phòng tôi còn sáng đèn.

-Dạ, rồi con đi ngủ giờ đây!

Bình thường cứ mỗi lần có câu nhắc như vậy, tôi vẫn chăm chú giải bài tiếp hoặc ít nhất cũng ngồi lì thêm một thời gian nữa mới chịu ngã lưng vào cái giường thân yêu. Động lực nào khiến tôi hôm nay ngoan ngoãn vậy?

Kéo chăn lên kín đầu, tránh cho chút ánh sáng lọt ra ngoài báo hiệu cho hai bậc phụ huynh biết thằng con trai vẫn chưa chịu ngủ, nhẹ nhàng điều chỉnh volume nhỏ chỉ đủ nghe, đưa hai cái tai phone lên tai. Tôi bắt đầu thưởng thức món quà mà Yên tặng.

Chiếc Mp3 Yên tặng tôi màu xanh lá cây, chiếc tai phone đi cùng màu đen tuyền. Trong chiếc máy có sẵn những bài hát, mà theo lời chú thích của chủ nhân nó:

-“Chẳng biết Tín có thích hay không nữa? Nhưng mà chịu khó nghe nhé. Nhớ là đừng nghe trong giờ học là được”.

Tôi chìm đắm trong những giai điệu du dương, nhẹ nhàng từ món quà phát ra. Khẽ mơ màng chìm vào trong giấc ngủ. Và tôi biết rằng, tôi vẫn cười sung sướng trong trạng thái vô thức đấy. Và khi giấc mơ ấy kết thúc, tôi lại được khoác lên mình chiếc áo trắng học trò, mang sách vở đến trường, nơi tôi có thể gặp chủ nhân của “người bạn đưa tôi vào giấc ngủ”.

“Mỗi ngày đến trường là một ngày vui” ban đầu là câu nói để cổ vũ tinh thần ham học hỏi của toàn dân. Với những người làm giáo dục, vui ở đây là được tiếp thu kiến thức, được học hành cống hiến cho xã hội. Nhưng với những người tuổi học trò, vui lại là những trò quậy phá, những nụ cười từ những người bạn xung quanh, cho đến những tình huống dở khóc dở cười.

Vậy thì có gì khác với tôi? Khác chứ, vì tôi đã là thanh niên mười tám tuổi, cái tuổi theo luật đã là tuổi tự lập. Ý thức được cái “người lớn” của mình nên tôi cũng hạn chế bớt những trò quậy phá. Ấy vậy mà trời không chiều lòng người.

-Ấy Tín, chuyển đèn thắp Linh!-Thằng Phong mập đưa tờ giấy qua cho Nguyệt, rồi Nguyệt đưa lại tay tôi.

Oái ăm ở chỗ thằng Linh cách tôi hai bàn, mà bệnh Lười thì ngăn tôi mở miệng nhờ vả mấy đứa ngồi gần chuyển lên. Canh me lúc cô giáo dạy Văn đang viết hết cái phân tích bài thơ đang học, tôi thực hiện ngay ý đồ.

Học thì đi đôi với hành, áp dụng công thức ném xiên, tôi giơ cọng tóc canh hương gió, nhấp nhủ cánh tay theo hình vòng cung, lực cổ tay kết hợp với trọng lực đưa cục giấy được vò lại về nên một đường cong tuyệt hảo. Cục giấy chúi xuống rơi cái chóc ngay đầu thằng Linh Vẹo.

-Các em có hiểu.....Tín!

Hỡi ôi, làm việc thiện ngàn lần không ai báo đáp, chỉ cần ác một lần là trời đã không dung. Đúng lúc cuộn giấy được gửi theo đường hàng không đáp bến thì vô tình cô giáo quay xuống hỏi lớp. Và sau cặp mắt kính, cái thằng học sinh ở cuối lớp vẫn chưa kịp hạ tay xuống.

-Linh, đưa lên cho cô.

Nhắc giọng kính một cách đầy nghệ thuật, mặt cô đỏ bừng bừng, cổ hạ giọng và bình tĩnh hết mức, giọng nói du dương bắt đầu đọc nội dung:

-Thằng nào ngu mới mở cuộn giấy này ra!

Và để chứng minh mình không bịa đặt, Cô giơ tờ giấy nhăn nhúm ra trình bày dân thiên hạ. Cái dòng chữ to bự chẳng ngoan nghèo hiện rõ mồn một. Cái trò này tôi khai sinh ra nó. Và cũng vì nó có thể tôi sẽ “thân bại danh liệt”. Mặt cô lại chuyển qua màu đỏ tía, đỉnh cao của sự giận dữ:

-Anh đi ra ngoài cho tôi, mất tập trung làm ảnh hưởng các bạn khác!

-Nhưng thưa cô..!

-Không giải thích, không van xin, đi ra ngoài đứng cửa lớp.

Trong một ngày mà bạn là đứa học sinh ngoan ngoãn, chỉ vì tiện tay giúp đỡ bạn bè mà bị phạt thì thật là oan ức. Đã thế ra đứng cửa lớp, có mấy cô bé lớp dưới đi đâu đó ngang qua cứ chỉ trỏ tôi rồi cười khúc khích. Bao nhiêu oan ức tích tụ tôi dồn hết cả vào thằng Mập trong trí tượng tượng. Đấm đá cào cào nó cho ra bã mới thôi.

-Mày là thằng hại bạn..!

-Ồ..bớt..!

Chẳng để thằng bạn nói hết câu, tôi nhảy lên ghế, ghé đầu nó xuống bàn mà đấm đá liên hồi. Không khí lớp trong giờ ra chơi càng vì thế mà nhốn nháo. Một loạt thằng khác nhảy vào, tranh thủ thừa nước đục thả câu hòa theo tôi đấm thằng Mập khí thế.

Thằng Mập như đòn nằm vật vã ra bàn thờ hồng học, còn anh em thì kéo hết ra ban công. Ngang qua chỗ Dung, tôi chỉ kịp nghe câu nói:

-Lại một lỗi nữa rồi!

Đó là một câu nói quen thuộc của cô nàng, nhưng vào thời điểm này nó không có gì gọi là đay nghiến hay muốn nhắc nhở tôi không được quên mình là ban cán sự lớp. Đơn giản nó đó là câu nhắc nhở giữa những người bạn. Có chút gì đó hụt hẫng. Thật lạ là lúc bình thường tôi sẽ có chút ức chế với câu nói này, nhưng giờ đây sắc thái khác thì tôi lại cảm thấy chút gì đó không vừa lòng.

Thật lạ, à không phải nói là tâm tình của tôi thật mâu thuẫn!

-Tại thằng Mập nó chơi đùa đó!

Tôi nhướn miệng cười đáp lại Dung, rồi biến mất khỏi lớp trong khi cô nàng quay về phía cuối lớp nhìn thẳng nạn nhân của vụ hành hung đang nằm thõ phỉ phò trên bàn, đầu tóc thì rối tung, cúc áo thì tuột hơn một nửa. Vạt áo thì chõ đống thùng, chõ bay hẳn ra ngoài.

-Hôm nay bị đứng ngoài lớp đúng không?-Yên hơi nhăn mặt nhìn tôi khi hai đứa vô tình chạm mặt nhau ở cổng trường giờ tan học.

-Ồ, tại thằng bạn chơi xỏ nên mới phải dờ long thể ra làm gác cổng đấy!-Tôi hừ mắt nhìn thẳng Mập đang lững thững đi phía sau, nó biết điều chẳng lành nên né tôi xa xa thêm một chút.

-Mấy người này quậy như giặc ấy!

-Tín làm gì có? -Tôi giãy nảy lên như kiểu em bé vừa bị giật mất chiếc cà rem đang mút giở.

-Có nhiều lắm, mấy người kia là giặc thì Tín là đại giặc!-Yên thản nhiên như không.

-Không có, dạo này lớn rồi nên hơi ngoan nhé!-Đưa tay chỉnh lại bộ dạng đứng đắn, tôi ưỡn ngực tự tin.

-Hi, rồi tạm công nhận Tín ngoan vậy, giờ thì..Yên về nhé!-Giọng cô nàng có chút gì đó bùi ngùi.

-Ồ...!-Tôi kéo dài trong cái không khí “bùi ngùi” của Yên để lại, nhìn cô nàng bắt đầu đạp xe đi.

-Yên, cảm ơn món quà nhé!

Đáp lại lời nói là một gương mặt dịu dàng, một nụ cười đầy nữ tính trong mái tóc dài buông thả cho gió và nắng đùa cợt. Một cái vẫy tay chào tạm biệt. Đơn giản thế thôi, nhưng công hiệu nó dài dài, khiến tôi nở nụ cười trên môi mãi không thôi.

Mặc dù đã trả thù thằng Mập bằng cách tra tấn nó một màn te tua, nhưng nó chưa hề thỏa mãn tâm lý “ăn thua” của tôi. Quân tử có thù đã báo, nhưng ở đời có khoản nợ nào mà không có lãi. Và ngày cuối tuần là ngày tôi phải lấy lãi của thằng Phong.

-Khốn nạn đứa nào chôm mất cuốn sách Giáo dục công dân của tao rồi!

Thằng Phong gào rú lên một cách đau đớn trong giờ chuyển tiết. Không lo làm sao được khi môn đó đích thân thầy Phó Hiệu Trưởng đứng lớp. Nổi tiếng hắc ám với công thức” Đi học mà không có sách bằng đi ra ngoài”. Và đó là lý do mà thằng Mập phải đổ hết mọi thứ trong cặp nó lên bàn kiểm tra một lần cuối. Nó lắc lắc thật mạnh cầu trời cho cuốn sách vô tình rớt ra. Nhưng vô vọng, cúi xuống dưới nền phòng học cũng chẳng thấy tăm hơi.

-Mày có mang không đấy?

-Có tao chắc mà, đầu giờ tao còn thấy đây này!-Nó chẳng buồn nhìn thằng Hà lấy một lần, vẫn dáo dác tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Chỉ ít nó cũng thể hiện sự nhạy bén trong suy đoán bằng cách đẩy ánh mắt nghi hoặc sang tôi, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi ngồi im, không lên tiếng, vì lên tiếng hỏi han nó trong hoàn cảnh đau khổ chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

-Mày giấu phải không! Câu hỏi tu từ thì tất nhiên nó nghi ngờ tôi là chắc.

-Giấu gì thằng điên?

-Sách của tao!

-Không có!

-Tao không tin.

-Mày không tin thì đây.

Tôi bắt chước nó đưa cái balo lên, đổ hết mọi thứ lên bàn, cố lắc thật mạnh xem có cuốn sách giáo dục công dân nào rớt lên mặt bàn ngoại trừ cuốn sách của tôi hay không. Nhưng thủy chung là không. Thằng mập không còn cơ sở nào bầu víu, thần thờ ngồi phịch xuống ghế, chắc là đang cầu trời khấn phật khi vị trí địa lý của nó nằm ở chỗ thuận lợi-cuối lớp, ít ai để ý tới. Tôi cười khẩy khi âm mưu mình thành công. Tôi

chấp nhận không làm anh hùng hảo hán tự làm tự chịu, thà tiểu nhân còn hơn cuối giờ no đòn với thằng Mập. Cuốn sách của nó giờ đang an vị dưới cặp thằng Hưởng. Chiêu ném đá giấu tay sẽ đẩy mọi tội trạng lên thằng bạn một cách trắng trợn nhất.

-Sách em đâu!

-Đạ....!

-Tôi hỏi sách em đâu.!

-Đạ, mới mất...!-Thằng Mập lí nhí trong cuống họng.

-Không thuyết phục!

-.....!

-Tự giác đi thôi!-Thầy hiệu phó không cho thằng Mập cơ hội nữa.

Tiết học giáo dục công dân hôm đó, lớp tôi thiếu mất một người. Hiển nhiên thành viên đó thay tôi đứng ngoài canh gác hoà bình thế giới cho lũ bạn trong lớp được yên tĩnh học bài rồi. Kết thúc một tuần học, cả tôi và thằng Phong Mập đều mang trong mình tội danh, chuẩn bị đi lao động công ích.

-Sách mày phải không?-Thằng Kiên cận đưa cuốn sách cho thằng Mập.

-Mày.....!

-Không phải, tao nhìn thấy nó dưới cặp tao!

-Không thuyết phục!-Thằng mập gào lên và ôm chầm lấy thằng Kiên cận, dí nó xuống bàn chuẩn bị tra tấn. Cả nhóm xóm nhà lá lại thừa nước đục thả câu. Chỉ có riêng tôi và thằng Hưởng đứng ngoài. Chí ít tôi còn sót lại chút lương tâm khi không thể “vừa ăn cắp vừa la làng được”. Còn thằng Hưởng thì quá khôn ngoan khi đẩy mọi tội trạng sang cho thằng Kiên gánh chịu. Chỉ tội cho cái thằng Cận, bị đánh cho xù đầu cũng không biết ai đã hại mình.

-Thằng khôn, buông tao ra, tao đã bảo...ái da.,hự!-Tiếng mông thằng Kiên chạm vào nền chất chúa. Cái thế già gạo này thì chỉ khi nào ê hết mông tụi nó mới tha cho thôi.

-Không thuyết phục, hại tao này!-Thằng Phong nhái tiếng Thầy Hiệu Phó, bao nhiêu thù oán trút hết lên người thằng Kiên, trong tiếng la ó ồn ào cổ vũ của lớp.

Tôi khoan khoái cắm tai phone vào cái Mp3 Yên tặng, nhịp nhịp theo giai điệu và theo những lần lên xuống, những lần cái mông thằng Kiên va vào nền nhà chất chúa. Mỉm cười vì hình ảnh đáng yêu của tuổi học trò, và của riêng lớp tôi.

47. Chương 47

Tất nhiên, cái gì cũng có cái giá của nó. Việc tôi và thằng Phong mập chơi xỏ nhau trong lớp cũng không thoát được tội trạng chung. Giờ “hành quyết” quen thuộc sau buổi chào cờ, tên tôi và thằng Phong lọt vào bảng vàng. Tôi giữ chức Trạng Nguyên, thằng Mập Bảng Nhãn và một thằng trong lớp nữa làm Thám Hoa.

-Danh sách trực nhật, Tin hai ngày thứ ba và thứ tư, Phong thứ Năm, Tuấn thứ Sáu và tổ hai sẽ trực thứ bảy và chủ nhật.-Tiếng thằng lớp phó học tập thông báo khi kết thúc buổi sinh hoạt lớp.

Tôi nhìn thằng Mập, ánh mắt như muốn vò nó ra từng mảnh, còn nó cũng tức tối nhìn thằng Kiên mà thù hằn khiến thằng bốn mắt chẳng dám nhìn nó lấy nửa giây. Tuần này lại gánh hai ngày trực nhật, bằng nguyên cả một tổ thì tôi cũng lấy làm vinh dự lắm.

-Bắt đầu tháng mười hai rồi, còn một ít thời gian chuẩn bị cho các em thi cuối kì!-Tiếng Thầy chủ nhiệm ôn tồn vang lên, cả lớp chẳng ai dám hó hé câu gì.

-Tất cả mọi người tập trung học tập ráng thi kết quả cho tốt!

Mặc dù nói xóm nhà lá là tiên phong, những mảnh tướng trong các trò đầu gây mất trật tự, nhưng về lĩnh vực đoàn kết thì cũng thuộc dạng nhất nhì cái lớp này. Chỉ cần Thầy bước ra khỏi lớp là giờ bàn kế hoạch tác chiến.

-Giờ tao mới biết sang tháng mười hai rồi!-Thằng Hưởng gãi đầu gãi tai phát ngôn.

-Chuẩn bị thi học kì rồi, giờ sao đây!

-Trên tinh thần tương thân tương ái, lá rách ít đùm lá rách nhiều, lá rách nhiều đùm lá te tua..-Thằng Kiên cậ giọng quân sự hiền kể.

-Nói tóm lại là kèm nhau chứ gì!

-Ồ, thì thằng nào yếu môn nào thì anh em kèm môn đấy.

Cả lũ nhìn nhau gật đầu. Tuy nhiên khi nhắc đến môn Anh Văn thì mặt đứa nào đứa nấy nhăn hết lại, lộ vẻ cau có. Gặp ngay vấn đề nan giải, đụng ngay bộ môn mà chẳng đứa nào đủ tự tin rằng trình độ mình hơn mấy đứa khác. Nói chung lớp chúng tôi gần sáu chục đứa thì nhóm chúng tôi sẽ tuần tự được đánh số từ bốn mươi cho đến hơn năm mươi theo bảng xếp hạng học lực môn này.

-Thằng Tín kèm Anh văn được không?

-Mày điên à Linh, giờ tao được năm điểm là mừng toát mồ hôi rồi, kèm ai!-Tôi phóng đại sự thật, nhưng chỉ ít đó cũng là lời thú tội rằng, học lực bộ môn này của tôi đang trên đà tụt dốc.

Hầu như thời gian năm mười hai cuối cấp, mọi học sinh đều đổ dồn tối đa thời gian cho các môn học của các khối thi đại học mà từng người đã chọn ình. Thời gian còn lại chỉ là học qua loa các môn còn lại. So với mặt bằng chung của lớp, nhóm chúng tôi có điểm yếu là môn Anh Văn. Bằng chứng rõ ràng là giờ nào cũng có thể nghịch ngợm quậy phá, riêng giờ Anh Văn ít thằng nào dám manh động gây chú ý. Bởi chỉ cần lọt vào tầm mắt của Thầy bộ môn, khả năng lên bảng cầm phần gãi đầu gãi tai rất là cao.

-Hay là nhờ Dung!-Thằng Kiên cậ lại thể hiện tài trí mưu lược quần hùng.

-Thôi, tự học còn hơn!-Tôi lại là người đầu tiên phản đối.

-Sĩ diện, mày dốt còn bày đặt.

-Kệ tao, thằng nào nhờ thì nhờ, tao thì không!-Tôi thở dài thườn thượt, nói với giọng buông xuôi.

-Mày nhờ đi, tình xưa nghĩa cũ thế nào cũng giúp, mày phải cứu vớt anh em qua cơn đại nạn chứ-Long con này giờ ngồi im cũng lên tiếng.

Kết thúc buổi họp nghiêm túc hiếm có, tôi lắc đầu nguầy nguậy ra đứng ở hành lang. Đám bạn trong lớp vẫn ì ềo gọi với theo năn nỉ. Chẳng biết tụi nó không sĩ diện hay không mà đẩy tôi vào tình thế khó xử. Nhờ Dung? Khả năng cô nàng đồng ý rất là cao. Nhưng tôi lại không muốn, hay nói đúng hơn là muốn tránh xa Dung một thời gian, hạn chế tiếp xúc cho nguôi ngoai hấn vết thương cũ còn âm ỉ.

-Hù.!

-....!

-Không sợ à, Tín?

-Nghe giọng là biết ai rồi, sợ gì nữa?-Tôi vẫn ngó ra ngoài cổng trường, xa xa những dòng xe cộ đang lao đi vun vút hệt như những con thoi.

-Sao trầm ngâm vậy?

Yên tựa hai tay vào ban công, cố gắng dùng ánh mắt gây chú ý là nhiều tầm nhìn xa vời vợi đăm chiêu của tôi.

-Là môn Anh Văn!

-Thì sao, Tín bị điểm kém à?

-Không, mà cũng có thể!

Yên cũng nhìn xa xăm như tôi, lại cái tính phải để tôi tự khai ra mọi việc, phải bắt tôi lòi hết tâm can ra mà trình bày. Bao giờ cũng thế, nhưng cái tính cách đặc trưng đấy chung vẫn không khiến người rơi vào nó cảm thấy khó chịu, mà ngược lại ấm áp và thoải mái vô cùng.

-Thật à, vậy Tín tính sao?

-Thì tự ôn chứ sao?-Tôi thở dài, mặt xuôi xị, đó là biểu hiện của một kẻ cùng đường.

-Ôn được không?

-Ồ thì hên xui, mà xui nhiều hơn hên!

Một kẻ tự cao ngang bướng khi vẫn có gắng cầu hoà thì cũng là lúc người đó rơi vào tình trạng bí bách. Yên mỉm cười, vẫn như mọi lần, cười trước cái kiểu không nhận thua của tôi.

-Vậy để Yên kèm Tín nhé!

-Ồ..Thật không, đừng làm Tín mừng hụt nhé!

-Thật, nhưng không hứa trước là được điểm cao hay không!-Yên vẫn mỉm cười.

-Cũng được, chỉ cần có người chỉ bảo là được.

-Vậy thì được rồi, chút xíu nữa Yên sẽ đưa cái đề cho Tín làm, xem Tín còn thiếu cái gì?

-Vâng ạ, cảm ơn cô Giáo!

Tôi như thằng chết đuối vớ được cọc. Hai tay nắm lấy tay Yên, mắt long lanh ra vẻ cảm ơn. Đó là cái cách thể hiện đầy tình cảm mà xóm nhà lá chúng tôi thường làm, và giờ thì tôi đang áp dụng nó “ngoài vòng pháp luật”.

-Ồ..!-Mặt Yên đỏ bừng.

-A, à..!-Tôi lúng túng buông tay ra.

Yên mỉm cười thì phải, cô nàng vội vàng quay đi về phía lớp bên cạnh. Khi chuẩn bị khuất sau cái cửa lớp màu xanh da trời thì để lại cho tôi một câu:

-À quên, tuần này lớp Yên trực lớp bên đó, cẩn thận đấy!

Và rồi khuôn mặt đẹp đẽ ấy biến mất, để lại thằng con trai ngơ ngẩn nhìn vào lòng hai bàn tay đang xoè ra. Mặt tôi nóng bừng bừng, chắc có lẽ là do giờ mới thấy xấu hổ. Dây thần kinh phản ứng chậm quá thì phải.

-Ghê nha, hết Dung rồi đến Yên!-Giọng nói đằng sau vang lên khiến tôi giật mình. Giật mình vì nó đến bất ngờ, và cũng vì nó đâm vào tim đen, đâm vào ý nghĩ “vừa chớm nở” của tôi.

-Ồ, Nguyệt, hết hồn..!

-Làm việc xấu thì hay giật mình lắm đấy!-Nguyệt dựa lưng vào ban công, ngược hướng nhìn với tôi, đưa ánh mắt vào lớp.

-Làm gì có, là Yên sẽ kèm Tín Anh Văn thôi, chẳng qua là Anh Văn bị hỏng lỗ chỗ, đã thế tụi kia còn ì ềo nữa nên ...!-Tôi bô bô đủ lý do trên trời dưới biển, lới thêm lũ bạn vào tăng thêm sức nặng cho lời nói.

-Tớ có nói gì đâu, Cậu giải thích nhiều thế!-Nguyệt bình thường khi nói chuyện riêng với tôi thường thân mật gọi Cậu và Tớ, nhưng lần này tôi cảm thấy cách xưng hô này có mùi nham hiểm thì phải. Tôi biết mình lỡ lời nên im bặt, hi vọng cô bạn sẽ độ lượng mà bỏ pha giây phút hớ hênh há miệng mắc quai của mình.

-Sao không nhờ Tớ, còn Dung nữa kìa!-Nguyệt đi trái với hi vọng của tôi.

-Ồ, thì..thì..!-Tôi đuối lý trước câu hỏi vụn vẹo của cô bạn.

Nguyệt không cần câu trả lời, vỗ vai tôi rồi bước đi dạo sân trường với thằng Vũ vừa ló đầu ra. Thật là một cặp đôi “nham hiểm”, hoá ra thằng Vũ có Nguyệt hứa kèm Anh Văn và trình độ của nó cũng không phải quá kém cỏi nên cuộc họp hội đồng thống nhất ý kiến vừa nãy nó không thêm tham gia.

Buổi học hôm đó, mặc dù tôi cố gò bó mình vào khuôn khổ, nhưng cũng phải sao nhãng vì cái trò “vừa đâm vừa xoa” của lũ bạn. Đứa thì nhìn với ánh mắt van nài, đứa dọa dẫm, cá biệt hơn có thằng còn giả bộ giận hờn vu vơ không thèm nhìn mặt.

Nói là làm, cuối giờ Yên đợi tôi nơi ban công ranh giới ngăn chia hai lớp. Tôi chờ lũ bạn xô lẫn nhau chạy ra khỏi cửa rồi mới từ từ bước lại.

-Nè, đề ôn đấy!-Yên nghiêm giọng.

-Chà chà, ra giọng Cô giáo gớm chưa!

-Hi, thì lâu lắm mới có cơ hội mà!-Yên nheo mắt tình nghịch

Tôi cầm tờ đề lên nhìn sơ qua một lượt. Chỉ là một cái đề ôn lại tất cả Thì tiếng anh, một chút từ vựng, giới từ và thêm một chút ngữ pháp. Nhìn sơ sơ qua thì tôi hơi thất vọng, vì chí ít cũng đâu đến nỗi lực học mình yếu như vậy, hay do Yên đánh giá tôi hơi thấp.

Nhận ra điều đó trong ánh mắt tôi, Yên dập tắt suy nghĩ của tôi ngay:

-Đề ôn lại căn bản thôi, rồi Yên sẽ ra đề khác cho Tín!

-Yên ra, thật không?

-Giờ không tin mình nữa sao!-Lại một cái nheo mắt cóc đầu tôi một cái.

-Tin, tin mà..!

Hai đứa tôi đi sánh đôi bên nhau ra khỏi cổng trường, thỉnh thoảng trong sân trường, một vài cặp mắt chú ý lên nhìn cô bạn đang đi cạnh tôi. Nếu đây là “lãnh thổ” gần nhà, chắc tôi sẽ bộp tai đá dít mấy cái thằng nhóc vì cái tội “dám nhìn lên bạn tao”.

-Dạo này Tín với..!

-Sao cơ?-Tôi lơ đãng quay lại hỏi.

-À không, ý Yên là trong lớp thế nào ấy mà!

Đó không phải là câu hỏi mà Yên đưa ra, vì thế tôi cũng không cần phải đưa ra câu trả lời. Im lặng là câu trả lời hoàn hảo nhất ột câu hỏi không chủ đích. Cả hai đứa tôi, im lặng cho đến khi không còn được đi chung nữa.

-Yên về nhé!

-Ồ, mai Tín sẽ đưa cho Yên chấm, thưa cô giáo!

-Học trò dễ thương!-Yên vẫy tay tôi chào tạm biệt.

Tôi chờ khi tà áo dài ngập trong nắng đi khuất, mới chịu cử động. Bỗng vội qua đường, học tốc chạy đến tiệm photo, in cái đề mà Yên vừa đưa ra.

-Đây, năm ngàn!

-Dạ, cháu gửi Bác!

Cầm tập photo nóng hổi mới ra lò, tôi cười thầm trong bụng. Ngày mai tôi sẽ có dịp lấy le với tụi bạn. Và những gì Yên dạy tôi, tôi sẽ truyền đạt hết lại cho tụi nó. Ít nhất tụi nó phải ngoan ngoãn nghe tôi ba hoa, mà không dám cãi lại. Cảm giác đó thật hưng phấn vô cùng.

Nhưng để đạt cảm giác vinh quang đấy, thì sáng hôm sau tôi phải đổ mồ hôi nhắc bàn, quét lớp, phải mở miệng cầu cạnh:

-Nhắc cái chân thối của mày ra để tao quét lớp!

-Tránh ra tao quét cái này coi!

Thì tụi bạn đều giả vờ nở nụ cười nửa miệng mới vui lòng nhắc mình dậy, nhìn tôi không khác gì một thằng nô tì để cho chúng sai vặt.

-Phù!

Tôi vuốt mồ hôi trên trán, lồi tập tài liệu ngày hôm qua ra làm quạt phe phẩy. Tất cả đều không qua mắt được lũ bạn tò mò:

-Cái gì đấy mày?-Phong mập tò mò.

-Đề thi à, xem với!-Long con ẻo giọng.

-Nào chia cho anh em với, thằng tốt bụng!-Hưởng cũng gia nhập.

Tôi cầm đồng đề phát ối thằng một tờ như người lớn phát kẹo ấy đứa bé, dằn dò tụi nhỏ nên ăn lúc nào để tránh sâu răng:

-Đề căn bản đấy, đứa nào làm không được thì hỏi lại tao, cấm không được mở sách giải ra xem!-Tôi oai hùng gõ bàn nhịch nhịch.

-Ghe mày, ở đâu ra đây!

-Của tao làm chứ ai làm, không tin à!

-Tin chứ, tin chứ, nóng tính thế!-Thằng Kiên cậ cười hề hề, còn đám bạn còn lại nhìn tôi với ánh mắt “Thảo nào nó không thềm nhờ Dung, hoá ra là chăm học gớm”, làm tôi nức mũi.

-Ế depend đi với giới từ gì mày?

Thằng Kiên cậ rõ ràng là chưa chíp mắc lừ. Cái bài giới từ nằm ở trang hai mà nó cũng moi móc ra kiểm tra ngược lại tôi. Chẳng hề hấn gì, hôm qua tôi đã bó tay trước cái câu này, nhưng nhờ thủ thuật lên internet kiểm tra thì ra ngay chứ gì.

-Depend on chứ gì nữa, nghĩa là phụ thuộc vào, còn thêm tiền tố vào là independent nghĩa là không phụ thuộc mà mi miều hơn là người ta gọi là độc lập hiểu chưa.

Khua môi múa mép ra vẻ bác học tôi dẹp tan nghi vấn của thằng Kiên cậ đồng thời giải tán luôn đám đông vây quanh mình. Nhưng có một người lại tiến về phía tôi, không phải xin đề thi mà là cho đề.

-Nè, của Tín!-Dung chìa cái đề dày cộm cho tôi!

-Ồ, cái gì thế?

-Đề ôn anh văn, có gì không hiểu thì hỏi mình.-Dung nhẹ nhàng đáp lại, rồi nhanh chóng đi lên, không cần để ý xem ý tốt của mình có được người đối diện nhận hay không. Dĩ nhiên là tôi nhận rồi.

-Đề chung của cả lớp à?-Tôi gọi với theo.

-À, không!-Dung nhướn miệng cười rồi đi lên, để lại tôi với đồng suy nghĩ ngổn ngang, trước khi nó bị tiếng trống vang lên cắt đứt.

48. Chương 48

-Thế là thế quái nào nhỉ?

-Quái gì cơ mày!

Thằng Hưởng ngồm ngoàm cái ổ bánh mì trong miệng, lúng phúng hút cái miếng dưa leo dài ngoàng vào miệng, ứ ứ phát ra tiếng. Tôi thần thờ nhìn trời mây.

-Ồ cái thằng này điếc à?-Nó trợn mắt cố nuốt miếng bánh mì thật to, cố làm cho ra nhẽ.

-Không, tao thấy bất ngờ trước khả năng sư phạm của tao thôi!- Tôi chẳng buồn nhìn nó lấy nửa ánh mắt vẫn thần thờ.

-“Hoá ra mình là đứa còn đặc biệt tới mức vẫn còn được cái đề thi à?”.

Thằng bạn cũng không hiểu chuyện gì, nó cố kiểm cái chỗ nào hợp lý để hợp thức hoá việc xả rác bữa bãi. Đưa chai nước tu một hơi đánh cái khà, nó nằm ngửa ra ghế ngấm trời, hoàn thành bữa ăn sáng quen thuộc.

Hiển nhiên việc Dung mang đề thi cho tôi ôn luyện lại cũng là việc đáng ngạc nhiên, không hiểu là có dụng ý gì, nhưng trước mắt nó có lợi cho tôi là được. Tôi thông dong đi vào lớp, hai tay chấp đàng sau lưng nhái theo điệu bộ của Thầy trên văn phòng Đoàn. Ngang qua chỗ Dung, cô nàng hình như đang có một buổi sáng tốt lành lắm hay sao ấy.

Tôi đẩy thằng Long con đang ngồi ở bàn thứ hai sau Nàng ra khỏi vị trí, thế vị trí nó. Giả bộ cúi xuống vẽ vờ gì đó lên bàn rồi cất lời.

-Cái đề thi ấy..?

Dung ban đầu có vẻ ngỡ ngàng, nhưng không quay mặt lại, chỉ cất tiếng nói theo tôi mang tông giọng bình thường.

-Sao vậy?

-Ờ, thì chưa cảm ơn thôi!-Tôi dí ngon tay trở xuống bàn vẽ thành một hình vòng tròn rồi rắm.

-Ờ, không ơn huệ gì hết, mà có phải Dung cho không đâu!

-Thế rốt cuộc là sao?

-Là trao đổi?

Tôi nhệch mặt ra, không nói câu gì. Dung quay lại, nửa khuôn mặt và nửa nụ cười được tôi nhìn thấy.

-Đổi đề Anh Văn lấy đề Toán và Lý, ngoài ra còn..

-Còn..

-Thì còn mấy cái gì không hiểu Dung hỏi Tín thì Tín chỉ lại.

-Ờ, vậy thì mình lỗ à.!

-Con trai mà nhỏ mọn!

Cô nàng lại cười và quay lên, không quên ném cho tôi một câu chưa từng xuất hiện trong từ điển của cả hai đứa từ khi biết nhau. Tránh đám bạn tò mò theo dõi cuộc đối thoại, tôi trả lại vị trí tám chuyện cho thằng Long con rồi lững thững về chỗ.

Để chứng tỏ mình không hề là đứa nhỏ mọn trong mắt Dung, cuối giờ tôi để lại cuốn đề thi của mình trên bàn cô nàng. Mặt căng lên ra vẻ ta đây độ lượng không phải là thằng nhỏ mọn như cô nàng bông đùa. Không nói gì hết nữa, tôi bước ra khỏi lớp. Một phần vì vẫn còn cái ý nghĩ “cách li”, một phần vì tôi biết bà cô gia sư trẻ của tôi sẽ đợi tôi ở cái cột chắn ngang ban công phân chia ranh giới hai lớp như ước hẹn.

-Nè, canh đủ thời gian bốn lăm phút nhé!

-Vậy thì chờ chút luôn đi.-Yên đón lấy cái đề thi, rồi ngay lập tức bỏ rơi tôi.

-Không về còn ở lại làm gì?

-Sửa luôn tại chỗ chứ sao!

-Ồ..muộn..!

-Cấm có cái Cô giáo!

Vâng, thì không cãi. Tôi lơ đãng nhìn cái đồng hồ trong lớp, cái kim phút chết tiệt của nó tự nhiên xoay nhanh hơn bình thường, trái với cái cảm giác lúc chờ hết tiết. Ngủ Yên chẳng để ý gì đến tôi, vẫn chăm chú nhìn vào cái đề thi. Chốc chốc lại nhăn mặt, rồi lâu lâu mới thả lỏng cơ mặt ra.

-Tín chưa làm hết à?

-Ồ thì đâu phải cái gì Tín cũng biết.

-Thế mà hôm qua còn chê đề cơ bản.

-Ai biết nó...khó vậy!

Tôi đưa tay lên gãi đầu ra vẻ khó khăn thừa nhận. Và tất nhiên tôi cũng phải đau đầu lắm mới bỏ bớt một số câu mà tôi đoán là năm mươi năm mươi. Với Ngữ Yên chẳng hiểu sao tôi phải áp dụng cách đó. Một số câu tôi phải dùng trợ giúp từ cái máy tính để làm điểm nhấn chứng minh thi thoảng tôi vẫn thông minh đột xuất, còn một số câu tôi bỏ qua để Yên biết rằng tôi vẫn còn kém thì mới tiếp tục kèm tôi chứ. Nếu câu nào cũng làm ro ro, lỡ cô nàng cắt ngang huỷ bỏ giao kèo thì sao.

-Cần bản bầy trên mười...!

-Cũng được chứ hả!

-Không là tệ đó!

-...!-Tôi tiu nghỉu tiếp!

-Giờ đề thứ hai, còn đề thứ nhất Yên về nhà sẽ giải và ghi chú, Tín nhớ chú ý!-Lần này thì không có tông điệu dàng nữa, chuyển qua tông nghiêm khắc mất rồi.

-Vâng, thưa Cô!

Hai đứa tôi vừa cắt đề thi vào cặp là vứt luôn bối phận “Cô, trò” mà đi sánh đôi trong sân trường chỉ còn lác đác vài đứa học sinh. Những ngày cuối năm tiết trời thường âm u, chẳng hiểu sao trong lòng tôi vẫn khoan thai lạ thường, cảm giác như nó đẹp chẳng khác gì những ngày nắng vàng rực rỡ. Không có mặt trời tự nhiên đã có mặt trời nhân tạo đi bên cạnh tôi đây.

-Cười cái gì thế?

-Cười vì...thích thôi!

-Thích là cười à, Tín lạ vậy?

-Ồ..thì ..là như vậy đó.

Yên mỉm cười trước cái câu trả lời như không của tôi, tiến về phía nhà xe. Và thói quen của tôi là chờ Yên dắt xe ra đi đến hết cái cổng trường, hai đứa đi về hai hướng mới bịn rịn tạm biệt nhau, dù biết rằng chỉ đến chiều thôi, hai đứa sẽ lại trò chuyện linh tinh đủ thứ ở các lớp học thêm.

Những ngày cuối năm, học sinh thường bù đầu và bắt đầu lao vào ôn luyện. Với học sinh cuối cấp như chúng tôi thì tốc độ và sự chăm chỉ còn cao ghê lắm. Áp lực vô hình trước mắt đè nặng, đã vậy trên lớp hề có gì mất tập trung hay điểm thấp chút ít là y như rằng những điệp khúc, theo tôi là được kể thừa lại vang lên:

-Sắp thi tốt nghiệp rồi mà học hành như vậy đây!

-Năm nay là các em thi đại học rồi, lo mà học đi không lại hối hận!

Hiển nhiên những thằng lì đầu cứng cổ như xóm nhà lá chúng tôi cũng phải e sợ trước viễn cảnh thi cử nên chẳng thằng nào bảo thằng nào, tranh thủ ôn mấy môn cảm thấy chưa được an tâm lắm. Cứ mỗi sáng học trên trường, hết học trên trường thì về nhà tự học. Tự học ở nhà xong lại đi học thêm, học thêm xong về nhà lại tự học tiếp. Cái vòng lẩn quẩn ăn ngủ học học lặp đi lặp lại liên tục.

Chỉ ít khoảng thời gian đó tôi chưa bao giờ cảm thấy mình nhàm chán. Mỗi sáng tôi làm nhiệm vụ cao cả, chỉ lại những gì Yên truyền dạy lại cho đám bạn, phát đề cho tụi nó. Đến hết tiết lại ra ngồi chờ bà cô khó tính chấm bài. Tôi gọi Yên là bà cô khó tính bởi khi chấm bài thi của tôi, Yên nghiêm khắc một cách lạ lùng, hầu như bao vẻ hiền dịu biến đi đâu mất sạch. Từ đó trong lòng tôi cũng hơi có phần ứ ứ kị Yên chút xíu.

Thỉnh thoảng Dung cũng nói chuyện làm mỗi buổi sáng trong tôi càng trở nên đặc sắc hơn. Thỉnh thoảng cô nàng xuống hỏi cách giải bài Toán, rồi bắt tôi chỉ cặn kẽ đến tận cùng. Lâu lâu lại:

-Còn cách giải nào ngắn mà dễ hiểu hơn không?

-Còn cách khác không Tín!

Từ đó tôi mới hiểu rằng, đám con gái trong lớp thường bao giờ điểm cũng cao hơn con trai nhờ sự chăm chỉ và chú tâm tốt độ. Còn lũ con trai tôi thì biết cái gì cũng nhanh, mà quên cái gì hoặc ẩu tả cũng chưa bao giờ chậm. Nhiều khi nhăn trán bóp cằm toát cả mồ hôi tôi mới mò ra cách giải khác cho cô nàng. Từ đó tuyệt nhiên tôi phải chú tâm lại tất cả, kệ cho nó có phải là môn ruột của tôi không.

Nhưng chung quy, không có chuyện gì khác ngoài chuyện học hành và bài vở. Bức tường “cách ly, tránh xa” cũng dần dần trở nên mỏng manh. Phải chăng đây gọi là bình thường hoá quan hệ mà trong sách Lịch Sử hay nhắc tới.

Một đứa bạn có học lực tương đương và đồng đều với bạn thường khi đã thắc mắc thì toàn vấn đề hóc búa, bạn phải cố gắng kéo các phần tử chất xám ham chơi trong não bộ về, tập trung tối đa mới làm được. Đó là sự thật giữa học lực mấy môn Tự Nhiên của tôi và Dung. Còn với môn Anh Văn thì tuyệt nhiên tôi chưa bao giờ đồng vai phải lứa với Dung. Hỏi câu gì cô nàng trả lời ngay câu đó. Giải thích cặn kẽ từng chút một nên ngay cả đứa đầu dốt với ngôn ngữ Phương Tây như tôi dù muốn hay không cũng khai sáng được ít nhiều. Và tôi cũng không làm phiền Dung lắm vì tôi còn bà cô khó tính luôn chờ thằng học sinh nộp bài mỗi khi ra về.

-Hồi đó hoá ra mày gian như vậy!

Thằng Hưởng từ tốn nhấp ngụp cà phê đen đặc, kết luận một câu sau khi nghe tôi kể lại thời xưa, tôi “bịp” chúng nó như thế nào.

-Ờ thì, cũng thế cả thôi!

-Học ngu còn sĩ!

-Bố mày không sĩ thì đám mày có được điểm trung bình môn Anh Văn không!-Tôi đặt ly trà gừng nóng cái cách lên dần mặt thằng bạn!

-Anh mới đi vệ sinh chút thôi mà các chú đã cãi nhau loạn xạ ngẫu rồi!-Thằng Kiên lấy khăn giấy lau cặp kính cận dày gấp rưỡi so với năm nó học mười hai lên lau lau.

-Cái cái đếch gì, hồi xưa nó bày anh văn ỉnh là vì có hai cao thủ trợ chiến!-Thằng Hưởng mách lẻo lại.

-Thế à, tao cũng nghi nghi, cái thằng cây mọc trên đầu với English mà tự nhiên lại khá đột xuất như vậy!

Tôi khoan thai đưa ly trà gừng nhấp vào miệng thưởng thức lời bàn tán. Ly trà nóng vị cay nồng đường như xua tan không khí khói bụi Sài Gòn vào mấy năm sau, kể từ cái thời chúng tôi học phổ thông đến nay.

Đúng như hai thằng bạn tôi nói, kể từ lúc có hai vị cao thủ Anh Văn xuất hiện, mỗi lần đến tiết Anh Văn tôi không phải tự ti cúi gằm mặt mỗi khi Thầy kiểm tra bài cũ, hoặc gọi lên bảng giải bài nữa. Mỗi lần như thế, tôi ưỡn cao ngực, ngẩng cao đầu nhìn lên thế gian ngạo nghễ. Đó là thành quả với việc tôi trở thành học trò của Yên, và đối tác của Dung.

Tần suất tôi tiếp xúc với Yên tăng chóng mặt. Từ lúc mang danh phận mới, ngoài việc trao đổi kiến thức, tôi và cô nàng tán nhảm mọi thứ trên đời, linh tinh vớ vẩn, chỉ cần câu chuyện đó có điểm gì nổi bật, hoặc chung chung giữa hai đứa.

Hễ đi học buổi sáng là lại ra nhận đề và bài giải hôm trước để đọc lại những ghi chú dưới những chữ cái đẹp và gọn, sau đó sẽ là những câu chuyện phiếm.

-Ấy có ghi lớp tớ tội gì không thế?

-Đoán thử xem có tội gì không?

-Chắc không đâu nhỉ?

-Thứ tư, Tín không đeo huy hiệu Đoàn, thứ sáu, Tín không đóng thùng, Phong không phù hiệu trường.

-Ấy dễ thương thế chắc độ lượng lắm ấy nhỉ?-Tôi giả dạng nịnh nọt, đồng thời coi như một lời tán thưởng.

-Còn tùy thái độ!-Yên mỉm cười, có chút gì đó láu lỉnh.

Hoặc:

-Hôm qua mới nghe bài này nè!

-Bài gì vậy?

-Take me to your heart!

-Lâu rồi mà!

-Ồ thì giờ mới nghe, cũng hay hay!

-Tín hiểu hết hả?

-Không, thấy nhạc hay hay thôi!

Và những lần như thế, ở cái ranh giới chung không ai để ý, bắt đầu thu hút lượt quan tâm của từng lũ khách rảnh rỗi tản bộ trong các giờ giải lao. Và cái tuổi học trò lăm điều thì việc gán ghép tôi và Yên là không tránh khỏi, dù nó vốn có từ trước, khác nhau là giờ mãnh liệt hơn thôi.

-Nó tán Yên lớp mình kìa!

-Thằng lớp bên cạnh!

-Con trai lớp mình chết hết hay sao mà để thằng khác nó cướp báu vật của lớp mình vậy.

Nghe những câu như vậy thì mặt tôi đỏ lừ lừ, nhưng khoan khoái trong lòng. Rõ ràng tôi đã đánh bại tất cả các thằng rần rần ở lớp bên để chiếm trọn sự quan tâm của Yên. Hoá ra mình cũng được ấy chứ nhỉ.

Nhưng sự đời có khen thì có chê, có ca ngợi thì không thiếu những lời đàm tiếu:

-Sao Yên lại quen thằng đó nhỉ, nghe nói nó nghịch như giặc ấy mà!-Tôi hơi nhăn mặt khi tiếng xì xào lướt qua.

-Sao bảo nó quen Dung lớp nó mà, giờ bắt cá hai tay à!

-Ồ, thằng Tín lớp mình lại quen bạn khác à, Dung đâu rồi?

Mỗi lần những đứa đóng vai phản diện thốt lên câu như vậy là tôi lại lăm lăm, tìm cách lặn mất tăm trong những câu chuyện với Yên rồi từ từ rút lui về lớp. Gì chứ bắt cá hai tay, nghe nó đau đớn vô cùng, độ sát thương của câu nói có khi còn hơn những cú đấm, cái đá thông thường ấy chứ.

Thời gian càng về cuối năm thì không khí nô nức càng đến gần. Ngoài kia các bậc phụ huynh có thể kêu than lúc trở về nhà khi giá cả gần Tết tăng vọt, thì ở trường chúng tôi cũng chỉ biết than đồng thanh với nhau, kiểu như những người cùng khổ. Càng đến sát kì thi, càng nhiều thứ mà mình không nắm rõ, hoặc đột nhiên không chắc chắn lắm. Lại lục đục hỏi bài nhau, lôi sách lôi vở ra nghiên cứu lại. Đứa nào đứa nấy mắt cũng thâm quầng nhìn như mắt cú, di chứng của những lần thức đêm.

Hai tuần trước khi thi học kì là những buổi tổng kết, rồi thoáng cái chỉ còn lại một tuần, những tiết giảng dạy được thay bằng tự ôn, tự học trong lớp. Các lớp học thêm treo bảng tạm nghỉ cho học sinh ôn thi học kì.

Điều đó đồng nghĩa với việc một ngày tôi và Yên bị cắt giảm một nửa thời gian gặp nhau. Chính vì thế, hề không tham gia vào các buổi ca-rô giải trí, hoặc kể truyện ma dài kì trong lúc rảnh rỗi là tôi lại phóng đến cái ban công ranh giới để nói chuyện với Yên. Và Yên cũng ý nghĩ như tôi, luôn đứng đó đợi sẵn. Không ngưng ngừng, không chút gì phải e ngại, hai đứa tôi tự nhiên trò chuyện và quên hết toàn bộ xung quanh. Dường như chỉ những lúc như vậy, tôi mới được cười nhiều hơn thì phải. Nụ cười ở đây không phải là cười hềnh hếch trước những trò quái đản của lũ bạn, cũng không phải cười xã giao khi đáp lại ai đó không thân, không phải nụ cười để làm vừa lòng một cách giả tạo. Nụ cười có chút gì đó le lói hạnh phúc.

49. Chương 49

-Yahoo....!

-Mai Ya Hee!

Đó là những tiếng hú hét của đám bạn tôi khi ngày đầu tiên gặp lại sau kì thi cuối kì. Chúng nó vui vẻ như kiểu Tết đã đến rồi vậy. Thi xong, ai mà không vui, nhưng tôi khác tụi nó, không muốn thể hiện ra mặt, hoặc tác phong người lớn đưa bàn tay ra ngăn cản tôi hoà vào đám đông hò hét có phần thái quá kia.

Cái chuyện cho khối mười hai thi đề chung, rồi thì chia số báo danh nhằm tăng cường kinh nghiệm cho học sinh cò xát, phòng tránh việc thi cùng lớp sẽ chỉ bài hoặc nhìn bài, làm những điểm số quá năng lực lừa dối học sinh ỷ lại. Nhưng trong mắt tôi, đó chỉ là việc làm mất thời gian không hơn không kém. Cả đời chỉ sử dụng phao thi là môn Văn trong các bài một tiết nên tôi không quan tâm lắm đến việc nhìn bài ai đó ở những môn khác trong thi cuối kì. Còn môn Văn cuối kì thì tôi cứ phịa ra, coi như phó mặc cho trời đất.

-Làm bài sao mày?

-Ồn không, nhắm điểm chắc bao nhiêu?

Đó là những câu hỏi mang tính tự phát, hoặc của những đứa chỉ biết học và so điểm với bạn bè. Đa phần chẳng ai muốn nhắc tới những chuyện đã qua, vì thế nó nhanh chóng chìm vào dĩ vãng.

Thi xong cuối kì là khoảng thời gian cực kì sung sướng của đời học sinh. Các thầy cô cũng không dạy nhiều lắm, chủ yếu là các giờ tự quản và tự học. Nên sơ đồ lớp xáo trộn đến mức kinh ngạc. Tôi, khi thì ngồi bàn đầu, khi thì tốt vào góc lớp, lắm lúc ngồi vào bàn đầu. Khi thì ngồi cạnh Kiên cận đánh ca-rô, khi thì ngồi cùng Phong mập vẽ hình bậy bạ. Nói chung là muôn hình vạn trạng. Chỉ có một điều, chỉ ít phải cách Dung một khoảng cách an toàn. Đó là tâm lý chung, dù cho quan hệ có dấu hiệu bình thường, hậu chia tay.

Ngày đầu mới là chuyển chỗ, những ngày sau học sinh được đăng chân lân đăng đầu, mang cả bài, cờ vua, cờ cá ngựa lên sát phạt nhau. Những kẻ chiến thắng thì lảng lảng trong hơi men nước mía, những kẻ thua thì đau khổ móc ví ra tính tiền trong tiếng cười sỉ nhục của đám bạn. Những đứa nào không chịu nổi không khí ồn ào náo nhiệt thì ra hẩn ban công mà ngóng gió, ngóng mây.

Và Yên là người ra ban công, chắc hẳn lớp bên cạnh cũng ồn ào không kém lớp tôi.

-Ê, Tín, ngon nhào vào đây kiếm nước mía mày!

-Tao sợ mày chắc.

-Không sợ thì vào đây.

-Không sợ nhưng để khi khác!

-Thằng nhát chết.

Nếu là bình thường, tôi sẽ chẳng để tụi bạn sỉ nhục mình như thế, nhưng trong đầu óc tôi lúc này những quân bài tiến lên bích chuồn rô cơ kia không thể cuốn hút bằng những câu chuyện vô chủ đề với Yên.

-Tình cờ ghê!

-Thật không...?

Tôi gãi đầu và đi sát lại bên cạnh, cũng bày đặt nhìn trời nhìn mây. Cố làm ra dáng rằng tôi cũng tình cờ khi trốn những tiếng ồn ào trong lớp vậy.

-Cái gì thế?

Tôi ngơ ngác nhìn bàn tay Yên xoè ra trước mặt mình, không hiểu cô nàng đang giơ tay xin hay đòi cái gì nữa.

-Bài giải đâu?

-Ồ, mới thi xong.

-Không, cảm có cái cô giáo!

-Ồ, thì...nghỉ ngơi chút đi Yên!-Tôi xuống giọng năn nỉ.

-Không, vậy Tín học chỉ để thi học kì này thôi à!

Ý Yên nói có phần sẽ kèm tôi suốt năm mười hai môn Anh Văn. Tất nhiên là phải vui mừng rồi, nhưng bệnh lười là bệnh nan y khó chữa, thích thì bộc phát mọi lúc mọi nơi.

-Bạn kiếm Yên hả?

Lợi dụng cô nàng quay mặt lại nhìn xem ai kiếm mình là tôi tọt hẳn vào lớp, chẳng dám ngoái đầu nhìn lại, sợ mình phải bắt gặp ánh mắt nhăn nhó vì cậu học trò lười biếng. Tôi gia nhập vào sòng kiếp đồ đen.

Đánh bài tính điểm là một trò chơi giết thời gian, nhưng càng về sau càng biến tướng một cách điên cuồng. Ban đầu còn chiến hữu nhìn nhau cười, càng về cuối thì càng gay gắt, mặt thẳng nào thẳng đấy nhìn nhau găm ghè.

-Đánh con ba đi kìa!-Tiếng nhắc khéo bên ngoài vang lên là tôi điên hết cả người.

-Có thẳng ngu mới đánh con ba, từ ba tới tám này!-Tôi chẳng thèm nhìn lại, phán một câu chuẩn không cần chỉnh, rồi quay lại hồi thúc tụi bạn đánh tiếp. Mặt thẳng nào thẳng đấy dờ dẩn ra, y như chuẩn bị đầu hàng tới nơi.

-Đánh đi mày, lâu quá!

Mặt tụi bạn đơ hơn cả cây cơ, làm tôi quay lại nhìn kẻ vừa nhắc bài với tâm trạng bất an.

Hồi quỷ thần thiên địa, ông Thầy dạy Sử đứng nhìn qua song cửa sổ, vừa nhắc tôi đánh con ba, và cũng là người mà tôi đã chửi ngu một cách vô thức.

-Em.....m, em.....!-Tôi cứng đơ lưỡi, cổ họng khô và đắng ngắt.

-Hình như mình đánh bài hơi tệ!-Nói rồi Thầy lặng lẳng bỏ đi.

Tôi ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-May hú hồn, mày ngon thiệt, dám chửi cả thầy!

-Phù, hú hồn ông địa!-Thằng Hưởng quệt mồ hôi rịn ra trên áo.

Còn tôi mặt cứ dẩn ra, chẳng hiểu rằng Thầy có tự ái vì bị thẳng học trò chê đánh bài dở không nữa. Bọn bạn thì cười sảng sặc, còn tôi thì cứ cầm nguyên những lá bài trên tay mà không động đậy được chút nào. Cuối cùng, sòng bài giải tán vì sợ sự việc tái diễn.

-Ê mày, qua bên sòng cá ngựa đi!

-Thôi, cái trò con nít ấy mà, chơi làm gì!-Tôi gỡ cái tai phone đang âm ỹ nhạc, dờ dẩn nói với thằng Phong.

-Vậy tao chơi, con với chả nít.

Sòng cá ngựa thì khác gì sòng bài đâu, nhưng chí ít nó không phải là danh sách đen những trò bị cấm lưu hành tại trường học. Bởi vì trong đầu những nhà quản lý giáo dục, bài thì luôn đi kèm với bạc, tức là có máu ăn thua. Còn cờ cá ngựa thì được coi là trò chơi trí tuệ, giải trí, mặc dù nó cũng xoay quanh những con xúc xắc đầy may mắn cả. Tôi người lớn, không thèm chơi trò con nít, kệ thằng Mập, muốn đi đâu thì đi.

Ấy vậy mà, có người lớn hơn tôi cũng chơi cái trò đó. Tôi dụi mắt ngạc nhiên vì nụ cười tí tẹo khi cô bạn tóc ngang vai sung sướng đá con ngựa của thằng bạn cùng lớp về chuồng. Bình thường làm gì có vụ này.

-“Đùa à, Dung mà cũng tham gia cái này à?”

Không đùa, Dung còn tỏ ra là một cao thủ nữa cơ, khi những con ngựa của cô nàng lần lượt hất văng những con chiến mã khác màu của lũ bạn về chuồng liên tục. Phong Mập ôm đầu kêu khổ, vì trên vòng đua, chưa con ngựa nào của nó còn hiện diện.

-Nhìn Dung à...?-Nguyệt bắt quả tang tôi.

-Đâu có!

-Còn chối, cậu toàn chúa chối quanh.!

-Ồ...thì, thấy lạ thôi!-Tôi nhún vai thừa nhận.

Nguyệt ngồi đọc mấy cuốn báo hoa học trò, chắc là do thằng Vũ mua tặng, từ tốn nói tiếp với tôi:

-Thấy Dung tự nhiên và vui hơn chứ gì!

Đúng là con gái, tinh tế nhạy bén, chẳng gì có thể qua mặt được. Tôi đành tiu nghỉu, im lặng thừa nhận.

-Vậy là sau khi chia tay cậu bạn tôi đây, Dung vui hơn, hoà đồng hơn à?

-Ồ...!

Tôi muốn phản kháng lại lời cáo buộc của Nguyệt, nhưng phải im lặng, bởi đó là sự thật. Dung bớt một chút vẻ cứng nhắc thì phải. Hiển nhiên tôi dù có mù quáng bảo chữa, vớt vát một chút thể diện đi chăng nữa thì không thể nào tự đánh lừa mình được. Sự thoải mái của Dung là sự thật, và nó xuất hiện trở lại sau khi quen tôi cũng là sự thật.

Và những ngày sau, những ngày học sinh tự quản, tôi dù vô tình hay chú ý thì vẫn thỉnh thoảng thấy Dung hoà đồng hơn với bạn bè, cười nhiều hơn, không câu nệ nội quy hay nguyên tắc như trước. Nhưng đổi lại cũng chỉ là những lần tắc lưỡi thôi kệ, ít liên quan tới mình, dù trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng nó cũng chỉ là phút chốc thoáng qua, những cảm giác đó bị những câu chuyện phiếm, những nụ cười, cái vẻ dịu dàng của Yên xoá sạch. Nói chung đó là sự khó chịu vu vơ.

Chuỗi ngày ăn nằm, chơi hò hét của chúng tôi cũng được khép lại với việc Thầy chủ nhiệm họp lớp cuối năm một cách bất ngờ. Cả lũ im phăng phắc khi cuốn sổ điểm của lớp được Thầy đặt xuống bàn giáo viên.

Điểm trung bình từng người được xướng lên một cách nhanh chóng.

-7,7!

Đó là điểm trung bình của tôi, cũng không đến nỗi tệ như tôi nghĩ! Sau khi thằng Hải nhớn nhọc phát từng phiếu điểm cho từng người, cái lần sóng vì điểm chác một lần nữa lại được trao đổi một cách ồn ào.

-Ái chà, Anh Văn tớ được gần bảy nè Nguyệt!

Tôi mừng ra mặt, khoe luôn thành tích mà tôi đạt được trong cái môn tôi đầu đầu đất chác từ khi sinh ra, đầu đất bẩm sinh. Nhưng nhờ có Yên và Dung, nó được cải thiện một cách đáng kể. 6.8 cũng không phải là quá tệ với một thằng cơ bản còn liêu xiêu.

Bỏ mặc đám bạn thân, tôi dò sang cột điểm của Dung như một thói quen. Cột anh văn thì khỏi nói rồi, gần chạm ngưỡng 8.5, trong khi các môn tự nhiên cũng suýt soát ngang ngửa với tôi chứ có ít đâu. Tôi lắc đầu lè lưỡi khi điểm tổng kết của cô nàng đạt gần tám chấm.

-Ế, anh văn tao được sáu nè!-Thằng mập mừng quýnh lên, chắc có lẽ với nó sáu điểm cũng là một kì công lớn rồi. Tương tự như nó, mấy thằng bạn tôi anh văn cũng vượt qua tầm sáu. Coi như không uống công tôi trung gian chuyển lời chỉ dẫn của Yên cho tụi nó.

Hạng của lớp tôi được chia ra khá rõ ràng, công sức của Thầy chủ nhiệm đã sắp xếp theo thứ tự điểm trung bình. Hạng đầu thuộc về lớp phó học tập lớp tôi, trung bình trên tám chấm. Nếu không phải vướng môn thể dục thì cô nàng chắc ăm luôn thành tích học sinh xuất sắc cũng nên.

-Thảo nào mắt kính dày thế!-Tôi lầm rầm trong miệng.

Hạng thứ hai thuộc về thằng Hải, nó đồng đều tất cả các môn nên điểm trung bình khá cao. Hạng ba thuộc về Dung, không có gì phải bàn cãi. Tôi rút ra khỏi nhóm năm sao của lớp. Thành tích chỉ là áp sát chứ chẳng nhỉnh gì hơn. Điểm mấy môn khác thấp hơn các khối tự nhiên nhiều. Nhưng chí ít nó cũng làm tôi tạm thời hài lòng. Sau tôi, thằng Vũ và thằng Kiên cũng phả hơi nóng với vị trí thứ bảy và thứ tám. Riêng

thằng Phong thì nó nhảy cóc bảy bậc so với năm mươi một khi cán đích ở vị trí thứ hai mươi chín, và nó tự coi đó là thành tích đáng tự hào.

-Cả lớp trật tự nghe thầy thông báo!-Thầy chủ nhiệm ổn định tình hình.

Cả lớp nuối tiếc rời cái bảng điểm, chú ý lắng nghe.

- Vậy là coi như kết thúc học kì một năm mười hai. Thời gian không còn nhiều nữa nên các em ráng ôn luyện kiến thức từ bây giờ. Tập trung chú ý học hành.

-Dạ!-Cả lớp đồng thanh.

- Bắt đầu từ tuần sau, các em sẽ đi học quân sự. Một tuần hai buổi vào các chiều thứ năm và thứ bảy. Do hai lớp lịch học tương tự nhau nên lớp chúng ta sẽ học chung với 12A10.

Lần này thì cả lớp bắt đầu xì xào bàn tán. Đứa nào nghe đến quân sự cũng nghĩ ngay đến súng ống, xe tăng boom mìn, riêng tôi thì chỉ biết đến cụm từ học chung với lớp 12A10.

-Học quân sự à, tao khoái à nha!

-Súng ống, boom mìn, nghe cũng được!-Thằng Kiên cậ gật gù.

-Tao thấy anh tao hồi đó học có đeo quả lựu đạn gỗ trông oách lắm!-Thằng Long con cung cấp tin tức.

Tôi ngồi im lắng nghe tụi nó tán phét với nhau, không tham gia. Gì chứ riêng học quân sự với tôi nó không quan trọng. Có được quăng lựu đạn thật cũng chả ham, chứ nói gì đến ba cái thứ lựu đạn gỗ. Cái tôi hứng thú là viễn cảnh tôi được học chung với Yên, khi hai lớp chung lịch.

-Ế, Tín, về thôi mày!

-Ờ..về giờ!

Mong rằng cho đến tuần sau, mong rằng cho đến tuần sau. Tuần sau.

Bước ra khỏi lớp, Yên đứng chờ tôi sẵn.

-Báo cáo, trò được 6,8 môn Anh Văn!

-Vậy à?

-Sao vậy, không vui cho Tín à?-Tôi ngạc nhiên hỏi?

-Có chứ, nhưng điểm số này sang học kì sau ráng nâng cao lên nữa!-Yên cười, coi như đó là một lời hứa dành cho tôi. Và tất nhiên, tôi không còn mong gì hơn. Càng lúc tôi càng cảm thấy mối liên kết giữa tôi và Yên càng rõ ràng.

-Nhắc lại hồi đó tao vẫn còn ưc!

-Ưc cái gì, hồi đó học quân sự vui thế còn gì!-Tôi uống hết trà gừng, chuyển qua món trà đá miễn phí cho khách trong quán cà phê.

-Hai lớp học chung, cả nhóm ra chạy mười vòng quanh sân trường, nhục thật!-Thằng Kiên cầu nhàu.

-Nếu hồi đấy không phải nghe theo thằng nào xúi dại thì đâu có bị Thầy hành cho như vậy!-Thằng Hưởng ngồi bên cạnh hưởng ứng.

-Hồi đấy ngu vãi ra!-Tôi cũng phải gật gù.

Ngồi im nhớ lại cái cảnh gần một trăm đứa nhìn cả xóm nhà lá bị Thầy quân sự phạt chạy mười vòng quanh sân trường đến ná thở. Cứ ba đứa về cuối thì bị phạt thêm hai vòng. Thế nên theo châm ngôn bạn thân=thân ai nấy lo, chúng tôi cứ thế mà mở hết sức lực chạy. Đứa nào đứa nấy chạy xong chỉ muốn nằm bệt ra sân trường mà đánh một giấc hồi phục sức lực.

Học quân sự năm 12 là một kỉ niệm đáng nhớ

50. Chương 50

Ngày đầu tiên nhập ngũ, cách nói sang trọng của những thằng bạn tôi về việc đi học quân sự, không có khối đạn súng ống xe tăng thiết giáp như trong đầu những thằng hoang tưởng như chúng tôi về ra. Đơn giản chỉ là gặp mặt Thầy, sau đó cả lũ ngồi xếp bằng dưới đất cắm cúi ghi chép chép.

Cơ hội tiếp cận Yên của tôi không nhiều, và tôi không được tiếp xúc với Yên để hiểu thêm về cô nàng trong lớp học như thế nào, có gì khác với những buổi học thêm hay không. Muốn là một chuyện, còn Thầy có cho không là một chuyện khác nữa. Hai lớp cách biệt một khoảng cỡ một mét phân chia ranh giới. Dù cho tôi âm mưu xếp đầu hàng tiếp giáp với lớp bên đi chăng nữa thì khoảng cách đó quá là xa vời.

-Thầy, đọc lại được không ạ!-Tiếng ì ề năn nỉ khi một số đứa không kịp viết những gì Thầy vừa đọc.

Nói là Thầy cho đúng với quy tắc trường học, thực chất đó là một anh Lính cụ Hồ, cấp bậc thì tôi mù tịt có vẻ hơn chúng tôi cỡ năm sáu tuổi. Khuôn mặt hiền hậu và nụ cười nhẹ nhàng luôn nở trên môi. Đúng chất thân thiện của những người lính, và nó vô tình đưa chúng tôi sập bẫy.

-Ế mày, như này có khi tao với mày ra bắn một trận Half-life có khi còn phê hơn nhỉ?-Thằng Phong Mập ngồi ngay sau tôi, vỗ vai, vẻ mặt uể oải thiếu sinh khí.

-Ừ, có khi vậy còn vui hơn-Tôi lăm rằm trong miệng, kiểu như bất mãn với Thầy về việc ngăn cách giữa hai lớp quá xa. Chứ tôi bắn Half-Life thuộc dạng siêu gà, vì thế đã bỏ cuộc ngay lần đầu tiên chơi thử.

-Hay tí nữa chia phe anh em ta bắn thử đi!-Thằng Hưởng phấn khích nói lớn.

-Được đấy, tí hồi tụi kia xem!

Chẳng cần hỏi, cái xóm nhà lá ngồi cạnh nhau chỉ cần có động tĩnh gì cũng bu lại. Đang trong giờ học mà ngồi chia phe bắt đội ồn ào hết. Tôi thuộc dạng gà mờ nên chỉ ngoái cổ mà nhìn tụi nó bàn tán.

-Mấy em nam hàng thứ ba và cuối cùng đứng dậy!

Mấy thằng tôi đứng dậy, phải bụi dính ở quần, đứa nào đứa nấy im thín thít. Cả hai lớp nhìn về phía những thằng được triệu tập đột xuất lên.

-Nhắc lại những gì anh, à Thầy vừa nói!

-.....!

-....!- Thầy có vẻ kiên nhẫn hơn cả chúng tôi!

-“Nhắc lại những gì anh, à Thầy vừa nói”!-Phong mập cố vặn nhỏ tiếng, chỉ để cho nhóm chúng tôi vừa đủ nghe. Thằng nào thằng đấy cố nghiêng răng mà nhin cười.

-Sao, không ai nhắc được à, rồi bước lên đây!

Cấp trên nói thì binh bét phải nghe. Quân luật như sơn, chẳng phải sức mạnh quân đội là sự kỷ luật sao. Gần mười thằng con trai lớp tôi bước lên dần hàng đưa ánh mắt xuống phía dưới.

-Giờ tất cả chạy năm vòng quanh sân trường, ba người về cuối chạy thêm hai vòng!

-Năm vòng cơ á?-Thằng Hưởng đưa mắt nhìn cái sân trường rộng mà không tin những gì tai mình vừa nghe.

-Em muốn tăng thêm không, vậy thì mười vòng!

Vậy là khỏi trả giá nữa, chúng tôi bắt đầu chậm chậm chạy. Những tiếng cười chế giễu còn vang lại đằng sau lưng. Chẳng sao cả, quan trọng là Yên đã thấy ngày đầu tiên nhập ngũ của tôi như thế nào. Cái đó mới là điều phải bàn.

-Mệt..học..chờ tao!-Thằng Mập bắt đầu tụt lại đằng sau khi vòng thứ năm vừa bắt đầu.

-Mày bớt nói thì không mệt đâu!-Thằng Hưởng cũng chẳng thở ra hơi nữa.

Thật là khâm phục ác kế của Thầy khi dùng ba vị trí cuối để chia rẽ nội bộ, tinh thần đoàn kết của anh em chúng tôi. Hình phạt nặng được áp dụng có tính răn đe, đánh phủ đầu gây hoang mang tinh thần, nhằm bóp nát những trò quây thời gian sau từ trong trứng nước. Và hiển nhiên chúng tôi rõ điều này. Đã thế, còn sợ chúng tôi hồng kiến thức nên cho cả lớp giải lao nhìn chúng tôi chạy, thì càng làm cho chúng tôi thêm mệt.

-Chạy chậm lại rồi nghe tao nói đây!-Kiên cận giảm tốc tụt lại phía sau.

-Hộc, hộc...nói..lẹ lên!-Phong mập chuẩn bị hết chịu nổi, hưởng ứng đầu tiên.

-Không quy định thời gian hoàn tất, rồi chỉ nói ba vị trí cuối đúng không?

-.....!-Lần này thằng nào cũng mệt nên chả đáp lại.

-Vậy thì cứ như này, như này mà làm.

Chúng tôi nở nụ cười, bao nhiêu mệt nhọc dường như được trút bớt một chút. Vẹn toàn, vừa hoàn thành hình phạt, vừa đỡ mất lòng anh em.

Xóm nhà lá bắt đầu hành động. Gần mười đứa nối đuôi nhau sát rạt, nhưng chạy rất chậm. Cách này đỡ tốn sức hơn, lại tranh thủ hít thở dưỡng khí vào buồng phổi, tiếng hộc hộc thưa dần, thay vào đó là tiếng hít thở đều đặn. Dường như cả mười thằng cán đích cùng lúc, và chẳng cần Thầy phân xử, chúng tôi đồng loạt chạy tiếp thêm hai vòng nữa.

Mười hai vòng không dư không đủ. Tôi lấy hai tay giữ hai cái đầu gối tránh ngồi phịch xuống đất trông thảm bại như thằng Hường và Phong mập. Linh vẹo ôm bụng mặt nhăn nhó. Nhân đen và thằng Hoàng khá hơn, vươn người cố gắng hít thở đều đặn.

-Rồi, bước vào hàng!

Chúng tôi ngoan ngoãn bước vào hàng, vẻ mặt không có gì là chống đối. Dính thêm một cái án phạt nữa thì sức đâu mà thực hiện. Trong lòng âm ứ vì mình bị làm chuột bạch đưa ra thí nghiệm hình phạt răn đe học sinh.

-Buổi học sau, nhớ mang theo băng để thực hành băng bó. Thầy đã dạy lý thuyết hôm nay, bữa sau sẽ áp dụng. Băng thì các em mua ở các quầy thuốc.

Vậy đấy, bữa đầu tiên làm lính, gây ấn tượng với Yên theo cách tiêu cực mà tôi chẳng mong chờ.

Những ngày đi học trên trường cũng chỉ là những buổi tự học không hơn không kém. Lớp học thêm vẫn đóng cửa, tính ra chỉ có học quân sự là đáng lưu ý.

Buổi thứ hai thì đỡ nhàm chán hơn, ít nhất chúng tôi cũng không phải ngồi xếp bằng mà nghe những lý thuyết từ Thầy nữa. Thực hành đồng nghĩa với tay chân được hoạt động, và cũng được chọn vị trí một cách tự do.

-Các em chia nhau ra băng bó, nhớ các quy tắc về cách đặt, và cách băng theo hình búp măng!

Vẫn giọng anh Lính trẻ nhắc nhở. Và hai lớp bắt đầu thực hiện theo.

Tôi không thể đóng vai bị thương cho cô y tá Yên băng bó được. Lớp bên đó đã chia cặp cho nhau hết rồi, và Yên cũng đang cẩn thận quấn băng quanh tay cô bạn cùng lớp. Dù sao tôi cũng không liều mạng để sang bên đó bắt cặp với Yên được.

Khả dĩ hơn là kiếm thằng trong xóm nhà lá chưa có cặp để thực hành. Nhưng thằng Kiên lại không nghĩ vậy.

-Thầy nói chia nhau ra băng bó đúng không....?-Nó nhắc giọng kính cười nham hiểm.

-Mày nhé Phong?-Tôi chỉ tay!

-Điên, sao lại là tao!

-Thế chẳng lẽ là tao?

Cuối cùng theo đa số, chúng nó bắt tôi đóng giả thương binh. Thương binh thì người ta bị thương một bộ phận cơ thể, thương binh này thì cái gì cũng bị thương. Đầu cũng bị, hai tay, hai chân, vai và bụng bị hết. Sau một hồi vật lộn, tuân thủ quy tắc đặt băng và búp măng, gần mười cái băng quấn chặt người tôi, nom chả khác gì xác ướp Ai Cập trở về.

-Các em làm gì đấy?

-Dạ, thực hành!

-Sao không chia cặp ra!

-Dạ, như này cho đỡ tốn thời gian!

Thầy nhìn tôi từ trên xuống dưới, lắc đầu nhìn chịu thua. Có lẽ Thầy không cảm thấy những trò này để phản ứng lại hình phạt hôm nọ. Thông điệp chúng tôi gửi tới Thầy, không khác gì những trò bắt bẻ câu chữ.

-Thầy xem em quần đúng chưa Thầy!-Thằng Phong mập giả bộ hỏi han.

-Ồ...quần song song giữa các viên đường băng sẽ đẹp hơn!-Thầy tôi không mặn mà lắm, chắc là biết tổng ý đồ.

-Vậy ạ, em tưởng ra chiến trường, quần nhanh và đúng cách là được, còn phải đẹp nữa ạ?

Chẳng ai giả ngu ngơ tốt bằng thằng Mập, nghe câu đó Thầy bỏ sang nhóm khác, bỏ mặc những thằng giặc như chúng tôi thích làm gì thì làm.

Bọn bạn dắt tôi đi hù ma những đứa con gái trong lớp, đồng thời khoe luôn thành quả. Đứa con gái nào cũng giật mình, hét toáng cả lên. Dung nhìn cảnh đó chỉ biết lắc đầu cười trước trò nghịch phá của đám con trai cùng lớp.

-Nghịch quá đi mất!-Yên nói với tôi lúc chạm mặt nhau giờ tan học.

-Vui thế còn gì, nhìn nghệ thuật đấy chứ?

-Giống con nít quá!-Yên mỉm cười.

-Con nít á, con nít có làm được vậy đâu!

-Không nói lại với Tín nữa!-Yên nói rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi, tránh mấy ánh mắt dò xét.

-“Con nít á, đùa ấy chứ? Có đứa con nít nào lại để ý âm thầm thế này không?”

Những ngày tiếp theo là không khí chạp Tết, và cũng là những ngày chuyển giao giữa hai học kỳ. Cái không khí Tết cổ truyền rạo rực trong từng hơi thở, từng cử động, nó khiến cho học sinh chai lỳ một chút với kiến thức, thường xuyên xin xỏ được nghỉ ngơi. Cái thời khoá biểu mới rõ ràng chẳng được xem trọng vào thời gian này. Các lớp học thêm mở cửa trở lại, cũng khiến chúng tôi càng uể oải hơn.

Và những ngày học quân sự cũng thay đổi, vẫn anh Lính trẻ, nhưng chuyển sang nội dung khác. Nội dung mà thằng con trai nào cũng hào hứng: vũ khí quân sự, hay nói thẳng ra cái mà chúng tôi sẽ học là súng và lựu đạn.

Mỗi học sinh chuẩn bị một trái lựu đạn gỗ. Thông tin này tất nhiên đã được chúng tôi chuẩn bị từ trước. Riêng thằng Nhân nó còn nhờ Bác nó khắc tên mỗi đứa lên trái lựu đạn. Tôi từ chối ơn huệ đó mà nhờ nó làm riêng cho tôi tận hai trái.

-Mày làm gì lắm thế?

-Ồi, hai trái ném cho nó đã!

Nguyệt chụm tay cười khúc khích, vì hiểu rõ cái trái lựu đạn kia là tôi giành cho ai rồi, tất nhiên không phải là ném là đưa tận tay.

Tôi suy nghĩ sâu xa, Yên là con gái, không thể ra ngoài gọt đẽo thành trái lựu đạn từ những khúc gỗ vuông vức hoặc xù xì được. Bởi thế, trái lựu đạn này là giành cho cô.

-Mày có cần tao khắc chữ Y vào đó không?

-Được hở mày? -Tôi hào hứng.

-Ráng ày toại nguyện.

Vậy mà Yên toại nguyện trước với quả lựu đạn gỗ của thằng bạn cùng lớp nào đó đẽo cho. Nom nó xù xì vô cùng, không chuyên nghiệp và đẹp như của tôi. Nhưng đẹp mà làm gì khi nó không đến được tay người nhận.

-Vậy là hụt rồi?

-Ồ..! -Tôi lơ đến nhìn xa xăm, hụt hẫng một chút nên không hào hứng tiếp chuyện với Nguyệt được. Giờ tôi chỉ muốn biết thằng nào đã làm giùm Yên để tôi cầm hai quả lựu đạn chọi cho nó một trận mới hả dạ.

-Kìa, có người còn chưa có đó?

-Ai?

Tôi ngoảnh, cô gái ở dưới tán cây vẫn chưa có dụng cụ để thực hành. Chần chừ, khó xử, hơi nhút nhát. Nhưng Nguyệt cứ thúc dăng sau:

-Cho Dung mượn đi!

-Ồ..ờ..!

-Lẹ đi!

Tôi thấy quả lựu đạn khắc chữ Y to tướng cho thằng Nhân, cầm trái lựu đạn chữ T tiến lại phía gốc cây.

-Nè, cho Dung mượn! -Tôi lơ đến đặt trái lựu đạn trên ghế đá.

-.....!

-.....!

-Cảm ơn nhé, thế còn Tín thì...?

-Yên tâm, yên tâm, nếu Tín không có thì sao Tín cho Dung mượn được chứ?

-Vậy à, dù sao thì..? -Dung nói với giọng hơi buồn.

-Ồ, không sao đâu, bạn bè mà!

Tôi không muốn giữa hai đứa tôi phải vay nợ một cái gì, hoặc cảm kích một vấn đề gì khác. Cái đó thuộc về tâm lý. Đơn giản chỉ là Dung không có lựu đạn gỗ thực hành, còn tôi thì dư một trái. Trái đó cũng chẳng để làm gì, thì tôi cho Dung mượn. Sự việc bình thường, chắc sẽ chẳng ai cảm kích lắm làm gì đúng không?

-Có bao giờ các em nghe tới các loại chất nổ như C4, TNT chưa?

-TNT ạ? -Tôi hỏi ngay, vì đó là Tri Nitro Toluene có trong sách Hoá học.

-Vậy nó là gì?

-Là Thuốc Nổ Tốt ạ! -Cả hai lớp nhìn tôi cười sảng sặc.

-Em mang cái Thuốc Nổ Tốt của em lên đây!

Buổi học hôm đấy, Tôi dùng quả lựu đạn gỗ đáng nhẽ ra là của Yên. Còn quả lựu đạn gỗ của tôi thì được Dung sử dụng. Lũ bạn của tôi sẽ bảo là rắc rối là chuyện tình cảm lòng vòng vớ vẩn gây hại não, là nhùng nhằng giữa cả hai.

Nhưng tôi xác định Yên mới là mục tiêu mà tôi cần đánh gục, hiển nhiên không phải bằng súng ống hay chất nổ.

51. Chương 51

Nếu bạn nghĩ rằng tôi là một thằng con trai đang chơi cái trò đê tiện “bắt cá hai tay” hoặc thoáng hơn một chút là có mới nới cũ. Điều đó đúng với phương diện, dựa trên suy nghĩ của bạn. Cũng như thằng Hoàng nói với tôi:

-Mày tán Yên có cảm thấy nhanh không, quên Dung rồi à?

-Chưa quên hẳn?-Tôi ngậm cái cuống lá trên miệng đáp lời thằng Hoàng.

-Thế sao còn..?

-Ý mày nói là Yên!

Nó ngồi bệt xuống, hai tay để lên hai đầu gối, ánh mắt nhìn xa xa, gật đầu hưởng ứng. Tôi thổi phù chiếc lá xuống dưới đất, không đáp lời nó.

Không phủ nhận, chính cái việc cách ly, hạn chế với Dung là một câu khẳng định, tôi vẫn còn vương vấn tình cảm. Nhưng một thằng con trai, ngay cả trong lòng mình như thế nào cũng không dám đối diện, thì đó là đứa không có sĩ khí. Cách tôi thể hiện và quan tâm Yên, là cách tôi dám làm theo những gì trong lòng mình nghĩ. Bởi vì, Yên có sức hút với tôi, lúc này hơn.

Hai thằng ngó ra khoảng sân đầy nắng chiều, xem mấy đứa con gái trong lớp ném lựu đạn. Những công việc dùng sức với con trai được xem là nhẹ nhàng, thì con gái rất vất vả. Yên vẫn cố gắng trong từng lượt ném, đến khi cái tay mỏi nhừ mới chịu ngồi xuống cái ghế đá dưới gốc cây bên kia nghỉ. Còn Dung thì vẫn cứng đầu, cố ném bằng được cho qua vạch đích càng xa càng tốt.

-Tao thấy Dung được đấy chứ?

-Được? Thì tao có nói là không được đâu.-Tôi càu nhàu thằng bạn, đột nhiên hôm nay nó nghiêm túc một cách kì lạ.

-Vậy sao còn bỏ lỡ?-Nó bẻ ngón tay cái rắc, coi như phương pháp giãn gân giãn cốt.

-Không hợp!

Coong!

Tiếng lựu đạn gỗ rơi xuống va vào sân xi măng một tiếng khô róc, làm cho cái nắng buổi chiều thêm gay gắt.

-Mày nghĩ là không hợp thiệt à?

-Ồ, người trong cuộc hiểu rõ!-Tôi với tay bẻ một chiếc lá rồi ngậm nó ngang miệng, chẳng biết nó có ý nghĩa gì nữa, hoặc chiếc lá có làm giảm bớt sự nghiêm túc của thằng bạn hay không.

Thằng Hoàng cũng thôi cảm rằm bên tai. Quả thực những lời quan tâm của nó, thực chất là những câu hỏi xoáy vào trọng tâm của nó là những câu hỏi tôi tự đặt ra ình. Giờ đây, có người chịu nghe tôi trải lòng, hoặc đưa ra ý kiến cá nhân thì cũng thoải mái hơn là độc thoại một mình.

-Cả lớp nghỉ giải lao!

Yên cùng với mấy đứa bạn cùng lớp đi ngang qua chiếc ghế đá tôi và thằng Hoàng ngồi. Đi qua hẳn, rồi cô nàng mới ý tứ quay lại nhoẻn miệng cười. Cầm gió đó khiến tôi cảm thấy buổi học quân sự cũng có hương vị đấy chứ.

Khi bạn ao ước một cái gì đó, những biểu hiện gần như đạt gần đến mục tiêu sẽ làm bạn cảm thấy phần chần một cách lạ thường. Và tôi ao ước được sánh đôi bên Yên, nụ cười đó là một biểu hiện.

Qua giờ giải lao, buổi học quân sự được coi là ác mộng với các bạn nữ, học về vũ khí.

Thầy giáo giới thiệu sơ qua về súng AK47, rồi cả họ hàng anh em được cải tiến từ nó mà lên. Thành phần nó thế nào, ra sao, nguyên tắc hoạt động và chúng tôi được thưởng thêm những câu chuyện xoay xung quanh chiếc súng huyền thoại này.

Sau đó, là công việc của bảo dưỡng nâng niu súng. Và tháo lắp súng là một công việc để phục vụ cho việc trên.

Bọn con trai tôi thì say xưa hứng thú, còn mấy phái nữ thì cổ mà lắng nghe trong những cái lắc đầu khó hiểu.

Xóm nhà lá tôi thì háng hái đến nỗi là những thằng sau khi được xem hướng dẫn thì xung phong lên thử đầu tiên. Buổi học đó, coi như chúng tôi là những học sinh gương mẫu nhất.

-Trả nè, cảm ơn nhiều nhé!-Dung tỏ đậm lời cảm ơn bằng một nụ cười, khi dắt xe ra về. Chắc cô nàng cố tìm tôi.

-Ồ, không sao đâu, Dung không có thì cứ giữ lấy đi!

-Tín thì sao?

Tôi vung vẩy trái lựu đạn gỗ trên tay, để thay cho câu trả lời. Dung nhìn nó khẽ nhú mày, lí nhí nói cảm ơn lần nữa rồi lên xe ra về. Tâm trạng có vẻ nhợt nhạt hơn lúc đến cảm ơn tôi.

Tôi giơ quả lựu đạn mình cầm trên tay, cái chữ Y khắc thật to và sâu chắc là nguyên nhân của điều đó. Tôi tung nó xoay vòng trên không trong lúc đi ra trạm xe bus.

Những ngày đi học đều đặn trên trường, bao giờ lớp chúng tôi cũng sẽ được nghe những câu nhắc nhở đại loại như là:

-Phong, có cần cô cho ra ngoài ngủ không!

-Nhân, trật tự không ảnh hưởng bạn khác?

-Bình, ngáp thì che miệng lại!

Muôn hình vạn trạng những tư thế bộc lộ các biểu hiện chán chường, hoạt cảnh chung của hội chứng tiền Tết, mà có thể dễ gặp ở bất kì nơi đâu trong cái trường học này.

Tôi không bị ảnh hưởng bởi hội chứng đó. Bởi vì tôi mắc một bệnh gây nên hội chứng còn mạnh mẽ hơn. Y học người ta gọi đó là tương tư, còn chúng tôi thì dễ hiểu hơn là nhớ nhung một ai đó.

Ai đó của tôi thỉnh thoảng xuất hiện ở nơi ban công biên giới phân chia hai lớp, đôi khi đi ngang qua lớp tôi, với làn tóc dài bị gió đùa nghịch khẽ tung bay. Và mỗi lần như thế, tôi chỉ biết nhìn để ghi nhận những khoảng khắc đẹp đẽ này, để lâu lâu còn lôi ra hồi tưởng. Vì những biểu hiện mạnh mẽ như trên mà thằng Phong đã tặng cho tôi hai câu thơ lục bát:

-Tình yêu như bát bún riêu

Bao nhiêu cọng bún bấy nhiêu sợi tình!

Chuyện tôi bắt đầu âm mưu trồng cây si với Yên nhanh chóng lan toả tới từng thành viên trong xóm nhà lá, ngoài ra không có ai trong lớp tôi để ý. À, phải ngoại trừ Dung chứ, vấn đề này tôi không dám chắc.

-Thế là tao sẽ danh chính ngôn thuận theo đuổi Dung được rồi!-Thằng Phong dùng hai tay đấm ngực nhái điệu bộ của một con tinh tinh, trong khi tôi thấy nó giống Hà Mã hơn.

-Được đấy, nhưng tao sợ thằng Tín nó phản đối-Kiên cận có vẻ tỉnh táo hơn cả.

- Ôi tình yêu, nó là mê lỵc.

Giữa cuộc đời cùng cực bỗng vút thành làn mây.

Chẳng hiểu thằng Phong dạo này đào đâu ra mấy câu thơ đầy chất lãng mạn đến nỗi da gà như vậy. Tôi khoát tay cười trừ, cho dù cái tâm trạng “ Dung từng yêu tao” nó đang âm thầm mọc mầm trĩu dĩa.

-Thôi, tao ra ngoài ban công đây, trong lớp bí quá!

-Vâng, kính anh, tình yêu second hand của anh đang chờ?

-Thằng khốn!-Tôi quay lưng chửi thằng Mập rõ to, rồi phóng vút ra khỏi lớp, tránh phải nghe những câu chọc ghẹo tiếp theo.

Yên đã có mặt ở đó từ lúc nào, và việc tôi tiến lại gần để hai đứa nói chuyện cũng tự nhiên như việc Yên lúc nào cũng có mặt ở đây vậy.

-Học quân sự thiệt khổ?

-Ừ, mệt thật!-Tôi hưởng ứng lời nói của Yên, chứ thực chất đến phần súng ống, boom lựu đạn này, tôi rất, rất có hứng thú.

-Sắp đến kiểm tra rồi, Yên sợ quá đi!

-Xin cô y tá đừng lo, có người lính tôi đây, tôi sẽ bảo vệ cho cô!-Tôi buột miệng nói ra những suy nghĩ về viễn cảnh giả thiết : đang trong chiến tranh. Một ý nghĩ hơi có phần khốn nạn thì phải.

Yên chỉ biết cười trừ cái điệu bộ chào cờ nghiêm túc của tôi.

Những ngày giáp Tết, cuộc sống trường học gắn liền với những bài giảng không có gì hứng thú. Hứng thú làm sao được, khi không khí Tết tràn về trên từng ngách nhỏ từng con đường như vậy. Những vỉa hè rộng được một số người trưng dụng làm nơi bán hoa Tết rực rỡ khắp một khu rộng. Ngoài ra có chút hương vị quân sự. Dù ở đâu và thời gian nào, tôi luôn đặt Yên lên một vị trí ưu tiên, cần được bảo vệ đặc biệt, như một loài động vật dễ thương trong sách đỏ.

-Mày quên anh em rồi nhé?

-Đâu có!-Tôi nheo mắt qua cái ngắm của súng Ak trong giờ học quân sự, giữ nguyên sự tập trung, trả lời thằng Kiên cận!

-Suốt ngày cứ đuổi theo gái thôi con ạ!-Nó vừa cười vừa nói mà sao nham hiểm hơn cả những câu chửi nữa.

-Đứng dậy!-Tiếng thầy cắt ngang!

-Mày không thấy tao vẫn còn học hành chăm chỉ đấy sao?-Hai thằng tôi đứng dậy theo đúng nguyên tắc nằm bần!

-Cái đầu mày chứ, bỏ anh em đi nói chuyện với gái không? -Nó tranh thủ phủi lại bụi dính trên áo quần.

Tôi tặc lưỡi trước câu trách cứ của thằng bạn. Hình như thằng quân sự của tôi nói có phần đúng thì phải. Với Dung, tình cảm của tôi là một thứ tình cảm theo kiểu một cậu con trai nghịch ngợm kết đôi với một cô nàng học giỏi, chức cao bản lĩnh trong lớp. Còn với Yên dịu dàng thì tôi đang cố gắng tự biến mình thành một đối tác ân cần, đầy quan tâm, sẵn sàng bảo vệ cô nàng dù bất cứ khi nào, kể cả việc biểu hiện ra nét mặt.

-Thế là tao sẽ danh chính ngôn thuận theo đuổi Dung được rồi!-Thằng Phong dùng hai tay đấm ngực nhái điệu bộ của một con tinh tinh, trong khi tôi thấy nó giống Hà Mã hơn.

-Được đấy, nhưng tao sợ thằng Tín nó phản đối-Kiên cận có vẻ tỉnh táo hơn cả.

- Ôi tình yêu, nó là mê lực.

Giữa cuộc đời cùng cực bỗng vút thành làn mây.

Chẳng hiểu thằng Phong dạo này đào đâu ra mấy câu thơ đầy chất lãng mạn đến nổi da gà như vậy. Tôi khoát tay cười trừ, cho dù cái tâm trạng “ Dung từng yêu tao” nó đang âm thầm mọc mầm trời dậy.

-Thôi, tao ra ngoài ban công đây, trong lớp bí quá!

-Vâng, kính anh, tình yêu second hand của anh đang chờ?

-Thằng khốn!-Tôi quay lưng chửi thằng Mập rõ to, rồi phóng vút ra khỏi lớp, tránh phải nghe những câu chọc ghẹo tiếp theo.

Yên đã có mặt ở đó từ lúc nào, và việc tôi tiến lại gần để hai đứa nói chuyện cũng tự nhiên như việc Yên lúc nào cũng có mặt ở đây vậy.

-Học quân sự thiệt khổ?

-Ừ, mệt thật!-Tôi hưởng ứng lời nói của Yên, chứ thực chất đến phần súng ống, boom lựu đạn này, tôi rất, rất có hứng thú.

-Sắp đến kiểm tra rồi, Yên sợ quá đi!

-Xin cô y tá đừng lo, có người lính tôi đây, tôi sẽ bảo vệ cho cô!-Tôi buột miệng nói ra những suy nghĩ về viễn cảnh giả thiết : đang trong chiến tranh. Một ý nghĩ hơi có phần khốn nạn thì phải.

Yên chỉ biết cười trừ cái điệu bộ chào cờ nghiêm túc của tôi.

Những ngày giáp Tết, cuộc sống trường học gắn liền với những bài giảng không có gì hứng thú. Hứng thú làm sao được, khi không khí Tết tràn về trên từng ngách nhỏ từng con đường như vậy. Những vỉa hè rộng được một số người trưng dụng làm nơi bán hoa Tết rực rỡ khắp một khu rộng. Ngoài ra có chút hương vị quân sự. Dù ở đâu và thời gian nào, tôi luôn đặt Yên lên một vị trí ưu tiên, cần được bảo vệ đặc biệt, như một loài động vật dễ thương trong sách đỏ.

-Mày quên anh em rồi nhé?

-Đâu có!-Tôi nheo mắt qua cái ngắm của súng Ak trong giờ học quân sự, giữ nguyên sự tập trung, trả lời thằng Kiên cận!

-Suốt ngày cứ đuổi theo gái thôi con ạ!-Nó vừa cười vừa nói mà sao nham hiểm hơn cả những câu chữ nữa.

-Đứng dậy!-Tiếng thầy cắt ngang!

-Mày không thấy tao vẫn còn học hành chăm chỉ đấy sao?-Hai thằng tôi đứng dậy theo đúng nguyên tắc nằm bần!

-Cái đầu mày chứ, bỏ anh em đi nói chuyện với gái không?-Nó tranh thủ phủ lại bụi dính trên áo quần.

Tôi tặc lưỡi trước câu trách cứ của thằng bạn. Hình như thằng quân sự của tôi nói có phần đúng thì phải. Với Dung, tình cảm của tôi là một thứ tình cảm theo kiểu một cậu con trai nghịch ngợm kết đôi với một cô nàng học giỏi, chức cao bản lĩnh trong lớp. Còn với Yên dịu dàng thì tôi đang cố gắng tự biến mình thành một đối tác ân cần, đầy quan tâm, sẵn sàng bảo vệ cô nàng dù bất cứ khi nào, kể cả việc biểu hiện ra nét mặt.

-Có gì sai không? Không! Tất cả đều là chân tình! Tôi cam đoan là như vậy?

Những ngày lẩn lè bò toài, ném lựu đạn gỗ coong coong xuống sân trường, bó bệnh nhân thành xác ướp Ai Cập cũng dần dần kết thúc. Và hiển nhiên, muốn kết thúc cái gì cũng phải qua sát hạch, mà thi là một hình thức phổ biến. Học thì khó, nhưng thi Quân Sự cũng khá là dễ nên ai nấy cũng thở phào khi nghe kết quả thi khá là khả quan.

-Vậy là qua rồi nhé!-Tôi bạo gan đi bên Yên trong buổi cuối cùng, cố gắng phớt lờ những ánh mắt bực tức của mấy thằng con trai lớp bên vì dám xâm phạm hoa của lớp nó.

-Hi hi, mừng quá đi mất!

-Có gì đâu, Yên chắc chắn là qua mà, thấy Tín nói chưa?

-Xì, Tín chỉ giỏi nịnh thôi!

Ồ! Nịnh! Ồ! Chẳng sao, nịnh người mình thích không phải là cái tội!

Trong lúc tôi mơ mộng chìm vào mê cung của sự cuốn hút từng cử chỉ, từng hành động, và từng điệu bộ đi đứng hay cười của Yên thì ngoài kia thời gian vẫn cứ vùn vụt trôi. Mới đây thôi mà đã là buổi học cuối cùng trước khi nghỉ Tết.

Đôi ba câu chúc Tết gửi tới từng cô cậu học trò không kìm hãm được sự phấn khích tột độ.

-Hu ra, chúc mừng năm mới!

-Tết tết tết đến rồi!-Thằng Linh vẹo từ sáng tới trưa cứ lảm bảm mãi một câu hát, y chang mấy ông thầy trừ tà bắt ma trong mấy bộ phim Cương Thi của Trung Quốc.

-Năm mới có pháo với hoa.

Nhưng tôi chỉ thích thịt gà mà thôi!

Thằng Phong mập có vẻ tìm ra sở thích muộn màng của nó, làm thơ. Nói chung là thể loại thơ con cóc, nhưng chí ít nó cũng phải làm chúng tôi phì cười.

-Ế, Tết này mồng mấy lên nhà Thầy chúc Tết mày?-Mấy thằng bạn quay qua hỏi thằng Hải.

-Mồng ba đi, mồng ba tết Thầy mà!

Lẳng nhằng cái việc hẹn giờ, rồi tập trung ở đâu mà lớp bên cạnh đã về mất tiêu, mang theo Yên về luôn rồi. Tôi còn chưa kịp nói câu chúc Tết ý nghĩa mà mình đã cố công nặn óc nghĩ ra tối hôm qua. Uất ức, tôi không thèm tranh cãi với lũ bạn, nằm lẩn lóc ở trong góc lớp.

-Vây tập trung ở nhà tao nhé?-Thằng Nhân đen đứng dậy.

-Ở cái thằng điên, bắt xe bus xuống nhà mày, rồi bắt lên lại à, rảnh!-Tụi bạn cốc đầu thằng Nhân vì mấy cái tối kiến.

Hộp lớp chưa xong, mấy thằng trong xóm nhà lá đã tụ họp lại bàn tính đi chơi riêng:

-Thế bọn mày nghĩ lên đồi làm quả picnic được không?

-Ngon, lúc đấy khác nào đi chơi xa cơ chứ?-Thằng Hoàng chưa bao giờ có cơ hội bước lên đồi thì háo hức lắm.

-Thế chuẩn bị những gì, ngày mồng mấy tiến hành?

-Mồng hai đi?

-Thôi, mồng bốn tết đi.

Chốt lại là mồng bốn tết, nhóm chúng tôi sẽ đi cắm trại. Ngoài xóm nhà lá thì Dung, Trang, Nguyệt, Thuỳ và tiểu sư muội tôi là khách mời. Khuyến khích dẫn theo em gái, hàng xóm bằng hoặc thua tuổi mới chịu.

Lịch Tết của tôi ngoài dành cho gia đình và Thầy thì tôi tự điền ngày mồng hai lên nhà Yên chúc Tết. Chẳng hiểu là do ma xui quỷ khiến thế nào, hoặc quá hưng phấn vì Tết sắp đến mà tôi nổi máu liều hay không.

-Vây nhé!

-Rồi, biết!

-Nhớ đấy!-Bọn anh em chúng tôi nhắc lại rõ ràng, tránh mấy thằng hứa trước quên sau.

Tôi lững thững bước ra khỏi lớp. Ngang qua bàn Dung, cô nàng cũng tình cờ bước ra về. Hai đứa chạm mặt nhau, ngập ngừng:

-Tết vui vẻ nha!-Tôi dồn hết can đảm, đập tan cái bức tường ngại ngùng.

-Ừ, Tết vui vẻ!

-Chuyện cũ....!-Hai đứa tôi đồng thanh.

Bất ngờ, rồi cùng nhìn nhau cười! Chuyện cũ, đã cũ rồi thì đừng nhắc lại!

52. Chương 52

Thực sự là hơi bối rối và cũng khó diễn tả về chap này. Nó như một cái gì đó “lạc lõng” trong cái cốt truyện đơn giản như các bạn thấy. Nhưng với mình, người viết những dòng tiếp theo thì cảm thấy nó là một phần không thể tách rời. Một câu chuyện cần những phần chuyển tiếp, ai cảm thấy không hứng thú thì hãy coi nó đơn giản là như vậy.

Xin lỗi các bạn nhé, tối qua về mệt quá nên lăn quay ra ngủ. Sáng đi làm sớm nên không lên face thông báo được!

Những ngày cận Tết, không khí càng thêm nhộn nhịp. Chợ thì đông người và đủ mọi mặt hàng, người đi mua hàng để chuẩn bị cho Tết cũng đông không kém. Những vỉa hè ngập tràn hoa, những chậu quất, những cây mai vàng rực rỡ khoe sắc vàng đua với nắng.

Và tôi thì đua với thời gian những công việc nhà. Bày dọn, lau rửa những ô cửa kính. Nói chung là những công việc làm cho ngôi nhà trông sáng ra một chút là ổn thỏa.

Trên những phương tiện truyền thông, những bài hát về năm mới về Xuân rộn ràng làm nô nức bao nhà. Trẻ em thì xúng xính trong những bộ đồ mới, vui vẻ cười đùa.

Đêm giao thừa, thưởng thức chương trình Táo Quân như một món ăn tinh thần quen thuộc, chấp tay đi ra đi vào khiến Ba Mẹ tôi phát cười. Chờ đợi một điều gì đó, một cái tín hiệu thông báo năm mới.

-Coong, coong!-Chiếc đồng hồ quả lắc điểm mười hai giờ đúng.

-Chúu chúu, bùm, bùm..!-Âm thanh nối tiếp tiếng chuông đồng hồ.

Tiếng pháo hoa nổ báo hiệu năm mới. Tôi phóng vội lên phòng đặt bút khai xuân. Đơn giản chỉ là những gì mình mong muốn đạt được. Gia đình mạnh khỏe, vui vẻ, mọi việc thuận buồm xuôi gió, và quan trọng là những kết quả tốt trong những kì thi sắp tới.

-Reeng, reeng..!-Tiếng điện thoại khiến tôi phải dừng bút, tôi đẩy vội cái ghế, nhanh chóng ra cầm điện thoại trước cả Mẹ tôi.

-Alo!

-Tín hả cháu?-Tiếng Bác tôi vang lên bên kia đầu dây.

Sau màn chào hỏi và chúc Tết, tôi nhường máy lại cho Mẹ rồi đi vào phòng, cảm giác lại là chờ đợi. Đợi tiếng pháo rồi, giờ đợi gì nữa?

Liên tục là những cuộc điện thoại gọi đến chúc Tết của những người thân, những bạn bè của Ba Mẹ tôi, nhưng tuyệt nhiên chẳng có cuộc điện thoại nào chính thức thuộc về tôi cả. Bạn bè trong xóm nhà lá hiển nhiên là nó cũng chẳng thể hiện cái tình cảm bằng việc gọi điện chúc tết, chính cả bản thân tôi cũng vậy. Tôi chờ điện thoại của một ai đó, như một phép thử tình cảm.

Và phép thử của tôi thất bại.

Những ngày mùng một Tết, tôi vui quên trời quên đất bằng việc đi chúc Tết họ hàng, xóm làng. Đi một vòng chán chê thì mấy anh em tập trung lại chơi đánh bài. Một kiểu vui Tết “truyền thống” nhưng lại cực kì chán chứa tình cảm.

Những ngày mùng hai là Tết “tự do”. Theo kiểu, thích đi đâu chơi thì đi, thích làm gì thì làm, tất nhiên phải trong khuôn khổ cho phép. Tạt qua nhà Yên, Nhân đen và Hoàng chúc Tết, buổi chiều tôi hùng dũng tiến lên nhà Yên. Chẳng hiểu sao, tôi lấy đầu ra cái dũng khí xông pha chúc Tết nhà cô gái mà mình thích?

Đứng trước cánh cửa cổng mà mới chỉ một lần tôi bước qua, những tiếng cười vọng từ trong nhà ra làm tôi có cảm giác nhụt chí. Hơi rụt rè, sĩ khí hùng hực ban đầu dần mất sạch, tôi tính rảo bước quay về.

-Kính coong!-Một phút điên rồ, tay tôi nhấn vào chuông cửa.

Người ra mở cửa là Yên, tôi thở phào nhẹ nhõm, chí ít tôi cũng đi chúc Tết đúng người, chứ không phải vào dạ dạ văng vẳng, ngồi im và ngoan ngoãn nói chuyện với Ba Mẹ cô nàng coi như là may mắn vậy.

-A, Tín..sao không báo cho Yên trước!-Yên hôm nay trông không khác gì nàng xuân vậy, làm cho người đối diện một cảm giác tràn đầy sức sống.

-À, Tín tiện thể tạt ngang thôi!-Tôi thần nhiên nói câu đã chuẩn bị sẵn, phủ nhận cái mục đích ban đầu.

-Vậy thì Tín vào nhà đi, lớp Yên cũng đang ở trong này!

-Lớp....Yên!-Tôi trở mắt ngạc nhiên, nuốt nước bọt cái ực như muốn nuốt cái sợ hãi vào trong, không cho nó biểu hiện ra mặt.

-Sao vậy?

-À, à, không sao đâu!-Tôi nín lặng và đi theo gia chủ.

Thực chất thì theo tôi phán đoán, chắc cũng chỉ mấy bạn hay chơi trong lớp với Yên, thỉnh thoảng đi học về chung tôi thấy. Ấy vậy mà số lượng trong nhà cũng phải tầm mười mấy người trạc tuổi tôi. Cả lũ đang xúm xít xung quanh cái sòng đánh bài xì lác thì phải.

Muốn trở mình nổi trội, hãy làm việc khác với đám đông. Tôi tuân thủ châm ngôn đấy nên một mình ngồi trên ghế uống nước trà và cắn hạt dưa, nhâm nhi hương vị ngày Tết. Yên phải tiếp cả bạn cùng lớp, và cả tôi nên cứ phải chạy qua chạy lại. Tôi không nói gì, chứ mấy cái thằng đang ngồi xem bài dưới kia phải bắt cô nàng ngồi sòng chung mới được.

Tôi không nói gì, ngồi tiếp chuyện với chị gái Yên. Lâu lâu hai chị em nói đến những câu chuyện vui, liên quan đến Yên hồi nhỏ và hiện tại thì phá lên cười. Vô tình tôi trở nên nổi trội.

Và đám con trai lớp bên cạnh nào muốn cho tôi chiếm phần tiện nghi.

-Bạn Tín xuống đánh bài cho vui nào?

-À, không, mình không biết chơi bài!-Tôi xua tay từ chối, thể hiện sự chững chạc trong nhiệm vụ chúc Tết là chính.

-Không biết chơi bài? Kém vậy!-Tôi khẽ nhú mắt nhìn cái thằng vừa phát ra câu khích tướng, rồi nhanh chóng trở lại khuôn mặt cười hiền hậu ngay.

Chúng nó đâu có dễ dàng bỏ qua, liên tục ở dưới khích tướng, buộc Yên phải lên tiếng làm vừa lòng tất cả:

-Vậy Tín xuống chỉ Yên đánh nhé!-Yên mỉm cười, thể hiện sự công tâm trong vai trò chủ nhà.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đến cả anh hùng còn như thế huống gì là tôi.

Vì là đánh bài vui xuân nên coi như ai thua thì lì xì cho người thắng. Mỗi ván số tiền là một hoặc hai ngàn, chưa kể đến các hình phạt dành cho những con heo tóit thượng.

Song kiếm hợp bích với Yên, trong vai trò cổ vắn “giấu nghề”, những ván đầu tiên, chúng tôi toàn phải đi lì xì ấy chứ khác, trong ánh mắt cười ngạo nghễ của mấy thằng lớp bên cạnh.

-Để Tín đánh thử xem, chắc Tín bốc bài sẽ đẹp hơn!

Tôi ngạo nghễ ngồi vào sòng bài và dần cải thiện thành tích. Từ lì xì nhiều, rồi lì xì ít, rồi chuyển qua được người ta lì xì lại. Rốt cuộc dưới chỗ tôi và Yên ngồi, những tờ tiền một hai ngàn ngày một dày lên.

Tôi phải gỡ lại danh dự nên quên mất châm ngôn của mình, càng đánh càng hăng say, càng nhìn vẻ đau khổ của những bài thủ xung quanh càng thấy thoả mãn. Thế nên lúc năm giờ chiều tôi phải đứng dậy xin phép ra về, trong khi chưa thể hiện được gì với riêng Yên cả.

-Tín về nhá, năm mới vui vẻ nào!

-Chưa lì xì cho Yên mà?

-Lì xì? Yên lớn thế này còn đòi lì xì sao?

-Ki bo, năm mới mà để Yên đòi sao?-Cô nàng ra bộ nhõng nhẽo.

Chịu thua trước cái lí luận trẻ con, tôi đành cười vui vẻ mà rút túi lì xì ra cho Yên.

-Không, Yên có đòi lì xì tiền đâu?

-Ồ, vậy thì cái gì?

-Hay Tín gấp tặng Yên cái gì đi!

- Gấp, Yên....!

Tôi lấp bắp trong miệng, nói không ra tiếng. Gì chứ trước tới giờ, bảo tôi chơi thể thao liên tục thì tôi làm được, ngồi nghe nhạc liên tục thì tôi cũng nghe được, chứ bảo tôi gấp tiền thành hình thù con gì đó, hoặc một vật gì đó thì tôi chịu.

Bởi cái hình duy nhất mà tôi biết gấp từ tờ tiền là hình trái tim, mà tặng trái tim thì như vậy quá lộ liễu.

-Tín chỉ biết gấp một cái thôi!

-Cái gì cũng được mà!-Yên lại cười mê hoặc, ra vẻ ưng ý lắm.

Chiều mùng hai Tết, có hai đứa học sinh ngồi bệt xuống hiên nhà, người con gái chăm chú nhìn cậu con trai xếp hình trái tim lì xì năm mới.

-Mày đùa tao à!-Thằng Nhân đen nghe tôi thuật lại, la toáng lên, mặc dù nó cả lớp tôi đang ở nhà Thầy chúc Tết.

-Suyt, bé cái mồm!-Tôi đưa tay làm dấu cho nó, bảo nó trật tự.

-Thế mày tính sao?-Thằng Kiên cận chụm đầu lại bàn tán.

-Từ từ rồi tính!-Tôi cười băng quơ, ra vẻ sung sướng lắm.

Theo cái lí thuyết mà thằng cận dạy cho tôi: “ Mày tặng con người ta cả trái tim mà còn bảo từ từ rồi tính, chẳng ngu”.

Tôi không kinh nghiệm và sâu sắc, dùng triết lý nhiều như nó nên ngồi im và chỉ cười. Mừng tượng đến chuyện ngày hôm qua.

-Xong!-Tôi đưa tay quạt mồ hôi trán, cẩn thận bỏ vào phong bao lì xì, đưa cho Yên!

-Hi hi, cảm ơn Tín nhé!

-Giờ tôi về được chưa cô nương!

-Chưa, chờ Yên xúi!

Yên đưa tặng tôi một chiếc phong bì đỏ, những bông hoa mai trang trí màu vàng thật đẹp. Về mặt cô nàng cực kì nghiêm túc.

-Chúc Tín năm mới thành công nhé, nhớ mời Yên liên hoan đầu đại học đấy!

Tôi cảm động trước câu chúc đầy ý nghĩa. Cầm chiếc phong bì, vẫy vẫy tạm biệt Yên.

-Thế trong phong bì có cái gì?-Tụi bạn lại tò mò, cắt ngang dòng hồi tưởng của tôi.

-Có cái gì thì kệ tao mày, tò mò làm gì?

-Thì tò mò thôi, anh em thân thiết mà không chia sẻ cho nhau được à!-Tụi bạn ra giọng nịnh nọt, hòng moi thông tin cơ mật từ tôi.

Thuỷ chung, tôi vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

-Có khi nào là chiếc phong bì không có gì không mày?-Thằng Hoàng dùng kế khích tướng. Tôi đáp lại bằng cách lắc đầu một lần nữa.

Chịu thua với cái kiểu bí hiểm của tôi, tụi bạn liên tục đe dọa bằng cách sẽ kể sạch sành sanh mọi chuyện của tôi và Yên cho Thầy. Gì chứ, tôi không đùa được với tụi này, bản bạn là sở trường và đam thọc sau lưng là ưu điểm, nên tôi phải lấy cái món quà tặng giấu kín ra cho tụi nó xem.

-Hạc với chả chim, hai anh chị lắm trò!-Tụi bạn cười sắc máu với cái hình con chim được gấp tỉ mỉ bằng tờ tiền năm trăm đồng mới cấu.

-Kệ tao mày, mày có ai tặng không mà chê!-Tôi hơi cấu phản ứng, bảo vệ món quà mà mình được nhận.

Tụi bạn bỏ mặc tôi, vẫn cười chế giễu. Tụi nó cũng không ngờ, tôi chỉ khai ra một nửa món quà có trong chiếc phong bao lì xì.

Một nửa còn lại là một tấm thiệp, theo tôi nghĩ nó là tự làm. Không phải là những câu chúc vạn sự an khang, hay là chúc tôi mạnh khỏe thi tốt. Đơn giản trong đó là hình vẽ vui nhộn. Hình vẽ một chiếc bàn cuối lớp, một cô bé tóc dài ngồi cạnh một cậu bé. Đặc điểm của cậu bé này trên đầu chỉ có một sợi tóc, xoắn tít như dây tóc bóng đèn. Đến ngay cả giờ, tôi nghĩ nát óc mà vẫn không hiểu, tại sao Yên lại hình tượng tôi như vậy.

Tôi tiếp tục du xuân cùng với nhóm anh em trong lớp. Cái ý nghĩ chẳng giống ai, khi mùng bốn Tết âm lịch, cả lũ thường thức buổi trưa trên đồi. Ừ, thì đôi lúc cũng phải có chút gì đó “rồ dại”, cuộc đời này mới nhiều màu sắc được.

Đúng quy cách của một buổi pic nic, có tấm bạt để ngồi, than để nướng thịt, rồi thức ăn, đồ uống và trái cây. Không quên kèm theo cây đàn Guitar của thằng Bình boong-một phần nó muốn thể hiện với bé Thuỳ-để góp vui cho chương trình.

-Thằng Tín, mày ra nhóm than nướng thịt nhanh, ra phụ Dung kia!

Tôi khó chịu quay qua nhìn thằng Mập rảnh rỗi đang ngồi ăn vụng thức ăn, tiến đến bên Dung. Cô nàng đang nhóm than, nhưng hình như đây không phải là chuyên môn của Dung thì phải, lửa thì không thấy chứ khói thì đen ngòm dày đặc bốc lên khiến cô nàng ho sặc sụa.

-Đế,...làm cho!-Tôi cộc lốc lên tiếng.

-Ý, than cháy rồi kia!-Cô nàng đưa tay quạt ngang mũi. Một vệt đen lưu lại.

Tôi bưng mấy xiên thịt đã chuẩn bị sẵn từ nhà, rồi vội nướng tiến hành công việc được giao.

-Để Dung làm cho!

-Lau mặt trước đi đã!-Tôi chìa cái khăn giấy ra cho Dung.

-Sao phải lau?

Tôi đưa tay ra dấu ngang mũi, chỉ cho cô nàng nơi bị than dính vào. Khẽ lí nhí cảm ơn, Dung không quay sang nhìn tôi nữa.

Công việc nướng thịt thì chỉ đơn giản là nướng nó trên than, ngồi chờ rồi lật mặt cho nó chín đều. Rồi bỏ nó ra đĩa. Một công việc chán ngắt và rảnh rỗi. Nếu như bình thường đây là cơ hội tuyệt vời cho những câu chuyện riêng, nhưng giữa tôi và Dung lúc này thì mọi chuyện trở nên khô cứng, y như những miếng thịt đang co quắp kêu ì ề dưới sức nóng của những hòn than đỏ lừ vậy.

-Tết có vui không?

-Bình thường mà, giờ lớn rồi, đâu còn cảm thấy vui gì nữa!

-Ồ, năm mươi hai rồi!-Tôi cũng gật đầu đồng thuận, không chọc Dung như những lần trước.

Dung quạt cho than nóng lên, rồi tiếp tục công việc. Không quay lại nhìn tôi, vẫn muốn tiếp tục câu chuyện không chủ đề này.

-Năm nay Tín tính thi ngành gì?

-Chưa biết nữa, đang phân vân!-Tôi miên man bị cuốn đi vô hồn.

-Sao vậy, chẳng lẽ không biết mình muốn gì?

-Không, đang phân vân thôi!

-Ra vậy!-Lại một câu vô thưởng vô phạt.

-Vậy còn Dung?-Tôi cầm cái que xiên bị gỡ ra, vẽ vòng tròn dưới đất.

-Là...!

-Nhanh lên hai anh chị, tụi em đói lắm rồi!- Tiếng thằng Phong mập gào rú vang vọng.

Buổi tiệc picnic được tổ chức dưới tán cây mát rượi. Cảm giác được ngồi cạnh những người bạn, giành giật nhau những món thức ăn tự chế biến, được nghe những hàng cây rì rào kể chuyện. Được nghe những tiếng guitar trữ tình, được nghe những câu chuyện bí mật lúc thời áo trắng học trò, là một kỉ niệm đẹp nhất, mà có lẽ đời người khó có thể tìm lại được. Bởi cái sự vô tư, hồn nhiên, pha chút tinh nghịch thì sẽ đi theo thời gian mãi mãi.

53. Chương 53

Những ngày nghỉ Tết trôi qua nhanh chóng, thời gian ăn ngủ nghỉ ngơi, đi chơi chúc Tết cũng khép lại. Cái cảm giác thèm được đi học trở dậy mãnh liệt, chắc là do học hành nhiều đã thành thói quen, nên thời gian nghỉ ngơi trở nên lạ lẫm.

Ngày đầu tiên đi học thì thể hiện bộ mặt ngược lại.

Sự ì ạch, triệu chứng cho những ngày hậu Tết vẫn còn nguyên. Trong giờ học, tôi thỉnh thoảng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm trời mây nắng gió, không tập trung được vào bài tập. Cảm giác cái không khí Tết vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

-Ê mày, cái bài này giải sao?

-Tự giải đi mày, đừng phiền tao!-Tôi dụi mắt buồn chán đáp lời thằng Nhân đen.

-Không giải được mới nhờ mày chứ?

-Ồi, tự giải đi, mày giải được mà!-Tôi đưa tay che miệng đang ngáp vươn vai, không thèm nhìn cái bài tập thằng bạn đưa qua lấy một chút. Cảm giác đương đầu một bài toán khó, không hứng thú bằng việc đương đầu với những công việc đặt những viên gạch nền đầu tiên trong việc chinh phục Yên.

-Ê mày, đi đâu đấy?

-Ra ngoài!

Nói là làm, tôi đi ra khỏi lớp. Không có Yên ở đó, nhưng tôi vẫn tiến lại chiếc ban công ranh giới, ngồi nhìn xa vờ những học sinh đang đi dạo trong khuôn viên sân trường. Một việc vô nghĩa, nhưng đó là cách mà tôi báo hiệu cho Yên biết.

-Tín!

-Ồ, sao vậy?

-Đi với Dung!

-Đi đâu?

Thằng Hà bước ra, và tôi biết cái địa điểm mà mình phải đi là đâu. Văn phòng Đoàn trường tiến.

Tôi chẳng ưa gì những cuộc họp, ở đó luôn luôn là không khí trang nghiêm, phải nghiêm túc chấp tay lên bàn hoặc phải làm ra vẻ suy tư, phải gật gù đầu như một thói quen để người khác biết bạn đang lắng nghe hoặc đồng tình. Những lúc như thế, chẳng khác nào mình là một con rô bốt không hơn không kém.

-À, 12A11 đây rồi!

Cái văn phòng Đoàn bé tẹo mà chật kín cả người, ai nấy cũng nín thinh, chờ xem những hoạt động gì sẽ diễn ra vào tháng Thanh Niên sắp tới.

-Đây là bản kế hoạch sơ bộ cho những phong trào hoạt động Đoàn sắp tới. Các em đọc qua rồi cho ý kiến!
Mỗi đứa một tờ giấy, đứa thì gật gù, đứa thì chăm chú vuốt cằm. Tôi chẳng quan tâm lắm, cố đưa tay dò từng dòng, từng dòng, và dừng lại ngay cái hoạt động bóng đá yêu thích. Đây là cơ hội để chúng tôi chạm tay vào chức vô địch mà hai năm cấp ba chúng tôi luôn lỗi hẹn.

Ấy vậy mà có một người không muốn chúng tôi hoàn thành giấc mơ ấy, và buồn hơn lại là người trong lớp, người cũng đã từng say sưa cổ vũ chúng tôi qua từng trận banh.

-Thưa Thầy, năm nay có thể để khối mười và mười một tham gia giải đá banh thôi, còn khối mười hai thì không nên được không ạ.

Tôi nghe mà không tin vào tai mình nữa, chẳng khác gì sét đánh ngang tai vào mùa Xuân yên bình.

-Lý do ?-Thầy bình tĩnh hơn tôi, hỏi ngược lại Dung.

-Năm nay là năm cuối cấp, hơn nữa năm ngoái cũng có một anh khối mười hai bị gãy tay trong giải rồi!

Mấy đứa lớp khác cũng gật gù tán thưởng. Tôi nắm chặt nắm đấm, lăm rằm trong bụng. Trong cái phòng này thì chủ yếu các cán bộ Đoàn các lớp là nữ, số nam còn lại ngoại trừ tôi và thằng Hà ra, e rằng chẳng có thằng nào đam mê cái môn thể thao hai mấy người trên sân tranh một trái banh cả. Tôi tính đứng dậy phản phé, nhưng thằng Hà nhìn sang tôi trấn an. Hiểu chuyện, tôi nuốt ầm ức vào trong lòng, nín thở chờ quyết định của Thầy.

-Vậy vấn đề này tạm gác lại và Thầy sẽ suy nghĩ thêm!

Với cái tình hình thực tại thì mong muốn của tôi thuộc về thiểu số, nên e rằng chuyện chúng tôi không được tham dự giải là điều khó tránh. Chán nản, tôi lại lơ đãng nhìn ra ngoài, rồi lại nhìn chăm chăm vào biên bản, dù chẳng có chữ nào lọt vào được tầm mắt, mặc ấy đứa khác thì ý kiến tuôn trào loạn cả lên. Nào thì hội trại phải như thế nào, văn nghệ phải ra sao, rồi cải tiến gì mới không. Rốt cuộc cả cuộc họp, tôi chỉ nắm bắt được một vấn đề: “có thể chúng tôi sẽ không được tham dự giải”.

Giải tán cuộc họp, trên đường trở về lớp, tôi mới nói ra những bức bối trong lòng mình:

-Dung ý kiến vậy là sao?

-....?-Cô nàng nheo mắt nhìn tôi, không hiểu ý.

-Tại sao lại bảo là khối mười hai không được tham gia giải.

Giọng tôi gay gắt thấy rõ, nhưng Dung lại thản nhiên, thản nhiên một cách kì lạ. Cái cảm giác mình nghiêm túc mà người đối diện coi nhẹ, thật khó chịu, nó khiến tôi như muốn nổ tung là cho ra mọi lẽ.

-Chẳng phải là Dung nói rồi sao, thì tránh chấn thương cho học sinh cuối cấp!-Dung lại nhắc lại, nhưng đó không phải là lý do tôi muốn nghe.

-Dung không hiểu à?

-Hiểu gì?-Dung vẫn dùng cái tông giọng không có gì đáng để tìm hiểu trong cái chuyện này cả.

-Ai trong đội banh cũng muốn được vô địch một lần, là cái đam mê của mọi người, chấn thương nhưng mọi người vẫn chấp nhận, vì đó là đam mê!-Tôi gần như sẽ gào lên nếu thằng Hà không vịn tay lên vai tôi, kìm lại.

-Thế ai sẽ là người chịu lấy cái hậu quả, rồi sẽ như thế nào nếu có chấn thương tay hoặc chân, việc học sẽ ra sao, Tí có đảm bảo được hay không!-Dung kích động, đáp trả lại tôi với lý lẽ chặt chẽ.

-Thì sao, chẳng phải mọi người đã chấp nhận, rồi cũng sẽ cân nhắc việc học sao, ai cũng lớn hết rồi!-Tôi xuôi giọng lại, không mong cái không khí gay gắt này đi quá xa.

-Vậy Tí giải thích thế nào về việc phân bố thời gian học, nên nhớ học kì vừa rồi Tí không còn nằm trong top đầu của lớp. Hà cũng bị sụt hai bậc so với học kì năm ngoái!-Cô nàng lại dùng chính cái kết quả đả kích hai thằng con trai chúng tôi.

-Vậy thì đâu có nghĩa là không chăm học, hoặc lơ là!

-Vậy thì Tín chứng minh cho Dung xem!

-Chứng minh cái gì? Là Tín phải vào top năm của lớp, phải đứng trên Dung. Vậy lúc chứng minh xong thì cái giải bóng ấy nó là dĩ vãng rồi!-Tôi đuối lý trước cái kiểu lý luận viển vông, chỉ nở nụ cười cho rằng cái cô bạn đang ở trước mặt tôi là cực đoan trong suy nghĩ.

-Vậy thì giờ Tín chưa chứng minh được chứ gì?-Dung bỏ đi, không thèm đối đáp tôi lấy một câu.

Thằng Hà và tôi đứng sững lại. Kể bị tổn thương nặng nề hơn là tôi. Chưa chứng minh được không khác gì một lời thách thức. Một thằng con trai, vốn có chút bằng lòng với vị trí mình đang đứng trong lớp, bị một bạn nữ phủ nhận thách thức thì đó khác nào một sự sỉ nhục. Với tôi đó không khác gì một cú đâm chí mạng, nó khơi dậy tính tự ái, sĩ diện của một thằng con trai.

Trong kết quả của xóm nhà lá, tôi thuộc hàng cao nhất dù cho là nhỉnh hơn một chút so với mấy đứa bám sau. Kết quả đó giờ đây bị Dung cho là ếch ngồi đáy giếng. Cái kết quả hoành tráng đó cũng chẳng là gì trong mắt cô nàng cả.

-Mày nóng quá rồi đấy!-Thằng Hà có vẻ điềm tĩnh hơn tôi.

-Tao nóng, mày có thấy Dung ngang ngược thế còn gì?

-Thì Dung có cái lý của nó mà!-Thằng Hà nhún vai.

-Mày nữa, vậy sao mày không ủng hộ cái ý kiến về banh bóng luôn đi!-Tôi gằn giọng.

-Tao cũng muốn đá banh chứ, nhưng mày bình tĩnh mới giải quyết được chứ, cứ gay gắt thế chỉ làm to chuyện chứ được cái gì.

Tôi cau có tức lây sang thằng bạn. Nó không hiểu hay cố tình không hiểu rằng, dường như Đoàn trường cũng có phần đồng tình với Dung trong chuyện không cho học sinh cuối cấp tham gia. Đã thế, cô nàng còn muốn đem vị trí bảng xếp hạng ra so sánh để khiêu khích. Đó là điều mà tôi cảm thấy khó chịu hơn tất cả.

-Cái gì, mày đùa tao à?-Thằng Linh vẹo rú lên, như kiểu bị ai đó đá vào đít vậy.

-Không, mày đùa à, năm cuối thì sao?-thằng Hưởng coi như có suy nghĩ giống như tôi.

-Sao mày không nói hả Tín?-Thằng Hoàng chưa tham gia trận banh nào trong cái giải trường học, nên việc nó háo hức đến như thế nào tôi là thằng hiểu rõ nhất.

Bao nhiêu câu than vãn, rồi câu trách cứ, dồn với những điều Dung nói, nó không khác nào cây búa tạ giáng vào ngực tôi.

-Nói làm sao được khi bí thư một lớp ý kiến, rồi người khác ý kiến phản pháo lại-Thằng Hà tâm trạng, thở dài.

Cả lũ con trai lăm lăm bước ra khỏi cổng trường, chẳng thằng nào nói câu gì nữa, chỉ mong chờ kết quả sắp tới từ văn phòng Đoàn. Chúng tôi sẽ được sát cánh, được chạy trên sân cỏ khô róc, có chỗ còn lổm chổm đất với đá, được vinh danh là những người đứng đầu. Được mặc bộ áo dành riêng cho những người vô địch.

Một tuần sau, văn phòng Đoàn cũng có thông báo chính thức. Tháng thanh niên, tháng ba, sẽ có những phong trào như cắm trại, văn nghệ. Riêng văn nghệ thì được đổi mới cho có chút hương vị bằng việc thêm màn diễn thời trang. Giải bóng đá vẫn được tổ chức, nhưng có điều những thằng học cuối cấp như tôi bị gạt ra không thương tiếc, phải gác lại niềm đam mê, trở thành những khán giả bất đắc dĩ.

-Chán quá!-Thằng Nhân đen hai tay vò đầu rối xù, khi nghe Dung thông báo các hoạt động Đoàn sắp tới trong bữa họp lớp.

-Bức xúc quá đê!-Thằng Phong mặt phản ứng bằng cách nói to cho cả lớp nghe, Dung cũng chẳng thèm quan tâm tới nó, vẫn tiếp tục phổ biến chương trình.

Tôi không phản ứng gì cả, tức là tôi đang phản ứng với tất cả. Có điều không tiêu cực để bị gán ghép với cái biệt danh nổi loạn như thằng Phong. Tôi bị đánh bại dù có tâm phục khẩu phục hay không trong hoạt động Đoàn, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ để cho đối phương có thể nói với giọng khiêu khích như thế không học lực.

Mỗi khi tôi nổi cái tự ái lên, thì ngay cả bản thân tôi cũng phải sợ cả chính mình.

Việc đầu tiên tôi nghĩ tới là cắt đứt viện trợ kiến thức từ Dung và cả Yên. Bởi dù có muốn vượt lên đối phương, tôi cũng phải vượt lên bằng chính sức lực của mình, phải để cho đối phương tâm phục khẩu phục một cách triệt để. Yên chỉ là một đối tác mà tôi đơn phương phá huỷ giao kèo một cách có liên quan như vậy.

-Vậy là các bạn nắm hết rồi chứ? Giờ còn ai ý kiến gì không?

Mấy thằng trong đội banh đã buông cờ trắng xuôi xị trước hiện thực. Chỉ có một mình tôi đang âm thầm báo thù. Mà muốn báo thù, điều đầu tiên phải vạch sẵn ình chiến lược.

Tôi cầm kết quả tổng kết học kì một trên tay, trầm ngâm nghiên cứu nó khi về tới nhà. Rõ ràng điểm tổng kết tôi thấp hơn năm người đứng đầu do mấy môn mà tôi ỷ y “học cho qua”, nên hầu như môn nào cũng chỉ hơn 6.5 một chút. Rõ ràng nhiều môn điểm trung bình làm thoả mãn tôi trong quá khứ thì giờ đây nó là nguyên nhân tôi phải chịu lép vế trước Dung. Vậy thì ráng tập trung thêm một chút để nâng cao thành tích, khắc phục những môn này cũng là một nhiệm vụ quan trọng.

Những môn tự nhiên, tôi hoàn toàn trên cơ, dù chỉ là trên cơ một chút. Là điểm mạnh mà tôi có thể nâng cao hơn nữa, nếu cẩn thận và tỉ mỉ trong từng bài thi. Tôi hoàn toàn tự tin có thể đánh bại cô nàng trên chiến trường của những phép tính, những định luật, những công thức.

Chỉ còn hai môn Văn và Anh Văn thì là nhức nhối nhất, hai môn đa số gây khó khăn cho bất kì thằng con trai nào. Rõ ràng Văn thì là năng khiếu, phải có cảm xúc mới có thể phát huy hết khả năng. Tôi không phải là thằng nằm trong số đó nên bỏ qua. Môn Anh Văn thì càng khó hơn gấp bội, khi Dung luôn là cây Ngoại Ngữ hàng đầu của lớp, muốn lật đổ e rằng còn khó hơn lên trời.

-Chẳng sao cả, điểm tổng kết càng cao càng tốt!-Tôi đã đặt ra mục tiêu của mình trong học kì mới. Chẳng phải có phải vì quyết tâm cao độ quá hay không mà tôi còn muốn mình phải đứng thứ nhất, chứ không chỉ là hơn Dung đơn thuần.

Tôi tự tin với chiến lược nâng cao thành tích các môn xã hội, đạt mốc kỉ lục mấy môn tự nhiên, và không bị Dung bỏ quá xa trong hai môn Văn và Anh Văn, cộng với quyết tâm và nỗ lực để hạ bệ cô nàng. Chỉ ít từ giờ đến cuối năm, phải cho Dung bỏ cái giọng xấc xược vì dám coi thường tôi đi.

Những buổi học tiếp theo, cứ hễ ra chơi là cả lớp cầm cúi bàn luận khối thi, trường thi, chia sẻ kinh nghiệm những người đi trước, hay cầm cúi nghiên cứu cuốn Tuyển Sinh Đại Học thì tôi lặng lẽ mài kiến thức làm grom kết liễu đối phương.

54. Chương 54

Kể ra cũng thật lạ, bạn bè tôi dồn toàn bộ tâm trí học hành để đương đầu với những kì thi sắp tới. Còn riêng tôi, e rằng chỉ bốn phần là như tụi bạn, còn sáu phần là vì cay cú khi bị ai đó vô tình coi thường.

Cái khó chịu hơn cả là cái người mà tôi coi là địch thủ, là người tôi muốn đạp đổ trên bạng xếp hạng ấy lại chẳng hề có chút nào muốn đương đầu với tôi cả. Thà rằng dù có thua cuộc cả chục lần thì cái cảm giác đó còn dễ chịu hơn lúc này.

-“Bằng mọi giá phải đạp đổ”.

Đó là kim chỉ nam cơ sự nghiệp học tập của tôi, một mục tiêu tôi không chỉ hướng tới mà phải vượt qua trong học kì này.

Nhưng hậu trường để yên bề lo chiến trận không hề đơn giản như tôi nghĩ. Đầu tiên là phải giải quyết với những nạn nhân vô tình bị liên đới. Và phải giải quyết thật êm thấm nếu không sẽ để cho tôi một hậu quả khôn lường.

Buổi trưa tan học, vẫn như thói quen trước Tết, Yên cầm bài của tôi xem sơ qua, rồi nhắc nhở mấy câu làm sai mà cô nàng nhìn thấy lúc xem qua tổng thể. Lúc Yên đưa cái đề cho tuần tới thì tôi khựng lại.

-Sao vậy? Tín lại lười rồi à?

-Không, mà là..!

Tôi phải tường thuật trực tiếp, thêm bớt để cho câu chuyện trở nên sinh động. Hiển nhiên, tôi không bao giờ nhắc tới Dung trước mặt Yên. Dù chỉ là một thằng bợc trực, nhưng tôi cũng đủ kinh nghiệm rằng, nêu tên Dung trước mặt Yên khác nào tôi đang so sánh giữa hai người. Đó là bài học xương máu mà tôi được ông anh quý hoá truyền lại.

-Và giờ?-Yên không muốn để tôi phải một mình độc thoại.

-Thì Tín muốn tự sức mình học, nếu có gì quá khó khăn thì sẽ hỏi Yên!-Tôi ra chiều quyết tâm lắm.

-VẬY..?

-Thì không sao đâu, với lại làm phiền Yên nhiều vậy, cũng thấy ngại lắm, ai cũng có bài vở mà!-Tôi trình trong một cách sáo rỗng.

-Nè, Tín cầm hay không tùy đó!-Yên dúm cái đề thi mới vào tay tôi và bỏ đi, để tôi đứng sững lại.

Hoá đau thương thành sức mạnh, con người ta khi thất bại thường tìm một cái gì đó để đổ lỗi. Tôi cũng không ngoại lệ, mọi trách nhiệm tôi đều đổ hết về cái mục tiêu mà tôi phải vượt qua. Điều đó càng khiến tôi phải vượt qua, phải vượt thật xa mới tiêu tan nỗi hận trong lòng.

Những ngày làm bạn sách vở của tôi bắt đầu, chóng vánh đến mức lũ bạn tôi phải ngạc nhiên. Và lũ bạn thân là vấn đề tôi cũng cần phải loại bỏ.

-Này, ra ngoài chơi!

-BẠN!

-Học hành cho lắm thì tắm cũng cởi truồng, đi chơi mày!

-Không!-Tôi nhất quyết không chịu rời khỏi cái bàn học.

-Thằng điên!-Thằng Hưởng phán cho tôi một câu rồi bỏ ra ngoài.

Đấy, cứ mỗi lần giải lao, tôi tranh thủ thời gian lấy sách vở ra ôn luyện thì tụi nó nhất quyết không để tôi được yên ổn. Cứ rủ đi chơi, đi uống nước hòng dụ dỗ lung lay quyết tâm cao vời vợi của tôi. Tôi nhất quyết cứng rắn tuyệt tình, vẫn cố giữ cái hình ảnh sĩ tử ôn luyện đẹp đẽ, dù trong lòng âm mưu thì chất đông, đếm không xuể.

-Mười ba tỉnh miền Tây Nam Bộ...!

Tôi liệng cuốn sách Địa Lý sang một bên, tranh thủ thở dốc lấy hơi vì tập trung quá độ. Đúng là với một thằng con trai như tôi, đối chọi với những phép tính khô khan thì vẫn là lí thú hơn những việc phải học về vùng miền này đất đai như thế nào, nhân vật này nên phân tích ra sao, rồi thì đến con gà con vịt còn làm khó tôi với biết bao nhiêu bệnh tật với môn kĩ thuật nông nghiệp. Càng gượng ép mình thì tôi thấy sợ những đứa học đều tất cả các môn, và thán phục cái sức học trâu bò của tụi nó.

-“Không nên lung lay, người ta làm được thì mày làm được”.

Tiếp tục ngồi ôm sách, ráng học nốt cái bài cũ môn Địa lý để mai chiến đấu, tôi mới chịu chui lên giường đánh một mạch cho tới sáng.

Và mỗi buổi sáng thức dậy, vệ sinh thân thể xong xuôi là như lịch trình đã lên, tôi lại nghiêm túc ngồi vào bàn học. Vừa lẩm nhẩm vừa hí hục húp tô mì sệt soạt, rồi lại lẩm nhẩm, khiến Mẹ tôi chỉ có nước lắc đầu vì nói không được.

-Mày tính học để thành thủ khoa à?

-Điên!-Tôi cầu nhàu với thằng bạn.

-Thế làm gì mà như thằng điên cứ ôm đầu vào sách thế hả?-Thằng Hoàng cũng thắc mắc cái kiểu thay đổi lạ kì của tôi.

-.....!

-Tết ăn uống nhằm cái gì nên thần kinh có vấn đề à?

-Thôi, đi ra cho tao tập trung xú!

Thằng bạn biết ý, cau có nhìn tôi rồi ra ngoài nhập hội bàn tán rôm rả cho những gì sắp diễn ra ngày hội trại sắp tới. Dần dần tôi trở thành một kẻ lập dị, một tín đồ của những cuốn sách giáo khoa, người bạn trung thành của tất cả các môn. Từ một học sinh bình thường phải mất năm phút khởi động nhập cuộc ối môn học, thì giờ đây tôi hoá thành một thằng chu toàn, bao giờ cũng chuẩn bị sẵn sàng. Một tiết học là một đại chiến.

-Nè, chỉ dùm cái này đi!-Tôi đưa bài sang bên chỗ Yên ngồi!

-.....!-Yên lặng im không thêm ngó xuống nhìn.

-Không hiểu thật đó, chỉ dùm đi!

-Không!-Yên cương quyết và cũng đủ lạnh lùng.

-Đi, không xú nữa cô la giờ?-Tôi ngược lên nhìn cô giáo trong buổi học thêm Hoá.

-Không mà!-Yên bắt đầu dao động.

-Cô giáo, chỉ dùm đi mà, cô gia sư, cô giáo trẻ.....!-Tôi lại năn nỉ.

Yên cũng không nhịn được cười, quay qua nhìn tôi:

-VẬY CHỖ NÀO TÍN KHÔNG HIỂU CHỈ DÙM YÊN COI!

-Ồ.....!-Tôi gãi đầu.

-Nè, Yên hết giận bởi cái trò giả vờ này đâu nhé!

Nói rồi, cô nàng giả bộ quay mặt lên bảng, giả bộ như chưa hề hết giận cái vụ mà tôi bỏ trốn khỏi những cái đề thi mà cô nàng tự ra. Chẳng sao cả, con gái thường hay thế. Nói ra được thì ít nhiều cũng chẳng còn giận đối nữa.

Những ngày tôi thay đổi, lớp học cũng thay đổi theo. Ít nhất không có thêm một vài ý tưởng quái gở nào động lớp học, và không khí cũng yên bình đôi chút. Xóm nhà lá cũng vì khí khái của tôi giảm bớt vài phần huyền ảo.

-Có em nào xung phong không!-Cô Thu dạy môn Văn gõ gõ đầu bút xuống cuốn sổ điểm.

Vài ba cánh tay giơ lên, và tôi cũng nằm trong số đó. Hiển nhiên tôi là một trong những người tiên phong lên mở điểm. Đường như thấy thằng học sinh quậy phá đang làm cái hành động “ngàn năm có một” này nên tôi được triệu lên bảng ngay lập tức.

-Thằng điên này!-Thằng Phong mập bất ngờ, trong câu nói tôi nghe rõ tiếng thở phào nhẹ nhõm.

-Em trình bày cho Cô về tiểu sử của tác giả!

Tôi đọc ro ro không vấp vấp một chữ. Cả lớp tôi há hốc mồm mắt chữ A miệng chữ O kinh hãi.

-VẬY EM PHÂN TÍCH HAY CÓ SUY NGHĨ VỀ HÌNH ẢNH NỘI CHÈ KHOÁN TRONG TÁC PHẨM!

Vâng, thì anh cu Tràng, tôi đã học muốn nát như cái trang vở mà Cô cho phân tích. Đã thế tôi còn cắt công lời cuốn soạn Văn của chị Thanh để lại. Truyền thuyết về cuốn soạn Văn này thì dài lắm. Công đầu là do ông anh trai tôi sợ môn Văn nên giữ lại để tránh việc soạn bài mới, đến khi ông anh tôi ra trường thì thằng em như tôi cũng lưu giữ như báu vật cũng vì cái bệnh cổ hữu, lười và sợ Soạn Văn.

-..Đó là một hình ảnh thể hiện sự đối khổ trong thời kì này, có thể nói là đến cùng cực.”-Tôi chốt lại một câu đậm đà tính lãng mạn sau một bài diễn thuyết dài lê thê, ngạo mạn nhìn chúng sinh ở dưới đi từ bất ngờ ngày đến bất ngờ khác. Tất nhiên vẫn còn nhìn Dung.

Và kể cả lúc tôi đạt được tám điểm, điểm miệng cao chưa từng có trong cuộc đời học sinh của tôi thì tuyệt nhiên Dung vẫn bình thản như thường.

-“Vẫn chưa chịu thua à, hay là không muốn lộ vẻ bất ngờ!”.

Tôi bình thản trở về chỗ, tuyệt nhiên không thể hiện nét vui mừng ra cả mặt. Điều đó là sự tự cao kín đáo “ cái này là đương nhiên, có gì mà vui nào”.

Và cứ như thế, những buổi sinh hoạt lớp không còn là ác mộng đối với tôi,một thằng học sinh chỉ tập trung tối đa cho kiến thức. Và điều thấy rõ nhất là điểm số của tôi gần đây khá cao cho tất cả các môn.

Do tập trung và gò ép quá độ nên tôi trở nên rất dễ nổi nóng, một hình thức giảm stress thường thấy. Bởi thế tụi bạn cũng lác đác chào thua mỗi khi thấy tôi cau có vì đem ra làm trò đùa quá lố, hoặc ngăn cản tôi tiếp thu kiến thức nhân loại. Đôi mắt tôi dần dần trở có hai vết thâm dưới quầng mắt, mà Yên đã ngộ nghĩnh ví tôi như con gấu Trúc.

Từ một thằng học sinh với phương pháp học theo một cách hiệu quả, không cần phải tốn sức, tôi trở thành một thằng quái vật trong mắt lũ bạn hơn với việc chăm chỉ bất thường nữa. Điều đó kéo theo tính cách cũng bất thường nốt, bởi trong mắt tôi ngập tràn ý định vượt qua đối thủ bằng mọi giá.

Ít nhất còn có hai điều làm cho tôi cân bằng trở lại. Đó là Yên, với những nụ cười, với những câu chuyện phiếm. Điều thứ hai thì bắt đầu đến từ Dung.

-Hết giờ cả lớp ở lại!

-Ôi, về sớm đi mà!

-Có hai tiết học thôi, nên các bạn ráng ổn định rồi chúng ta sẽ về sớm

Tôi là cán sự Đoàn nên nắm những thông tin mật, nên biết rõ nội dung cuộc họp tiếp theo là gì. Hiển nhiên chẳng có gì khác ngoài những vấn đề liên quan đến vấn đề mà học sinh đang bàn tán gần đây.

-Mỗi lớp góp một tiết mục, và mỗi tiết mục không quá mười phút. Nên mọi người suy nghĩ xem làm tiết mục nào và thể loại gì cho phù hợp mà không đụng hàng với lớp khác nhé!

Tranh cãi nổ ra theo từng cụm nhỏ lẻ. Mãi đến cuối cùng lớp tôi mới thống nhất làm nhạc kịch. Một tiết mục làm dấu ấn trước khi ra trường. Nhạc kịch là một ý kiến hay nhưng nó tốn công gây dựng và quan trọng là hầu như ai cũng phải góp mặt. Cái việc phân vai, rồi kịch bản cũng phải cãi nhau đến một tuần thì cả lớp mới vừa lòng.

Dàn hát hò, nói thẳng ra là đồng ca. Hát những bài theo quá trình trưởng thành của đời học sinh. Ngày đầu tiên đi học, nắng sân trường, sát cánh bên nhau, và cuối cùng là nắng sân trường. Khoảng thời gian ổi bài là hai phút. Và như thế là chúng tôi đủ thời gian hoàn thành.

Còn kịch để phù hợp với những bài hát là về hai thằng bạn, thân nhau từ thuở nhỏ, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, tung tăng đi học, đi thi, rồi trêu đùa các bạn gái cùng lớp. Nó như một bức tranh tối giản của học sinh. Một ý tưởng quả là không tồi chút nào.

-Dàn đồng ca thì mười nam mười nữ là vừa với sân khấu!

Hầu như thằng Bình bị loại, vì nó có nhiệm vụ thiêng liêng là chơi đàn guitar, thằng Vũ phải phụ hoạ với cây sáo.Thằng Hoàng, thằng Hưởng, Linh vẹo, Kiên cận, Long con, Nhân đen.. lần lượt được chọn. Tính ra trong xóm nhà lá chỉ đơn thuần còn tôi và thằng Phong Mập là vô công rồi nghề.

-Thế thằng Tín với thằng Phong làm gì?-Tụi bạn nhất quyết không tha cho chúng tôi.

-Tín với Phong sẽ là diễn viên đóng vai hai người bạn!-Dung trả lời như có sự chuẩn bị sẵn.

Bọn bạn cùng lớp tôi gật gù đồng ý. Vì thằng Phong Mập thì thường hay thần thờ nên bị chúng nó gán cho cái dáng vẻ khù khờ, còn tôi thì chúng nó cho rằng ma mãnh và có chút gian xảo. Một đôi bạn như thế là quá tuyệt trong mắt mọi người. Tôi ợm ờ cho qua chuyện.

-Vậy ai sẽ đóng vai cô giáo?-Dung cầm cái kịch bản trên tay, hỏi lớp.

-Đừng để con Hằng là được!

-Xí, tao mà thêm á, mơ đi!-Con Hằng chanh chua đáp lại.

Cả lớp đùn đẩy nhau, cuối cùng đùn đẩy lên cho Dung. Cuối cùng tôi có thêm một cô giáo nữa, dù cho nó là trong vở kịch. Điều đó vẫn làm tôi khó chịu.

Thêm mấy vai diễn khác, như Mẹ tôi thì giao cho Trang đảm nhận. Nó cười nhí nhảnh quay xuống xoa đầu tôi một cách nhập tâm. Tôi xị mặt trước tràng cười của lũ bạn.

Cô bạn học chung với tôi sẽ là lớp phó học tập. Ờ cũng chấp nhận được, vì trước giờ đó là cô bạn hiền lành, tốt bụng và ít nói. Chưa kể ngoại hình cũng khá dễ thương. Vai Ba tôi, tức là chồng của Mẹ Trang thì giao cho thằng Hải, bởi cái vẻ chín chắn trước tuổi của nó. Nó nháy mắt khiêu khích thằng con như tôi giãy nảy phản ứng mà sung sướng. Mấy vai phụ thì đều dần dần có người thích hợp đảm nhận hết.

Vở kịch như một trò đùa chống lại tôi vậy, nhưng tôi nằm ở thế cán sự Đoàn phải gương mẫu làm gương nên an phận mà chấp nhận.

-Vậy bắt đầu từ tuần sau, mọi người sẽ bắt đầu tập nhé!

Cuộc đời cứ như muốn trêu ngươi tôi vậy, lúc mà tôi muốn dành thời gian cho việc học tích cực nhất thì cũng sẽ xuất hiện một việc gì đó, một cảm dỗ gì đó từ đâu bay ra, từ dưới đất mọc lên phá ngang. Tôi xuôi xị chấp nhận, vỗ tay hoà chung không khí thống nhất của cả lớp.

55. Chương 55

Vậy là những ngày cầm cú ục đích trả thù của tôi cũng bị xen ngang bởi một hoạt động mà tôi đã được mấy chục con người trong lớp tín nhiệm đưa lên làm cán sự, một trong ba người cán sự Đoàn. Trời hại người hiền lương chăng?

Vì thời gian còn rất ít nên cứ mỗi chiều chúng tôi tập khoảng một đến hai tiếng ở những vị trí không cố định. Có khi là hội trường của Trường, có khi là nhà của bất kì ai, mà theo đánh giá là gia chủ nhiệt tình, nồng hậu, tiếp đãi chu đáo và nhà thì không thiếu gì trái cây.

-Ê, vươn ra hái dùm tao quả ổi đó đi mày!-Hằng bán chanh ở dưới hẻm lớn, hối thúc thằng Linh vẹo.

-Xa tít mù, dẹp đi!-Thằng Linh chuyển cảnh như khỉ đu cây, vút một cái đã bay sang cảnh đối diện.

Nó thấy từng trái ổi to bự, nhìn là muốn cắn cho ngập hai hàm răng trong đó rồi. Thằng Phong không kiềm chế được cơn thèm ăn đang dâng lên ngang cuống họng, nuốt nước miếng đánh ục một cái.

Thằng Linh làm xong nghĩa vụ, ôm thân ổi tụt xuống. Tiếng rền rọc kéo theo dài vô tận, nghe ớn lạnh tới tận xương. Bao nhiêu cái ngơ ngác nhìn lại nó, rồi phá lên cười.

-Ha ha, rách quần rồi!-Hằng bán chanh phá lên cười, trả thù luôn thằng bạn.

-Ê, cẩn thận rách cái nguy hiểm hơn đó mày!

-...!-Mặt thằng Linh vẹo dần chuyển qua đỏ, rồi tím ngắt. Nó ôm đũng quần phóng vội vào nhà, đòi thằng Kiên cận phải đổi quần cho nó.

-Trời đẹp thật là trong xanh.

Có anh leo ổi, rách banh cả quần!-Thằng Phong mập cắn quả ổi ngọt xót, tức cảnh sinh tình làm thơ.

-Nó tèo rồi, tạm biệt thằng bạn, đón cô bạn mới nào!-Thằng Hưởng vào nhà thằng Kiên cận hét toáng lên.

Cái trò chọc quê thằng Linh còn dài dằng dặc nếu Dung không nghiêm mặt, hòa từng đứa vào vị trí tập luyện.

-Giờ phần kịch ra sân tập, còn các bạn hát thì trong nhà!

Cả đời tôi đi học, chưa tập thể loại kịch nào mà nó chua chất đến cỡ vậy. Tập theo nội dung nhạc, mà bài đầu tiên là Ngày đầu tiên đi học. Tức là tôi đóng vai một thằng nhóc tí khoảng năm sáu tuổi, vẻ mặt cứ phải ngô nghê, vừa đi vừa sụt sùi, vừa phải có một động tác gì đó gây cười cho khán giả.

-Cho nó bú bình đi!-Thằng Hưởng ngoắt đầu ra ngoài, phát biểu một câu chẳng liên quan đến phận sự của nó. Ấy vậy mà cả lũ bạn tôi lại gật đầu ưng ý. Chẳng hiểu chúng nó nhiệt tình hay cố tình triệt hạ hình tượng của tôi mà năm phút sau tôi đã có một cái bình sữa cho trẻ em ngậm.

-Kéo quần lên một tí, quá rún ấy!-Thằng Phong mập chờ bạn diễn của nó ra, cũng rảnh rỗi góp ý.

Tôi phải giả bộ khóc thút thít, vai đeo cái cặp năm anh em siêu nhân Gao, quần kéo quá rún, tay cầm bình sữa mút chùn chụt, tay kia thì Mẹ Trang đang dắt đi.

-Con ngoan, đừng khóc!-Nó đóng hơn cả thiệt nữa.

Và Mẹ Trang giao tôi cho Cô Dung đang nghiêm nghị nét mặt, nếu mà tôi là con nít thật chắc là tè cả ra quần chứ chẳng chơi.

-"May mà Dung không đi sư phạm mầm non"-Tôi thì thào trong bụng, miệng cứ meo máo ú ả ả ả mãi không thôi.

Dung quả là làm việc gì cũng nghiêm túc, cô nàng diễn xuất rất đạt, dắt tay tôi, vỗ vỗ lên vai. Khổ một điều tôi cao hơn cô nàng, nên Cô giáo phải nhón lên ổi đưa lên được. Đưa tôi vào lớp mẫu giáo, ở đó tôi gặp thằng bạn khốn nạn của đời tôi là thằng Phong mập.

Theo diễn xuất, cứ như thế, Cô Dung sẽ để tôi lại lớp sang lo cho các bạn khác, thằng Mập sẽ tranh thủ cướp sữa của tôi lên mút chùn chụt. Cô sẽ chạy lại, nhẹ nhàng la thằng Mập và trả bình sữa cho tôi đang nằm giãy đành dạch giữa sân.

-Ngày đầu tiên đi học, em nước mắt nhạt nhoà!-Tiếng hát trong nhà vang lên.

Chúng tôi cứ phải tập đi tập lại cho thuần thục đến nỗi tôi thút thít nhiều quá mà nước mắt rơi ra thật. Tội bạn nhìn tôi mà phì cười, trong kia mấy cái miệng từ nãy tới giờ vẫn phải há ra mà hát. Còn khán giả thì ngồi ăn ổi, vừa được xem kịch nghe nhạc miễn phí, còn được cái đặc quyền góp ý sửa đổi, rồi chê bai đủ thứ.

-Chết mày nhé, lên sân khấu ráng mà rặn ra nước mắt!-Thằng Phong mập chọc tôi.

Tôi né cục đá trên con đường đi học, thể hiện tay lái lùa trên con chiến mã, quay sang chọc lại nó:

-Thế thằng nào phải mặc quần lửng, đi tất, mặc áo có đai lên sân khấu, trông mày còn thảm hơn tao đấy!

-Ồ..tao bỏ diễn cho coi!

-Mày hỏi kia kìa rồi bỏ thì bỏ!-Tôi đá mắt sang Dung, thằng Mập im lặng ngay, chẳng dám ý kiến gì nữa.

Gần như toàn bộ những bạn đi tập văn nghệ sẽ đi học thêm Toán sau giờ học. Một số không học thì ai trở về nhà nấy. Trong cái đám học sinh nhí nhố đạp xe đến nhà Thầy thì tuyệt nhiên Dung với tôi chẳng mấy khi nhìn nhau được quá hai giây.

-Tín làm gì mà mồ hôi nhễ nhại vậy? -Yên vừa bước vào lớp, quay lại nhìn tôi mồ hôi nhễ nhại.

-Tập văn nghệ đó!

-À há, tập gì mà mệt vậy!

Tôi khoác lác rằng kịch lớp tôi là một vở kịch pha trộn giữa bi và hài kịch, từ cổ đại cho tới hiện đại. Ở vở kịch đó tôi đóng vai một dũng sĩ đi vật nhau với quái thú nên tình cảnh mới te tua vậy.

-Kịch gì hấp dẫn vậy?

Cô nàng đầu có biết việc hôm nay của tôi chỉ là ngâm bình sữa, khóc rống lên khi bị thằng Mập ăn hiếp đầu cơ chứ. Mấy thằng bạn tôi ngồi xung quanh cười hềnh hếch trước tài bịp bợm của tôi làm Yên nghi ngờ.

Buổi học Toán hôm đó vắng thằng Linh vẹo, do cái quần lủng đáy của nó không cho phép nó tự tin đến lớp.

Tôi cực kì tập trung, hầu như cứ giải xong bài tập nào Thầy cho thì đều mở sách ra xem thêm mấy dạng nữa. Cứ như kiểu, chỉ cần thời gian rảnh rỗi là tôi sẽ làm một điều gì đó xằng bậy, nên tôi ép mình phải hoạt động tối đa.

Dung là một đối thủ khó nhằn, dù tôi tự phụ mình là đứa thông minh hay tự huyễn hoặc bản thân mình là đứa nhanh nhạy, thì tôi cũng hiểu rằng, cần phải tích cực thì mới có cơ hội vượt qua cô nàng.

Trên bàn đầu, Dung cũng có vẻ ung dung khi giải xong bài Toán Thầy vừa cho, đang chỉ bài cho Hằng bên cạnh. Yên ngay sau đó cũng hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

-Gì mà dăm chiêu vậy Tín?

-Hử...à không, có gì đâu!

-Thiệt không?-Yên nheo mắt.

Tôi nhìn xuống bàn, lắc đầu nguầy nguậy, vì ánh mắt của Yên rất có ma lực. Nó quyến rũ tâm trí, mà nếu bạn lơ nhìn vào, nó sẽ biến bạn thành một đứa ngô nghê, dốc hết tâm can của chính mình ra mà trình bày.

Học xong buổi học thêm, tôi trở về nhà. Dừng xong bữa tối là ngồi lì học đến khuya mới chịu ngủ. Danh sách lịch trình hằng đêm của tôi là khoảng hơn một tiếng cho các môn xã hội cho hôm sau. Ba mươi phút luyện anh văn hằng ngày, mà có khi tôi cắt giảm hoặc bỏ qua. Nghỉ giải lao một chút, rồi cắm đầu và quên mất thời gian với những môn tự nhiên. Cứ mỗi lần mắt tôi díp lại, hình ảnh Dung nói tôi và Thằng Hà lại hiện lên rõ mồn một. Nó như một luồng sức mạnh dựng tôi dậy, ngồi nghiêm túc và hí hoáy tiếp. Nhiều khi tôi gục luôn trên bàn, ngủ quên lúc nào không biết, nếu không có Mẹ tôi thỉnh thoảng ra xem cậu con trai thể nào không khéo tôi biến thành thức ăn của Muỗi mất.

-Ế mày, cái này làm sao mà nhớ!-Thằng Hoàng quăng cuốn Atlas Địa Lý trước mặt tôi.

-Cái gì?

-Mười ba tỉnh miền Tây Nam Bộ, sao nhớ, sắp kiểm tra rồi!

-An Giang, Tiền Giang, Hậu Giang, Kiên Giang, Trà Vinh, Vĩnh Long, Long An, Bạc Liêu, Bến Tre, Cà Mau, Cần Thơ, Đồng Tháp, Sóc Trăng.

-Mày đọc thế ai mà nhớ?-Nó nổi quạu đẩy cánh cửa xe bus bước lên.

-Thì bốn tỉnh Giang mày đọc trước. Đến Ba Tỉnh Trà Vinh, Vĩnh Long, Long An thì tên cuối tỉnh này là đầu tỉnh kia.

-Ồ, ờ, thế mấy Tỉnh còn lại!

-Bảng chữ cái chứ sao. Theo đó mà đọc!-Tôi càu nhàu trong khi cuốn Lịch Sử vẫn còn cầm trên tay.

-Ồ, thằng này vậy mà khá, có bí quyết gì chỉ tao với nữa!-Thằng Nhân đen ngồi băng ghế trên, quay xuống nhìn tôi.

Chẳng lẽ tôi phải khai với nó rằng, do hận thù với Dung, muốn vượt qua cô nàng nên tôi nảy sinh ra nhiều sáng kiến và phương thức học tập mới giúp bản thân tiếp thu kiến thức nhanh hay không? Chỉ có điều, những môn học trước đây tôi run cầm cập trong các giờ kiểm tra bài cũ hay mười lăm phút đột ngột, thì giờ tôi hoàn toàn tự tin. Cảm giác kiến thức của mình được nâng cao hơn, rộng hơn, chắc chắn hơn.

-Tín, lên bảng giải câu này!

Chỉ có điều, có một môn tôi học mãi, rèn luyện mãi thế nào nó cũng không khá hơn là bao. Đó là cái môn mà tôi phải lên bảng hôm nay. Tôi đứng cầm viên phấn, nhịp nhịp vào bảng mà chẳng gõ ra được cái ý tưởng hoặc chút kiến thức nào cả.

Thầy dạy Anh Văn ngó xuống lớp, cả lớp im thin thít. Rõ ràng đó là một câu hỏi khó. Bí bách Thầy dành nhờ cây Anh Văn số một của lớp lên Bảng.

-Dung, lên làm thay cho bạn!

Cảm giác Dung lướt qua tôi, trong đầu tôi hình dung ra một cô bạn ngạo nghễ, nhìn tôi không bằng nửa con mắt. Ngông cuồng yêu cầu tôi phải nhìn lên bảng xem cô ta trở tài. Đó là một điều sỉ nhục đối với chính bản thân tôi.

Tôi cau mày bao nhiêu, tay cầm quyển sách English 12 chặt cứng đến thế nào thì Thầy cũng gật gù tán thưởng khi Dung chỉ mất chưa đầy một phút để hoàn thành. Đáng cấp là đây, chỉ là một phút đối với Dung, nhưng với tôi chẳng khác nào cả thế kỷ.

-Thôi, đừng buồn nữa, câu đó cũng khó mà!-Nguyệt nhìn tôi trầm buồn, lên tiếng vỗ về an ủi.

-Ồ, không sao đâu!

Tôi biết câu trả lời của tôi không qua mặt được Nguyệt. Con trai, nhất là một thằng con trai từng bị cô nàng “hạ nhục” thì việc đó chẳng khác nào là một nỗi đau. Lúc Nguyệt đi ra ngoài, tôi lấy bút viết vào cuốn sách Anh Văn.

-Những gì Dung làm được thì mày phải làm được, còn những gì người ta không làm được thì mày phải làm tốt hơn!

Cứ như thế, Dung trở thành một cột mốc trong thời gian khắc nghiệt mà tôi mong muốn vượt qua.

Buổi chiều cột mốc ấy lại trên cơ tôi khi thường xuyên góp ý trong lúc tôi diễn xuất. Điều đó càng làm tôi trở nên căng cứng, gượng gạo. Cái vai diễn của tôi trở nên vô hồn.

- Ê, đập nhẹ nhẹ thôi mày!

Tôi giải toả tâm trạng bằng cách đập thẳng Phong trên xe đạp xuống đất khiến nó đau điếng. Dung nhìn mặt nhìn tôi không vừa lòng.

-Dung im lặng chút được không!-Tôi nói nhẹ nhàng, nhưng trong đó là biết bao nhiêu trạng thái, mà bức xúc là chủ đạo.

-.....!-Dung im lặng hiểu ý tôi.

Cảnh diễn là lúc tôi và thằng Mập lớn lên với nhau. Trở thành những thằng học sinh cấp ba. Hoàn cảnh giờ thì trái ngược với hồi nhỏ, tôi toàn ăn hiếp nó. Hôm nay tôi chở nó đạp xe chậm chậm đi đá banh, vô tình gặp một cô gái rất xinh. Cô gái này do lớp phó học tập thủ vai. Tôi phải thể hiện tình bạn bằng cách đập nó rớt xe, và chạy đến tán cô nàng xinh đẹp đang đi bộ lững thững.

-Đập nhẹ thôi nha mày!

-Ừ, tao biết rồi!-Tôi nhìn thằng bạn xoa mông rên rỉ mà thấy tội nó.

Cuối cùng, thằng Phong phải té thêm ba lần nữa thì cảnh diễn mới trở nên tạm thời hoàn hảo. Trong nhà, mấy đứa hát đồng ca thì tập xong từ lâu, ra ngoác miệng nhìn thằng Mập té lăn lóc dưới đất. Tất nhiên nó té chủ động và có ý đồ, chọc ghẹo khán giả.

-Này, của mày!-Thằng Kiên cận rót nước cho tôi trong lúc nghỉ tập.

-Ồ, cảm ơn thằng đẹp trai tốt bụng!-Tôi đón ly nước giữa cổ uống một hơi hết sạch không còn một giọt.

Dung đến bên hai đứa tôi, thằng Cận hiểu ý, nó lấy cốc ra với Trang bỏ lại tôi.

-Này, Dung hơi...!

-Không sao đâu, Tín cũng nóng quá!-Hai tay tôi xoay xoay ly nước, từng khuôn mặt tôi hiện lên theo từng cạnh thuỷ tinh xoay qua.

-Ừ, mọi người vất vả rồi!

-.....!

-.....!

Hai đứa tôi ngồi im, xem lũ bạn đang chí chèo dành nhau bịch trái cây vừa mua về. Giữa hai đứa bỗng trở nên ngại ngùng, một cách khó hiểu. Dung mở cặp, đưa cho tôi cuốn sách anh văn.

-Tín cầm đi, dạng bài hồi sáng.

-Thôi, khỏi cần!-Tôi lại xoay chiếc ly, từ chối!

-.....!-Dung im lặng.

-...Tín tự học được mà!-Tôi có cảm giác mình vừa có điều gì đó không phải, không phải với lòng tốt của cô bạn.

Nhưng tôi phải làm gì, khi tôi đã tự hứa rằng mình vượt qua Dung bằng chính sức lực của mình. Tôi đã gạt bỏ cô gia sư Yên, thì há gì tôi lại nhận chính ân tình của kẻ địch chứ.

Dung gật đầu, chào tôi ra về. Cuốn sách anh văn vẫn để bên cạnh tôi. Một đối thủ lì lợm, cứng đầu. Tôi cũng không đủ dũng khí để từ chối một lần nữa. Đành lẳng lặng bỏ nó vào ba lô.

56. Chương 56

Cuốn sách anh văn nằm gọn trong ba-lô tôi, nhưng dù có yếu lòng đến thế nào, tôi đều kìm nén hết mức có thể, để không phải dở một trang trong đó ra xem nó có nội dung gì.

Những ngày cuốn sách Anh Văn xa chủ, nó bị ghẻ lạnh đến mức tận cùng, bởi cái kẻ tạm thời thay thế nó ngoài cái tên đề và màu sắc ra không đụng đến một trang. Và đó chính là trò chơi mà số mệnh đã sắp đặt, sắp đặt để trên người con người, và tôi buộc phải tham gia trò chơi đấy theo một cách bị động nhất.

Cuốn sách đó còn chứa một nỗi tâm tình khác, và tôi đã không có cơ hội đọc để rõ hơn về một con người.

Tôi ôm cái chữ Tín niệm đến cố chấp, cố chấp đến cực cùng quyết tâm không nhận sự ban ơn của chính đối thủ. Tôi muốn sự công bằng, dù cho đó chỉ là sự công bằng với chính bản thân tôi, còn người ngoài hay chính Dung nó chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Những ngày tiếp theo, cho dù chạm mặt ở bất kì nơi đâu, trường học, lớp học thêm, những buổi diễn văn nghệ, tuyệt nhiên không đứa nào nhắc tới mối liên kết duy nhất, cuốn sách Anh Văn có được tôi đối xử tốt hay không. Tuyệt nhiên là không.

Còn tôi với Yên, dần dần trở nên thân thích đến nỗi ngay cả những việc nhỏ như con thỏ cũng được đem ra chia sẻ hoặc được dùng làm chủ đề cho những câu chuyện chính hàng ngày.

- Hôm nay Ba mang về hai con thỏ, xinh lắm!

Yên không kìm hãm được tình yêu động vật, vừa gặp tôi ở ban công là khoe ngay. Tôi chỉ cười hoặc hỏi han thêm bớt, mong sao cho câu chuyện càng dài càng tốt. Bởi tôi muốn tìm một nơi mà tôi cảm thấy yên bình, không phải là tôi của những trò nghịch ngợm bên lũ bạn, cũng không phải là tôi ngoan ngoãn ở nhà. Mà là một tôi khác, tôi của sự yên lặng, trầm tĩnh.

-Thế hai con thỏ đó nuôi ở đâu!

Và như thế Yên sẽ kể vanh vách rằng chúng sẽ được sống trong cái chuồng gỗ, được ăn những lá dâm bụt xanh mơn mớn, được vuốt ve ôm ấp suốt ngày bởi hai chị em cô. Yên hăng say, rồi chợt nhận ra tôi kém về hào hứng thì cũng dừng lại.

-Nè, Tín, môn Anh Văn sao rồi?

-Không, bình thường, có chút tiến bộ.

Có thể tôi không có nhiều ưu điểm, nhưng nếu là có thì nó thật là khủng khiếp. Cũng như việc tôi thường có ngay một lí do để lấp liếm sự thật vậy. Có chút tiến bộ nào kể từ khi Dung hạ bệ tôi một cách thuyết phục để khai sinh ra cái định lý Một phút.

-Chắc không vậy?

-Yên không tin à?-"quái nhỉ, sao hôm nay lại nổi tính nghi ngờ rồi".

-Không phải, nhưng mà.....!

-.....!

-Vậy thì cá độ đi!

-Cá độ?

Chẳng hiểu Yên đang định làm gì, hay muốn nghĩ sao, tôi gật đầu cái rụp đồng ý ngay tắp lự. Cá độ sẽ là một khía cạnh mới giữa tôi và Yên, sẽ là một mối dây liên kết mới được khai sinh, khi những câu chuyện phiếm trước đây dần trở nên cũ kĩ, kéo kẹt sắp đứt.

-Thì môn Anh Văn, ai cao điểm hơn người đó thắng?

-Chỉ môn Anh Văn thôi?-Tôi hơi lạnh sống lưng.

-Sao, chẳng phải Tín nói có chút tiến bộ sao!-Cô nàng nheo mắt dùng chính những câu nói của tôi thông tôi vào bẫy.

Hiển nhiên, tôi đâu có ngu mà chui vào không chút phản ứng. Tôi sẽ diễn thuyết đủ những khía cạnh như: Yên vững hơn tôi, rồi còn thời gian mấy môn khác nữa, đâu có thể nào bỏ qua được.

-Vậy thì cá tổng điểm ba môn thi đi!-Yên nói với vẻ tự tin. Và điều đó khiến tôi không còn phải nhân nhượng.

-Vậy Tín khối A ba môn Toán, Lý, Hoá.

-Yên khối D, ba môn: Toán, Văn, Anh.!

-Điều kiện!

-Dẫn người thắng đi ăn xả láng!

Đơn giản đó chỉ là một cú áp phe hoàn hảo để tạo một mối dây liên kết, hay nó đơn thuần chỉ để tôi có thể gạt bỏ về những gì thuộc về quá khứ. Cá cược và thách thức.

Tôi với Yên cá cược về kinh tế, hiển nhiên, còn Dung là về tinh thần. Dù là gì đi chăng nữa, tôi sẽ có động lực để mình không phải đứng dưới trướng hai cô nàng. Đó là một điều tốt.

-Tập trung vào Tín!

-Dạ!

Cô dạy Văn nhắc nhở khi tôi đang mải mê suy nghĩ trong lớp. Nếu không nhờ những thái độ tích cực cộng thêm điểm số đang được cải thiện gần đây, có lẽ tôi bị mời ra khỏi lớp chứ chẳng chơi.

-Các em chuẩn bị thi giữa kì, nên tập trung ôn thi, còn giành thời gian để ôn mấy môn khác nữa. Thời gian không còn nhiều đâu.

Thời gian không còn nhiều như là một liều thuốc kháng khuẩn, con vi khuẩn mà y học đã nhiều lần bó tay-Vi khuẩn lười. Một kiểu nhắc nhở đầy những tính răn đe, kiểu như roi vọt dành ấy thằng nhóc tiểu học đòi Mẹ phải mua cho con thứ này thứ nọ, nếu không nó sẽ nằm lăn ra giữa nhà mà tru tréo vầy.

Thời gian giờ đây trôi mỗi lúc mỗi nhanh hơn. Nó còn được tô điểm bởi cuốn Những điều cần biết về tuyển sinh đại học. Bao nhiêu lời bàn ra tán vào càng mạnh mẽ.

-Mày tính thi trường gì Tín?

-Chưa biết, tao chưa xác định được!-Tôi nhún hai vai, một kiểu hình thể rằng tao chịu.

-Sắp ghi phiếu rồi mà mày còn nhớn nơ được!-Thằng Hoàng ngồi thở dài.

-Mày thì ngon rồi, đi theo cái ước mơ Điện, điện tử của mày đi!

Nó vò đầu sàu não hơn nữa, kiểu như có quá nhiều lựa chọn, tư vấn làm nó phải đau đầu. Nó biểu lộ ra mặt, còn tôi thì bình tĩnh hơn, giấu trong lòng. Chính tôi cũng là nạn nhân như nó chứ có hơn gì. Tôi chỉ xác định được rõ ràng là tôi thi khối A, vâng, ngoài ra chẳng có gì hơn thế cả.

-Mày thì sao Phong mập?

-Tao thì Ba tao chọn rồi, xây dựng!

-Mày đùa tao à, mày tướng thể này sao vác gạch trộn hồ được!-Thằng Hưởng nhảy vào chế giễu, thằng Phong vẻ mặt sàu não hơn không thêm tranh cãi.

-Mày nghĩ tao muốn học à?

-Thế mày muốn làm gì?-Tôi ngoáy tai nghe ước mơ của thằng bạn.

-Nhà thơ!

Cả đám bọn tôi trợn tròn mắt, há mồm cười ngoác đến mang tai. Thằng Hưởng có vẻ cảm thông, vỗ vai thằng bạn:

-Thôi, về với xây dựng đi!

Chí ít, thằng Mập nó còn muốn biết rằng ước mơ nó là thể nào, muốn làm những gì. Chúng tôi chỉ chọc nó, chứ chưa bao giờ chế giễu. Chính tôi, ở khoảng thời gian đó cũng không rõ ước mơ mình sẽ làm gì, muốn được theo đuổi ngành nào.

Đời sống không mục tiêu, thì con người là xác vô hồn.

Nhưng chí ít, mục tiêu ngắn hạn thời gian tới của tôi phải là vượt qua Dung trong tổng thể môn, vượt qua Yên trong ba môn khối thi đã chọn. Và tôi đang là một cái xác có hồn, có nỗ lực phấn đấu.

mỗi lần như thế, cảm giác khó chịu lại dấy lên lạ kì. Gần như tôi đem hết mọi tội trạng về việc cả đám chúng tôi đứng ngoài đổ lên hết cho Dung.

Vòng xoay ấy quay liên tục, nhưng nó càng lúc xoay càng nhanh, nó khiến ọi thứ mất kiểm soát nếu chúng tôi trở nên mất tập trung.

-Kiểm tra giữa kì!-Tiếng thầy Quý dạy Sử vang lên.

Lịch Sử đối với tôi cũng không có gì gây khó dễ cho lắm, bởi tôi thích nó. Đối với tôi, những con số thống kê, những miêu tả trận đấu nó còn hay và hấp dẫn hơn những áng thơ hay những câu văn đậm chất nghệ thuật. Tôi đặt bút và thở dài, ưng ý nhìn bài kiểm tra hoàn mỹ.

Những môn thi xã hội, tôi hoàn toàn đủ tự tin mình đạt được mục tiêu đề ra. Còn những môn tự nhiên, tôi hoàn toàn cẩn thận. Đi theo phương châm chắc chắn, làm câu nào gọn gàng câu đó, đảm bảo thời gian.

Chỉ có điều, môn Anh Văn mới là cửa ải cuối cùng cần vượt qua. Cầm bài kiểm tra, ngược lên nhìn Dung tự tin ngồi ở bàn đầu, cái định lý Một phút lại nẩy mầm trong đầu tôi. Chí ít, cũng phải tự làm bằng mọi giá, chứ không thể chơi trò cầu may rủi như thằng Phong mập hay thằng Nhân đen, bắt kiến cho nó bò mà đánh lụi được.

-Yeah!-Tôi tung cuốn sách lên cao, giải thoát mình khi môn thi cuối cùng vừa qua.

Đám bạn hòa theo tôi, tung sách vở lên ăn mừng, dù chẳng cần biết kết quả ra sao.

Ngoài trời, cái nắng giữa tháng Ba vẫn gay gắt lạ thường.

-Tổng diễn nào, giờ là ráp chương trình!

Chúng tôi ai vào hàng này, cố gắng nghiêm túc đến mức cố gắng nhất của bạn thân. Mấy đứa phụ trách hát tốp ca, phiêu theo tiếng đàn Guitar và tiếng sáo của thằng Vũ.

-Hôm qua em tới trường, Mẹ dắt tay từng bước....ha ha haaaaaaaaaaaaaaa!

Tràng cười dài bất tận khi thằng Phong mập mặc áo phông quần lửng kéo cao tới rún đang ngồi chờ trong lớp học, còn tôi đi theo Mẹ Trang ra miệng ngậm cái bình sữa của trẻ sơ sinh mà mút chùn chụt.

Cứ qua mỗi cảnh mới, ít nhất phải làm đi làm lại cả chục lần, thì chúng nó mới nhin được cười vì quen rồi, chúng tôi mới diễn được. Rồi ráp lại, tổng kết được tiết mục. Khẽ vuốt mồ hôi vì cuối cùng cũng xong. Tôi ngồi bệt ra hiên nhà thằng Phong mập. Nó ép buộc cả lớp phải tới nhà nó để nó còn chuẩn bị phục trang đây mà.

Trong ba lô của tôi, cuốn sách Anh Văn yên vị ở trong, chỉ cần có cơ hội là tôi sẽ vật quý nguyên chủ. Chỉ tiếc là Dung tất bật với tất cả, rồi lại bàn với thằng Hải nên tuyệt nhiên tôi không tìm ra được khoảng thời gian, không gian lý tưởng.

Nó tiếp tục ở lại với tôi thêm một tuần nữa!

Ngày tôi nhận được điểm thi, xuôi xị vì điểm giữa kì của tôi chạm mức 7,7. Vẫn thấp hơn Dung 0,1. Điểm anh Văn của Dung chót vót là 8,5 thì tôi chỉ gần mức 7 hơn. Khả quan hơn thì nó vẫn hơn điểm trung bình học kì một 0.2. Cột mốc tôi chưa thể vượt qua được.

Yên và tôi so điểm khi nhận được kết quả. Ba môn tự nhiên của tôi đạt 27,5 và Yên đạt 27 điểm. Dù sao tôi cũng là người chiến thắng chung cuộc.

Nhưng tất cả chúng tôi đều hiểu rằng, những điểm số này sẽ chẳng là gì khi đi thi Tốt Nghiệp hoặc Đại học.

-Nè, gì mà cười?-Yên nhéo tôi!

-Không, kem ngon mà!-Tôi cắm cúi vào đĩa kem, thỉnh thoảng đưa tay lên mũi thể hiện sự khoái khẩu.

-Có 0.5 điểm thôi mà!-Yên phụng phịu.

-0.5 đấy là cả vấn đề đó!-Tôi cười sảng sặc đắc chí.

-Vây cá lớn hơn nữa đi?

-Lại thi cuối kì à!-Tôi kiêu hãnh và tràn đầy tự tin sau màn thắng cuộc vừa rồi!

-Không, là tốt nghiệp. Sáu môn thi tương đồng dễ hơn, chứ Yên thi Văn khó điểm cao lắm.

Tôi đưa tay lên móc nghéo với Yên. Một cuộc cá cược cho kì thi tốt nghiệp lại diễn ra. Và mục tiêu cột mốc cần vượt qua vẫn còn tồn tại. Mọi thứ lại lập lại như cũ.

Những ngày sau, lớp tôi vừa học vừa lên kế hoạch chuẩn bị cho hội trại. Dung tất bật xoay vòng giữa những thứ phục trang, rồi công việc, những thứ cần chuẩn bị, phân công công việc. Còn tôi, cũng như một chân chạy việc đơn thuần, chỉ có điều là chín chu và trách nhiệm hơn, không phải vì cái danh cán sự Đoàn, mà vì tập thể.

Tất bật cho cắm trại một ngày một đêm. Tất bật cho buổi diễn văn nghệ, những lúc lướt qua tôi, hình như Dung khẽ cười. Và tôi cũng không chắc là mình có nhìn nhầm hay không, đành lắc đầu cho qua chuyện.

-Ê, Trang, bữa đó nhớ vắt sữa vào bình nhé!

Trang đỏ hết cả mặt, nổi đóa xách chổi rượt tôi chạy vòng quanh lớp trong tiếng thét kinh hoàng của những nạn nhân vô tình bị cuốn vào màn ẩu đả.

57. Chương 57

Cắm trại? Một hình thức vui chơi mà bất cứ học sinh nào nghe tới cũng phải rạo rức, háo hức mà đăng ký ngay tấp lự, huống gì là cắm trại cuối khoá. Đó sẽ là một mốc kỉ niệm đáng nhớ. Đường như cái áp lực thi cử càng tới gần, thì những tình cảm bịn rịn không nở rời càng thể hiện rõ ra bên ngoài, chứ không như trước ẩn giấu sau những cử chỉ qua loa, hay cái ngại ngùng.

Bởi thế, dù cắm trại cho đến quen thuộc những cái chương trình, chúng tôi vẫn muốn là một phần trong đó. Không quan tâm đến nội dung ra sao, chỉ biết rằng đó sẽ là một cơ hội. Một cơ hội để chúng tôi phác thảo bức tranh kỉ niệm một cách rõ nét hơn.

-Thằng Tín, kéo cao cái cờ lên một chút!

Tôi vịn tay vào cột trại, đứng trên thang chính lá cờ theo tiếng thằng Hoàng chỉ đạo ở dưới. Cổng trại năm nay cũng được làm hoành tráng hơn hẳn, thế nên cái thân tôi mới khốn khổ leo lên chỉnh chỉnh sửa sửa như thế này đây.

-Được chưa mày?

Nhìn xuống đất nó đã chạy đi đâu mất tiêu, để tôi đứng trên cái thang cao, tự nhìn ra xung quanh. Mấy đứa khoá sau, đặc biệt là lớp mười thì lần đầu tiên tham dự nên hào hứng lắm, chạy lăng xăng xem các anh chị khoá trên làm những gì để lấy kinh nghiệm. Còn mấy anh chị khoá trên thì cứ tùm nhau lại mà cười nói râm ran. Một khoảng không trước đây là sân sau toàn đất cát, nay rực rỡ màu sắc và náo nhiệt đến lạ kỳ.

-Tín, cẩn thận té giờ!

Tôi ngoái nhìn xuống, nhướn miệng cười, nhanh như cắt leo vội xuống. Còn mấy bậc nữa thì nhảy cái phóc xuống đất, thể hiện trạng thái nồn nóng hoặc là sĩ diện bởi mấy trò linh tinh trước mặt những cô bạn gái cùng khoá. Đây cũng có thể coi là một cách ghi điểm dị hợm của mấy đứa con trai.

-Sao sang đây vậy?-Tôi phúi mấy vết dơ dính trên áo!

-Hi hi, thì tiện đường mà!-Yên đưa hai tay ra đằng sau.

-Có gì mà giấu ghê vậy!

Tôi đi vòng ra đằng sau, Yên lại đưa hai tay ra trước, kiểu như tôi là chuyển động tròn đều, bị trọng tâm là Yên hút chặt, hoàn toàn không có lực li tâm ở đây.

-Nè, bánh thôi mà!-Yên nhướn miệng cười.

-Ngon vậy!

Tôi nhận cái bánh, chẳng cần nhìn xem nó có phải là loại bánh tôi thích hay là ghét, mùi vị ra sao, chỉ cần ăn là tôi thấy ngọt. Chẳng biết vị Ngọt từ đâu.

Yên cũng chẳng ở lại lâu. Cô nàng cũng phải tắt bật chạy về lớp làm mấy bông hoa trang trí cổng trại bên đó.

-Ế, Bánh đâu ra ngon mày!

-Né xa tao ra, mới mua!-Tôi đưa chiếc bánh ra đằng sau lưng, giơ lên cao, chỉ sợ một phút sơ xuất, với một chú ngoạm của thằng Mập, e rằng cả cái vỏ bánh cũng chẳng còn.

-Giúp tao treo cái dây này coi!

Buổi sáng của chúng tôi là con trai cầm đầu cần mẫn làm những công việc nặng, còn những cô bạn cùng lớp thì ngồi trong chiếc lều vừa dựng, thoải mái làm những việc nhẹ, cười cười nói nói. Lâu lâu ngoái ra, rồi cũng tử tế tiếp nước, mời ăn trái cây. Hoá ra, các cô nàng cũng dịu dàng chu đáo lắm.

Xong phần dựng trại cực khổ, chúng tôi phải xếp hàng chờ ban giám khảo xuống chấm cổng trại. Một loại tiêu chí được đề ra, học sinh ở dưới cứ thế mà làm theo kiểu bắt di bắt dịch. Xong phần chấm điểm thì chuyển qua cuộc thi cắm hoa.

Đáng lý đó sẽ là phần nấu ăn, nhưng vì tình trạng hai năm trước quá lộn xộn và bữa bộn nên được giảm tải. Về phần nghệ thuật thì lũ con trai chúng tôi không có cửa so với các cô nữ công gia chánh đảm đang, hoa tay gần mười ngón nên đành ngậm ngùi cười toét tụ tập dưới gốc cây.

-Ê, tối nay làm gì cho đỡ buồn mày!

-Tao có mang bộ bài đây!

-Cá ngựa trong ba-lo tao kìa!-Thằng Kiên góp vui.

-Tao mang cái nôi theo quệt nhỏ!-Thằng Linh vẹo chuyên gia chơi những trò phải bản và dơ mới thoả cái tính nghịch ngợm của nó.

Thằng Phong nằm dài ra bãi cỏ, nó xoay xoay ngọn cỏ trên miệng, lúng phúng :

-Chán chết, năm ngoái cũng thế, chơi trò gì cho vui vui tí đi!

-Ồ..mày muốn chơi trò gì?-Tôi hỏi vặn lại nó!

-Không chơi thì ăn?-Nó hào hứng trong khi cái bụng thì kêu sùng sục.

-Ăn, suốt ngày ăn!

-Ê, hợp lý mày, muốn ăn phải không?-Thằng Hoàng vỗ trán cái bốp, chắc là có sáng kiến.

Cả đám nhìn nó rồi im lặng lắng nghe, chốc chốc lại cười hí hửng.

-Thế bao nhiêu cho đủ!

-Ít thôi, nhưng phải gom tiền ra đặt trước, rồi lúc tối mình ra lấy về!

-Nhất quyết vậy đi!

Trò gì mà cả đám bày ra, đó đứa nào mà không tham gia, chúng nó chẳng lộn đề cho chạy khắp sân trường chứ chẳng chơi.

Buổi chiều thì là những gian hàng trò chơi, một kiểu vui chơi lành mạnh trở thành truyền thống. Với những thằng học sinh như tôi, cần phải có trò gì nghịch hơn, quậy hơn thì mới hào hứng. Chứ ai đời lớn rồi, lại phải lóc cóc đi cầu khỉ, đi cà kheo để té chống vó bao giờ cơ chứ. Ấy vậy mà, lũ con gái lớp tôi cũng chẳng tha, nhất quyết kéo đầu tụi con trai đang nằm dài trong trại ra ngoài cho bằng được.

-Giờ là trò chơi đoán ý đồng đội!-Cô bé khoá dưới giọng khản đi vì la quá lớn.

Nhóm lớp tôi ulla vào như chợ vỡ, vợ đại mảnh giấy và đồng bút rồi phân chia cho nhau, chỉ chờ bắt đầu là chơi cái trò cũng có vẻ lý thú.

-Anh, chị ngồi riêng ra dùm em!

Cái trò chơi đơn giản, con gái ghi những câu mong ước như :Tôi muốn đi đến, hoặc tôi muốn làm, tôi muốn trở thành.. Còn con trai ghi những câu trả lời. Một thể loại biến tướng của trò nếu thì. Những câu hỏi và câu trả lời được trộn đều trong hai cái hộp. Và trò chơi bắt đầu:

-Tôi muốn trở thành...!-Cô bé MC đọc lớn.

-Paris, rất tiếc..!-Cậu nhóc MC cũng hào hứng tiếp lời.

Toàn những câu trật đường ray, nhưng cá biệt cũng có những câu để đời như:

-Tôi muốn trở thành...!

-Nhà vệ sinh..!-Thằng Hoàng nghe đến đây thì toét miệng cười trước câu trả lời của nó.

-Tôi muốn hát bài hát..!

-My love, rất hợp lệ và ý nghĩa, mời anh chị!

Thằng Kiên và con Trang lớp tôi rõ ràng là đã nháy mắt với nhau từ trước nên dễ dàng đến thế, nhìn mặt hai đứa cười gian xảo mà cả đám tức anh ách.

-Tôi muốn đọc...!

-Gone with the wind!

Tôi sưng người khi đến cái đáp án của mình, và còn bất ngờ hơn khi Dung là người đặt câu hỏi. Chẳng hiểu tình cờ đến đâu, tôi bí bách câu trả lời nên viết đại là Gone with the wind, cái từ anh Văn mà tôi còn nhớ lúc học tối hôm trước. Cả hai đứa tôi nhìn nhau, rồi lại chẳng nhìn ai, nhìn trời nhìn đất mà đi lên nhận quà.

Hai cái kẹo mút vị dâu.

-Em đổi cho anh lấy vị bạc hà với cà phê được không!

Cô bé MC chắc thấy tôi nhẹ nhàng và lịch sự nên lễ phép làm theo. Tôi chìa cho dung cái kẹo vị bạc hà quen thuộc của cô nàng. Dung gật đầu cảm ơn.

-Ê, Gone with the wind là gì hả mày?-Thằng Hưởng vỗ vai tôi kéo giật lại, chắc là chưa hiểu vì sao tôi được giải.

-Gone là đi, with là với, the wind là gió. Đi với gió!Tôi tếu táo trả lời nó.

Và chắc thời gian sau nó cũng biết rằng đó là tên tiểu thuyết kinh điển Cuốn Theo Chiều Gió, chứ không phải là cái nghĩa mà tôi đã loè nó.

Lớp chúng tôi đông đúc, kéo đi đến gian hàng nào dường như gian hàng đó tan hoang. Không bị lấy hết phần thưởng thì đôi ba cái dụng cụ bị hư, hoặc cô bé MC nào mà xinh xắn, thể nào cũng bị mấy thằng ghẹo cho đến đỏ mặt mới thôi.

Chơi chán chê cả lớp kéo nhau về hò hét, tranh nhau ăn tối. Chúng tôi bớt ồn ào náo nhiệt, lặng lẽ nhanh gọn, kỷ cương, ăn xong buổi tối là lo phụ trang, chuẩn bị cho tiết mục văn nghệ được lọt vào vòng trong, đua tranh với mười lăm tiết mục còn lại.

Hơi run và có chút âu lo, Trang dắt tay tôi bước lên sân khấu sáng choang, bên kia sân khấu, thằng Phong mập mặc quần kéo quá ròn khiến cho khán giả cười nắc nẻ.

-Oà oà...hu hu...!-Vừa đi vừa khóc, vừa dứt bình sữa vào miệng, tôi lại gây thêm những tràng cười cộng hưởng nữa.

-Ngày đầu tiên đi học, Mẹ dắt tay tới trường, em vừa đi vừa khóc, Mẹ dỗ dành yêu thương...!-Đám đồng ca nhịp nhàng du dương.

Khán giả trầm lắng thưởng thức. Rồi bật cười nghiêng ngả, cảnh tôi đạp thằng bạn rớt xuống xe để chạy lại chở một cô gái dễ thương. Thằng Mập diễn đạt đến nỗi nó còn chống vó lên trời, nom cứ như tôi toàn lực đạp nó vậy. Chẳng hiểu sao mà cái cảnh đó thì dàn đồng ca lớp tôi lại hát:

-Tình bạn sẽ luôn luôn còn mãi, tình bạn sẽ luôn luôn còn hoài!

Cảnh cuối cùng, cũng là cảnh thằng Mập đạt học bổng đi du học. Tôi bùi ngùi, đưa ngón tay có dính chút ớt do thằng bạn cùng lớp chuẩn bị, lướt qua mắt một chút là nước mắt cứ thế mà trào ra. Tôi thì trong lòng cười gằn chết, còn khán giả ở dưới thì im lặng, bồi hồi và xúc động. Dường như nước mắt ai cũng rưng rưng.

Diễn văn nghệ kết thúc, cũng là lúc tất cả tập trung ra sân đốt lửa trại. Nhưng tuyệt nhiên, cả lớp chúng tôi có tìm xóm nhà lá thì chắc chắn cũng chẳng thấy đâu.

-Nè, của mấy đứa!-Cô bán hàng cười chào mấy thằng nhóc còn nhẽ nhại mồm hỏi!

-Dạ, con cảm ơn, con gửi tiền luôn ạ!-Thằng Phong Mập ôm ba con gà đã được làm sạch sẽ, gói trong lớp báo và được bọc lại cẩn thận.

Thằng Kiên cận cũng vừa tới, giờ hai cái vỉ nướng ra cười đắc thắng.

Năm phút sau, thằng Hưởng và Linh vợ cùng thằng Hoàng giờ gói muối, chanh và tiêu. Nhóm của thằng Nhân đen thì than và hộp quẹt. Còn tôi thì một thùng nước ngọt.

-Xong chưa, giờ sao?

-Giờ chưa được, phải mười một giờ cho Thầy phụ trách nghỉ ngơi đã!-Thằng Kiên đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi tình huống.

Chúng tôi tiếp tục ngồi trong trại canh chừng và hào hứng với màn nướng gà xuyên đêm, bởi thế cái lửa trại đang cháy phừng phừng ngoài kia có hình dạng ra sao, không khí thế nào thì tuyệt nhiên chúng tôi không hề được ngó qua một chút.

Lửa trại gần tan, từ ngọn lửa cao vút nay cháy nhẹ với những miếng gỗ còn sót lại. Thỉnh thoảng đùa với làn gió bùng lên. Các nhóm vẫn ở ngoài đó, đàn hát cho nhau nghe. Riêng chúng tôi, giờ mới là lúc hội trại bắt đầu.

-Đào lỗ đi mày!-Thằng Hưởng có lẽ là chuyên gia!

Cầm những chân bàn hư kiếm được gần kho dụng cụ, mấy thằng lựa khoảng đất mềm rồi đào lỗ, đưa than xuống, nổi lửa. Khi than hồng lên, ửng đỏ là lúc những miếng thịt gà được đặt lên.

Đáng lẽ bữa tiệc hôm đó chỉ có xóm nhà lá chúng tôi, nhưng thằng Kiên cận lại rủ thêm Trang, mà Trang lại rủ thêm Nguyệt, Hằng và Dung, rồi Hằng theo phản ứng dây chuyền lại rủ thêm cô bạn lớp phó học tập.

-Wow! Nhìn ngon quá vậy!-Hằng bán chanh la lớn!

-Chuyện, tụi này mà!-Thằng Phong mập ưỡn cái ngực toàn mỡ của nó lên tự hào.

Vì số lượng người tăng đột biến nên lương thực thực phẩm không đủ, buộc chúng tôi phải xoay trở thêm.

-Nhà ông tao gần đây có trái cây!

-Tao với Nguyệt đi mua bánh mì, thêm Phong mập với Hằng đi nữa!

Vậy là chúng tôi tách nhau ra làm ba nhóm. Nhóm ở lại nướng gà, nhóm đi mua bánh mì, và nhóm chúng tôi, lại có Dung đi hái trái cây.

-Chết tao, quên mất đã muộn rồi!- Thằng Linh vợ gãi gãi đầu.

Cả nhóm nhìn vào ngôi nhà yên ắng, không một chút ánh sáng hoặc tiếng động, chứng tỏ gia chủ đã lên giường đi ngủ.

-Giờ sao?-Tôi đưa mắt nhìn nó.

Thằng Linh vợ quả nhiên là chiến hữu dám nói dám làm. Nó quyết định tổ chức trộm trái cây của nhà Ông nó. Nói là trộm thì hơi quá, đúng ra chỉ là việc cháu trai đến hái trái cây trước, vì không kịp xin phép Ông thôi.

Tôi và thằng Linh vợ thả dép, leo lên hàng rào, đu sang cành Xoài gần đấy. Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, hai thằng cẩn thận từng bước đi, trong tiếng đập liên hồi của quả tim, tiếng dế kêu rả rích, và tiếng thì thầm của Dung, đòi hai đứa phải xuống và ra về ngay tắp lự.

-Nè, đủ rồi đấy mày!-Thằng Long con cầm bọc xoài hí hửng báo hai đứa.

-Ồ, được rồi...tao xuô...rắc.!

Thằng Linh vừa đạp nhầm cái cành cây khô, nó rơi xuống đất gây ra một tràng tiếng động. Trong đêm khuya tĩnh mịch, tiếng lá cây khô trên cành cây vừa rơi xuống gây nên một tràng âm thanh mà với chúng tôi lúc đó là đủ to.

-Gâu gâu.....!-Tiếng mấy con chó trong nhà bắt đầu sủa lên inh ỏi.

Tôi và thằng Linh đồng thanh im hơi lặng tiếng, không đi chuyển, nhưng mấy đứa khác thì không có kinh nghiệm như thế.

-Chó, chạy đi hai thằng mày ơi!

Tiếng chó sủa càng dữ tợn hơn, và những nhà xung quanh bắt đầu sáng đèn. Tôi và thằng Linh chẳng thằng nào nói thằng nào, nhảy phốc xuống, khụm người tiếp đất từ cái hàng rào mà chật vật lắm mới leo lên được. Mang đôi dép và bắt đầu mở hết tốc lực.

-Đứa nào làm gì ngoài đó!-Ánh đèn pin rọi ra, xuyên qua mấy tán cây xoã, những mắt cáo lười rào làm loá mắt. Tiếng mở cửa lạch cạch mấy nhà bên cũng vang lên.

-Chạy!-Là từ duy nhất mà tôi còn hét lên được. Và đám bạn tôi hoảng sợ, chạy tứ tung hết cả lên.

Tiếng chó sủa dữ dội đằng sau, làm mấy nhà gần đó đồng loạt thức giấc, chạy ra xem có chuyện gì. Tôi chỉ biết lúc đó kịp nắm tay Dung mà kéo đi! Mỗi đứa lo chạy thực mạng đến nỗi xoài rớt dọc đường cũng chẳng thằng nào dám quay lại nhặt. Tiếng la hét, chửi bới vang lên từ phía sau.

Tôi thả tay Dung, thở dốc. Dung dựa lưng vào tường mặt tái mét, hình như vẫn còn sợ. Đám chúng tôi lo chạy nên mỗi đứa tản ra một ngã, giờ chẳng biết chúng nó có đứa nào bị tóm hay không nữa.

-May quá, suýt bị chó cắn rồi!-Tôi thở và nói một mình trấn an cô nàng.

-May quá...!-Dung đưa tay đặt lên ngực, tìm hãm nỗi sợ hãi.

-Sao không?-Tôi nhìn cô nàng, mặc dù chắc rằng trong đêm tối thế này, có nhìn cũng chẳng thấy cái quái gì.

-Không, sợ lúc đó bị bắt lại thôi...!-Dung từ từ thở đều.

Tôi cười xoà cho qua chuyện. Kể cũng lạ, cô nàng chẳng có ý kiến gì về việc này cả, hoặc là do quá sợ hay chẳng. Để Dung nghỉ một chút, tôi và cô nàng đi bộ về trường trong ánh trăng mờ mờ.

-Trường đóng cửa, cấm trại rồi!-Dung nhìn với đôi mắt lo âu.

-Đi theo Tín!-Tôi khoát tay cô nàng.

Đến chỗ cái hàng rào giữ xe, tôi kéo cái thanh sắt bị gãy rộng thêm một chút nữa, rồi mời cô nàng vào trước, tôi đoạn hậu theo sau.

-Hay ha, có lối đi bí mật nữa!

-Không có gì, đôi lúc cũng phải có mảnh lối chứ?

-Ừ...cũng đúng!-Dung cười, nét hoảng sợ vừa nãy đi đâu mất tiêu.

Chúng tôi tập trung được lại toàn bộ cũng là lúc gần mười hai giờ. Nhóm nướng gà hoàn thành nhiệm vụ, đang ngồi chờ. Nhóm Nguyệt và Vũ cũng mua bánh mì về, còn chu đáo mua thêm đá để uống nước ngọt. Chỉ có nhóm tôi là te tua nhất.

Tổng kết chỉ còn lại cỡ bảy tám trái xoài, trong khi tôi và thằng Linh dễ phải hái đến hơn hai chục trái. Không đứa nào thất lạc, bị vấp đá té hai đứa. Chúng nó về đến nơi thì chỉ còn biết vừa mếu vừa cười.

-Uống nào, uống cho bữa tiệc liên hoan của chúng ta!

-Suýt chút nữa nó cạp mông tao!-Thằng Long con nhớ đến cảnh lúc nãy còn kinh hãi đưa tay xuyết xoa.

-Yên tâm đi, mấy con chó đó nó không cắn đâu?-Thằng Linh ưỡn ngực đảm bảo.

-Sao mày biết không cắn, nó nói mày à?-Thằng Hà chửi xéo thằng bạn.

-Không, nó chê thằng Long con mông lép, cắn vào xương sợ gãy răng!

Bọn tôi chỉ còn biết cười ha ha khoan khoái. Dưới ánh trăng lơ mờ, tôi nhận được chiếc đuôi gà từ tay Dung. Không nỡ từ chối, tôi đưa lên ăn ngấu nghiến. Buổi tiệc thịnh soạn và vui nhất đời học sinh kéo dài đến tận sáng trong tiếng hát, tiếng đàn, tiếng sáo, và màn nhảy qua lửa trại (được nâng cấp từ lò than) của mấy đứa bạn tôi. Đó là một mảnh kí ức đầy màu sắc, mà tôi đã từng trải qua.

58. Chương 58

Tối hôm đó, hơn mười hai giờ đêm, trong khoảng cắm trại tối thui, chỉ còn văng vẳng những tiếng đàn hát ở phía lửa trại, nhóm chúng tôi tách riêng ra, tự thưởng mình một ngọn lửa trại riêng, ngồi nhâm nhi món gà nướng, tráng miệng bằng những quả xoài xin một cách không rõ ràng từ nhà ông thằng Linh vẹo.

-Cảm ơn Ông của Linh hào phóng nào anh em!

-Một...hai..ba..dô!

Mười mấy chiếc li nhựa chạm vào nhau chẳng phát ra tiếng động, bên trong cũng chẳng phải là bia rượu như người lớn hay cụng li lạch cạch vào nhau. Chỉ là thứ nước ngọt bình thường, nhưng trong hoàn cảnh này thì dù cho là nước uống bình thường, nó cũng không quá quan trọng.

-Dẹp cho gọn nào, thằng Tín phụ thằng Hưởng vứt rác lẹ lên!

Khiêng đồng giấy báo lẫn li nhựa, kèm theo những chiếc xương gà, tôi với thằng bạn nhanh nhẩu vứt vào thùng rác gần đó, rồi nhanh chân chen ình vào cái vòng tròn xung quanh đồng lửa nhỏ. Thằng Bình ngồi ở giữa, và bắt đầu thể hiện cái tài năng mà cho đến bây giờ tôi không thể nào tập theo nó, dù rất muốn.

Bắt đầu nhịp dạo đầu tiên, câu hát của ca khúc Khúc Hát Chim Trời bắt đầu. Những tiếng vỗ tay đồng điệu phụ hoạ theo tiếng đàn. Liên tục như thế, cho đến khi những giai điệu âm nhạc không còn hấp dẫn nữa thì chúng tôi tự tách nhau ra, tìm ình một người đồng cảm với mình nói chuyện.

Tôi, trong khoảng thời gian đó, lại chọn ình một góc riêng. Ngồi vắt vẻo trên ban công trước cửa lớp quen thuộc, ngắm những ngọn cây đang lay động khẽ khàng vì làn gió thổi qua, mong manh, vật vờ dưới ánh trăng ẩn hiện dưới đám mây.

Một cảm giác kì lạ, một hoàn cảnh kì lạ, và với hai con người đặc biệt, tôi có chút băn khoăn vì cái quyết định dứt khoát với Dung và chuyển mục tiêu sang Yên. Nhưng liệu có phải tôi là một thằng khốn nạn trong một cuốn tiểu thuyết nào đó, hay là một nhân vật phản diện, vì yêu sinh hận, dùng Yên như một thứ để trả thù, hoặc khá khảm hơn là chỉ tìm người thay thế.

Liệu tình cảm dành cho Yên đủ để biến nó thành tình yêu hay chưa?

Chính bản thân tôi còn u mê không biết?

Và khi không còn biết tâm sự cùng ai, tôi lấy chiếc mp3, đặt chiếc tai phone vào cả hai tai, bật những giai điệu mà mình muốn nghe nhất. Đó là bài when you believe đã ăn sâu vào tâm thức. Tôi đang muốn củng cố niềm tin gì? Là niềm tin về một thứ tình cảm mới, hay là hoài niệm một thứ đang từ quá khứ trôi dạt.

Bên tai tôi khe khẽ vang lên tiếng hát dịu dàng. Nó đủ lấn át giọng của Mariah Carey để lay động tôi. Khẽ tháo một chiếc tai phone khỏi tai, tôi ngoái sang bên cạnh. Là Dung, cô nàng đứng cạnh tôi từ lúc nào, chống hai tay xuống ban công, quay lại nhìn tôi.

-Tại Dung vô tình đi qua gặp Tín thôi!

Vô tình? Ủ, thì vô tình, tôi vẫn chăm chú nghe nhạc dù cho những nhịp tim bắt đầu có chút rối loạn.

Hai con người vô tình gặp nhau tại địa điểm nơi mình muốn đến nhất trong buổi đêm cắm trại, cũng không thể vô tình mà coi người bên cạnh như vô hình suốt đêm được. Đó chính là trò đùa quái ác của ma đầu Duyên Nợ.

-Tín.!

- Sao?-Mắt tôi vẫn lấy đỉnh cái cây xa xa làm mục tiêu nhìn, không quay lại.

-Muốn sau này mình làm gì nhất!

-Cũng chưa biết!

-Hồ sơ đại học thì sao?

-Cũng chưa rõ nữa, có thể sau này học một đẳng làm một nẻo thì sao?

-Vậy à...!-Dung có chút chùng xuống.

-Dù sao cũng phải thi mà, chắc gì đã đậu!

Tôi rời mắt khỏi ngọn cây, lấy Dung làm mục tiêu. Câu nói của tôi không phải là của thằng nhút nhát, nhưng khi bạn sắp bước đến giai đoạn như tôi, những giai thoại về chuyện học tài thi phận hằng ngày vẫn ra rả đồn thổi. Nào là anh kia học cực siêu, chị kia học cực giỏi nhưng không đậu nguyện vọng một.. nào là thiếu nửa điểm vào đại học, tiếc ơi là tiếc. Dần dần nó bào mòn những niềm tin về bản thân mình. Mười hai năm tu luyện trên ghế nhà trường, nhưng chỉ có một khoảnh khắc, bạn sẽ được người đời tung hô hay cười chê, điều đó làm tôi cảm thấy bất công.

-Sao không tự tin là mình đậu?

-...!-Tôi cười, không đáp lại, vì đó là điều hằng ngày lần át, quán quanh tâm trí tôi, đâu phải muốn gạt bỏ nó ra là được.

-Vậy Dung sau này muốn làm gì?

- Muốn được đi ngao du, muốn được thưởng thức văn hoá tất cả các nước trên thế giới để biết mình nhỏ bé thế nào?

-Thú vị hơn Tín rồi nhỉ?

-Thú vị hơn.

Tôi bị thôi miên, nói ra ước mơ của mình, muốn được làm chủ một cái gì đó, dù nhỏ thôi. Muốn mở một quán cà phê sách, ở nơi đó người ta có thể nhâm nhi những ly cà phê thơm lừng của miền đất tôi, được đọc những cuốn sách thú vị, hay là nghe những bài nhạc nhẹ nhàng, khơi lại tâm hồn khô cằn vì cuộc sống tất bật phủ mờ.

-Có nhỏ quá không?

-Nhỏ ư?

-So với tính cách của Tín!

Chắc là không đâu, vì bây giờ, bản thân tôi vẫn mong muốn như thế. Có thể với người khác là một điều bình dị nhất, một ước mơ nhỏ bé, một ước mơ quá tầm thường, nhưng đó là một cuộc sống mà tôi hướng tới nhất, làm cho tôi hứng thú với cuộc sống nhất. Chẳng sao cả, ước mơ mỗi người mỗi khác, và tôi đã chọn ình ước mơ đó rồi, chỉ còn cách cố gắng mà theo đuổi.

-Dạo này thấy Tín chăm học nhỉ?

-Cũng không hẳn lắm...!-Nếu đó là ban ngày, chắc Dung đã nhìn thấy cái mặt tôi đang dần chuyển qua màu đỏ.

-Có gì khó hiểu Dung nhờ Tín chỉ bài được chứ!

Không thể từ chối, nhưng tôi cũng không chấp nhận một cách hoàn toàn.

-Nhưng mà Tín chỉ bài thì không hợp với kiểu của...!

-Thì vấn đề là để hiểu bài thôi, gần thi rồi, cũng đâu thể cố chấp mãi được!

Tôi đành miễn cưỡng đồng ý, cái tâm pháp lánh xa kẻ ruộng bỏ mình dần dần sụp đổ.

Đêm hôm đó, cô nàng tựa lưng vào ban công, chìm trong giấc ngủ, mê mết vì vận động nguyên ngày. Chắc là một giấc mơ, một giấc mơ cô nàng đang đặt chân tới Paris trắng lè, được tới Rome ngắm tháp nghiêng, hay là New York ồn ào náo nhiệt. Cứ mơ đi cô bạn, tuổi trẻ là nhiệt huyết, là ước mơ đam mê cháy bỏng mà.

Tôi đặt chiếc áo khoác đắp cho Dung, và ngồi lên ban công, tựa lưng vào tường như một người canh gác. Nhìn bầu trời đêm hồi những đám mây phiêu bồng sự mâu thuẫn trong lòng. Mây vẫn hờ hững bay qua, không thèm nhìn tôi lấy một chút.

-Nè cho Tín nè!

-Ờ, lại sửa à, hôm qua Yên cho bánh rồi mà!

-Cầm đi, Yên còn mà, dạo này bày đặt ngại hoài!-Cô nàng còn chút ngại ngủ, hối thúc.

Sáng hôm đó, lễ bế mạc trại diễn ra sớm, tôi chẳng được một chút thời gian chớp mắt. Ngồi nghe diễn văn mà ngáp lên ngáp xuống. Nếu không nhờ thằng Nhân đen tát ấy phát tỉnh ngủ thì e rằng vẫn mình tôi ngồi ngủ giữa sân trường trong khi tất cả mọi người đã về nhủ trại từ lâu.

-Ế, nhỏ giúp tao cái cọc tre bên kia coi!

-Cắm xuống cũng tao, nhổ lên cũng tao!-Tôi ngại ngủ lâu bầu thằng bạn.

-Nhanh đi, làm cán bộ mà than hoài!

Tôi với thằng Nhân đen lại cố dùng sức còn lại sau ngày hôm qua mệt mỏi, đào bới, rung lắc cho đủ kiểu để cây cột lung lay, rồi mới nhổ lên. Chẳng hiểu thế nào mà thằng bạn lại la bài hải.

-Tay mày kia!

-Bỏ mày dùng hết sức rồi, than cái gì nữa?-Tôi nổi cáu với thằng bạn.

-Thằng điên, chảy máu kia!

Tôi nhìn xuống tay, máu đã chảy ra lênh láng. Hoá ra trong lúc cầm vào cọc tre, bị cút đứt chảy máu lúc nào không biết. Vết thương chảy máu dẫn dụ một đám tới xâu xé, tất nhiên không phải là cá mập, mà là lũ bạn tôi.

-Sao không Tín?

-Ai buộc vết thương dùm coi?

Tôi vẫn cười ra bộ cứng rắn, chứ trong lòng muốn ứa hết nước mắt cho bớt cơn đau. Cố làm bộ mặt tỉnh queo cho các cô bạn cùng lớp đỡ lo. Mấy thằng bạn tôi xem qua, thấy không nghiêm trọng lắm thì phũ phàng để lại một câu:

-Ngu thì chết chứ bệnh tật gì!

Vậy đấy, chúng nó vẫn bắt tôi làm việc như chưa hề bị thương. Tôi cố gắng thì phải cố gắng đến cùng, không thể bỏ vai diễn” ta đây con trai, xá gì mấy vết thương” trước mặt các cô bạn đang trầm trở về tôi được.

-Nè, cầm lấy!

Đấy, đối thủ khó chịu nhất cuộc đời tôi là vậy đấy. Chính những lúc bạn căm ghét người ta đến cực độ, thì đối thủ ấy lại khiến bạn phải cảm động bởi những hành động hiệp nghĩa. Dù cho bạn bè bình thường cũng làm như vậy, nhưng bao nhiêu bạn bè bình thường mới có được một người.

Tôi ngồi trên xe bus, tay cầm hộp sữa, tay cầm miếng băng dán cá nhân, mâu thuẫn, và chỉ có nước cười nhạt. Nụ cười bé tấc và mâu thuẫn, chính như tình cảm của tôi vậy. Một câu chuyện lằng nhằng, rắc rối.

Những ngày tiếp theo, khi quanh không khí lớp tôi nói riêng và toàn khối mười hai nói chung, bạn sẽ thấy những gương mặt ủ rũ, ngại ngủ tay vẫn cầm cuốn sách, miệng vẫn lẩm nhẩm những câu những chữ trong sách không khác gì thầy bắt ma đang đọc bùa chú vậy.

Mấy thằng bạn tôi cũng thôi cười đùa, thay vì đùa đùa nghịch ngợm ngoài ban công cũng cầm đầu vào sách học lấy học để. Một buổi học không khác gì một buổi họp của chính phủ vẫn thấy trên phương tiện truyền thông cả. Hết môn này thì lôi sách vở ra học môn khác, mà nghỉ giải lao thì vẫn ngồi im tại chỗ mà học. Cá biệt có đứa siêng năng hơn, thứ năm ngày học hai tiết, còn ở lại cả lớp để học cho yên tĩnh.

-Ê, thứ năm ở lại trường học nha mày!-Thằng Kiên cận đề nghị.

-Điên à, về ngủ cho khoẻ?

-Mày ở lại với tao!-Nó kì kèo từng thằng một.

-Trang ở lại thì bọn tao đi theo làm gì?

Với những thằng như tôi, phương châm có thực mới vực được đạo, có gạo mới thổi được cơm. Ăn với ngủ, kết hợp nghỉ ngơi thì tinh thần mới minh mẫn được. Riêng chuyện học thì tôi là một thằng có vẻ minh mẫn, nhưng về chuyện tình cảm, thì tôi là một thằng lằng nhằng không thể tả.

59. Chương 59

-Thế rốt cuộc là mày chọn ai? Dung hay Yên?

-Tao chưa biết, mày hỏi nhiều thế?

-Mày nên nhớ cái gì cũng có mục tiêu, để từ đó mới đổ công sức vào. Bản thân mày, không biết học ngành gì, tán cô nào thì cũng vứt thôi!

Tôi vuốt cằm suy nghĩ câu chân lí của thằng Hoàng, còn nó thì nhìn mấy cô nữ sinh khoá sau cười đùa bên kia đường, trong tà áo dài trắng tinh.

Học vì cái gì? Mình có tình cảm với ai? Là những câu hỏi tôi cần phải trả lời thật sớm.

Và cái gì thường gấp gáp thì hay có hậu quả sai lầm. Sau một buổi học trầm tư u uất. Tôi chấm mạnh cây bút xuống mặt bàn khiến vỏ bút vỡ nứt từng mảnh. Tôi quyết định đến với Yên.

-Mày nghĩ kĩ chưa?

-Rồi!-Tôi làu làu lại thằng Hoàng.

-Mày coi chừng tìm người thay thế thôi con ạ!

-Im mồm dùm tao!

Tôi không phải là thằng vì cô đơn mà chơi cái trò giả vờ yêu được. Tình cảm tôi dành cho Yên không phải là tình cảm tìm người thay thế trong cái trò chơi ngu ngốc. Một phần tôi có quan niệm: Cái gì tan vỡ là tan vỡ. Vì thế tình cảm với Dung là một thứ không trọn vẹn. Một lần là quá đủ cho tôi.

Những ngày sau là những ngày mà cả hai lớp chọn đề phải mất tròn mắt dẹt khi tôi gần như chính thức bước vào công cuộc chinh phục cô nàng dịu dàng nhất lớp bên. Cứ mỗi ngày, bạn ngồi cạnh một cô gái trên ghế đá học bài, đi học về thì hầu như lúc nào cũng đi cùng nhau. Thỉnh thoảng giờ giải lao, lại tình cờ khi thấy cả hai một cách tình cờ nữa cùng ra ban công hít thở khí trời, bạn sẽ được mặc định là nửa kia của nửa kia. Là một cặp.

Cũng chẳng có gì sai? Tôi đủ lớn để biết những lời trêu chọc không phải là vấn đề làm tôi xấu hổ nữa. Càng nhiều lời xấu hổ, tôi càng cảm thấy đó là những lời ủng hộ quyết định của tôi.

Những ngày ấy, Dung vẫn đi về một mình, dù tôi biết rằng, vệ tinh theo cô nàng cũng nhiều vô kể.

Những ngày ấy, có một thằng con trai, vì tình cảm yêu đương, mà bỏ quên một thứ tình cảm bạn bè thăm thiết diễn ra từng ngày trong cái lớp vốn ít nói. Một thứ bỏ quên đáng tiếc và cũng đáng trách.

Trên bục giảng, những từ mà Thầy Cô nhắc tới nhiều nhất vẫn là:

-Các em đảm bảo sức khoẻ!

-Còn hai tháng nữa là bắt đầu những kì thi quan trọng.

-Gần thi rồi các em lơ là!

Thời gian trôi như tên bắn, dần dần là những câu nói:

-Còn một tháng nữa thôi!

-Các em ôn thi thật kỹ, mai thầy sẽ cho đề cương!

Chỉ còn một tháng, và thời gian cho những cuốn lưu bút tung hoành bắt đầu!

Với những thằng con trai, tàng trữ và vận chuyển lưu bút, sẽ bị hội đồng nam tính kết luận là thiếu nam tính, là vớ vẩn, là con gái đầu thai, đủ mọi tội hình mà mỗi khi mang ra sỉ nhục, nạn nhân chỉ còn biết ôm đầu mà rên rỉ.

Chỉ có một số đứa vẫn tự tin thoát tội như thằng Hải, thằng Sơn, chúng nó vẫn chuyền lưu bút ột số đứa viết, để rồi mỉm cười khi dỡ ra đọc, khoái chí một mình.

-Ê, ghi dùm tớ coi!

-Thôi mà..!

-Thôi gì mà thôi!

-Tớ với cậu nhà gần nhau, ghi làm gì?

-Ồ, thế gần là không được ghi à?!-Nguyệt nhìn tôi đe nẹt.

Tôi cười xoa, đưa tay chối lia lịa cái cuốn Lưu Bút Nguyệt đưa. Đâu ra cái ý tưởng kì quặc, sưu tầm đủ những lời tâm sự của từng thành viên trong lớp, trong khi tôi với cô nàng, một ngày gặp nhau không dưới bốn năm lần. Và cũng chỉ cần đi bộ mất một chút là tới nhà nhau.

Vì thế, tuyệt nhiên, những thằng xóm nhà lá chúng tôi luôn là những thằng cứng đầu trước những lời nhờ viết vào những cuốn sổ. Trừ những thằng có trường hợp đặc biệt, như Vũ với Nguyệt, hay Kiên cận với Trang.

-Ê, viết cái coi!-Hàng bán chanh thả cuốn sổ cái cách trước mặt Phong mập.

-Đi chỗ khác chơi, không biết viết gì hết!-Và mặc cho cô bạn năn nỉ muốn gây lười, nó vẫn nhất định giữ ý kiến của mình.

-Xí, chán!-Cô bạn không quên để lại một câu tặng thằng mập.

Nhưng luật cấm tàng trữ, cấm sử dụng nhưng không cấm xem ké. Bởi thế, tôi vẫn thường đọc trộm cuốn lưu bút từ Nguyệt. Thỉnh thoảng cô nàng vẫn mở ra đọc và cười khúc khích, vì thế tôi cũng vô tình biết được nhiều tin tức mật từ thời xa xưa.

Chuyện Nguyệt được thằng Minh tốt bụng lớp tôi giúp đỡ, hay chuyện thằng Hải ban đầu cũng có ý định tán Nguyệt ngay khi cô nàng vừa chuyển vào lớp.

Và tôi nghĩ lưu bút là một thứ hay ho, đáng để quan tâm, nhưng không bao giờ nói với đám bạn. Và chắc tụi nó cũng nghĩ như tôi, chỉ vì sĩ diện hão mà không nói ra thôi.

-Nè, lưu bút đâu?-Tôi vỗ vai Yên.

-Làm gì ?

-Để viết chứ làm gì?

-Ồ,..cũng đòi viết à!

Từ ngày mà chúng tôi được thiên hạ đồn thổi, thì giữa hai đứa không còn xưng nhau là tên nữa. Bắt đầu từ tôi, căn bệnh lan qua Yên. Cũng không biết xưng với nhau thế nào cho phải. Xưng EM thì không dám mà xưng tên thì không đảm bảo sự thân mật. Vì thế tôi xưng theo kiểu mập mờ, tức là không xưng gì cả.

-Đây nè!

-Có cần đổi lòng, viết tốt hơn một chút không.

-Không cần, tốt sẵn rồi!

Tôi cười, như một đứa trẻ, cầm cuốn lưu bút về lớp. Đám bạn cho qua, vì đây là trường hợp ngoại lệ.

Hiển nhiên, tôi không dại dột gì chỉ làm đúng một nhiệm vụ là viết và gấp sổ lại rồi đem trả Yên. Cũng chẳng ai cấm tôi được đọc những dòng lưu bút của những kẻ khác dành cho Yên cả. Ít nhất tôi cũng biết được chút ít những câu chuyện xảy ra với Yên trong lớp, cái lớp mà tôi là hàng xóm.

Nhưng chẳng có gì khác, chỉ là những câu chúc sáo mồn, cũ rích mà dịp nào tôi cũng thấy. Có nổi trội hơn thì là những hình vẽ của một ai đó khá đẹp mà thôi. Riêng dưới một con mắt của kẻ có vai vế đặc biệt như tôi, thì nó có vẻ mờ ám, bởi nó là một bông hoa hồng, được vẽ bằng mực đỏ. Loài hoa và màu sắc tượng trưng cho tình yêu.

-Đẹp ghê mày, ai vẽ khéo thế?

-Xấu chứ đẹp gì, tao vẽ còn đẹp hơn.

Thằng Kiên cận nhắc gọng kính, vớt cho tôi cái nhìn đầy tính nghi ngờ về mặt thẩm mỹ của tôi. Tôi bỏ qua thằng Bạn, lấy cái bút kim tuyến của Nguyệt, ghi thật nắn nót.

Những dòng chữ nắn nót, tôi cố gắng cho nó hoàn thiện, tỉ mỉ cẩn thận, cứ như tôi là một nghệ nhân điêu khắc đang chạm trổ rồng phượng, chứ không phải là viết một trang lưu bút thông thường. Tôi viết theo lối tùy hứng. Tức là chưa hết ý này thì nhảy qua ý nọ.

E hèm!

Nhớ lần đầu tiên chứ, lúc đó lỗ co chân sút viên đá trúng xe đạp, chắc lúc đó giận lắm ấy nhỉ. Còn chưa kịp xin lỗi nữa.

Thế mà ba năm rồi đấy.

Rồi một tràng dài, không thứ tự, không chủ đích, những kỷ niệm giữa tôi và Yên càng ngày càng hiện ra, khiến tôi vừa hào hứng vừa viết vừa cười.

-Điên à mà cười, im mồm tao học không tao tát cho bây giờ!-Thằng Phong mập quay sang đe dọa. Tôi giờ cái cùi chỏ khiêu khích nó.

Thằng mập hằm hè tôi chán rồi cầm cúi vò đầu trước bài toán giải chưa xong, còn tôi thì tiếp tục dòng hồi ức vừa bị cắt đứt. Mãi miết, quên thời gian và không gian.

-E hèm!, Em nhớ lần đầu tiên, anh hôn em chứ, trúng ngay cái răng làm em sún mất một cái!

-Đi ra, cái thằng này!-Tôi giật mình quát thằng Hưởng.

-Sến kinh hồn!-Thằng Hưởng phán như đúng rồi, nó chỉ đi khi tôi kịp đá vào mông nó mấy cái.

Sến, đùa không vậy? Đây là tâm sự trong lòng, là cách diễn đạt để khỏi phải giống ai tạo nên sự khác biệt trong mắt người mình để ý đấy.

Tất nhiên, cái việc tôi cầm cuốn Lưu Bút lạ từ ngoài lớp vào không tránh được ánh mắt soi mói của mấy đứa con gái trong lớp. Giữa giờ ra chơi, mấy đứa vây quanh tôi như dân đi đòi con nợ.

-Viết dùm coi?

-Gì mấy nàng, tránh ra cho chàng học bài!-Tôi cầm cúi cố tránh mặt.

-Gì, con gái ngoài lớp thì viết tích cực, còn con gái trong lớp thì không viết là sao.

Đấy, cứ mỗi lần mà tinh thần lớp đã được đề thăng lên cao thì không còn cách nào chối từ được, mà trong lòng tôi, cũng muốn được đặt dấu ấn lên trong lưu bút của bạn bè. Để sau này, khi được nhìn lại, cái hồn nhiên của tuổi học trò vẫn còn.

Và tôi trở thành cái thằng cách tân, phá bỏ cái quy luật dở hơi của mấy thằng bạn. Chúng nó cũng thích chí lắm, lấy tôi làm cố, cũng nhận lưu bút mà viết lia lịa. Cứ thế, trong những giờ học mà Thầy Cô các môn xã hội chủ động cho học sinh được thoải mái một chút, thì thú vui tao nhã là viết và đọc lưu bút và cười. Đó là những thứ mà đời học sinh, chắc chắn ai cũng phải trải qua.

Dung, vậy lưu bút của Dung ở đâu? Đó là một câu hỏi mà tôi thắc mắc, là một điều tôi còn canh cánh trong lòng.

Nó lòng vòng ở những cái bàn trên, mà chưa hề đi quá nửa lớp, thế nên tuyệt nhiên những thằng xóm nhà lá chúng tôi, chưa hề được nhìn thấy. Cô nàng có cái uy đến nỗi, hầu như nạn nhân nào bị cô nàng nhờ viết, cũng chẳng dám chia sẻ cho ai khác đọc. Lại lòng.

Những ngày dài chờ đợi, nó như một nỗi ám ảnh với tôi, ngay cả bản thân tôi cũng chưa bao giờ giải thích được. Đơn giản, nó là phạm trù trừu tượng, mà tôi là thằng thích rõ ràng, dù bản thân luôn mâu thuẫn. Thế đấy. Ngó lên bảng học bài, ghi ghi chép chép, đưa mắt nhìn xung quanh và đồng tai nghe ngóng. Cuốn nhật ký ấy đã đến tay ai. Và tự đặt câu hỏi:

- Bao giờ tới lượt mình?

Một câu hỏi, có trời mới biết. Và liệu rằng trời có cho tôi được đặt bút viết vào một trang nào đó trong cuốn lưu bút đó hay không.

Giữa tháng tư. Thằng Phong Mập hân hoan khi nó là thằng đầu tiên được cầm cuốn lưu bút của Dung. Nó hân hoan đến nỗi cứ gặp thằng nào là nó khoe thằng đấy. Tôi giả bộ chữ nó vài câu, chứ thực chất cũng muốn hỏi thăm nó xem, trong đó có những gì rồi.

Ngày hôm sau, thằng Kiên cận nói tiếp thằng Mập nhận được cuốn sổ lưu bút của Dung. Những ngày sau lần lượt là Hưởng, Nhân đen, Hoàng, Linh Vẹo, Long con, Bình Boong, Hà nói tiếp truyền thống. Tôi vẫn chờ đợi dù cho cơ hội chẳng còn bao nhiêu.

Những ngày học kì cuối cùng đời học sinh gần kề, cuốn sổ ấy cũng là người cuối cùng ở dãy bàn cuối cùng. Cả lớp đã có mặt đông đủ, chỉ có tôi là không. Đó là một sự phân biệt, sự đối xử tệ hại, hay một lí do nào khác. Tôi vẫn cố ra vẻ bình thường, trong tâm đã là bất thường.

Tôi không còn hi vọng, và thất vọng với kiểu đối xử của Dung, dù cho cố tình kìm ý nghĩ đó xuống, tôi cũng không thể xoá sạch hoàn toàn.

Những ngày cuối tháng tư, khi những bộ môn đi đến hồi kết, những môn không thi tốt nghiệp được ưu tiên thi trước, tôi đều hoàn thành xuất sắc. Không còn cảm giác ganh đua với cột mốc nữa. Tôi chỉ muốn ganh đua với chính mình vào cùng thời điểm thi năm ngoái. Cột mốc ấy không còn ý nghĩa với tôi lắm.

Những ngày rảnh rỗi trên trường, lên lớp là những giờ tự học, tự thảo luận. Thầy cô cũng chẳng nhắc nhở nhiều bởi những thành phần cá biệt nay còn cấm đầu vào sách vở thì có ai mà quấy nhiễu. Chúng tôi như những con cá chưa biết khi nào lên thớt. Tâm trạng âu lo. Những sĩ tử sắp lao vào một phen cá cược, nơi đó chỉ có kiến thức làm vũ khí, may mắn một chút là giáp mà chiến đấu.

Tôi lơ đãng ngồi gập máy bay, gập theo phong trào. Tụi lớp tôi gần đây có cái trò, gập máy bay leo lên tầng thượng và ném. Chiếc máy bay giấy gần như ngày nào cũng tồn tại trên sân trường. Chẳng ai trừ điểm, chẳng bác bảo vệ nào la. Tất cả đều mỉm cười và chúc may mắn.

- Tín?

- Gì hả Dung? - Tôi ngược mặt lên ưu tư.

- Ồ..gập máy bay hả?

Tôi gật đầu, chẳng lẽ cô nàng không nhìn thấy bên cạnh tôi là một loạt máy bay giấy hay sao.

- Nè!

- Gì?

- Viết dùm nhé! - Cuốn lưu bút được chìa trước mặt tôi khiến bản thân hơi ngần ngại.

- Nhớ viết cẩn thận nhé, đừng câu thả!

- Mà...sao lại là người cuối cùng!

Dung cười một nụ cười nhẹ, có chút gì đó thú vị:

- Vì người cuối cùng bao giờ cũng có nhiều trang còn trống nhất, thoải mái nhất nên cố gắng viết thật dài nhé.

-À..ra vậy!

Tôi là người cuối cùng, là người chốt cuốn lưu bút này. Liệu người cuối cùng này có phải là quan trọng nhất chưa? Lại hỏi ông trời vậy.

Cách nghĩ đặc biệt làm nên một cô nàng đặc biệt, và cô nàng đặc biệt ấy tạo ra một cuốn lưu bút đặc biệt. Ngay trang đầu là một trang tự sự và những câu chúc:

Những người bạn của tôi!

Rất vui vì được học cùng lớp, được vui đùa cùng các bạn.

Mình chưa bao giờ là người hoàn hảo, nhưng mình có những người bạn hoàn hảo.

Vậy những người hoàn hảo vui lòng ghi thật nhiều vào lưu bút của mình nhé.

Cá chép hoá rồng!

Ở dưới cái bài diễn thuyết ngắn ngủi, cô nàng kiêu ngạo ghi chữ bí thư kí tên. Một sự kiêu ngạo đáng yêu, chẳng ai lại nghĩ nó là đáng trách.

Tôi dùng chính cái bút bi xanh của mình, không hoa mỹ, không óng ả, không nắn nót, không cầu kì, bằng những gì chân thật nhất, là những gì phác hoạ nên tôi bắt đầu hí hoáy.

Không biết nên nói sao nhỉ?

Từ tình bạn, đến tình cảm, rồi lại gần như không phải là bạn, rồi lại là bạn. Rắc rối, mâu thuẫn, nhưng cho dù bất cứ trong hoàn cảnh nào thì Dung vẫn là người đặc biệt.

Cô gái có mái tóc ngang vai, rất lì lợm, cứng đầu, trách nhiệm đến mức cứng ngắc. Nhưng là một người hoàn hảo, tôi bỏ qua cho người nhiều khuyết điểm đấy....

Tôi nhìn ra ngoài sân, phượng đỏ đã nở. Tiếng ve bắt đầu râm ran. Chỉ còn sự ngắn ngủi thôi, thời gian ơi. Mong hãy dừng lại để chúng tôi được lặng im cùng nhau, được tâm sự, được mỉm cười với nhau lần cuối. Đừng trôi qua nhanh để rồi ai cũng hối hận.

Cô nàng bàn đầu- Rất vui vì được làm quen với cô.

60. Chương 60

Những ngày cuối cùng trước khi bước vào kì thi tốt nghiệp, phượng hồng nở đỏ rực sân trường. Cánh phượng ấy rực rỡ với bao đời học sinh, là điểm báo ủa thi đang gần kề.

Không bịn rịn nước mắt ngắn dài như năm cuối cấp hai, không có những cái ôm trong nức nở. Ai cũng cố kìm nén cảm xúc của mình, chỉ sợ nó lộ ra như giọt nước tràn ly, sẽ kéo theo những cảm xúc u buồn khác.

Vẫn là những cái áo trắng chi chít chữ kí, những cuốn sổ lưu bút ngày cuối cùng. Chúng tôi đủ lớn để biết rằng, đó là thời khắc mà ai cũng phải đi qua. Tất cả chỉ còn chờ, chờ thời gian trôi thật chậm, thật chậm để cố ghi nhớ, tạo cho nhau những kỉ niệm không quên cuối đời học sinh.

- Giấy báo nè Tín!

-Cảm ơn Dung nha!

-Khách khí quá nhỉ?

Dung ngồi xuống cạnh tôi, kiểu như hai người bạn thân đã hiểu hết nhau vậy. Cô nàng nhìn tờ phiếu thi của trường Đại Học mà cô đăng kí gửi về, một chút gì đó lo lắng, một chút gì đó buồn đan xen.

-Sao thế?

-...!-Dung thở dài đáp lại!

- Lo lắng làm gì, đừng cảm mà đương đầu thôi!-Tôi ngửa tay ra sau tựa vào tường, ngồi ngắm những đứa bạn cùng lớp thật kĩ.

-Tại năm nay, tỉ lệ chọi khá cao!

-Thì thế mới xứng cho Dung thi chứ!

-Thật không?

-Không tin à?

Tôi cười không phải dối trá, mà là nụ cười động viên. Chỉ cần cô bạn ngồi cạnh tôi đây vững vàng tâm lý, thi đúng như lực học bình thường thì cái suất sinh viên trường đại học mà Dung đăng kí thì dư sức.

-Thế Tín thì sao?

-Bình thường mà!-Tôi lên đưa mắt dòm xuống tờ giấy báo thi đại học.

-Ừ, dù sao Tín cũng sẽ đậu thôi mà!

-Ráng thôi, ráng làm sinh viên vậy?

Những thời gian đó, ai chẳng mong ước mình vượt vũ môn, được làm sinh viên đại học, được biết đến không khí giảng đường.

-Tín cố gắng lắm mà, ráng gì, làm bài cẩn thận là được!

-Ừ, đừng có tạo cho tôi cái thói tự mãn chứ cô nương.

-Thế đứng thứ nhất học lực là sao?-Dung nheo mắt nhìn tôi!

-Dù sao cũng đứng bằng cô cơ mà, cô xỉa xối tôi à!

Điểm tổng kết cuối kì vừa qua của tôi cùng với ba người khác đều bằng nhau và đứng đầu lớp. Dù sao, thành quả ấy một phần cũng phải cảm ơn Dung.

-Thế lúc đó..chắc tức lắm hả?

-Tức sôi gan chứ gì, cái mặt chảnh thấy ớn!

-Thế nên mới có người học để chứng minh chứ gì?

-Chứng minh gì chứ, là để hạ bệ và kiếm cơ hội sỉ nhục lại.-Tôi cười khoái trá.

Dung nhìn tôi, và tôi nhìn cô bạn, rồi chợt cả hai cùng cười.

-Mày vui vẻ với Dung thế?

-Gi, thì bạn bè bình thường mà!-Tôi chắc giọng, dập ngay cái tư tưởng suy nghĩ bậy bạ của thằng Phong mập, nhìn Dung bị đám bạn lôi ra kí vào áo, rồi chụp hình chung.

-Nhanh nhĩ, mới đó mà...!- Tôi nghe vị nuối tiếc của thằng Mập trên từng chữ thốt ra từ lời nó nói. Chẳng đáp lại, tôi choàng tay qua vai nó, vỗ vỗ.

-Chỉ mong sau này, bọn mình vẫn cứ thế này thì vui biết mấy.

-Chuyện, bọn mình lúc nào chẳng như thế!

Lúc đó, tôi chỉ nghĩ rằng thằng Mập bạn tôi nói lời dư thừa, nhưng càng về sau tôi mới càng thấm thía điều ước của nó. Những mối quan hệ mới, những cuộc hẹn nhiều hơn, việc học, rồi đi làm chúng tôi được ngồi với nhau là một điều không dễ.

-Mày với Yên sao rồi?

-Bình thường, vẫn cứ bình bình như thế.

-Thế không có gì mới hơn à?

-Không, sắp thi rồi, vớ vẩn!

-Hai thằng kia, ra nhanh cho tao kí, nhanh lên!-Thằng Hưởng đứng trên bảng gọi với xuống lớp.

-Rồi, ra ngay!

-Đi Mập, ra nào, ra chụp ảnh kỉ niệm coi!

Thằng Hải vui vẻ cầm cái máy ảnh, hiển nhiên là vui lòng chụp cho đám xóm nhà lá ồn ào một tấm.

-Cười lên, hai...ba!

Và tôi chắc chắn, chúng tôi đều nở nụ cười, nụ cười vì được quen biết nhau, được làm anh em gắn kết suốt một thời gian dài. Ai cũng hạnh phúc.

Phượng bắt đầu nhạt màu, và đó là khoảng thời gian đầu tháng sáu.

Nhóm chúng tôi đều đậu Tốt Nghiệp hết, nên bắt đầu rục rịch ôn thi chờ ngày vào Thành phố Hồ Chí Minh thi đại học. Cá biệt có thằng Bình và thằng Vũ đều thi khối năng khiếu nên hai thằng đó phải vào trước, tranh thủ ôn thêm. Dù sao, ở nơi tôi sống, những môn năng khiếu đó rất ít người dạy.

Một tháng ôn luyện, tôi vẫn gặp Yên ở lớp học Hoá. Riêng môn Toán, Thầy chủ nhiệm nhất quyết đuổi chúng tôi, không cho học vì một lí do: Hết chữ để dạy. Nên môn Toán tôi sắp nó vào lịch tự ôn luyện.

-Nè!

-Sao?

-Có gì muốn nói không?

Yên rụt rè, chuẩn bị đến cái ngã ba, hai đứa rẽ ra hai hướng thì hỏi tôi. Cũng phải thôi, đã là ngày cuối cùng kết thúc lớp ôn thi. Và chỉ một hai ngày nữa, chúng tôi sẽ cùng nhau là sĩ tử lên đường dự thi.

-Không!-Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

-Chắc không!-Yên không tin vào tai mình, gặng hỏi lại một lần nữa.

-Chắc mà cô sinh viên!-Tôi dí dỏm cầu chúc.

Yên tập trung lấy hết can đảm:

-Không, chuyện khác kia!

-Chuyện gì...?-Tôi hờ hững.

-Đồ ngốc, Yên về đây..!

Tôi nhìn cô nàng từ đằng sau, cười một mình. Không phải tôi ngốc khi không biết ý Yên là gì, nhưng tôi không thể nói ra lúc này được.

-“Lỡ mình....”!-Tôi lắc đầu nguầy nguậy, cố vứt cái ý nghĩ xui xẻo xuống đường và bỏ rơi nó đạp xe đi thật nhanh.

Gió thổi, trăng lấp ló, tôi đạp xe dưới ánh đèn đường vàng.

-Chờ khi nào là sinh viên Tín sẽ nói!

Tôi không kìm được cảm xúc, hét lớn đến nỗi mấy người đi đường quay lại nhìn. Xấu hổ, tôi nhấn mạnh pê- đan đạp hết tốc lực.

Bữa ăn tối ngày 29-6-2008, bữa ăn gia đình trước khi tôi lên xe để đi thi đại học. Một ngày đáng nhớ, khi tối hôm đó là trận chung kết Euro giữa Đức và Tây Ban Nha. Mặc dù tôi đã xin đi sớm, hoặc muộn hơn một ngày, nhưng vì lí do ngày đẹp mà Mẹ tôi đưa ra thì tôi cũng không dám cãi lại.

-Bình tĩnh mà làm bài thật tốt nha con!

-Dạ!

-Cẩn thận, không việc gì phải lo!

-Vâng!

-Kiểm tra giấy tờ, giấy dự thi hết chưa?

-Dạ, rồi ạ!

19h00 ngày 29-06-2008, tôi bước lên chuyến xe đưa tôi xuống thành phố Hồ Chí Minh dự thi đại học. Trên chuyến xe đó, ngoài thằng Linh Vẹo ra thì tôi chẳng thấy đứa bạn nào chung lớp cả. Toàn những đứa cùng khối với tôi được bố mẹ kèm cặp đi theo, chứ đâu có oai hùng như tôi, đi một mình. Dù cho Ba tôi đã nhiều lần muốn đi chung, nhưng tôi viện cớ, có ông anh trời đánh của tôi chở đi thi nên Ba tôi mới thôi.

-Nhìn cái gì đó mày?-Thằng Linh Vẹo nhìn tôi đang ép cái mặt sát cửa kính.

-Nhìn.?

-Có gì hay mà nhìn?

-Nhìn trường!-Tôi đáp gọn lỏn.

Và thằng Linh cũng cố chen lại gần cửa kính hơn, đưa mắt nhìn ngôi trường trong ba năm học, chỉ có ánh đèn le lói giữa các tầng, phòng bảo vệ. Ngôi trường mất đi vẻ sôi động thường ngày, nằm im lìm trên đất Núi.

Hai thằng tôi cứ giữ nguyên tư thế, cho đến khi khung cảnh trở nên lạ lẫm mới quay lại nói chuyện với nhau.

03-07-2008, Tôi làm thủ tục xong, ra khỏi phòng thi. Ông anh trời đánh chở tôi chạy dọc mấy con phố với làn xe cộ đông đúc. Trong khi ông anh luyên thuyên kể trên trời dưới đất, đồng thời giới thiệu cho tôi những địa điểm nổi tiếng vừa đi qua, thì tôi lẩm nhẩm mấy công thức căn bản một lần nữa.

22h cùng ngày, tôi nhắn tin cho hầu hết cả lớp, chúc thi tốt, dặn bình tĩnh. Và chìm vào giấc ngủ. Tiếng ồn ào, tiếng còi xe vẫn vang vọng bên tai.

04-07-2008. Tôi nhắm mắt thật chặt, rồi từ từ mở ra. Nhìn cái đề Toán tổng thể một lần thật lâu. Sau đó nháp kĩ lưỡng từng bài một. Những câu khó thì động não cắn bút. Canh lượng thời gian thật kĩ rồi làm bài.

Cứ thi xong một môn là tin nhắn đến dồn dập, từ gia đình và bạn bè.

05-07-2008, tôi hoàn thành xong môn thi cuối cùng khối A. Xem lại kĩ càng bài giải và đáp án, tính điểm số thật gắt, cảm thấy ngày mình làm sinh viên cũng không còn xa.

Tôi nán lại thi nốt khối B, và cương quyết từ chối thi Cao Đẳng trong cái gập đầu miễn cưỡng của Ba Mẹ. Coi như kì thi của tôi kết thúc.

-Ngon mày!-Thằng Mập nghe tôi báo tin đỗ đại học chúc mừng.

-Ừ, cũng hên thí bà!-Tôi đưa tay ngay mũi cười hà hà.

-Tao thì không được như mày!

-Vớ vẩn, mày cũng dư sức đậu nguyện vọng II chứ gì, thích thì năm sau thi lại tiếp.

Nó rụt vai, thề lười.

Buổi họp lớp sau kì thi đại học, thường không bao giờ đủ sĩ số. Mỗi người mỗi kết quả, nên không ai có thể hoà vào niềm vui chung được. Hiển nhiên Dung là người có mặt.

-Bao giờ thì Tín đi!

-Mấy ngày nữa!

-Gấp vậy à?

-Ừ, vào làm thủ tục, rồi còn học quân sự sớm nữa!

-Mày không ở lại ăn liên hoan tao à?-Thằng Hưởng nhảy lên ghế, hỏi tôi!

-Tao cũng muốn lắm ấy chứ!-Tôi xuôi xì mặt, thằng bạn thấy thương mới không trách cứ.

-Thế Yên với Tín sao?

-Sao là sao? -Tôi nhấp ngụm cà phê nhìn Dung.

-Thì.....!

-...!-Tôi lắc đầu và mỉm cười.

-Vậy là tạch!

-Ừ!-Tôi nhẹ nhàng đặt ly cà phê xuống, đáp lại thằng Hoàng.

Và tất nhiên lý do, cũng chỉ một mình tôi với Yên là người hiểu nhất. Là mặc cảm, một thứ mặc cảm to lớn khi Yên cũng không đậu được cái ngành Y mà cô ao ước. Tôi cũng không hiểu nổi, tại sao lại như vậy!

Ngày tôi đóng gói đồ đạc, xách balo lên vai, chuẩn bị bước vào cuộc đời mới. Từ phòng trọ, đến vật dụng, đến ăn uống phải tự lo. Tôi hào hứng với cuộc đời tự lập bao nhiêu, thì Ba Mẹ tôi lo lắng bấy nhiêu.

-Ráng giữ gìn sức khỏe nha Con!

-.....!

-Ăn uống đúng giờ, uống ít cà phê thôi!

-Dạ.!

-Khi nào rảnh thì về nhà chơi!

-Vâng ạ!

Tôi xách balo lên vai, bước vào cuộc đời sinh viên, vắng mặt đứa con út trong nhà, hẳn Ba Mẹ tôi buồn lắm. Tôi nhìn lại ngôi nhà lần cuối, vẫy tay tạm biệt Mẹ rồi theo Ba tôi ra bến chờ xe.

-Dạ con đi!-Tôi nhìn Ba tôi, rồi yên vị trên cái ghế tôi đã đặt chỗ.

Này, Ngốc đi học đây. Đừng buồn nhiều quá, cuộc đời còn dài mà. Mà Yên đi học khối A cũng được, nếu thích năm sau thi lại tiếp, Tín sẽ đưa Yên đi thi!

Tôi định nhún như thế, nhưng trong cái màn hình điện thoại, chỉ vồn vện mấy chữ:

Tín đi nhé! Đừng buồn nữa!

Không một tin nhắn trả lời, dù sao tôi cũng yên lòng khi tổng đài tin nhắn báo về là đã gửi thành công.

Năm năm sau, cuộc đời của mỗi đứa đi theo những hướng khác nhau. Thú vị, bất ngờ và có cả chua xót. Đứa ra trường đi làm, đứa vẫn chạy từng nơi xin việc, đứa đang cố gắng hoàn thành nốt chương trình học theo đúng lịch cũng có mà vướng môn chưa ra trường cũng có. Đứa đi làm ở xa, đứa đi du học. Vẫn thỉnh thoảng online chát chít và nhắc về những kỉ niệm lúc xưa.

-Cà phê này, quán mới!

-Quán nào?

-Đi rồi biết, tiếp viên xinh cực!

-Rồi, xinh thì đi, xấu này trả tiền!

-Tối nay nhé, nhớ đây, này là chúa đây thun.

-Khà khà!

Tôi cúp máy, lại một cuộc hẹn gặp nhóm nhà lá, dù không đủ hết thành viên, nhưng như thế cũng đủ vui rồi. Sau bao năm, đám bạn tôi vẫn như thế, có chín chắn hơn, trưởng thành hơn, nhưng cái điệu tếu táo thì không lẫn đi đâu được.

-Đi chơi không bạn?

-Đi đâu, mà với ai vậy!

-Thì đi với Tín mà Yên phải sợ à!

-Thôi, đi với ông tôi mới sợ đấy!

-Đi uống cà phê với một hai đứa cùng lớp.

-Thôi.....ngại lắm, đi một mình đi nhé!

Yên cúp máy, tôi thay quần áo, lấy xe đi một mình. Những năm đại học, tôi vẫn cứ một mình như thế, dần ra thành thói quen. Hiển nhiên từng ấy năm tôi cũng đã rung rinh vài lần, ở cấp độ nặng hơn. Cuối cùng không hợp nhau nên cũng chia tay. Nhưng không sao cả, chỉ bởi vì tôi chưa gặp được người phù hợp thực sự. Dù sao, đó cũng không phải là điều tồi tệ.

-Đây rồi, nhanh lên mày, kia kìa!

-Rồi, xấu hoắc!

-Xấu cái đầu mày!

-Thì đẹp hơn con bé này chút được chưa?

-Ê, sao lại lôi tôi vào?

-Thì cô là mặt bằng chung mà!

Tôi ngồi xuống, và đám bạn chúng tôi rục rịch những câu chuyện phiếm như lúc trước. Có chăng là trong khung cảnh khác, trang phục khác, và một địa vị khác. Nhưng tâm hồn thì vẫn như ngày xưa, những người bạn hoàn hảo.

Vậy là chúng ta đã đi hết đời học sinh trong Học Sinh Chuyển Lớp. Tôi, không biết nói gì hơn, cảm ơn, cảm ơn tất cả. Những lời động viên, thăm hỏi, những sự theo dõi của các bạn suốt thời gian qua. 160 chap, có lẽ là dài, nhưng nó lại quá ngắn với đời học sinh. Hi vọng các bạn có thể tìm lại được chút “Mình và bạn Minh” trong câu chuyện của tôi.

Cảm ơn tất cả mọi người-Hi vọng hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-chuyen-lop-phan-2>